Lori Nelson Spielman

Mâine e o nouă zi

Blue Moon

Lori Nelson Spielman
Mâine e o nouă zi
Blue Moon

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20

Capitolul 21

Capitolul 22

Capitolul 23

Capitolul 24

Capitolul 25

Capitolul 26

Capitolul 27

Capitolul 28

Capitolul 29

Capitolul 30

Epilog

Lori Nelson Spielman

Mâine e o nouă zi

Traducere din limba engleză și note
IRINA RAȚĂ

LITERA
București
2019

The Life List
Lori Nelson Spielman
Copyright © 2013 Lori Nelson Spielman
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Mâine e o nouă zi
Lori Nelson Spielman

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Faber Studio
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României NELSON SPIELMN, LORI
Mâine e o nouă zi / Lori Nelson Spielman; trad. din lb. engleză: Irina Rață – București: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-4030-7
ISBN EPUB 978-606-33-4223-3
I. Rață, Irina (trad.)
821.111

Părinților mei, Frank și Joan Nelson

Cine privește în afară visează. Cine privește înăuntru se trezește.
Carl Jung

Capitolul 1

Vocile din sufragerie răsună pe scara din lemn de nuc, vagi, zumzăitoare, nepoftite. Cu mâini tremurătoare închid ușa în urma mea. Lumea mea devine tăcută. Îmi sprijin capul de ușă și inspir adânc. Camera încă mai miroase a ea – a parfum Eau d'Hadrien și a săpun din lapte de capră. Patul ei din fier scârțâie când mă urc în el, un sunet la fel de liniștitor precum clinchetul clopoțeilor de vânt din grădină sau al vocii ei catifelate când îmi spunea că mă iubește. Veneam în acest pat pe vremea când ea îl împărțea cu tata, plângându-mă fie de o durere de burtă, fie de monștrii de sub patul meu. De fiecare dată mama mă primea, îmbrățișându-mă strâns și mângâindu-mi părul, șoptind:

– Va mai fi o altă zi, dragostea mea, doar așteaptă.

Și atunci, ca prin miracol, m-aș trezi a doua zi dimineața ca să găsesc panglici de chihlimbar revărsându-se prin perdelele de dantelă.

Îmi arunc din picioare pantofii negri noi și îmi masez ușurată picioarele. Trântindu-mă pe spate, mă reazem pe pernele galbene cu imprimeu paisley. Voi păstra acest pat, decid. Nu contează cine îl mai vrea, e al meu. Dar îmi va fi dor de casa asta veche din cărămidă roșie.

„E robustă ca bunica", ar spune mama despre casa ei. Dar pentru mine, nici o casă, nici o persoană nu au fost vreodată mai robuste decât fiica bunicii mele – mama mea –, Elizabeth Bohlinger.

Dintr-odată îmi vine o idee. Clipind pentru a-mi reține lacrimile, sar din pat. A ascuns-o aici, știu că a făcut-o. Dar unde? Deschid larg ușa dulapului. Mâinile mele orbecăie prin spatele costumelor și rochiilor de designer. Trag de bara cu bluze de mătase, și ele se despart ca niște cortine de teatru. Uite-o aici, cuibărită pe raftul cu pantofi ca un prunc în pătuțul său. O sticlă de Krug, sechestrată în dulapul ei în ultimele patru luni.

De îndată ce pun mâna pe ea, mă simt copleșită de vină. Șampania îi aparține mamei, nu mie. A cumpărat această sticlă scandalos de scumpă când ne întorceam acasă de la prima ei programare la doctor, și a pus-o deoparte neîntârziat, ca să nu fie confundată cu sticlele obișnuite de la parter. Era simbolul unei promisiuni, mi-a explicat ea. La sfârșitul

tratamentului, când ar fi fost declarată sănătoasă, noi două am fi deschis această șampanie rară, pentru a sărbători viața și miracolele ei.

Ating cu degetele staniolul și îmi mușc buza. Nu pot să o beau. Era menită unui toast festiv, nu unei fiice îndurerate, prea slabe pentru a suporta să rămână la prânzul de după funeralii.

Altceva, înțepenit între locul unde am găsit șampania și o pereche de mocasini din piele întoarsă, îmi atrage privirea. Mă întind după acel lucru. E un carnet subțire, roșu – un jurnal, bănuiesc – legat cu o panglică galbenă, decolorată. Coperta de piele e crăpată și bătută de vreme. „Pentru Brett", a scris ea pe eticheta de cadou în formă de inimă. „Păstrează-l pentru ziua în care te vei simți mai puternică. Astăzi, închină un pahar în cinstea noastră, draga mea. Ce pereche am format! Cu dragoste, mama."

Îmi trec degetul peste scris, niciodată pe atât de îngrijit pe cât te-ai aștepta de la o femeie atât de frumoasă. Mă doare gâtul. În ciuda asigurărilor ei legate de un final fericit, mama știa că avea să vină ziua când voi avea nevoie să fiu salvată. Mi-a lăsat șampania pentru astăzi și o bucată din viața ei, gândurile și reflecțiile ei secrete pentru ziua de mâine.

Dar eu nu pot aștepta până mâine. Mă holbez la jurnal, disperată să-i citesc cuvintele chiar acum. Doar o ocheadă, nimic mai mult. Totuși, când trag de panglica galbenă, o imagine a mamei prinde contur. Ea clatină din cap, dojenindu-mi cu blândețe nerăbdarea. Arunc o privire la biletul ei, spunându-mi să aștept până o să fiu mai puternică și mă simt sfâșiată între dorințele mele și ale ei. În cele din urmă, pun deoparte jurnalul.

– Pentru tine, șoptesc și ating coperta cu un sărut, o să aștept.

Un geamăt mi se ridică din piept, spărgând liniștea. Îmi acopăr gura cu o palmă ca să-l înăbuș, dar e prea târziu. Mă chircesc, ținându-mă de coaste și sufăr, visceral, după mama. Cum voi reuși vreodată să mă împleticesc prin această lume fără ea? În mine a mai rămas atât de mult dintr-o fiică.

Înșfac șampania. Ținând sticla între genunchi, îi scot dopul. Acesta sare prin cameră, dărâmând un flacon de Kytril de pe noptiera mamei. Antiemeticul ei! Mă târăsc spre noptieră și adun în pumni pastilele triunghiulare, aducându-mi aminte de prima dată când i-am oferit una mamei. Tocmai avusese parte de prima ședință de chimioterapie și afișa o falsă bravadă, de dragul meu.

– Chiar mă simt bine. Am avut crampe menstruale care mi-au dat dureri mai mari.

Dar în acea noapte, greața a lovit-o ca un tsunami. A înghițit o pastilă albă și mai târziu a cerut încă una. Am stat întinsă lângă ea în timp ce medicamentul și-a făcut, slavă Domnului, efectul, și a îngăduit somnului să vină. M-am cuibărit lângă ea, chiar în acest pat, i-am mângâiat părul și am îmbrățișat-o strâns, exact așa cum făcuse și ea de atâtea ori cu mine. Și apoi, înnebunită de disperare, am închis ochii și L-am implorat pe Dumnezeu s-o vindece pe mama mea.

El nu m-a ascultat.

Pastilele cad din palma mea în flaconul de plastic. Fără să strâng prea tare capacul, pun flaconul pe marginea noptierei, aproape de pat, astfel încât ea să ajungă ușor la el. Dar nu... mama nu mai e. Ea nu va mai lua niciodată o altă pastilă.

Am nevoie de șampanie.

– În cinstea ta, mamă, șoptesc cu vocea spartă. Eram atât de mândră să fiu fiica ta. Știai asta, nu-i așa?

Foarte curând camera se învârte, iar durerea, slavă Domnului, mă mai lasă. Pun jos sticla de șampanie și trag pilota la o parte. Cearșafurile reci miros discret a levănțică. Îmi pare decadent să stau întinsă aici, departe de mulțimea de străini de la etajul de dedesubt. Mă ascund mai adânc sub așternuturi, răsfățându-mă cu încă un moment de liniște, înainte să mă întorc la parter. Doar încă un minut...

O bătaie puternică mă scoate din starea de somnolență. Mă ridic în capul oaselor. Durează o secundă până să îmi dau seama unde sunt... la naiba, prânzul! Sar din pat, împiedicându-mă de sticla de șampanie în timp ce mă împleticesc spre ușă.

– Au! Oh, la naiba!

– Te simți bine, Brett? mă întreabă Catherine, cumnata mea, din ușa deschisă. Înainte să îi pot răspunde, ea geme și se grăbește să intre în cameră. Îngenunchează în fața covorului ud și ridică sticla. Dumnezeule! Ai vărsat o sticlă de *Clos du Mesnil* din 1995?

– Am băut o bună parte din ea, mai întâi.

Mă trântesc lângă ea și șterg covorul oriental cu poalele rochiei mele.

– Dumnezeule mare, Brett, această sticlă costă peste șapte sute de dolari!

– Îhî. Mă ridic cu greu în picioare și mă uit chiorâș la ceas, dar numerele sunt complet în ceață. Cât e ora?

Ea își îndreaptă rochia neagră de in.

– E aproape două. Se servește prânzul.

Îmi dă o buclă rebelă după ureche. Deși sunt mai înaltă decât ea cu peste zece centimetri, tot reușește să mă facă să mă simt de parcă aș fi o bebelușă neîngrijită. Aproape că mă aștept să-și lingă degetele și să-mi aranjeze vârtejul.

– Arăți de-a dreptul lividă, Brett, zice ea, aranjându-mi colierul de perle. Mama ta ar fi prima care ți-ar spune că, în ciuda doliului, trebuie să ai grijă de tine.

Dar nu este adevărat. Mama mi-ar spune că sunt frumoasă, chiar dacă machiajul meu a fost spălat de lacrimi. Ea ar insista că umiditatea a făcut ca buclele părului meu lung și roșcat să arate și mai bine, și nu că a creat un cuib încâlcit de șobolani, și că ochii mei umflați, înroșiți sunt încă ochii căprui, expresivi ai unui poet.

Simt lacrimile amenințând să mă podidească și mă întorc cu spatele. Cine o să-mi mai ridice moralul acum, că mama nu mai e? Mă aplec să înșfac sticla goală, dar pardoseala se clatină și se înclină. Oh, Doamne! Sunt pe o barcă cu pânze în mijlocul unui ciclon. Mă prind de cadrul patului, de parcă e coarda mea de salvare și aștept să treacă furtuna.

Catherine își înclină capul și mă studiază, atingându-și buza de jos cu unghia ei cu manichiură perfectă.

– Ascultă, draga mea, de ce nu stai pe loc? O să-ți aduc sus o farfurie.

Auzi, să stau pe loc! Este pomana mamei mele. Trebuie să cobor. Dar camera e încețoșată și nu-mi găsesc pantofii. Mă învârt în cercuri. Ce căutam? Mă clatin desculță către ușă, apoi îmi amintesc.

– Bine, pantofi. Ieșiți, ieșiți de oriunde sunteți.

Îngenunchez și mă uit sub pat.

Catherine mă apucă de braț și mă trage în sus.

– Brett, oprește-te. Ești beată. O să te bag în pat și poți să dormi, până îți revii.

– Nu! Mă eliberez din strânsoarea ei. Nu pot să ratez asta.

– Ba poți. Mama ta ar fi vrut ca tu…

– Ah, aici sunt.

Înșfac noii mei pantofi negri cu toc și mă străduiesc să-mi bag picioarele în ei. Dumnezeule, picioarele mi-au crescut cu două mărimi în ultima oră.

Mă grăbesc pe hol cât de tare pot, cu picioarele pe jumătate în pantofi, pe jumătate afară. Cu mâinile întinse pentru a-mi menține echilibrul, mă împleticesc de la un perete la celălalt, ca într-un joc de pinball. În spatele meu, o aud pe Catherine. Vocea ei e aspră, dar și-o menține șoptită, de parcă ar vorbi printre dinți.

– Brett! Oprește-te chiar acum!

E nebună dacă își închipuie că am să sar peste prânz. Trebuie să-mi onorez mama. Mama mea frumoasă, iubitoare...

Sunt la scări acum, încă încercând să-mi îndes picioarele umflate în acești pantofi de păpușă Barbie. Mă aflu la jumătatea scării, când mi se răsucește glezna.

– Au!

Dintr-odată o mare de oaspeți, veniți cu toții să-i aducă un omagiu mamei, s-a întors să se uite la mine. Întrezăresc femei îngrozite ridicându-și mâinile la gură și bărbați icnind în timp ce se grăbesc să mă prindă.

Aterizez grămadă pe hol, cu rochia neagră ridicată până la mijlocul coapselor, cu un pantof lipsă.

Sunetul vaselor zăngănite mă trezește. Îmi șterg saliva din colțul gurii și mă ridic în șezut. Capul îmi zvâcnește și îl simt încețoșat și tulbure. Clipesc de câteva ori și mă uit în jur. Sunt în casa mamei. Bine. Ea va avea o aspirină pentru mine. Observ că sufrageria e acoperită de umbre, și personalul se mișcă încoace și încolo, adunând farfurii și pahare în containere de plastic maro. Ce se petrece? Mă lovește asemenea unei bâte de baseball. Mi se pune un nod în gât și-mi acopăr gura. Toată durerea, fiecare fărâmă de suferință și tristețe explodează din nou.

Mi s-a spus că o luptă îndelungată cu cancerul e mai rea decât una scurtă, dar nu sunt convinsă că e valabil și pentru supraviețuitori. Diagnosticul mamei și moartea ei s-au întâmplat atât de repede, aproape ireal, ca un coșmar, din care sper că mă voi trezi cu un țipăt de ușurare. În schimb, prea des mă trezesc uitând tragedia și sunt forțată să retrăiesc pierderea ei iarăși și iarăși, ca Bill Murray în *Ziua Cârtiței*. Mă voi simți vreodată bine, fără să o mai am pe acea unică persoană din viața mea ce mă iubește necondiționat? Voi fi vreodată în stare să mă gândesc la mama fără ca pieptul să mi se strângă ca într-o menghină?

În timp ce îmi masez tâmplele dureroase, mici fragmente din instantanee neclare se năpustesc asupra mea, recreând fiascoul meu umilitor de pe scări. Vreau să mor.

– Hei, fată somnoroasă.

Shelley, cealaltă cumnată a mea, vine spre mine ducând-o pe Emma, în vârstă de trei luni, în brațe.

– Oh, Doamne! Suspin și-mi las capul în mâini. Sunt așa o proastă!

– De ce? Crezi că ești singura persoană care s-a cherchelit vreodată? Cum ți-e glezna?

Ridic o pungă de gheață aproape topită de pe gleznă și-mi rotesc laba piciorului.

– Va fi bine. Clatin din cap. Se va vindeca mult mai repede decât mândria mea. Cum am putut să-i fac asta mamei? Trântesc punga de apă cu gheață pe pardoseală și mă ridic de pe canapea. Pe o scară de la unu la zece, Shel, cât de îngrozitoare am fost?

Ea flutură din mână.

– Le-am spus tuturor că suferi de epuizare. Și m-au crezut. A fost o poveste ușor de înghițit, de vreme ce arătai de parcă nu ai fi dormit de săptămâni. Aruncă o privire la ceas. Ascultă, eu și Jay ne pregătim să plecăm acum, e trecut de șapte.

În hol îl observ pe Jay stând pe vine în fața copilului lor de trei ani, îndesându-i brațele micului Trevor într-un impermeabil galben aprins, care îl face să arate ca un pompier în miniatură. Ochii lui albaștri și limpezi îi găsesc pe ai mei și strigă:

– Mătușică Bwett!

Inima-mi tresare și sper în secret că nepotul meu nu va învăța niciodată să pronunțe r-ul. Merg spre el și-i ciufulesc părul.

– Ce mai face băiatul meu cel mare?

Jay prinde încheietoarea de metal de la gâtul lui Trevor și se ridică.

– Uite-o. În afară de ridurile laba-gâștii, grăitoare, însoțind zâmbetul lui cu gropițe, fratele meu arată mai degrabă de douăzeci și șase, decât de treizeci și șase de ani, câți are de fapt. Își pune un braț în jurul meu. Ai dormit bine?

– Îmi pare atât de rău, spun, ștergându-mi o coajă de rimel uscat de sub ochi.

Mă sărută pe frunte.

– Nu-ți face griji. Cu toții știm că ție ți-e cel mai greu.

Ce vrea să spună e că din cei trei copii Bohlinger eu sunt încă singură, cea care nu are o familie a ei. Eu mă bazam cel mai mult pe mama. Fratelui meu îi e milă de mine.

– Cu toții jelim, spun, retrăgându-mă.

– Dar tu ai fost fiica ei, spune Joad, fratele meu cel mai mare. El apare de după colțul holului, cu trupul lui zvelt și musculos aproape ascuns de un aranjament floral imens. Spre deosebire de Jay, care-și piaptănă pe spate părul rărit, Joad își rade capul neted ca un ou, ceea ce, împreună cu ochelarii săi cu rame transparente, îi dă un aer artistic urban. El se întoarce într-o parte și mă sărută pe obraz. Voi două ați avut o legătură specială. Eu și Jay nu am fi putut să ne descurcăm fără tine, mai ales aproape de sfârșit.

E adevărat. Când mama a fost diagnosticată cu cancer ovarian în primăvara trecută, eu am convins-o că aveam să luptăm împreună cu el. Eu sunt cea care a îngrijit-o după operație, cea care a stat lângă ea în timpul fiecărei ședințe de chimioterapie, cea care a insistat asupra celei de-a doua, și apoi asupra celei de-a treia opinii medicale. Când toți experții au fost de acord că prognosticul era sumbru, eu am fost cea care era cu mama în ziua în care ea a decis să oprească acele tratamente îngrozitoare.

Jay îmi strânge mâna, ochii lui albaștri strălucesc de lacrimi.

– Suntem aici pentru tine. Știi asta, nu-i așa?

Încuviințez din cap și scot un șervețel din buzunar.

Shelley întrerupe suferința noastră mută când intră în hol, cărând scaunul de mașină al Emmei. Se întoarce către Jay.

– Dragă, ai putea să iei acel arbore de jad pe care l-au trimis părinții mei? Îi aruncă o privire lui Joad, apoi mie. Voi nu-l vreți, nu-i așa?

Joad înclină către grădina botanică din brațele sale, în caz că ea nu o observă.

– Îl am pe al meu.

– Ia-l, zic, uimită că i-ar păsa cuiva de o plantă, când mama noastră tocmai a murit.

Frații mei și nevestele lor tărăgănează plecarea din casa mamei în noaptea cețoasă de septembrie, în timp ce eu stau ținând deschisă ușa din palisandru, exact așa cum obișnuia mama să o facă. Catherine este ultima care trece, îndesându-și o eșarfă Hermès în jacheta ei de piele întoarsă.

– Ne vedem mâine, zice ea, sărutându-mă cu buzele ei date cu ruj Casino Pink pe obraz.

Suspin adânc. Ca și cum decizia legată de cine va primi o plantă sau alta nu e destul de distractivă, la 10.30, mâine-dimineață, toate bunurile mamei vor fi împărțite copiilor ei, de parcă ar fi ceremonia premiilor Bohlinger. În doar câteva ore, eu voi deveni președinta companiei Bohlinger Cosmetics și șefa lui Catherine – și nu sunt câtuși de puțin încrezătoare că pot face față oricăreia din cele două situații.

Carapacea furtunoasă a nopții se sparge, dezvăluind o dimineață cu un cer albastru, senin. Un semn bun, îmi spun. Din spatele unei limuzine Lincoln, mă holbez la malul înspumat al lacului Michigan și repet în gând ce urmează să spun. „Uau, sunt copleșită. Ce onoare! Nu o voi înlocui niciodată pe mama, dar voi încerca să fac tot ce-mi stă în putință ca această companie să progreseze."

Capul îmi zvâcnește și mă blestem din nou că am băut afurisita aia de șampanie. Unde mi-a fost capul? Mă simt rău – și nu doar fizic. Cum am putut să-i fac una ca asta mamei? Și cum m-aș putea aștepta în vreun fel ca frații mei să mă ia în serios acum? Îmi scot pudriera din poșetă și-mi tamponez obrajii. Trebuie să par competentă și calmă azi – în felul în care ar trebui să fie un director executiv. Frații mei trebuie să știe că pot să mă ocup de afacere, chiar dacă nu sunt întotdeauna în stare să mă descurc cu alcoolul. Vor fi ei oare mândri de sora lor mai mică, că a avansat de la director de publicitate la președinte al unei companii mari, la numai treizeci și patru de ani? În ciuda dezastrului de ieri, așa cred. Ei își au carierele lor și, în afară de acțiunile lor, ei nu prea au de-a face cu afacerea familiei. Iar Shelley este logopedă și o mămică ocupată. Ei nu-i pasă câtuși de puțin cine conduce compania soacrei sale.

De Catherine mi-e teamă.

Absolventă a prestigioasei Wharton School of Business, a Universității din Pennsylvania și membră a echipei de înot sincron a Statelor Unite la Jocurilor Olimpice din 1992, cumnata mea are inteligența, tenacitatea și competitivitatea pentru a conduce simultan trei companii.

În ultimii doisprezece ani ea a deținut postul de vicepreședinte a Bohlinger Cosmetics și a fost mâna dreaptă a mamei. Fără Catherine, Bohlinger Cosmetics ar fi rămas o companie mică, dar prosperă. Însă Catherine s-a alăturat companiei și a convins-o pe mama să-și extindă gama. La începutul lui 2002, a ajuns la urechile ei că Oprah Winfrey avea să lanseze un nou

episod din seria „Lucrurile mele preferate“. Timp de douăzeci și una de săptămâni, Catherine a trimis pachete excelent ambalate, conținând săpunuri organice și loțiuni Bohlinger la Studiourile Harpo, însoțite de fotografii și articole despre compania de sută la sută produse naturale, nepoluante. Chiar când se pregătea să trimită al douăzeci și doilea pachet, a sunat cineva de la Studiourile Harpo. Oprah alesese Masca facială Bohlinger cu ceai negru organic și cu semințe de struguri ca unul dintre lucrurile ei preferate.

Episodul a fost difuzat și afacerea a explodat. Dintr-odată, fiecare salon de înfrumusețare și centru comercial de lux cereau produse din gama Bohlinger. Producția s-a mărit de patru ori în primele șase luni. Trei mari companii au oferit sume exorbitante să cumpere imediat afacerea, dar Catherine a convins-o pe mama să nu vândă. În schimb, a deschis magazine în New York, Los Angeles, Dallas și Miami, iar peste doi ani s-a extins pe piețele externe. Deși mi-ar plăcea să cred că strategia mea curajoasă de marketing a avut ceva de-a face cu asta, compania a devenit o antrepriză valorând multe milioane de dolari în mare măsură datorită lui Catherine Humphries-Bohlinger.

Nu poate fi negat. Catherine este regina albinelor și în calitate de director de marketing, eu am fost una dintre albinele ei lucrătoare loiale. Însă peste doar câteva minute, rolurile noastre se vor inversa. Eu voi deveni șefa lui Catherine – un gând care mă sperie de moarte.

În iunie, când mama lupta cu boala și prezența ei la Bohlinger Cosmetics era o raritate, Catherine m-a chemat în biroul ei.

– Este important ca tu să înveți principiile de bază ale funcționării companiei, Brett, a zis ea, așezată în spatele biroului de lemn de cireș, cu mâinile încrucișate în față. Oricât de mult am vrea să negăm acest lucru, viețile noastre se vor schimba. Trebuie să fii pregătită pentru rolul tău.

Ea credea că mama avea să moară! Cum putea să creadă ce era mai rău? Dar Catherine era realistă și rareori se înșela. M-a trecut un fior.

– Cum este și firesc, toate acțiunile mamei tale vor ajunge la tine, odată ce ea nu va mai fi. Tu ești, la urma urmei, singura ei fiică și singurul copil implicat în afacere. De asemenea, ești partenerul ei de afaceri de mai multă vreme decât oricine altcineva.

Mi s-a pus un nod în gât. Mama obișnuia să se laude că eram încă în scutece când m-am alăturat companiei. Mă punea în spate în portbebe și

plecam să promovăm săpunurile și loțiunile ei la magazinele locale și în piețe.

– Și în calitate de acționar majoritar, a continuat Catherine, ai dreptul la funcția ei de director executiv.

Ceva din tonul ei calm și măsurat m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva o supăra asta. Și cine ar putea să o învinovățească? Femeia era extraordinară. Iar eu – eu doar s-a întâmplat să fiu fiica lui Elizabeth.

– Te voi ajuta să te pregătești – nu că nu ai fi pregătită deja. A deschis agenda de pe calculatorul ei. Ce zici dacă începem mâine, la opt fix. Nu era o întrebare, era un ordin.

Așadar, în fiecare dimineață îmi trăgeam un scaun lângă Catherine și ascultam în timp ce ea îmi explica tranzacțiile externe, codurile fiscale internaționale și activitatea de zi cu zi a companiei. M-a trimis la un curs de o săptămână la Harvard Business School pentru a mă pune la curent cu ultimele tehnici de administrare și m-a înscris la ateliere online, cu subiecte variind de la raționalizarea bugetelor și până la resurse umane. Deși, de multe ori m-am simțit depășită de situație, niciodată nu am luat în considerare retragerea. Voi fi onorată să port coroana, care i-a aparținut cândva mamei mele. Doar sper ca de-acum cumnata mea să nu ajungă să urască fiecare clipă când va fi rugată să ajute la lustruirea ei.

Șoferul mamei mă lasă la numărul 200 E, pe Randolph Stree, iar eu mă uit în sus, la structura din granit și oțel a Centrului Aon din Chicago. Spațiile pentru birouri din acest loc trebuie să fie exorbitante. Evident, avocatul mamei nu e nepriceput. Urc la etajul treizeci și doi și exact la 10.30, Claire, o roșcată atrăgătoare, mă conduce în biroul domnului Midar, unde frații mei și nevestele lor s-au adunat deja în jurul unei mese dreptunghiulare din lemn de mahon.

– Vă pot aduce niște cafea, domnișoară Bohlinger? mă întreabă ea. Sau poate un ceai? Apă îmbuteliată?

– Nu, mulțumesc.

Găsesc un loc lângă Shelley și mă uit în jur.

Biroul domnului Midar este un amestec impresionant de vechi și nou. Spațiul în sine emană modernitate, numai marmură și sticlă, dar acest aspect e atenuat de covoarele orientale și de cele câteva piese-cheie de mobilier clasic. Efectul acestora e o luciditate calmantă.

– Drăguț loc, spun.

– Nu-i așa? zice Catherine, de cealaltă parte a mesei. Ador arhitectura lui Stone[1].

– Și eu la fel. Și e destul granit aici să deschizi o carieră.

Ea chicotește de parcă aș fi un copilaș care a spus ceva nostim.

– M-am referit la Stone, adică Edward Durell Stone, zice ea. Arhitect.

– Oh, așa e.

Există ceva ce această femeie nu știe? Dar în loc să mă impresioneze, inteligența lui Catherine mă face să mă simt neștiutoare, puterea ei mă face să mă simt slabă, iar competența ei, să mă simt la fel de inutilă ca o pereche de Spanx[2] pe Victoria Beckham. Țin mult la Catherine, dar e o dragoste moderată de intimidare – rezultată din nesiguranța mea sau din aroganța lui Catherine, nu sunt sigură. Mama mi-a spus odată, că am toată inteligența lui Catherine, dar numai o fărâmă din încrederea ei în sine. Apoi, mi-a șoptit: „Și-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta“. Era singura ocazie când am auzit-o vreodată pe mama spunând ceva rău despre Catherine cea Mare, dar acea afirmație singulară, necenzurată îmi oferă o consolare enormă.

– Inițial a fost construită pentru Standard Oil Company, continuă ea, de parcă m-ar interesa. În 1973, dacă nu mă înșel.

Jay își dă scaunul pe spate, dincolo de câmpul vizual al lui Catherine și mimează un căscat exagerat. Dar Joad pare fascinat de vorbăria nevestei sale.

– Foarte bine, dragă. E a treia, ca înălțime, clădire din Chicago, zice Joad, uitându-se la Catherine, de parcă ar aștepta confirmarea. Deși fratele meu mai mare e unul dintre cei mai respectați tineri arhitecți ai orașului, simt că și el e puțin intimidat de caii-putere ai femeii cu care s-a însurat. Este depășită doar de Turnul Trump și Turnul Willis.

Catherine se uită la mine.

– Turnul Willis – știi, vechiul Turn Sears.

– Turnul Sears? întreb, frecându-mi bărbia cu prefăcută nedumerire. De ce-ar avea nevoie un centru comercial de un turn întreg?

De cealaltă parte a mesei, Jay zâmbește. Dar Catherine mă privește, de parcă nu e în întregime sigură că glumesc, înainte să-și reia lecția.

– Acest loc are optzeci și trei de etaje și…

Jocul cunoștințelor generale de arhitectură se termină, când ușa se deschide și un bărbat înalt, ciufulit se grăbește să intre în cameră, gâfâind ușor. Pare să aibă în jur de patruzeci de ani. Își trece o mână prin părul său negru și își îndreaptă cravata.

– Bună, tuturor, spune el, îndreptându-se spre masă. Sunt Brad Midar. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați.

Dă roată mesei și ne strânge mâna fiecăruia, în timp ce ne prezentăm. Intensitatea privirii sale e domolită de o ușoară suprapunere a dinților din față, care-i conferă un farmec autentic, băiețesc. Mă întreb dacă frații mei se gândesc la ce mă gândesc eu. De ce l-a angajat mama pe acest tânăr, complet necunoscut, în locul domnului Goldblatt, care a fost avocatul familiei de ani de zile?

– De-abia m-am întors de la o întrunire din partea cealaltă a orașului, zice Midar și-și găsește scaunul în capul mesei, în colțul opus mie. Nu mă așteptam să dureze atât de mult.

Pune un dosarul pe masă. Îi arunc o privire lui Catherine, pregătită să ia notițe cu agenda și stiloul ei și mă înfior. De ce nu m-am gândit și eu să iau notițe? Cum naiba voi conduce o întreagă companie, când nici măcar nu-mi pot aminti de agendă?

Domnul Midar își drege glasul:

– Dați-mi voie să încep prin a vă spune cât de rău îmi pare pentru pierderea dumneavoastră. Mi-a plăcut foarte mult Elizabeth. Ne-am cunoscut abia în mai, chiar după ce a fost diagnosticată, dar într-un fel mi se pare că o cunosc de o veșnicie. N-am putut să stau mult la prânzul de după înmormântare, dar am participat la funeralii. Mi-ar plăcea să cred că am fost în calitate de prieten, nu de avocat.

Îmi place imediat de acest avocat ocupat, care a găsit timp să vină la înmormântarea mamei – o femeie pe care a cunoscut-o cu doar șaisprezece săptămâni în urmă. Mă gândesc la avocatul din viața mea, iubitul meu Andrew, care a cunoscut-o pe mama acum patru ani și, cu toate astea, nu a putut să-și elibereze programul pentru a veni la prânzul de după înmormântare. Încerc să alung durerea din piept. Avea un proces, la urma urmei. Și și-a rupt din timp ca să vină la înmormântare.

– Acestea fiind spuse, continuă domnul Midar, sunt onorat să fiu executorul bunurilor ei. Începem?

O oră mai târziu, organizațiile caritabile preferate ale mamei sunt considerabil mai solvabile, iar Jay și Joad Bohlinger vor avea suficienți bani încât să-și petreacă restul zilelor tăind frunză la câini. Cum reușise mama să acumuleze atâta avere?

– Brett Bohlinger își va primi moștenirea la o dată ulterioară. Domnul Midar își scoate ochelarii de citit și se uită spre mine. E un asterisc aici. Voi explica în detaliu acest lucru mai târziu.

– Bine, zic, pur și simplu nedumerită.

De ce mama nu mi-ar da moștenirea astăzi? Poate că îmi va explica în acel jurnal roșu, pe care mi l-a lăsat. Și apoi, îmi dau seama. Primesc întreaga companie, care astăzi valorează milioane. Dar numai Dumnezeu știe cum o va duce aceasta sub conducerea mea. O durere surdă îmi cuprinde tâmplele.

– Următoarea este casa mamei dumneavoastră. El își pune ochelarii de citit pe nas și găsește rândul din document. „Casa de pe North Astor Street numărul 113 și tot conținutul acesteia vor rămâne intacte timp de douăsprezece luni. Nici structura, nici conținutul acesteia nu vor fi vândute sau închiriate în acest timp. Copiii mei pot să locuiască acasă nu mai mult de treizeci de zile consecutive și sunt bine-veniți să utilizeze bunurile casei pentru folosul propriu.“

– Serios? zice Joad, holbându-se la domnul Midar. Avem casele noastre. Nu este nevoie să o păstrăm pe a ei.

Îmi simt fața arzând și-mi îndrept atenția către cuticule. În mod evident, fratele meu crede că eu sunt coproprietara apartamentului pe care îl împart cu Andrew. Chiar dacă locuiesc acolo de când l-a cumpărat Andrew, acum trei ani, și am investit mai mulți bani în acesta decât el, eu nu apar în acte. Tehnic, e a lui. Și eu sunt de acord cu asta, în cea mai mare parte. Banii nu au fost niciodată o problemă pentru mine, așa cum au fost pentru Andrew.

– Frate, e testamentul mamei, zice Jay pe tonul lui binevoitor obișnuit. Trebuie să-i respectăm dorințele.

Joad clatină din cap.

– Ei bine, e o nebunie. Douăsprezece luni de taxe exorbitante. Să nu amintim întreținerea bătrânei relicve.

Joad a moștenit temperamentul emoțional al tatălui nostru – ferm, pragmatic și lipsit de sentimentalism. Firea sa impasibilă poate fi utilă, ca săptămâna trecută, când făceam pregătirile pentru înmormântare. Dar astăzi, aceasta pare lipsită de respect. Lăsat în voia lui, Joad ar pune probabil un semn DE VÂNZARE în curtea mamei și un tomberon pe aleea ei până la sfârșitul zilei. În schimb, vom avea timp să examinăm lucrurile ei și să ne luăm rămas-bun cu grijă de la aceste părți din ea, una câte una. E prea

tradițional pentru gustul lui Andrew, dar e posibil ca unul din frații mei să poată chiar să se decidă să păstreze permanent bunurile ei prețioase.

În același an în care am plecat la Northwestern, mama a cumpărat această casă dărăpănată, când aceasta a fost executată silit. Tata a mustrat-o, i-a spus că era nebună să-și asume un astfel de proiect enorm. Dar, pe atunci, el era fostul ei soț. Mama era liberă să hotărască singură. Ea a văzut ceva magic, dincolo de tavanele putrezite și covoarele urât mirositoare. I-a luat ani de muncă asiduă și abnegație, dar în cele din urmă viziunea și răbdarea ei au învins. Astăzi, clădirea din secolul al nouăsprezecelea, aflată în râvnitul cartier Gold Coast din Chicago, e o operă de artă. Mama, fiica unui oțelar, obișnuia să ne tachineze că ea era ca Louise Jefferson, „avansând" din orașul ei natal – Gary, Indiana. Îmi doresc ca tatăl meu să fi trăit suficient de mult pentru a fi martor la spectaculoasa transformare a casei – și a femeii, pe care, am simțit, a subestimat-o întotdeauna.

– Sunteți sigur că era în deplinătatea facultăților mintale când a făcut acest testament? întreabă Joad.

Detectez ceva conspirativ în zâmbetul avocatului.

– Oh, ea era în deplinătatea facultăților mintale, categoric. Dați-mi voie să vă asigur că mama dumneavoastră știa exact de făcea. De fapt, nu am văzut niciodată o planificare atât de detaliată.

– Să continuăm, zice Catherine, șefă ca întotdeauna. Ne vom ocupa de casă când vom socoti de cuviință.

Domnul Midar își drege glasul:

– Bine, trecem la Bohlinger Cosmetics acum?

Capul îmi zvâcnește și simt patru perechi de ochi ațintiți asupra mea. Scena de ieri reapare în fața ochilor mei și sunt împietrită de panică. Ce fel de director executiv se îmbată la pomana mamei sale? Nu merit această onoare. Dar e prea târziu acum. Ca o actriță nominalizată pentru Premiul Academiei, încerc să afișez o expresie neutră. Catherine stă cu stiloul pregătit, așteptând să noteze fiecare ultim detaliu din preluarea afacerii. Mai bine m-aș obișnui cu asta. Subalternă sau nu, femeia va fi cu ochii pe mine pentru restul carierei mele.

– „Toate acțiunile mele la Bohlinger Cosmetics, precum și poziția de director executiv, vor merge către…"

„Poartă-te firesc. Nu te uita la Catherine."

– „Nora mea", aud de parcă halucinez. „Catherine Humphries-Bohlinger."

Capitolul 2

– Ce dracu'? întreb cu voce tare.

Într-o clipită, îmi dau seama că am pierdut afurisitul de Oscar și, spre oroarea mea, nu sunt câtuși de puțin generoasă. De fapt, sunt teribil de furioasă.

Midar se uită la mine peste ramele ochelarilor din carapace de țestoasă.

– Iertați-mă? Ați vrea să repet asta?

– D-da, mă bâlbâi, plimbându-mi privirea de la un membru al familiei la altul, sperând să văd un semn de sprijin.

Ochii lui Jay sunt compătimitori, dar Joad nici măcar nu poate să se uite la mine. Mâzgălește ceva în carnetul lui, în vreme ce maxilarul i se contractă și zvâncește ca unui maniac. Iar Catherine, ei bine, ea chiar ar fi putut să fie actriță, pentru că expresia de scepticism de pe chipul ei e complet credibilă.

Domnul Midar se apleacă mai mult spre mine și vorbește rar, de parcă aș fi bunica lui bătrână și infirmă.

– Acțiunile mamei dumneavoastră de la Bohlinger Cosmetics vor ajunge la cumnata dumneavoastră, Catherine. Îmi întinde documentul oficial ca să îl văd. Fiecare veți primi o copie a acestuia, dar sunteți bine-venită să o citiți pe a mea acum.

Mă încrunt și îi fac semn că nu e nevoie, încercând din răsputeri să respir.

– Nu. Mulțumesc, reușesc să spun. Continuați. Vă rog. Îmi pare rău.

Mă gârbovesc în scaun și-mi mușc buza pentru a o opri din tremurat. Trebuie să fie o greșeală. Eu... m-am străduit atât de mult. Voiam să o fac fericită. Catherine mi-a făcut asta? Nu, ea nu ar fi niciodată atât de crudă.

– Cu asta, am încheiat această parte a procesului, ne spune el. Am o chestiune confidențială de discutat cu Brett. Se uită la mine. Aveți timp acum sau vreți să stabilim să ne întâlnim într-o altă zi?

Sunt pierdută în ceață, chinuindu-mă să ies din ea.

– Astăzi e bine, zice cineva, cu o voce care sună ca a mea.

– Bine, atunci. Scrutează chipurile celor adunați din jurul mesei. Aveți vreo întrebare înainte să încheiem?

– E în regulă, zice Joad și se ridică de pe scaun căutând ușa ca un prizonier care vrea să evadeze.

Catherine își verifică telefonul pentru mesaje, iar Jay se grăbește recunoscător spre Midar. Îmi aruncă o privire, dar își ferește numaidecât ochii. Fratele meu se simte vinovat, fără îndoială. Iar eu simt că mi se face greață. Singura persoană prietenoasă este Shelley, cu cârlionții ei șateni dezordonați și cu ochii cenușii blânzi. Își deschide brațele și mă strânge la piept. Nici măcar Shelley nu știe ce să-mi spună.

Pe rând, frații mei îi strâng mâna domnului Midar, în timp ce eu stau tăcută în scaunul meu, ca un elev neascultător care a fost reținut după ore. De îndată ce pleacă, Midar închide ușa. După aceea, se face atât de liniște înăuntru, încât pot să aud susurul sângelui în timp ce-mi curge pe la tâmple. El se întoarce la locul lui în capul mesei, astfel încât formăm un unghi drept. Fața îi e rasă și bronzată, iar ochii lui căprui și blânzi par puțin nepotriviți cu trăsăturile sale ascuțite.

– Sunteți bine? mă întreabă el, de parcă chiar vrea să audă un răspuns.

Probabil, îl plătim cu ora.

– Sunt bine, îi spun.

„Săracă, orfană de mamă și umilită, dar bine. Chiar bine."

– Mama dumneavoastră și-a făcut griji că ziua de astăzi va fi deosebit de grea pentru dumneavoastră.

– Chiar așa? zic eu cu un mic chicot amar. S-a gândit că s-ar putea să mă supere excluzându-mă din testamentul ei?

Mă bate ușor pe mână.

– Nu este chiar adevărat.

– Sunt singura ei fiică și nu primesc nimic. *Nada*.[3] Nici măcar o piesă de mobilier ca amintire. Sunt fiica ei, la naiba!

Îmi smulg mâna dintr-a lui și mi-o ascund în poală. Când îmi cobor privirea, aceasta îmi nimerește pe inelul cu smarald, urcă spre ceasul Rolex și, în cele din urmă, cade pe brățara mea Cartier Trinity. Îmi ridic ochii și văd ceva asemănător cu dezgustul întunecând fața plăcută a domnului Midar.

– Știu la ce vă gândiți. Credeți că sunt egoistă și răsfățată. Credeți că e vorba despre bani sau putere.

Mi se pune un nod în gât. Chestia e că ieri tot ce-mi doream era patul ei. Atât. Îmi doream doar vechiul ei pat... Îmi masez nodul din gât. Patul... Ca să mă pot ghemui în el și să o simt lângă mine...

Spre groaza mea, încep să plâng. Mai întâi delicat, după care smiorcăielile mele se transformă în hohote puternice și dizgrațioase. Midar se repede la birou după șervețele. Îmi întinde unul și mă bate ușor pe spate, în timp ce eu mă străduiesc să-mi recapăt cumpătul.

– Îmi pare rău, zic eu răgușit. Mi-e... Mi-e foarte greu.

– Înțeleg.

Umbra care-i traversează chipul mă face să cred că chiar ar putea înțelege.

Îmi tamponez ochii cu șervețelul. Trag adânc aer în piept o dată. Și încă o dată.

– OK, zic, încercând să mă adun. Ați spus că aveți ceva de discutat.

El scoate un al doilea dosar dintr-un portofoliu de piele și îl pune pe masă.

– Elizabeth a avut altceva în minte pentru dumneavoastră.

Deschide dosarul și-mi întinde o pagină de caiet îngălbenită. Mă holbez la ea. După cum arată, îmi spun că a fost cândva strânsă cocoloș.

– Ce este asta?

– O listă cu lucruri de făcut în viață, îmi zice el. Lista dumitale.

Îmi ia câteva clipe să recunosc că acesta e, într-adevăr, scrisul meu. Scrisul meu cu înfloriturile de la paisprezece ani. Se pare că scrisesem o listă cu lucruri de făcut în viață, deși nu-mi aduc aminte. În dreptul unora dintre țeluri, văd comentariile scrise de mână ale mamei.

ȚELURILE VIEȚII MELE

*1. Să am un copil, poate doi

~~2. Să-l sărut pe Nick Nicol~~

~~3. Să ajung în echipa majoretelor~~ *Felicitări. Era chiar atât de important?*

~~4. Să iau doar 10~~ *Perfecțiunea este supraestimată.*

~~5. Să schiez în Alpi~~ *Ce ne-am mai distrat!*

*6. Să-mi iau un câine

~~7. Să răspund corect când mi-o cere Sora Rose, iar eu vorbesc cu Carrie~~

~~8. Să merg la Paris~~ *Ah, ce amintiri ne-am făcut!*

*9. Să rămân prietenă cu Carrie Newsome pentru totdeauna!

~~10. Să merg la Northwestern~~ *Sunt atât de mândră de Pisica mea sălbatică[4]!*

~~11. Să fiu foarte prietenoasă și drăguță~~ *Așa te vreau!*
*12. Să ajut oamenii săraci
*13. Să am o casă foarte grozavă
*14. Să cumpăr un cal
~~15. Să alerg cu taurii~~ *Nici să nu te gândești la asta.*
~~16. Să învăț franceza~~ *Très bien!*[5]
*17. Să mă îndrăgostesc
*18. Să interpretez pe viu, pe o scenă foarte mare
*19. Să am o relație bună cu tatăl meu
*20. Să fiu o profesoară extraordinară!

– Hm, zic, examinând lista. Să-l sărut pe Nick Nicol. Să fiu majoretă. Zâmbesc și îi împing înapoi lista. Drăguț. De unde o aveți?

– Elizabeth. Ea a păstrat-o în toți acești ani.

Îmi înclin capul.

– Deci... ce? Ea mi-a lăsat vechea mea listă cu lucruri de făcut în viață? Asta e?

Domnul Midar nu zâmbește.

– Ei bine, într-un fel.

– Ce se petrece?

Își trage scaunul mai aproape de mine.

– Ei bine, uite cum stă treaba. Elizabeth a scos această listă din coșul de gunoi în urmă cu foarte mulți ani. Cu timpul, de fiecare dată când realizai câte unul dintre țeluri, ea îl tăia de pe listă. Îmi arată țelul – să învăț franceza. Vedeți?

Mama tăiase cu o linie țelul și scrisese lângă el – *Très bien!*

– Dar zece țeluri de pe listă nu au fost realizate încă.

– Fără glumă. Acestea nu seamănă deloc cu țelurile pe care le am acum.

El clatină din cap.

– Mama dumneavoastră a considerat că aceste țeluri sunt valide chiar și azi.

Mă încrunt, mâhnită că mama nu mă cunoștea mai bine de atât.

– Ei bine, s-a înșelat.

– Și i-ar plăcea să terminați lista.

Rămân cu gura căscată.

– Cred că glumiți. Scutur lista către el. Le-am scris acum douăzeci de ani! Mi-ar plăcea să-i respect dorințele mamei, dar nu se va întâmpla cu aceste țeluri!

Își ridică mâinile ca un agent de la poliția rutieră.

– Ușurel, eu sunt doar solul.

Inspir adânc și încuviințez din cap.

– Îmi pare rău.

Mă las înapoi pe scaun și-mi masez fruntea. Ce-o fi fost în mintea ei?

Răsfoind prin dosar, domnul Midar scoate un plic roz pal. Îl recunosc din prima. Articolele ei de papetărie preferate de la Crane.

– Elizabeth v-a scris o scrisoare și mi-a cerut să v-o citesc cu voce tare. Nu mă întrebați de ce nu pot doar să v-o înmânez. A insistat să v-o citesc cu voce tare. Îmi aruncă un zâmbet atotștiutor. Știți să citiți, nu-i așa?

Îmi ascund un zâmbet.

– Uite, nu am nici cea mai vagă idee la ce se gândea mama. Până azi, aș fi spus că, dacă v-a rugat să mi-o citiți cu voce tare, trebuie să existe un motiv. Dar astăzi, nu mai știu ce să spun.

– Bănuiesc că încă e cazul. A avut motivele ei.

Inima începe să-mi bată mai repede când aud sunetul plicului care se rupe. Mă forțez să mă reazem de spătar și îmi împreunez mâinile în poală.

Midar își așază ochelarii de citit pe nas și-și drege glasul:

– „Dragă Brett,

Dă-mi voie să încep prin a-ți spune cât de rău îmi pare pentru tot ce a trebuit să înduri în ultimele patru luni. Ai fost coloana mea, sufletul meu și îți mulțumesc pentru asta. Nu voiam să te părăsesc încă. Noi aveam atât de multă viață și dragoste rămasă, nu-i așa? Dar tu ești puternică, vei rezista, chiar vei prospera, deși nu mă crezi acum. Știu că azi ești tristă. Lasă această tristețe să stea cu tine o vreme.

Îmi doresc să fiu acolo să te ajut să treci peste această perioadă de suferință. Te-aș îmbrățișa și te-aș strânge până abia mai poți respira, exact cum făceam când erai mică. Sau poate că te-aș scoate la prânz. Am găsi o masă confortabilă la The Drake și mi-aș petrece toată după-amiaza ascultându-ți temerile și necazurile, mângâindu-ți brațul ca să știi că îți simt durerea“.

Vocea lui Midar devine puțin mai groasă. Se uită spre mine.

– Sunteți bine?

Încuviințez din cap, incapabilă să vorbesc. El îmi apucă brațul și îl strânge, înainte să continue.

– „Trebuie să fi fost foarte nedumerită astăzi, când frații tăi și-au primit moștenirea, și tu nu. Și pot doar să-mi imaginez cât de furioasă ai fost când postul cel mare i-a fost oferit lui Catherine. Ai încredere în mine. Știu ce fac și tot ce fac este în interesul tău".

Midar îmi zâmbește.

– Mama dumneavoastră v-a iubit.

– Știu, șoptesc, acoperindu-mi bărbia care-mi tremură.

– „Într-o zi, acum aproape douăzeci de ani, îți goleam coșul de gunoi cu *Beverly Hills 90210* și am găsit acest cocoloș de hârtie. Sigur că eram prea băgăreață ca să îl arunc direct. Îți poți imagina cât de încântată am fost când l-am desfăcut și am descoperit că scriseseși o listă cu lucruri de făcut în viață. Nu sunt sigură de ce ai ales să o arunci, pentru că am crezut că era minunată. Te-am întrebat despre ea mai târziu în acea noapte, îți amintești?"

– Nu, spun cu voce tare.

–„Mi-ai spus că visurile erau pentru proști. Mi-ai spus că nu mai credeai în visuri. Cred să s-ar putea să fi avut vreo legătură cu tatăl tău. El trebuia să te ia în acea după-amiază să ieșiți în oraș, dar nu a mai venit."

Durerea îmi strânge inima și o răsucește, transformând-o într-un nod jalnic de rușine și furie. Îmi mușc buza de jos și închid ochii. De câte ori tata nu mă lăsase baltă? Am pierdut șirul. După primele zece–douăsprezece dăți, ar fi trebuit să învăț. Dar eram prea naivă. Credeam în Charles Bohlinger. Exact ca un Moș Crăciun mitic, tatăl meu avea să apară cu siguranță, numai dacă aș fi crezut în el.

– „Țelurile vieții tale m-au mișcat profund. Unele erau amuzante, cum e numărul 7. Altele erau serioase și pline de compasiune, ca numărul 12: să ajut oamenii săraci. Tu ai fost întotdeauna atât de altruistă, Brett, un suflet atât de sensibil și grijuliu. Mă doare acum să văd că atât de multe dintre țelurile vieții tale rămân nerealizate."

„Nu vreau aceste țeluri, mamă. M-am schimbat."

– „Sigur că te-ai schimbat", citește Midar.

Îi smulg scrisoarea.

– Chiar a spus asta?

El indică către rând.

– Chiar aici.

Părul mi se ridică pe mâini.

– Ciudat. Continuă.

– „Sigur că te-ai schimbat, dar, draga mea, mi-e teamă că ți-ai abandonat adevăratele aspirații. Oare chiar ai vreun țel acum?“

– Sigur că am, zic, storcându-mi creierul să găsesc măcar unul. Până azi, speram să conduc Bohlinger Cosmetics.

– „Afacerea nu a fost niciodată potrivită pentru tine.“

Înainte să apuc să-i iau hârtia, domnul Midar se apleacă spre mine, arătându-mi propoziția.

– Oh, Doamne! Parcă m-ar asculta.

– Poate că de aceea voia să o citesc cu voce tare, astfel încât voi două să aveți un mic dialog.

Îmi tamponez ochii cu un șervețel Kleenex.

– Ea a avut întotdeauna un al șaselea simț. Când mă neliniștea ceva, nu trebuia să-i spun. Îmi spunea ea. Iar când încercam s-o conving de contrariu, ea se uita la mine și îmi zicea: „Brett, uiți că eu te-am făcut. Eu sunt singura persoană pe care nu o poți păcăli“.

– Frumos, zice el. Acest gen de legătură e de neprețuit.

Văd, din nou, acea străfulgerare de durere în ochii lui.

– Ați pierdut un părinte?

– Ambii sunt în viață. Locuiesc în Champaign.

Dar el nu-mi spune dacă sunt sănătoși. Eu o las moartă.

– „Regret că te-am lăsat să lucrezi pentru Bohlinger Cosmetics în toți acești ani…“

– Mamă! Mulțumesc mult!

– „Tu erai mult prea sensibilă pentru mediul acela. Erai o profesoară înnăscută.“

– Să predau? Dar uram predatul!

– „Nu i-ai oferit niciodată o șansă corectă. Ai avut parte de o experiență groaznică în acel an la Meadowdale, îți amintești?“

Clatin din cap.

– Oh, îmi amintesc prea bine. A fost cel mai lung an din viața mea.

– „Și când ai venit la mine, plângând, frustrată și plină de temeri, te-am primit cu brațele deschise în companie și ți-am găsit un loc în departamentul de marketing. Aș fi făcut orice să șterg acea durere și

îngrijorare de pe chipul tău frumos. În afară de faptul că am insistat să-ți păstrezi certificarea de profesor de-a lungul anilor, te-am lăsat să-ți abandonezi adevăratul vis. Ți-am permis să stai într-o slujbă comodă, bine plătită, care nici nu te provoacă, nici nu te entuziasmează."

– Îmi place slujba mea, zic.

– „Frica de schimbare ne face să stagnăm. Ceea ce mă duce înapoi la lista ta de lucruri de făcut în viață. Te rog, uită-te la țelurile tale în timp ce Brad continuă să citească."

El așază lista în fața noastră, iar eu o studiez, cu mai multă atenție de data asta.

– „Din cele douăzeci inițiale, am pus un asterisc lângă cele zece țeluri rămase pe care vreau să le realizezi. Să începem cu numărul 1: «Să am un copil, poate doi»."

Suspin.

– E o nebunie!

– „Mi-e teamă că o să trăiești cu o umbră de nostalgie în cazul în care copiii – sau cel puțin un copil – nu vor fi parte din viața ta. Deși cunosc multe femei fără copii care sunt fericite, nu cred că tu ești una dintre ele. Tu erai fata care-și iubea păpușile, care nu mai avea răbdare să facă doisprezece ani ca să poată fi babysitter. Tu erai fata care obișnuia să îl înfășoare pe motanul Toby în păturica ei și să plângă atunci când el se elibera și sărea din balansoar. Îți amintești, draga mea?"

Râsul meu se transformă într-un suspin. Domnul Midar îmi întinde un alt șervețel.

– Eu iubesc copiii, dar...

Nu pot să-mi termin gândul. Ar fi necesar să dau vina pe Andrew și asta chiar nu e corect. Dintr-un motiv sau altul, lacrimile continuă să-mi curgă. Nu pot, se pare, să le opresc. Midar așteaptă până când, în cele din urmă, arăt către scrisoare și-i fac semn să continue.

– Sunteți sigură? întreabă el, cu mâna pe spatele meu.

Încuviințez din cap, cu șervețelul la nas.

El pare sceptic, dar continuă:

– „Să sărim peste numărul 2. Sper că l-ai sărutat pe Nick Nicol și sper că a fost plăcut."

Zâmbesc.

– A fost.

Midar îmi face cu ochiul și împreună ne uităm la lista mea.

– „Să trecem la numărul 6“, citește el, „să-ți iei un câine. Cred că e o idee grozavă! Du-te și găsește-ți un cățel, Brett!“

– Un câine? Ce te face să crezi că vreau un câine? Nu am timp nici pentru un pește, cu atât mai puțin pentru un câine. Mă uit la Brad. Ce se întâmplă dacă nu îndeplinesc aceste țeluri?

El scoate un teanc de plicuri roz, legate împreună cu un elastic.

– Mama dumneavoastră a stabilit ca, de fiecare dată când îndepliniți un țel, să vă întoarceți la mine și să primiți câte unul dintre aceste plicuri. La îndeplinirea celor zece țeluri, îl veți primi pe acesta, zice și îmi întinde un plic pe care scrie REALIZARE.

– Ce este în plicul cu REALIZARE scris pe el?

– Moștenirea dumneavoastră.

– Desigur, zic, masându-mi tâmplele. Îl privesc drept în ochi. Aveți cea mai mică idee ce înseamnă asta?

El ridică din umeri.

– Bănuiesc că va însemna niște schimbări majore în viață.

– Schimbări? Viața așa cum o știu tocmai a fost făcută fărâme! Și eu trebuie s-o refac bucată cu bucată în felul în care o – o *puștoaică* voia să fie?

– Ascultați, dacă e prea mult pentru astăzi, putem stabili să ne vedem din nou.

Mă ridic în picioare.

– E prea mult. Am venit aici în această dimineață așteptându-mă să ies de aici director executiv al companiei Bohlinger Cosmetics. Voiam s-o fac mândră pe mama, să duc afacerea pe noi culmi. Mi se pune un nod în gât și înghit cu dificultate. În loc de asta, trebuie să-mi cumpăr un cal? Incredibil! Clipesc, pentru a-mi stăpâni lacrimile și-i întind mâna. Îmi pare rău, domnule Midar. Știu că nu este vina dumneavoastră. Dar eu pur și simplu nu pot face asta acum. Vă voi contacta.

Aproape că ies pe ușă, când Midar se grăbește spre mine, fluturând lista cu lucruri de făcut în viață.

– Păstrați asta, zice el, în caz că vă răzgândiți. El îmi îndeasă lista între palme. Timpul trece.

Îmi înclin capul.

– Ce timp?

El se uită în jos la pantofii săi Cole Haans, rușinat.

– Trebuie să realizați cel puțin un țel până la sfârșitul acestei luni. Într-un an, începând cu ziua de astăzi – asta va fi pe 13 septembrie anul viitor – tot ce e pe listă trebuie să fie îndeplinit.

Capitolul 3

La trei ore după ce am intrat în Centrul Aon, ies împleticindu-mă, emoțiile mele strălucind și pălind ca o ploaie de meteoriți. Șoc. Disperare. Furie. Mâhnire. Deschid larg portiera mașinii.

– North Astor Street, numărul 113, îi spun șoferului.

Carnețelul acela roșu. Am nevoie de carnețelul acela roșu! Sunt mai puternică astăzi – mult mai puternică – și sunt pregătită să citesc jurnalul mamei. Poate că îmi va explica, îmi va spune de ce îmi face asta. E posibil să nu fie un jurnal până la urmă, ci mai degrabă un registru contabil vechi. Poate că voi afla că afacerea era în cădere liberă din punct de vedere financiar și de aceea nu mi-a lăsat-o mie. Într-un fel sau altul, acolo trebuie să fie o explicație.

Când șoferul trage lângă bordură, împing poarta de fier și urc în fugă treptele de beton. Fără să mă sinchisesc să-mi dau jos pantofii, gonesc pe scări în sus direct spre dormitorul ei.

Cercetez din priviri dormitorul scăldat în lumina soarelui. Cu excepția lămpii și a cutiei de bijuterii, noptiera e goală. Deschid larg ușile dulapului, dar nu e acolo. Smucesc sertarele și apoi mă întorc spre noptierele ei. Unde este? Răscolesc prin biroul ei, dar găsesc doar cărți poștale cu monogramă, stilouri și timbre. Mă cuprinde panica. Unde naiba am lăsat carnetul? L-am scos din dulap și l-am pus... unde? Pe pat? Da. Sau nu? Dau la o parte cuvertura, rugându-mă să fie printre așternuturi. Nu este. Inima îmi bate cu putere. Cum am putut fi atât de neglijentă? Mă învârt în cerc, trecându-mi mâna prin păr. Pentru numele lui Dumnezeu, ce am făcut cu carnetul? Amintirile-mi sunt neclare. Am fost atât de amețită că am uitat? Stai așa! Îl aveam când am căzut pe scări? Mă grăbesc să ies din cameră și cobor în fugă treptele.

Două ore mai târziu, după ce am căutat pe sub pernele decorative, prin fiecare sertar și dulap și până și în gunoi, am ajuns la groaznica concluzie că jurnalul nu e nicăieri. Când îi sun, aproape isterică, pe frații mei, aceștia nu au nici cea mai vagă idee despre ce vorbesc. Mă prăbușesc pe canapea și îmi ascund fața în mâini. Dumnezeu să mă ajute, mi-am pierdut promovarea, moștenirea și ultimul cadou de la mama pentru mine. Puteam să decad mai jos de atât?

Când ceasul deșteptător sună miercuri dimineață, mă trezesc cu o binecuvântată uitare a coșmarului de ieri. Mă întind și-mi îndrept brațul peste noptieră, căutând orbește micul și insuportabilul sunet țârâitor. Opresc alarma, mă întorc pe spate, permițându-mi încă o clipă de stat cu ochii închiși. Dar deodată îmi amintesc totul. Ochii mi se deschid brusc, iar teroarea mă copleșește.

Mama e moartă.

Catherine este șefa companiei Bohlinger Cosmetics.

De la mine se așteptă să-mi demantelez viața.

Greutatea unui elefant mă apasă pe piept și mă chinui să respir. Cum aș putea să dau ochii cu colegii sau cu noua mea șefă, acum că ei toți știu că mama nu avea încredere în mine?

Inima mi-a luat-o razna și mă sprijin pe coate. Mansarda expusă curentului îmi dă senzația răcoroasă de toamnă și clipesc de câteva ori ca să mă obișnuiesc cu întunericul. Nu pot face asta. Nu mă pot întoarce la serviciu. Nu încă. Mă prăbușesc pe pernă și mă holbez la țevile expuse din metal de pe tavan.

Dar nu am de ales. Ieri, când nu mi-am făcut apariția la serviciu după întâlnirea cu domnul Midar, noua mea șefă m-a sunat, insistând să ne întâlnim la prima oră a dimineții. Și oricât de mult îmi doream să-i spun lui Catherine – femeia în care mama a crezut – să se ducă la naiba, fără moștenire, am nevoie de slujba mea.

Îmi arunc picioarele peste marginea patului. Având grijă să nu-l trezesc pe Andrew, îmi iau halatul flaușat din cuierul de pe stâlpul patului. Abia atunci îmi dau seama că a plecat deja. Nu e încă nici măcar cinci dimineața și iubitul meu incredibil de disciplinat e deja treaz și aleargă. La propriu. Strângându-mi halatul, mă îndrept desculță pe pardoseala din lemn de stejar și cobor cu greutate scara metalică rece.

Îmi iau cafeaua în camera de zi și mă ghemuiesc pe canapea cu ziarul *Tribune*. Un alt scandal la primărie, alți oficiali corupți ai guvernului, dar nimic care să-mi distragă atenția de la ziua care urmează. Mă vor compătimi oare colegii și-mi vor spune cât de nedreaptă a fost decizia mamei? Mă întorc la jocul de cuvinte încrucișate și încerc să găsesc un creion. Sau poate că toți la birou au izbucnit în aplauze și au bătut palma când au aflat vestea? Suspin. Va trebui să-mi îndrept spatele, să-mi țin capul sus și să-i fac pe toți să creadă că a fost ideea mea ca Catherine să conducă compania.

Oh, mamă, de ce m-ai pus în situația asta?

Mi se pune un nod în gât și îl înghit împreună cu o gură de cafea. Nu am timp să jelesc astăzi, mulțumită lui Catherine și afurisitei de întâlniri. Face pe secretoasa, dar știu exact ce pune la cale. În această dimineață ea îmi va oferi premiul de consolare – fostul ei post de vicepreședinte. Mă va face a doua la comanda companiei în schimbul armistițiului ei și al supunerii mele. Dar e nebună dacă își închipuie că voi accepta fără anumite revendicări serioase. Fără moștenire, voi avea nevoie de o creștere de salariu spectaculoasă.

Bosumflarea mea se transformă în zâmbet când Andrew intră ușor pe ușă, leoarcă de transpirație după jogging. Îmbrăcat în pantaloni scurți bleumarin și cu un tricou cu Chicago Cubs, își verifică încruntat ceasul pentru alergare.

Mă ridic.

– Bună dimineața, iubitule. Cum a fost alergarea?

– Nu prea grozavă. Își dă jos șapca și-și trece mâna prin părul blond scurt. Sari și peste dimineața asta?

Sentimentul de vinovăție a alergătorului mă lovește în plex.

– Da. Încă nu am energia necesară.

El se apleacă să-și dezlege șireturile.

– Au trecut cinci zile. Ar fi bine să nu aștepți prea mult.

O ia spre spălătorie în timp ce eu îi aduc cafeaua. Până când mă întorc, trupul său zvelt stă întins pe canapea. Poartă o pereche de pantaloni de trening și un tricou curat și încearcă să rezolve rebusul pe care abia l-am început.

– Te pot ajuta? îl întreb, venind din spate și aplecându-mă peste umărul lui.

Pipăie în căutarea cești de cafea fără să-și ridice ochii de la joc. Scrie „birr“ la numărul doisprezece vertical. Verific să văd definiția. Monedă etiopiană. Doamne, sunt impresionată.

– Oh, paisprezece orizontal..., zic, bucuroasă de ocazia de a demonstra că și eu am ceva inteligență. Capitala statului-tezaur[6]... e Helena, cred.

– Știu.

Se bate cu creionul pe frunte, îngândurat.

Când exact am încetat să mai rezolvăm cuvinte încrucișate împreună? Împărțind aceeași pernă, obișnuiam să completăm careurile și să ne bem cafeaua. Și, uneori, când dădeam un răspuns deosebit de dificil, Andrew îmi săruta fruntea și-mi spunea că-mi iubește creierul.

Mă întorc să plec, dar mă opresc la mijlocul scării.

– Andrew?

– Mda?

– Vei fi alături de mine, dacă am nevoie de tine?

În sfârșit, își ridică privirea.

– Vino aici. Îmi arată un loc lângă el pe canapea. Mă îndrept într-acolo și el își pune brațul în jurul umărului meu. Încă mai ești supărată că am ratat prânzul de după funeralii?

– Nu. Înțeleg. Procesul era important.

Azvârle creionul pe măsuța de cafea și zâmbește, arătându-și gropița adorabilă din obrazul stâng.

– Trebuie să recunosc, când o spui așa, sună jalnic, chiar și pentru mine. Cu ochii ațintiți asupra mea, devine serios. Dar, ca să-ți răspund la întrebare, sigur că-ți voi fi alături. Nu trebuie să-ți faci niciodată griji pentru asta. Îmi atinge ușor obrazul cu degetul mare. Îți voi fi alături în fiecare etapă a călătoriei, dar vei deveni un director executiv pe cinste, cu sau fără îndrumarea mea.

Inima îmi bate mai repede. Când Andrew a venit acasă aseară cu o sticlă de șampanie Perrier-Jouët ca să sărbătorim, nu am avut inima – sau curajul – să-i spun că nu eram și nu aveam să fiu vreodată președinta companiei Bohlinger Cosmetics. Bărbatul care rareori îmi face complimente mă ridica practic în slăvi. E prea mult să-mi doresc să mă bucur de aprobarea lui încă o zi? Diseară, când voi putea să mai îndulcesc vestea spunându-i că sunt noua vicepreședinte, îi voi povesti totul.

Îmi netezește părul.

– Spuneți-mi, doamnă șefă, ce aveți în agendă astăzi? Vă gândiți să angajați vreun avocat în viitorul apropiat?

Cum? Nu e posibil să creadă că aș merge împotriva dorințelor mamei. O iau ca pe o glumă, silindu-mă să chicotesc.

– Nu cred. De fapt, mă întâlnesc cu Catherine în această dimineață, zic, lăsându-l să creadă că eu am stabilit întâlnirea. Avem niște chestiuni de discutat.

El încuviințează din cap.

– Bună mișcare. Amintește-ți, acum ea lucrează pentru tine. Dă-i de înțeles că tu ești la butoane.

Îmi simt sângele năvălindu-mi în obraji și mă ridic de pe canapea.

– Mai bine aș face duș.

– Sunt mândru de tine, doamnă președinte.

Știu că ar trebui să-i spun că Catherine e cea care merită mândria lui, că pe Catherine ar trebui să o numească doamnă președinte. Și o voi face. Cu siguranță, o voi face.

Diseară.

În ciuda țăcănitului tocurilor pe holul placat cu marmură, reușesc să traversez în fugă holul Turnului Chase fără să fiu observată. Iau ascensorul până la etajul patruzeci și nouă și intru în sediul elegant al companiei Bohlinger Cosmetics. Trec prin ușile duble de sticlă și mă îndrept direct către biroul lui Catherine cu ochii plecați.

Îmi bag capul în biroul de pe colț, care a fost al mamei mele, și o văd pe Catherine la masa de lucru, perfect aranjată, ca de obicei. Vorbește la telefon, dar îmi face semn să intru, ridicând degetul arătător, ca să mă anunțe că se va ocupa de mine numaidecât. Până își termină apelul, mă plimb prin spațiul familiar, întrebându-mă ce a făcut cu picturile și sculpturile pe care mama le iubea atât de mult. În locul lor, și-a pus biblioteca și câteva premii înrămate. Tot ce a rămas din spațiul cândva sacrosanct al mamei este peisajul urban care-ți taie respirația și plăcuța cu numele. Dar la o examinare mai atentă văd că nu e plăcuța cu numele mamei, ci una cu al lui Catherine! Același font, alamă și marmură pe care se poate citi CATHERINE HUMPHRIES-BOHLINGER, PREȘEDINTE.

Fierb de furie! Oare de când știa că era moștenitoarea mamei?

– Bine, grozav. Trimite-mi cifrele când le ai. Da. *Supashi-bo. Yoshi. Adiosu.*[7] Închide telefonul și-și îndreaptă atenția asupra mea. Tokyo, zice ea, clătinând din cap. Diferența de fus orar de paisprezece ore e o pacoste. Trebuie să fiu aici înainte de răsărit ca să-i prind. Din fericire pentru mine, ei lucrează până târziu. Arată către perechea de scaune Ludovic al XV-lea aflate de partea opusă a biroului. Ia loc.

Mă las pe scaun și-mi trec mâna peste mătasea de culoare albastru cobalt, încercând să-mi aduc aminte dacă avea aceste scaune în fostul ei birou.

– Se pare că te-ai instalat deja, zic, neputând să rezist să nu dau frâu liber sarcasmului. Ai reușit să obții până și plăcuța cu numele în... cât? Douăzeci de ore? Cine ar fi crezut că poate fi făcută atât de repede?

Ea se ridică și înconjoară biroul să mi se alăture, așezând scaunul astfel încât să stea față în față cu mine.

– Brett, acesta e un moment dificil pentru noi toți.

– Un moment dificil pentru noi toți? Mi se încețoșează privirea. Vorbești serios? Eu de-abia mi-am pierdut mama și afacerea. Tu de-abia ai moștenit toată averea și compania familiei mele. Și tu, tu mi-ai întins o cursă. Mi-ai spus că aveam să fiu director executiv. Am muncit pe brânci, încercând să învăț cum merg lucrurile!

Ea așteaptă, arătând la fel de calmă de parcă tocmai i-aș fi spus că-mi place rochia ei. Nările-mi freamătă și vreau să spun mai multe, dar nu îndrăznesc. În definitiv, e cumnata mea – și nenorocita mea de șefă.

Stând picior peste picior, se apleacă spre mine, cu mâinile albe împreunate pe genunchi.

– Îmi pare rău, zice ea. Chiar îmi pare. Ieri am fost la fel de șocată ca tine. Am presupus vara aceasta... o greșeală colosală, cu siguranță. Mă așteptam ca tu să primești acțiunile mamei tale și mi-am asumat rolul de a mă ocupa de pregătirea ta, fără ca mai întâi să mă consult cu Elizabeth. Nu am vrut ca ea să-și închipuie că noi credeam că boala ei e incurabilă. Îmi acoperă mâna cu a ei. Crede-mă, intenționam să lucrez pentru tine pentru restul carierei mele. Și știi ceva? Aș fi fost mândră să o fac. Îmi strânge mâna. Eu te respect foarte mult, Brett. Cred că te-ai fi descurcat ca director executiv. Chiar cred.

M-aș fi descurcat? Mă încrunt, neștiind prea bine dacă acesta e un compliment sau o insultă.

– Dar plăcuța cu numele tău? zic. Dacă nu aveai nici cea mai vagă idee, cum de ai deja plăcuță cu numele tău?

Ea zâmbește.

– Elizabeth. Ea a comandat-o pentru mine înainte să moară. A aranjat să fie livrată și era pe biroul meu când am intrat ieri.

Las rușinată capul în jos.

– Asta e mama.

– Era o femeie remarcabilă, zice Catherine, cu ochii strălucindu-i. Niciodată nu voi putea să o înlocuiesc. Dacă voi putea să umplu măcar parțial golul lăsat de ea, voi considera asta un succes.

Mi se înmoaie inima. Evident, și ea jelește pierderea lui Elizabeth Bohlinger. Ea și mama au format parteneriatul perfect, mama reprezentând fața elegantă a antreprizei, iar Catherine fiind asistenta ei neobosită, din culise. Și uitându-mă la ea acum, în rochia ei de cașmir și cu pantofii Ferragamo, cu pielea ei fină de culoarea fildeșului și cocul elegant, strâns la baza gâtului, aproape că pot să înțeleg alegerea mamei. Catherine arată din cap până-n picioare ca un CEO, și e firesc să-i fie succesoare. Dar tot mă doare. Nu putea mama să vadă că în timp aș fi putut să devin o Catherine?

– Îmi pare rău, zic. Chiar îmi pare. Nu e vina ta că mama nu m-a văzut potrivită pentru a conduce Bohlinger Cosmetics. Tu vei avea un succes enorm.

– Mulțumesc, șoptește ea, ridicându-se de pe scaun. Îmi strânge umărul în timp ce trece prin spatele meu să închidă ușa. Când se întoarce la locul ei, mă fixează cu privirea, ochii ei îngrijorător de intenși. Ceea ce urmează să spun e foarte neplăcut pentru mine. Își mușcă buza de jos și fața i se îmbujorează. Vreau să te pregătești, Brett. Acest lucru va fi șocant.

Râd nervos.

– Doamne, Catherine, îți tremură mâinile! Nu te-am văzut niciodată atât de îngrijorată. Ce se petrece?

– Am primit un ordin de la Elizabeth. Mi-a lăsat un plic roz în sertarul biroului meu. În interior, era un bilet. Îl pot scoate dacă vrei să-l vezi.

Dă să se ridice, dar eu o apuc de braț.

– Nu. Ultimul lucru de care am nevoie e încă un bilet de la mama. Doar spune-mi. Inima mi-a luat-o la galop.

– Mama ta m-a însărcinat să... ea vrea ca eu să...

– Ce? aproape că țip.

– Ești concediată, Brett.

Capitolul 4

Nu-mi aduc aminte cum am ajuns acasă. Doar îmi amintesc că am intrat clătinându-mă în apartament, împiedicându-mă pe scări și că am căzut pe pat. În următoarele două zile am repetat ciclul de somn, trezire și plâns. Până vineri dimineață compasiunea lui Andrew este în declin. El se așază pe marginea patului nostru, impecabil în costumul său de culoarea cărbunelui și cămașă albă apretată și-mi mângâie părul încâlcit.

– Trebuie să ieși din starea asta, iubito. Această promovare te-a copleșit, așa că, firește, o eviți. Dau să protestez, dar el mă reduce la tăcere cu arătătorul ridicat. Nu spun că nu ești capabilă, spun că ești intimidată. Dar, draga mea, nu-ți poți permite să stai departe zile în șir. Asta nu e vechea ta slujbă din publicitate, unde puteai să lenevești din când în când.

– Să lenevesc? Simt că-mi ies din fire. El crede că vechiul meu post de director de marketing era nesemnificativ! Și, ce e mai rău, nici măcar nu am putut să-mi păstrez acea slujbă. Tu nu-ți poți imagina prin ce trec. Cred că merit câteva zile să jelesc.

– Hei, eu sunt de partea ta. Încerc să te readuc în joc.

Îmi masez tâmplele.

– Știu. Îmi pare rău. Nu sunt eu însămi zilele astea.

El se ridică, dar îl apuc de mâneca sacoului. Trebuie să-i spun adevărul lui Andrew! Planul de a-i spune adevărul miercuri noapte a fost zădărnicit în clipa în care mama m-a concediat și de atunci mi-am tot adunat curajul să-i explic.

– Stai azi acasă cu mine. Te rog! Am putea…

– Scuze, iubito, nu pot. E o nebunie câtă treabă am. Se eliberează din strânsoare mea și-și netezește mâneca sacoului. Voi încerca să ajung devreme acasă.

„Spune-i. Acum. “

– Așteaptă!

El se oprește la jumătatea drumului spre ușă și se uită la mine peste umăr.

Inima îmi bubuie în piept.

– Trebuie să-ți spun ceva.

Se întoarce și își mijește ochii la mine, de parcă iubita lui atât de ușor de citit în mod normal, dintr-odată e greu de deslușit. În cele din urmă, vine la marginea patului și mă sărută pe cap, de parcă aș fi un copilaș prostuț de cinci ani.

– Termină cu prostiile astea. Nu ai nevoie decât să-ți dai jos fundul tău splendid din pat. Ai o companie de condus.

Mă mângâie pe obraz și, înainte să-mi dau seama, a și dispărut din cameră.

Aud ușa închizându-se și-mi îngrop fața în pernă. Ce naiba o să fac? Nu sunt CEO-ul companiei Bohlinger Cosmetics. Nu sunt nici măcar un umil director de marketing. Sunt o ratată fără slujbă și sunt îngrozită de ce va crede despre mine iubitul meu preocupat de statut, când va afla.

Nu am fost surprinsă când Andrew mi-a spus că era din Duxbury, o suburbie bogată a Bostonului. El avea toate accesoriile specifice cuiva care se trăgea din averi vechi – pantofi italienești, ceas elvețian, mașină germană. Dar era întotdeauna evaziv când îl întrebam despre copilăria lui. Avea o soră mai mare. Tatăl lui avea o mică afacere. Mă dezamăgea faptul că nu-mi spunea nimic mai mult.

Trei luni mai târziu, după două sticle de vin, Andrew mi-a mărturisit în sfârșit adevărul. Roșu la față și furios că am insistat, el mi-a spus că tatăl său era un tâmplar mediocru ale cărui aspirații depășeau cu mult realizările. Mama sa lucra în spatele tejghelei unui magazin de delicatese Safeway din Duxbury.

Andrew nu era un băiat bogat. Dar el era disperat să fie considerat unul.

Am simțit o creștere bruscă a căldurii și a respectului pentru Andrew, pe care nu le simțisem înainte. El nu a fost un copil de bani gata. El era un bărbat realizat prin propriile puteri, care trebuise să se lupte și să muncească pentru succes. I-am sărutat obrazul și i-am spus că eram mândră de el, că rădăcinile lui proletare mă făceau să-l iubesc mai mult. În loc să zâmbească, mi-a aruncat o privire disprețuitoare. Am știut atunci că Andrew nu găsea nimic admirabil în începuturile sale modeste și că faptul că a crescut printre cei înstăriți îi lăsase o cicatrice.

Dintr-odată, mă cuprinde un val de panică.

Bogatul băiețel sărman și-a petrecut întreaga viață de adult acumulând simboluri ale succesului, sperând să compenseze pentru originile sale umile. Și mă întreb dacă nu cumva sunt doar unul dintre acestea.

De pe alee, mă uit lung la casa perfectă în stil Cape Cod[8] a lui Jay și Shelley. Tufișuri îngrijite sunt înșiruite de-a lungul trotuarului de cărămidă, iar crizanteme portocalii și galbene se revarsă din ghivece albe de ciment. Un val de gelozie neobișnuit mă copleșește. Proverbialul lor pat pe care și l-au așternut este impunător și confortabil, în timp ce al meu e plin de cocoloașe și mișunând de ploșnițe.

De pe aleea de cărămidă, arunc o privire în curtea lor luxuriantă din spate și-l observ pe nepotul meu alergând cu o minge de cauciuc. Își ridică privirea când se trântește portiera.

– Mătușică Bwett! mă strigă el.

Mă grăbesc în curtea din spate și-l iau în brațe pe Trevor, apoi ne rotim până ce nu mai văd bine. Pentru prima oară în ultimele trei zile, pot să simt un zâmbet autentic luminându-mi chipul.

– Cine-i băiețelul care mă face fericită? întreb, gâdilându-l pe burtică.

Înainte ca el să poată răspunde, Shelley coboară de pe terasa de cărămidă, cu părul prins într-o coadă de cal lejeră. Poartă ceea ce bănuiesc că e o pereche de blugi de-a lui Jay, suflecați la glezne.

– Hei, surioară! mă strigă ea.

Am fost prietene și colege de cameră în studenție, înainte ca ea să se mărite cu fratele meu și să ne strigăm surioară una pe cealaltă. Asta încă mai e plăcerea noastră nevinovată.

– Hei, ești acasă azi.

Ea se îndreptă spre mine târșâindu-și papucii de casă.

– Mi-am dat demisia.

O privesc uimită.

– Nu se poate.

Ea se apleacă să smulgă o buruiană.

– Împreună cu Jay am decis că ar fi mai bine pentru copii dacă unul dintre noi ar sta acasă. Cu moștenirea de la mama ta nu avem nevoie de banii suplimentari.

Trevor se eliberează din strânsoarea mea și îl las jos.

– Dar îți iubești slujba. Și Jay? De ce nu demisionează el?

Se ridică, ținând o păpădie uscată în mână.

– Eu sunt mama. Are mai mult sens.

– Deci, ai terminat. Pur și simplu?

– Da. Din fericire pentru mine, femeia care mi-a ținut locul în timpul concediului maternal încă era disponibilă. Smulge semințele uscate de pe păpădie și le aruncă la picioarele ei. Au intervievat-o ieri și a început de astăzi. Nici măcar nu a fost nevoie să o instruiesc. Totul a mers de minune.

Îi aud ezitarea din voce și știu că nu e atât de perfect pe cât vrea să mă facă să cred că e. Shelley a fost logopedă la Spitalul Saint Francis. A lucrat în secția de recuperare, învățându-i pe adulții cu leziuni cerebrale traumatice nu doar să vorbească din nou, dar și să argumenteze, să negocieze și să socializeze. Ea obișnuia să se mândrească că asta nu era slujba ei, ci chemarea ei.

– Îmi pare rău, doar că eu nu mi te pot imagina mamă casnică.

– Va fi minunat. Aproape toate femeile din acest cartier sunt mame casnice. Se adună în fiecare dimineață în parc, să fixeze întâlniri de joacă, să participe la cursuri de yoga pentru mame și copilași. Nu-ți poți închipui câte activități sociale au ratat copiii mei când erau la creșă. Ochii ei îl găsesc pe Trevor, care aleargă în cercuri cu brațele întinse, ca un avion. Poate că această logopedă va reuși în sfârșit să-și învețe copilul să vorbească corect. Chicotește, dar atinge o coardă greșită. Trevor încă nu poate să-și spună… Se oprește în mijlocul frazei și se uită la ceas. Stai așa, nu trebuie să fii la serviciu?

– Nu. Catherine m-a concediat.

– Oh, Doamne! O s-o chem pe bonă.

Din fericire pentru noi, Megan Weatherby, ipotenuza triunghiului prieteniei noastre, are o slujbă hobby de agent imobiliar, având prea puțină ambiție ca efectiv să vândă case. Și, din fericire pentru Megan, ea e practic logodită cu Jimmy Northrup, fundașul echipei Chicago Bears, făcând comisionul din imobiliare opțional. Așa că, atunci când eu și Shelley o sunăm în drum spre cafeneaua The Bourgeois Pig, ea e deja acolo, de parcă anticipase această mică criză.

Am declarat cafeneaua The Bourgeois Pig din Lincoln Park locul nostru preferat în care nu se servesc băuturi alcoolice. Este intim și relaxat, plin de cărți și obiecte vechi și covoare uzate. Și, mai presus de toate, acolo e suficientă pălăvrăgeală de fundal încât să ne facă să ne simțim imune la cei care trag cu urechea. Astăzi soarele cald de septembrie ne atrage afară, unde Megan stă la o masă din fier forjat, purtând colanți negri și un pulover

decoltat mulat pe balcoanele ei perfecte despre care insistă că sunt adevărate. Ochii ei de un albastru-deschis sunt daţi cu fard de ochi cenuşiu-închis şi, bănuiesc, cu cel puţin trei straturi de rimel. Dar cu părul ei blond, strâns într-o bentiţă argintie şi cu o urmă de fard de obraz roz pe pielea de culoarea fildeşului, reuşeşte să-şi păstreze o fărâmă de inocenţă, făcând-o să pară pe jumătate escortă, pe jumătate studentă din frăţie – un aspect pe care bărbaţii par să-l găsească irezistibil.

Absorbită de iPad, nu ne observă când ne apropiem de masa ei. O înşfac pe Shelley de cot şi o opresc.

– Nu o putem întrerupe. Uite, ea chiar lucrează.

Shelley clatină din cap.

– Se preface. Mă trage mai aproape de ea şi face semn din cap spre ecranul calculatorului. Fii atentă. PerezHilton.com.

– Hei, voi, zice Megan, înşfăcându-şi ochelarii de soare de pe scaun, chiar înainte ca Shelley să se aşeze pe ei. Ascultaţi aici. În timp ce ne aşezăm lângă ea cu brioşele şi cafelele cu lapte, Megan se lansează într-o digresiune despre ultima scenă dintre Angelina şi Brad şi petrecerea fantastică de ziua de naştere a lui Suri. Apoi începe despre Jimmy. Red Lobster. Serios! Eu port o rochie Hervé Léger scurtă până la fund, iar el vrea să mă ducă la nenorocitul de Red Lobster!

Cred că toată lumea merită să aibă acel tip de prietenă scandalos de îndrăzneaţă, care în acelaşi timp ne face să ne simţim ruşinate şi să ne distrăm pe cinste, prietenă ale cărei comentarii grosolane ne fac să izbucnim în accese de râs isteric, în timp ce ne uităm peste umăr, pentru a ne asigura că nu ne ascultă nimeni. Megan este genul acela de prietenă.

Am cunoscut-o pe Meg cu doi ani în urmă prin sora mai mică a lui Shelley, Patti. Patti şi Megan au fost colege de cameră în Dallas, în timp ce făceau şcoala de însoţitoare de zbor la American Airlines. Dar în ultima săptămână de instruire, Megan nu a putut să ajungă la o geantă înţepenită în spatele compartimentului de bagaje de sus. Mâinile ei erau în mod categoric prea scurte pentru slujbă, un defect imperceptibil de care Megan e acum obsedată. Umilită, ea a fugit la Chicago, ca să devină agent imobiliar şi l-a întâlnit pe Jimmy în timpul primei vânzări.

– Nu vă pot minţi, îmi plac biscuiţii de la Red Lobster, dar să fim serioşi!

În cele din urmă, Shelley o întrerupe:

– Megan, ţi-am spus, Brett are nevoie de ajutorul nostru.

Megan își închide iPadul și-și încrucișează mâinile pe masă.

– Bine, sunt la dispoziția voastră. Care-i problema, *chica*[9]?

Când nu e vorba doar despre ea, Megan poate fi o ascultătoare excelentă. Și, judecând după mâinile ei încrucișate și privirea fixă, astăzi îmi acordă cuvântul. Profitând pe deplin, împărtășesc fiecare detaliu al strategiei mamei mele de a-mi distruge viața.

– Deci, asta-i treaba. Fără venit, fără serviciu. Doar zece țeluri idioate, pe care trebuie să le realizez în anul ce vine.

– Asta-i o tâmpenie, zice Megan. Zi-i avocatului să se ducă dracului. Îmi smulge lista din mână. Să ai un copil. Să-ți iei un câine. Să-ți iei un cal. Își ridică ochelarii Chanel și se uită lung la mine. La ce naiba se gândea maică-ta? Că vei lăsa totul în urmă și te vei mărita cu Bătrânul MacDonald[10]?

Nu mă pot abține să nu zâmbesc. Megan poate fi egocentrică, dar în momente ca acesta, când am nevoie de un zâmbet, nu aș schimba-o pe o duzină de Maici Teresa.

– Iar Andrew e exact opusul Bătrânului MacDonald, zice Shelley, turnându-și un alt pliculeț de zahăr în cafea. Ce crede el despre toate astea? E pregătit să ia atitudine? Să-ți facă un copil?

– Să-ți cumpere un cal? adaugă Megan, chicotind pițigăiat.

– Este, zic, prefăcându-mă că-mi examinez lingura. Sunt sigură că este.

Ochii lui Megan sclipesc de amuzament.

– Îmi pare rău. Numai că nu văd cum vei reuși să ai un cal în centrul orașului Chicago. Sunt permise animalele de companie în clădirea voastră?

– Ești amuzantă, Meg. Îmi masez tâmplele. Încep să cred că mama nu era în toate mințile. Ce puștoaică de paisprezece ani nu-și dorește un cal? Ce fetiță nu-și dorește să fie profesoară și să aibă copii, un câine și o casă frumoasă?

Shelley își mișcă degetele întinse.

– Dă-mi să văd lista din nou. I-o dau și ea mormăie în timp ce o examinează. „Să rămân prietenă cu Carrie Newsome“, „Să mă îndrăgostesc“, „Să am o relație bună cu tatăl meu“. Își ridică privirea. Astea sunt floare la ureche.

Îmi mijesc ochii.

– Tatăl meu e mort, Shelley.

– Ea vrea evident ca tu să îl accepți așa cum e. Știi, să-i vizitezi mormântul, să plantezi niște flori. Și uite, ai realizat deja numărul 17, să te îndrăgostești. Ești îndrăgostită de Andrew, nu-i așa?

Încuviințez din cap, deși dintr-un motiv oarecare în sinea mea îngheț. Nu-mi pot aminti când a fost ultima oară când noi chiar ne-am spus cuvintele „te iubesc". Dar e perfect normal. După patru ani împreună, se subînțelege.

– Atunci du-te la biroul domnului Midar și spune-i. Iar diseară, caut-o pe această tipă Carrie Newsome pe Facebook. Trimite-i câteva mesaje. Reia legătura. Bingo! Altă înscriere.

Mi se taie respirația. Nu am mai vorbit cu Carrie de când a plecat din casa mea, rănită și umilită, acum aproape nouăsprezece ani.

– Ce ziceți de numărul 12, să ajut oamenii sărmani? Asta nu e atât de greu. Voi dona către Unicef sau ceva de genul acesta. Mă uit la prietenele mele pentru încurajare. Nu credeți?

– Absolut, zice Megan. Vei termina mai repede decât un tip înfierbântat din frăție.

– Dar al naibii copil, zic, ciupindu-mi rădăcina nasului. Și evoluția în fața unui public și slujba de profesoară. Am jurat că nu voi mai pune piciorul niciodată pe scenă sau într-o sală de clasă.

Megan se apucă de încheietura mâinii și trage, un obicei enervant, care, crede ea, că îi va lungi brațele.

– Uită de slujba de profesoară. Doar suplinește câteva zile, poate o săptămână sau două. Treci prin asta, și *voilà!* Asta-i îndeplinită.

Reflectez serios la asta.

– Suplinitoare? Mama nu a precizat că trebuie să fiu titulară. Un zâmbet întârziat mi se întinde pe față. Îmi ridic cafeaua cu lapte. În cinstea voastră, fetelor. Luni după-amiază, fac cinste cu martini. Până atunci, voi avea un plic sau două de la domnul Midar.

Capitolul 5

Mă opresc la florărie luni dimineață și cumpăr un buchet de flori de câmp, înainte să mă îndrept direct către biroul domnului Midar. Am de gând să

îmi ofer câte un buchet de flori de fiecare dată când îndeplinesc unul dintre țelurile vieții *acelei fete*. Din impuls îi iau un buchet și lui Midar.

În timp ce ascensorul urcă la etajul treizeci și doi, un amestec de speranță și entuziasm bolborosește în mine. Abia aștept să-i văd fața când îi voi spune ce am realizat. Dar când mă năpustesc în holul elegant și mă îndrept cu pași mari spre biroul lui Claire, ea se uită la mine de parcă mi-am ieșit din minți.

– Vreți să-l vedeți acum? Sub nici o formă. Lucrează la un caz important.

Chiar când dau să plec, Midar țâșnește din biroul său ca un iepure de câmp din vizuina sa. Cercetează din priviri anticamera și, când mă zărește, un zâmbet adorabil îi înflorește pe chip.

– Domnișoară Bohlinger! Mi s-a părut că aud vocea dumneavoastră! Intrați.

Claire se uită cu gura căscată, în timp ce domnul Midar îmi face semn să intru. Îi întind florile de câmp când trec prin dreptul lui.

– Pentru mine?

– Mă simt generoasă.

El chicotește.

– Mulțumesc. Totuși, ați decis să nu aruncați banii pe o vază, hm?

Mă abțin să nu zâmbesc.

– Va trebui să vă descurcați singur. Sunt șomeră, după cum probabil știți.

El se uită prin încăpere până când dă cu ochii de o vază din ceramică cu flori de mătase în ea.

– Mda, păcat de slujbă. Mama dumneavoastră joacă dur. Scoate florile artificiale și le aruncă în coșul de gunoi. Trebuie să iau niște apă. Mă întorc imediat.

Ia vaza cu el și sunt lăsată singură, ceea îmi oferă ocazia să-i studiez spațiul de lucru. Trec pe lângă geamurile care se întind de la pardoseală și până în tavan, admirând priveliștea din partea de sud a orașului, cuprinsă între parcul Millennium și Planetariul Adler. Încetinesc când mă apropii de biroul lui din lemn masiv de nuc, aglomerat de trei seturi substanțiale de dosare, calculator și o cană murdară de cafea. Caut fotografii înrămate cu frumoasa lui soție, cu copilul adorabil și nelipsitul retriever auriu. În schimb, văd o imagine cu o femeie de vârstă mijlocie și a cuiva care pare fiul adolescent al cesteia, relaxându-se pe puntea unei bărci cu pânze. Sora lui și nepotul,

ghicesc. Singura altă poză e a lui Brad, cu tocă și robă, prins între doi adulți zâmbitori, care bănuiesc că sunt părinții lui.

– Gata, zice el.

Mă întorc și-l văd lovind ușor cu piciorul ușa să se închidă în urma lui. Așază vaza cu flori pe o masă acoperită cu tăblia din marmură.

– Frumoase.

– Am niște vești bune, domnule Midar.

– Vă rog, zice el, indicându-mi o pereche de scaune de piele, crăpate și uzate până la perfecțiune. Vom lucra împreună în anul care urmează. Spuneți-mi Brad.

– Bine. Iar eu sunt Brett.

El ia loc pe scaunul de lângă al meu.

– Brett. Îmi place numele. Totuși, de unde vine?

– Elizabeth, desigur. Ea era o admiratoare a literaturii americane. Am fost numită după Lady Brett Ashley, ușuratica din romanul lui Hemingway *Fiesta*.

– Bună alegere. Și Joad? Nu se numea așa familia din romanul lui Steinbeck *Fructele Mâniei*?

– Te-ai prins. Jay a fost numit după Jay Gatsby, personajul lui Fitzgerald.

– Deșteaptă femeie. Îmi doresc să o fi cunoscut mai mult timp.

– Și eu.

El îmi bate înțelegător genunchiul.

– Ești bine?

Încuviințez din cap și încerc să înghit.

– Atât timp cât nu mă gândesc la asta.

– Înțeleg.

Uite-o din nou, acea expresie rănită pe chipul lui, pe care am văzut-o săptămâna trecută. Vreau să-l întreb despre ea, dar pare prea inoportun.

– Am vești bune, zic, așezându-mă drept. Deja am realizat unul dintre țeluri.

El își ridică o sprânceană, dar nu zice nimic.

– Numărul 17. M-am îndrăgostit.

El inspiră audibil.

– Asta s-a întâmplat rapid.

– Nu chiar. Iubitul meu, Andrew... Ei bine, noi doi suntem împreună de aproape patru ani.

– Și îl iubești?

– Da, zic, aplecându-mă să dau jos o frunzuliță agățată de pantof.

Sigur că-l iubesc pe Andrew. E inteligent și ambițios. E teribil de atletic și al naibii de frumos. Deci, oare de ce simt că trișez la acest țel?

– Felicitări. Lasă-mă să-ți scot plicul.

Se ridică și se duce către dulapul cu dosare de lângă birou.

– Numărul 17, murmură el în timp ce caută. Ah, uite-l aici.

Mă ridic de pe scaun și mă întind după plic, dar el îl ține protector lipit de piept.

– Mama ta m-a instruit…

– Oh, Doamne! Ce mai e acum?

– Îmi pare rău, Brett. Ea m-a făcut să promit că voi deschide fiecare plic și ți-l voi citi cu voce tare.

Mă trântesc înapoi pe scaun și-mi încrucișez brațele la piept ca o adolescentă bosumflată.

– Dă-i drumul, deschide-l.

Pare să-i ia o veșnicie să deschidă plicul și să scoată scrisoarea. Din curiozitate, ochii îmi alunecă spre mâna lui stângă în căutarea unei verighete de platină, dar nu văd nimic, în afară de piele bronzată și câteva fire de păr masculin. El își scoate ochelarii de citit din buzunarul cămășii și inspiră adânc.

– „Bună, Brett", citește el. „Îmi pare rău că ai venit din partea opusă a orașului să-mi spui că ești îndrăgostită de Andrew. Vezi tu, eu aștept acel gen de dragoste care îți *face inima să-ți stea în loc*, genul *aș muri pentru tine*".

– Poftim? îmi ridic mâinile. E nebună! Genul acela de dragoste nu există decât în romane și pe canalul Lifetime. Orice tont știe asta.

– „Deseori alegem relațiile care ne oglindesc trecutul. În Andrew, ai ales un bărbat foarte asemănător cu tatăl tău, deși știu că nu vei fi de acord cu mine."

Icnesc. Cei doi nu puteau fi mai diferiți de atât. Spre deosebire de Andrew, care admiră o femeie puternică, tata se simțea amenințat de realizările mamei. Ani la rând, ea a fost obligată să-și minimalizeze succesul, glumind pe seama lui și numindu-și afacerea „hobby". Dar în cele din urmă comenzile au început să vină mai repede decât putea ea să le onoreze. A trebuit să închirieze un spațiu și să angajeze oameni. Dintr-odată, ea își trăia visul. Acesta a fost momentul când căsătoria lor s-a destrămat.

– „La fel ca tatăl tău, Andrew e ambițios și motivat, dar mai degrabă zgârcit cu afecțiunea lui, nu-i așa? Și oh, cât mă doare să te văd chinuindu-te pentru aprobarea lui, exact așa cum te chinuiai pentru a tatălui tău. În lupta

pentru afecțiunea lui, mi-e teamă că ai renunțat la eul tău adevărat. De ce oare simți că nu ești demnă de visurile tale?“

Lacrimile îmi umplu ochii și clipesc pentru a le reține. O imagine îmi vine în minte. E dis-de-dimineață, iar eu îmi fac antrenamentul zilnic de înot, îngrozită de apa neagră și rece, dar disperată să-l fac mândru pe tata. Ani mai târziu, secundar am studiat științele, materia care-mi plăcea cel mai puțin, sperând să găsesc limba comună cu bărbatul pe care, am ajuns să-mi dau seama în cele din urmă, nu aveam să-l mulțumesc niciodată.

– „Eu nu doresc decât să fii fericită. Dacă într-adevăr ești convinsă că Andrew este dragostea ta, atunci împărtășește-i această listă cu lucruri de făcut în viață. Dacă el e dispus să-ți fie partener în realizarea acestor țeluri, atunci ți-am subestimat dragostea, și pe a lui, și poți să consideri realizat acest țel. Dar indiferent de rezultat, te rog să știi că dragostea este un lucru asupra căruia nu trebuie niciodată să faci compromisuri. Întoarce-te când ți-ai găsit dragostea, draga mea. Va merita așteptarea.“

Îmi masez nodul din gât și încerc să par veselă.

– Grozav. O să mă întorc în curând.

Brad se uită la mine.

– Atunci, crezi că va fi de acord? Copilul? Câinele?

– Absolut, zic, rozându-mi unghia degetului mare.

– „Te iubesc“, zice Brad.

Redevin atentă, dar îmi dau seama că el doar a reluat cititul.

– „P.S.: poate că ar trebui să începi cu numărul 18: «Să interpretez pe viu, pe o scenă foarte mare».“

Oh, da! O să mă înscriu la Joffrey Ballet. A înnebunit de tot?

– „Mă întreb la ce te-ai gândit. Balet, bănuiesc, sau poate că un rol dramatic. Adorai trupa de teatru de copii din care făceai parte aproape la fel de mult pe cât adorai orele de dans. Dar te-ai lăsat de ambele de dragul majoretelor. Și, deși ți-am sprijinit acest demers, am încercat să te conving să participi la audițiile pentru spectacolele școlii, să te alături corului sau trupei. Nu voiai să auzi de ele. Se pare că noile tale prietene nu apreciau acest gen de preocupări și, din păcate, asta conta pentru tine. Unde a dispărut acea fată neînfricată, încrezătoare căreia îi plăcea să-i distreze pe ceilalți?“

O amintire mistuitoare își face apariția, una pe care am ținut-o ascunsă timp de douăzeci de ani. Era dimineața recitalului meu de dans modern –

pentru prima dată aveam să fiu pe scenă fără Carrie. Ea se mutase cu două luni mai devreme, la doar câteva săptămâni după ce părinții mei s-au separat. Într-un acces subit de singurătate, am ridicat telefonul din furcă să o sun. Dar înainte să apuc să formez numărul ei, i-am auzit vocea mamei în receptor.

– Charles, te rog. Ea se bazează pe tine.

– Uite, am spus că voi încerca. Documentele pentru subvenție trebuie predate săptămâna viitoare.

– Dar i-ai promis, a insistat mama.

– Ei bine, poate că e momentul să-și dea seama că lumea nu se învârte în jurul ei. Apoi enervat, pe un ton batjocoritor pe care nu-l voi uita niciodată: Hai să fim serioși, Liz. Fata nu e tocmai pentru Broadway.

Am așteptat treizeci de minute înainte să-l sun, ușurată când a răspuns mesageria vocală.

– Sunt eu, tată. E un soi de pană de curent în sală. Recitalul meu a fost anulat.

În acea zi am pus ultima oară piciorul pe scenă.

Înghit cu greutate.

– Unde s-a dus? S-a dus acolo unde se duce fiecare fetiță cu visuri mari. Ea a crescut. Ea a devenit realistă.

Brad îmi aruncă o privire întrebătoare, de parcă ar vrea să explic, dar, cum nu o fac, continuă să citească:

– „Ținând cont de constrângerile legate de timp, îți sugerez ca interpretarea ta să fie scurtă și agreabilă, dar care totuși să te scoată din zona de confort, care e mai degrabă restrânsă. Îți amintești cum am sărbătorit ziua de naștere a lui Jay, în iunie, la Third Coast Comedy? Când maestrul de ceremonii anunța următoarea seară a amatorilor, te-ai aplecat spre mine și mi-ai spus că mai degrabă ai aborda muntele Everest într-o pereche de pantofi Christian Louboutin. Mi-am dat seama atunci cât de timidă ai devenit. În acel moment, am ales să păstrez acest țel pe lista ta și am decis că un număr de stand-up comedy ar fi antidotul perfect pentru sfiala ta. Vei fi pe scenă, împlinind atât dorința ta, cât și pe a mea.“

– Nu! Niciodată! Mă întorc către Brad, disperată să-l fac să vadă lucrurile din perspectiva mea. Nu pot! Nu o voi face. Nu sunt câtuși de puțin amuzantă.

– Poate că doar nu ai lucrat la asta în ultimul timp.

– Uite, nici dacă aș fi afurisita de Ellen DeGeneres nu există vreo șansă să am un număr de stand-up comedy. E timpul să trecem la planul B.

– Brett, nu există un plan B. Dacă vrei să respecți dorințele mamei – și să-ți primești moștenirea –, trebuie să faci tot ce se află pe listă.

– Nu! Nu înțelegi? Nu vreau aceste dorințe blestemate!

El se ridică și se duce la fereastră. Având în spate zgârie-norii, cu mâinile băgate în buzunare, arată ca un filosof grec contemplând misterele vieții.

– Elizabeth m-a făcut să cred că îți face un bine cu aceste țeluri. Mi-a spus că s-ar putea să fii reticentă, dar nu mi-am dat seama cât de greu o să-ți fie. Își trece mâna prin păr și se întoarce spre mine. Îmi pare sincer rău.

Ceva care are legătură cu tactul lui, cu îngrijorarea lui nedisimulată mă face să cedez puțin.

– De unde să fi știut? Ea chiar credea că îmi face un bine. Asta a fost ultima ei încercare de a schimba traiectoria vieții mele.

– Ea nu credea că ești fericită?

Îmi cobor privirea.

– Se pare că nu, ceea ce e o nebunie. Mama m-a văzut rareori fără un zâmbet pe față. Obișnuia să se laude că am venit pe lume zâmbind.

– Dar în spatele zâmbetului?

Întrebarea directă, rostită încet, m-a luat prin surprindere. Din nu se știe ce motiv, mă înec. Mă gândesc la micuțul Trevor și la petele roșii de bucurie care îi apar pe fața dolofană când râde. Mama mi-a spus odată că în copilărie eram exact ca el. Mă întreb unde a dispărut acel gen de fericire? Poate în același loc unde pleacă și încrederea juvenilă de sine.

– Sunt foarte mulțumită. De ce nu aș fi?

Brad îmi oferă un zâmbet trist.

– Confucius spune că drumul spre fericire se găsește în comedie.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc la auzul accentului chinezesc jalnic.

– Da. Confucius mai spune și că femeia care nu are umor ar trebui să stea departe de un club de comedie.

Chicotește și se întoarce spre locul unde stau eu. Se așază pe marginea scaunului său, cu mâinile încrucișate, atât de aproape de piciorul meu, încât mai că mă atinge.

– O să fiu acolo cu tine, zice el, dacă vrei.

– Ai veni? Mă uit la el, de parcă tocmai a fost de acord cu dublul suicid. De ce?

Se lasă pe spate și-și duce palmele la gât.

– Va fi grozav.

– Ca să facem un... un cuplet?

El râde.

– Oh, nici vorbă! Am spus că o să fiu cu tine, adică o să te urmăresc… din public. Persoana mea nu va fi nicăieri în apropierea scenei.

Mijesc ochii.

– Lașule!

– Ai nimerit-o.

Îl studiez.

– De ce ești atât de drăguț cu mine? Te-a pus mama să faci asta? Te plătește sau ceva de genul ăsta?

Mă aștept să râdă, dar nu o face.

– Într-un fel, da. Vezi tu, primăvara trecută mama ta a venit la o strângere de fonduri pentru bolnavii de Alzheimer, la care eram una dintre gazde. Așa ne-am cunoscut. Tatăl meu fusese diagnosticat cu trei ani în urmă.

Deci, de acolo vine tristețea lui.

– Îmi pare atât de rău.

– Mda, și mie. Oricum, dată fiind recesiunea economică, părea că nu aveam să reușim să adunăm suma preconizată. Dar a intervenit mama ta. Contribuția ei enormă ne-a ajutat să depășim ceea ce ne propusesem.

– Și acum te simți obligat? E o nebunie. Mama mea făcea tot timpul astfel de lucruri.

– Peste o săptămână, am primit un pachet la birou. Săpunuri, șampoane, loțiuni, o mulțime de produse Bohlinger Cosmetics. Destinatarul era mama mea.

– Mama ta? Stai un pic, am crezut că ai spus că tatăl tău…

– Așa este.

Durează o clipă până ce piesele de puzzle se așază la locul lor.

– Mama ta este și ea o victimă a bolii Alzheimer.

– Exact. A plâns când i-am dat pachetul. Cum eu eram cel care avea grijă de ea, nevoile ei erau mai mult sau mai puțin ignorate. Mama ta știa că și ea avea nevoie de confort.

– Asta e mama. Ea a fost cea mai sensibilă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

– A fost o sfântă. Prin urmare, atunci când m-a făcut executor testamentar și mi-a explicat planul pe care-l avea pentru tine, i-am dat cuvântul de onoare că îl voi duce la capăt. Chipul lui e ferm, exprimând o hotărâre de fier. Și, crede-mă, așa voi face.

Capitolul 6

Lipsa unei slujbe are beneficiile ei, în special pentru cineva care are nevoie de timp pentru a-și pregăti un număr de comedie până la sfârșitul lunii. Sunt tentată să fur replici pe care le-am auzit la Comedy Central[11], dar știu că mama nu ar fi de acord. În loc de asta, cutreier orașul. Orice aud sau văd și mi se pare cât de cât amuzant devine posibilă sursă de inspirație pentru numărul meu. În speranța de a depăși – sau cel puțin de a reduce – șansele de a mă face de râs în public, petrec ore în șir în fața oglinzii exersând pentru a perfecționa materialul. În tot acest timp, stomacul mi se strânge ca un ghem și cearcăne vinete formează inele ca de copac sub ochii mei.

Îmi trece prin minte că s-ar putea ca asta să fi fost de la bun început intenția mamei. Punând interpretarea pe viu în capul listei mele, ea și-a închipuit că aveam să fiu mult prea îngrijorată și preocupată să mă gândesc la ea. În realitate, a avut efectul opus. Nimic nu-i plăcea mai mult lui Elizabeth Bohlinger decât o porție bună de râs. De fiecare dată când văd pe cineva purtându-se prostește sau aud ceva care mă face să zâmbesc, vreau să le împărtășesc cu mama. Dacă ar fi în viață, aș suna-o și i-aș spune:

– Am o istorioară pentru tine.

Asta ar fi tot ce ar avea nevoie să audă. Fie m-ar implora să-i spun imediat, fie, de cele mai multe ori, m-ar invita la cină. Odată ce vinul ne-ar fi turnat în pahare, ea s-ar apleca și mi-ar atinge brațul.

– Istorioara ta, draga mea. Te rog, am așteptat toată ziua.

Aș înfrumuseța povestea, folosind accente și regionalisme pentru efect. Chiar și acum îi pot auzi cadența râsului, o pot vedea ștergându-și lacrimile din colțul ochilor...

Mă surprind zâmbind și-mi dau seama că, pentru prima oară de la moartea ei, amintirea ei mă face fericită, și nu tristă.

Exact așa și-ar dori să mi-o amintesc: femeia căreia îi plăcea să râdă.

În noaptea dinaintea spectacolului meu stau întinsă pe pat – trează, agitată și încordată. O fâșie de lumină de la felinarele stradale se strecoară prin obloanele din lemn și ajunge pe cutia toracică a lui Andrew. Mă sprijin într-un cot și îl fixez cu privirea. Pieptul i se ridică sincronizat perfect cu pocnetele ușoare care-i scapă printre buze de fiecare dată când expiră. Am nevoie de fiecare fărâmă de rezistență să nu-mi trec mâna peste pielea lui catifelată. Mâinile îi sunt încrucișate deasupra stomacului plat și fața îi e senină, nu cu mult diferită de a mamei după moarte.

– Andrew, șoptesc. Sunt atât de speriată. Trupul lui inert mă invită să continui sau cel puțin așa pare. Mâine-seară voi interpreta un număr la clubul de comedie. Îmi doresc atât de mult să-ți spun, ca să poți fi acolo cu mine sau ca să-mi urezi noroc. Mai de mult știai să mă faci să mă simt în siguranță. Îți amintești cum ai stat online cu mine toată noaptea înaintea prezentării de la Milano, doar ca să fii acolo, lângă perna mea, în caz că mă trezeam? Vocea mea șovăie. Dar dacă ți-aș spune despre acest număr de comedie, ar trebui să-ți spun despre această listă ridicolă pe care mama vrea să o termin și nu pot să fac asta. Ridic capul și strâng din ochi ca să nu las lacrimile să-mi curgă. Lista țelurilor vieții mele e atât de diferită de a ta.

Dau să spun „te iubesc“, dar cuvintele mi se blochează în gât. Așa că le mimez.

Se mișcă, și inima-mi stă în loc. Oh, Doamne, dacă m-a văzut? Oftez. Și ce dacă mă vedea? Ar fi oare chiar atât de rău ca bărbatul cu care locuiesc, bărbatul cu care împart patul să știe că-l iubesc? Închid ochii și răspunsul mă lovește în plin. Da, ar fi. Pentru că nu sunt sigură că el ar fi capabil să-mi răspundă la fel.

Îmi pun capul pe pernă și mă holbez la sistemul de ventilație din tavan. Andrew iubește succesul și statutul meu social, dar astea au dispărut. Oare *pe mine* mă iubește? Oare mă cunoaște măcar – pe cea care sunt cu adevărat?

Îmi pun un braț pe frunte. Nu e vina lui. Mama avea dreptate. Mi-am ținut adevărata personalitate ascunsă. Mi-am abandonat visurile și m-am transformat exact în genul de femeie pe care și-l dorea Andrew – neconvențională, lipsită de pretenții și neîmpovărată de griji.

Îi arunc o privire iubitului meu adormit. De ce am renunțat la viața pe care mi-am dorit-o odată? Mai hoinărește acea fetiță pe undeva prin trupul meu

simțindu-se nedemnă? Oare are mama dreptate? Mi-am abandonat visurile într-o încercare disperată de-a câștiga aprobarea lui Andrew – aprobare pe care nu am primit-o niciodată de la tata? Nu, asta e ridicol. Am decis cu ani în urmă că aprobarea tatălui meu nu însemna nimic pentru mine. Deci, de ce nu am luptat pentru visurile mele? Pentru că Andrew avea aspirații diferite, și eu am ales să le urmez pe ale lui? Nu, aceasta e doar versiunea mea cu suflet mare, altruistă pe care îmi place să mi-o imaginez. Oricât de mult aș urî să recunosc, mai e ceva, ceva mult mai puțin nobil...

Mă tem. Oricât de slabă și de fricoasă aș putea să par, nu vreau să fiu singură. Să-l părăsesc pe Andrew ar fi un risc mare în această etapă a vieții mele. Sigur, aș putea întâlni pe altcineva, dar la treizeci și patru de ani să o iau de la capăt pare prea hazardat, ca transferul economiilor mele de-o viață dintr-un cont de depozit cu dobândă fixă într-un fond speculativ riscant. Adevărat, câștigurile pot fi enorme, dar pierderile m-ar putea falimenta complet. Tot pentru ceea ce am muncit ar putea dispărea într-o clipă și aș putea să rămân cu nimic.

La două și jumătate, mă ridic în sfârșit din pat și mă îndrept greoi spre canapeaua de jos. De pe măsuța de cafea telefonul clipește. Îl ridic și citesc un mesaj, trimis la unsprezece cincizeci. „Relaxează-te. O să fii grozavă. Acum du-te să dormi puțin."

Este de la Brad.

Un zâmbet întârziat îmi apare pe chip. Mă bag sub pătură și mă cuibăresc pe perna canapelei. De parcă abia am fost sărutată pe frunte și am primit un pahar de lapte cald, inima mea încetinește și mă simt din nou în siguranță.

Așa cum Andrew obișnuia să mă facă să mă simt.

De mărimea unei săli de bal, Third Coast Comedy este în această seară gazda unui public numeros și zgomotos. Mese rotunde umplu sala principală în fața unei scene de lemn înălțate la șaizeci–șaptezeci de centimetri de podea. Lângă peretele din spate, oamenii se adună pe trei rânduri la bar, întinzându-și gâturile să vadă numerele. Ce-i cu toți oamenii aceștia luni seară? Nu au și ei slujbe? Peste masă, îl prind pe Brad de braț, strigând ca să mă audă în vacarmul de acolo.

– Nu pot să cred că te-am lăsat să mă convingi să fac asta! Nu puteai să găsești un local mai micuț?

– Peste șapte minute vei fi realizat țelul numărul 18, strigă și el. Apoi poți trece la celelalte nouă.

– Oh, de parcă ar fi ceva încurajator! Bifează asta ca să-mi pot lua un cal și să fac un soi de pace cu nemernicul meu de tată mort?

– Scuze. Îmi arată urechea. Nu te pot auzi.

Dau peste cap paharul de martini și mă întorc spre prietenele mele.

– Ești drăguță în seara aceasta, strigă Shelley peste larmă.

– Mulțumesc.

Mă uit în jos la tricoul meu. Pe partea din față scrie SĂ NU AI NICIODATĂ ÎNCREDERE ÎNTR-UN PREOT CU ERECȚIE.

Aud râsete și-mi îndrept atenția spre scenă. Spre nenorocul meu, urmez după preferata mulțimii, o roșcată înaltă și slabă care improvizează despre pițipoance și silicoane. Observ un tip grăsuț la masa din față cu o bere și trei shot-uri aliniate în fața lui. Fluieră și strigă și-și ridică pumnii în aer.

Maestrul de ceremonii sare pe scenă și înșfacă microfonul.

– Să-l aplaudăm pe Steve Pinckney.

Mulțimea înnebunește.

Inima îmi bate cu putere și trag adânc aer în piept.

– Noroc, surioară, strigă Shelley.

– Fă-mă să râd, *chica,* adaugă Megan.

Brad îmi strânge brațul.

– Liz ar fi mândră de tine.

Cuvintele fac să mă doară sufletul. Cu colțul ochiului îl observ pe Bill, managerul, făcându-mi semn către scenă.

Timpul se contractă. Mă târăsc spre scenă ca un prizonier spre scaunul electric.

– Urmează Brett – maestrul de ceremonii se oprește, așteptând ca zarva să se mai potolească. Următoarea noastră invitată este debutanta Brett Bohlinger. S-o aplaudăm.

Urc treptele către scenă. Picioarele îmi tremură atât de tare, încât mi-e teamă că vor ceda sub mine. Într-un fel sau altul ajung la microfon și odată ajunsă acolo, mă prind cu mâinile de stativul de metal pentru sprijin. Lumina albă și strălucitoare a unui reflector mă orbește și mijesc ochii spre mulțime. O mare de fețe se holbează la mine. Trebuie să fac o glumă acum, nu-i așa? Care era? Doamne, ajută-mă! Nu, mamă, ajută-mă! La urma

urmei, tu ești cea care m-ai pus să fac această nebunie. Închid ochii. Îmi imaginez vocea ei, de parcă aș sta la masa ei din sufragerie. „Povestea ta, dragă. Te rog, am așteptat toată ziua.“ Inspir adânc și mă scufund în apele populate de rechini ale Third Coast Comedy.

– Bună, tuturor. Vocea mea tremurătoare e redusă la tăcere de un scârțâit insuportabil venind dinspre microfon. Tipul beat de la masa din față geme și-și acoperă urechile. Scot microfonul din suportul lui. Scuze, zic. A trecut ceva vreme de când nu am mai fost pe scenă. Nu mi-am dat seama că aveam să fiu huiduită de microfon.

Chicotesc nervos și arunc o privire spre prietenii mei. Megan are un zâmbet fals pe față. Shelley mă înregistrează pe iPhone, iar Brad își bâțâie genunchiul de parcă ar suferi de Parkinson.

– Hm, voi-voi probabil așteptați un bărbat, când ați auzit numele Brett. Mi se întâmplă tot timpul. Nu e viață – adică nu e ușor să trăiești cu nume de băiat. Nu ați crede cât de răi pot fi copiii. Alergam acasă de la școală plângând după ce eram tachinată și îl imploram pe fratele meu, Tiffany, să-i bată.

Îmi umbresc ochii și mă uit spre mulțime, așteptând râsetele. Dar tot ce aud este o mică rafală de chicoteli pițigăiate de-ale lui Megan.

– Așa e, zic. Fratele meu, *Tiffany*.

– Nu ești amuzantă, urlă bețivul cu voce cântată.

Suspin, de parcă aș fi primit o lovitură în plex.

– Și, ah, vă vine să credeți că toate aceste tachinări și hărțuieli legate de numele meu au avut loc la școala catolică? Câți dintre voi sunteți produsul școlii catolice?

O mică parte din public aplaudă și iau asta ca pe o încurajare.

– Ma-maicile de la școala mea erau atât de stricte, încât recreația la Saint Mary era pauza de toaletă pe care o primeam după prânz.

Brad, Megan și Shelley râd tare la asta. Dar restul mulțimii stă și se uită la mine, unii zâmbind politicos, alții verificându-și ceasurile sau telefoanele mobile.

– Ai uitat poanta, urlă cineva.

Cred că o să vomit – sau, mai rău, că o să izbucnesc în plâns. Îmi arunc privirea spre ceasul digital așezat la baza scenei. Au trecut doar două minute și patru secunde. Dumnezeule, mai am cinci minute aici! Ce urmează? Oh,

Doamne! Nu-mi amintesc nici o glumă. Îngrozită, îmi șterg mâinile transpirate de blugi și duc mâna la buzunarul din spate pentru ultima soluție.

– Ah, Dumnezeule, fițuici! strigă o voce din spate. Glumești, ce naiba?

Îmi tremură buza.

– La Saint Mary...

Mulțimea geme.

– Destul cu glumele despre catolici! strigă cineva.

Mâinile îmi tremură atât de rău, încât de-abia pot să-mi țin notițele.

– Nu doar că era o școală catolică, dar mai era și o școală de fete. Un soi de cameră de tortură doi în unu.

Mulțimea huiduie. Ochii mi se umplu de lacrimi și răscolesc printre hârtii. Oh, Dumnezeule, ajută-mă! Oamenii încep să vorbească tare de-acum, nemaiascunzându-și plictiseala. Alții se îndreaptă spre bar sau spre toalete. O văd pe Shelley lăsându-și în jos telefonul, fără să mai înregistreze acest eșec. Bețivul de la masa din față se lasă pe speteaza scaunului cu o sticlă cu gâtul lung încleștată în pumnul lui grăsun.

– Următorul! strigă el, ridicându-și brațul și arătând către scenă, cerând următorul număr.

La naiba cu asta! Am plecat de-aici! Mă răsucesc pe călcâie, gata să o iau la fugă. Dar stând la baza scărilor către scenă, îl văd pe Brad.

– Ignoră-i, B.B., zbiară el peste zgomot. Continuă.

Îl iubesc atât de mult în clipa asta, încât îmi vine să sar de pe scenă și să-mi arunc brațele în jurul lui. În același timp, îmi vine să-l strâng de gât. El – și mama – sunt cei care m-au obligat să fac asta.

– Poți să faci asta. Aproape că ai făcut-o.

Luptând cu impulsul de a fugi mâncând pământul, mă întorc înapoi spre public – barbarii abuzivi care cred că e timpul pauzei.

– Călugărițele... ele făceau tot posibilul să ne păstreze nouă fetelor gândirea inocentă.

Nimeni nu ascultă, nici măcar grupul meu de sprijin. Megan vorbește cu un tip de la masa de alături, iar Shelley trimite un mesaj. Nimeni, în afară de Brad. Îi arunc o privire, iar el încuviințează din cap.

– Aveam acest... acest crucifix mare în clasă. Sora Rose… Îmi masez gâtul dureros. Sora Rose chiar a pus o pereche de pantaloni scurți peste bucata de pânză de la brâu a lui Iisus.

– Încă douăzeci de secunde, B.B., strigă el.

– Prietena mea Kasey... nici măcar nu-i schimbă scutecul băiețelului ei fără să-și închidă ochii.

– Stai jos, cucoană! strigă cineva. Ne omori.

Brad începe numărătoarea inversă. „Șapte, șase, cinci...“

Aud „zero“ și trântesc microfonul în stativ. Brad strigă de bucurie. Când sar de pe scenă, mă prinde și mă îmbrățișează. Dar eu plâng în hohote acum. Mă eliberez și fug spre ieșire.

Aerul nopții e aspru și mă ustură când îl inspir. Printre lacrimi, mă împleticesc prin parcare până îmi găsesc mașina. Îmi pun coatele pe capotă și-mi îngrop capul în mâini.

O clipă mai târziu simt o mână pe umăr.

– Nu plânge, B.B. Ai făcut-o. S-a terminat acum.

Brad face cercuri pe spatele care mă doare.

– Am fost varză! zic, bătând cu pumnii pe acoperiș. Mă întorc și-l privesc. Ți-am spus că nu sunt amuzantă.

El mă trage în brațele sale. Eu nu-l resping.

– Afurisita de maică-mea, zic cu nasul în haina lui de lână.

Mă leagănă încetișor.

– De ce m-a obligat să fac toate astea? M-am făcut de râs – nu, nu de râs... asta ar însemna că cineva chiar a râs.

El se dă în spate și scoate din buzunar un plic roz.

– O lăsăm să se apere?

Îmi șterg nasul cu dosul palmei.

– Îmi dai scrisoarea?

El zâmbește și-mi șterge o lacrimă de pe obraz.

– Cred că o meriți cu vârf și îndesat.

Urcăm în mașina mea și pornesc căldura. În scaunul pasagerului, Brad deschide plicul numărul 18 și începe să citească:

– „Scumpa mea fiică, ești supărată fiindcă ai dat greș? Prostii.“

– Cum? zic. Ea știa că o să…

Brad nu mă lasă să termin. Continuă să citească:

– „Când ai decis că trebuie să fii perfectă? Nici în ruptul capului nu pot repera acest moment. Dar undeva de-a lungul drumului, ți-ai pierdut îndrăzneala. Acea fetiță fericită, căreia-i plăcea să povestească, să cânte și să danseze, a devenit temătoare și nesigură“.

Tensiunea-mi crește în spatele ochilor. „Nu tu ai fost cea care m-ai redus la tăcere, mamă.“

– „Dar în această seară ai fost plină de vitalitate, micuța mea artistă, exact așa cum obișnuiai să fii, și pentru asta sunt foarte mulțumită. Cred că această pasiune – chiar și pasiunea născută din frică și anxietate – este mult mai bună decât o viață banală. Fie ca povestea din seara asta să-ți aducă aminte de ardoarea ta, de tăria ta de caracter, de îndrăzneala ta. Când simți că ești slabă, agață-te de acest curaj și eliberează-l, pentru că acum știi că e al tău, exact cum eu am știut de la bun început. Eleanor Roosevelt a spus cândva «Fă în fiecare zi ceva care te sperie». Continuă să te forțezi să faci acele lucruri care te sperie, draga mea. Asumă-ți acele riscuri și vezi unde te duc, pentru că ele sunt exact acele lucruri care fac această călătorie să merite efortul.“ Se oprește pentru o clipă din citit. „Cu toată dragostea și mândria, mama.“

Iau scrisoarea și o recitesc, trecându-mi degetele peste cuvintele ei. Dar ce anume ce mă îndeamnă să fac? Mă gândesc la Andrew, la slujba de profesoară, la Carrie. Mă cutremur. Oricât de înspăimântătoare ar fi ele, există ceva care mă sperie și mai mult. Încerc să nu mă gândesc. E adevărat, am dat greș astă-seară și am această experiență, dar nu sunt gata să repet performanța.

Capitolul 7

Îmbrăcată în costumul Marc Jacobs, sorb încet din cafeaua cu lapte la The Bourgeois Pig când Megan ajunge pe la mijlocul dimineții.

– Nu iarăși cuvinte încrucișate! Își trântește geanta violet Dolce & Gabbana pe masă și-mi smulge rebusul. În sfârșit îmi dau seama de ce mama ta ți-a dat un termen-limită. Ai făcut vreun afurisit de lucru de la numărul de comedie de săptămâna trecută? Când ți-a spus să-ți urmezi visurile, nu cred că a avut în vedere să moțăi în parc. Face un semn cu mâna către costum. Nici măcar nu i-ai spus încă lui Andrew! Îmi smulge ziarul din față și scoate laptopul din rucsacul meu. Astăzi o vom găsi pe vechea ta prietenă.

– Nu pot s-o contactez pe Carrie din senin. Trebuie mai întâi să pun la cale un plan. Dau la o parte calculatorul și-mi masez tâmplele. Îți zic, lista asta îmi va distruge viața.

Megan mă studiază încruntată.

– Ești o ciudată, Brett. Simt că aceste țeluri ar putea să te facă fericită. Ți-e frică să nu-i distrugi viața lui Andrew, nu pe a ta.

Am fost luată prin surprindere de sinceritatea și perspicacitatea ei.

– Poate. Dar, în orice caz, sunt terminată. O să-mi pierd iubitul și tot nu voi fi în stare să realizez aceste țeluri până în septembrie anul viitor.

Ignorând mica mea tiradă, își împinge scaunul în spate.

– Am nevoie de cofeină. Tu intră pe Facebook, cât timp eu îmi iau o doză.

În timp ce Megan stă la coadă la tejghea, intru pe Facebook. Dar în loc să o caut pe Carrie, degetele mele tastează BRAD MIDAR în bara de căutare. E un fleac să-l găsesc, chiar și într-o fotografie de profil de 2,5 cm pătrați. Uitându-mă la poza lui, mă surprind zâmbind. Îmi trece prin minte să-i trimit o cerere de prietenie, dar el ar putea să creadă că asta înseamnă depășirea unor limite profesionale – de parcă mesajele și îmbrățișările nu o fac. Și apoi mă gândesc la limitele mele. Ce-ar crede Andrew dacă ar ști că cer prietenia unui avocat pe care l-am ținut ascuns de el?

Îmi sprijin capul în palme. Ce e în neregulă cu mine?

– Ai găsit-o? zice Megan, venind din spatele meu cu o ceașcă de macchiato și un biscuit.

Închid capacul laptopului.

–Nu încă.

Aștept până ce Megan e de partea opusă a mesei, înainte să-mi deschid iar calculatorul, de data asta tastând CARRIE NEWSOME în bara de căutare.

Cu scaunul lui Megan tras lângă al meu, am trecut prin câteva pagini, apoi am zărit-o. Purtând un hanorac cu logoul universității din Wisconsin, e remarcabil de neschimbată. Încă mai are un aer atletic, încă poartă ochelari, încă zâmbește. Vina mă copleșește. Cum am putut să fiu atât de crudă?

– Ea e? întreabă Megan. Nu-i de mirare că ai vrut să scapi de ea. Nu se vând pensete în Wisconsin?

– Oprește-te, Megan. Mă uit lung la poza ei, prin ochii încețoșați de lacrimi. Am adorat-o pe fata asta.

În copilărie, Carrie și părinții ei locuiau la două străzi de noi pe Arthur Street. Noi eram complet opuse, ea – băiețoiul curajos, eu, fetița feminină și slăbănoagă. Într-o după-amiază când aveam cinci ani, ea a trecut pe lângă casa mea, ducând în brațe o minge alb cu negru. Când m-a văzut, o fată de vârsta ei, m-a recrutat să joc fotbal cu ea. Am sugerat să ne jucăm de-a

familia în schimb, dar ea nu a vrut să audă așa ceva. Așa că ne-am dus în parc și ne-am urcat pe bare, ne-am dat în leagăn și am chicotit tot restul după-amiezii. Din acea zi, am fost inseparabile – până când, ani mai târziu, am abandonat-o.

– Nu am nici un drept să aștept prietenia acestei femei. Și ce e mai rău, o caut acum numai pentru că trebuie.

– Chiar așa? Se trage de braț. Pentru că aș spune că ea nu are nici un drept să se aștepte la prietenia ta.

Clatin din cap. Megan nu ar înțelege niciodată că o persoană care arată precum Carrie ar putea să fie una dintre noi.

– Dumnezeule, Brett, ce-i așa mare lucru?

Într-o clipă, mișcă cursorul și apasă ADAUGĂ PRIETEN.

Mi se taie respirația.

– Nu pot să cred că ai făcut asta!

– Bine lucrat, *chica*!

Își ridică ceașca de cafea, dar eu nu o ridic pe a mea. Din clipă în clipă, Carrie Newsome va primi un memento nemilos de la o prietenă pe care a iubit-o cândva și care a trădat-o. Mi se face rău, dar Megan trece mai departe. Își freacă mâinile.

– Bine, suntem pe drumul cel bun. Să mergem la magazinul de animale și să-ți găsim un câine.

– Uită de asta. Câinii miros urât. Îți distrug casa. Sorb din cafea. Cel puțin asta e părerea lui Andrew.

– Ce legătură are Andrew cu asta? Rupe o bucată din biscuit. Brett, iartă-mă, dar tu chiar crezi că Andrew face parte din planul vieții tale? Vreau să spun, mama ta practic ți-a spus că el e istorie. Ești dispusă să-i ignori ultima dorință?

Megan mi-a găsit călcâiul lui Achile. Îmi pun coatele pe masă și îmi ciupesc rădăcina nasului.

– Trebuie să-i spun lui Andrew despre această listă blestemată. Dar el o va lua razna. El vrea să-și cumpere avion într-o bună zi, nu un cal! Copiii nu fac parte din planul lui. A fost foarte clar în această privință încă la începutul relației.

– Și tu ai fost de acord?

Mă uit pe geam afară, amintindu-mi de alte vremuri, niște vremuri când eram îndrăzneață și neînfricată, convinsă că visurile mele aveau să devină realitate. Dar apoi s-a întâmplat, așa cum e și firesc, și am învățat că lumea nu se învârte în jurul meu.

– M-am convins că era în regulă. Lucrurile stăteau altfel atunci. Călătoream mult… el mă însoțea în călătoriile de afaceri. Viețile noastre erau atât de pline, încât era greu să ne imaginăm să avem un copil.

– Și acum?

Ea mă întreabă de versiunea curentă a vieții mele. Versiunea în care mănânc singură în majoritatea serilor în fața televizorului și în care ultima noastră călătorie a fost acum doi ani, la Boston, la nunta surorii lui.

– Tocmai mi-am pierdut mama și slujba. Nu pot să fac față mai multor pierderi. Nu încă.

Ea își șterge gura cu șervețelul și observ că are lacrimi în ochi. O prind de mână.

– Îmi pare rău. Nu intenționam să mă descarc pe tine.

Fața i se schimonosește.

– Nu pot să continui așa.

Oh! Nu plânge pentru mine. Plânge pentru sine. Dar uite cine vorbește. Am fost atât de preocupată de mine în ultima vreme, încât o fac pe Megan să arate ca un consilier școlar. Îi strâng mâna.

– Mai multe mesaje pe telefonul lui Jimmy?

– Mai rău. Făceau sex în patul nostru când am ajuns acasă aseară. În blestematul nostru de pat! Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am fost în stare să ies naibii, înainte ca ei să mă vadă.

– Ce nenorocit! De ce-ar aduce-o acasă, dintre toate locurile? Doar știe că nu ai un program fix.

– Vrea ca eu să-l prind. Nu are tupeu să o termine cu mine, așa că speră că am să o fac eu. Se trage de încheietura mâinii stângi și oftează. Blestematele astea de brațe! Sunt diformă.

– E ridicol. Ești frumoasă și trebuie să-i dai papucii.

– Nu pot. Ce-aș putea face ca să câștig bani?

– Ai începe să vinzi case.

Ea flutură din mână.

– Pfiu. Îți spun, Brett, eu trebuie să fi fost de viță regală într-o viață anterioară, pentru că pur și simplu nu mă pot obișnui cu ideea că trebuie să

lucrez ca să mă întreţin.

– Ei bine, nu poţi doar să stai şi să înghiţi. Poate dacă l-ai confrunta…

– Nu! zice ea, aproape ţipând. Nu îl pot confrunta până nu am o altă opţiune.

La început nu înţeleg, dar apoi îmi pică fisa. Megan vrea un înlocuitor înainte să renunţe la original. E ca un copil înspăimântat, sperând să găsească o familie nouă care să o accepte, înainte de a deveni orfană.

– Tu nu ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine. Eşti o femeie inteligentă. Poţi să te descurci şi singură. Îmi aud propriile cuvinte şi mă întreb dacă vorbesc cu Megan sau cu mine însămi. Îmi îndulcesc tonul. Ştiu că e greu, Meggie, dar o poţi face.

– Nu se va întâmpla.

Oftez.

– Atunci trebuie să încerci din nou. Poate online, pe unul dintre acele site-uri de matrimoniale.

Îşi dă ochii peste cap şi scoate un tub de luciu de buze din geanta ei violet.

– Caut un milionar chipeş. Trebuie să-i placă braţele scurte.

– Vorbesc serios, Megan, o să găseşti pe cineva cât ai clipi. Pe cineva mult mai bun. Îmi vine o idee şi pocnesc din degete. Hei, ce zici de Brad?

– Avocatul mamei tale?

– Da. E foarte de treabă. Şi drăguţ, nu crezi?

Se dă cu luciu pe buze.

– Mda. Doar că e o mică problemă.

Mi se umflă nările.

– Care? Nu e suficient de bogat?

– Nu! El e deja îndrăgostit de tine.

Capul mi se dă pe spate, de parcă aş fi fost lovită. Oh, Doamne! Ar putea fi? Dar îl am pe Andrew. Într-un fel.

– De ce crezi asta? o întreb, când în sfârşit îmi găsesc vocea.

Ridică din umeri.

– Altfel, de ce-ar fi el atât de hotărât să te ajute?

Ar trebui să fiu uşurată. Din partea lui Brad am nevoie de prietenie, nu de dragoste. Dar în mod ciudat, sunt dezamăgită.

– Nu. El e în echipa Elizabeth. El mă ajută doar pentru că i-a promis mamei. Crede-mă. Sunt doar cazul lui caritabil.

În loc să mă contrazică, după cum speram că o să facă, ea încuviințează din cap.

– Ah, am înțeles.

Îmi las capul în jos. Nu sunt cu nimic diferită de Megan, căutând un înlocuitor înainte să pierd originalul?

Mâinile îmi tremură când deschid scrisoarea. Citesc cuvintele încă o dată. „Forțează-te să faci acele lucruri care te sperie, draga mea.“ De ce, mamă? De ce mă obligi să fac asta? Bag scrisoarea în buzunar și intru pe poartă.

Au trecut șapte ani de când nu am mai fost la cimitirul Saint Boniface. Acea ultimă oară a fost cu mama. Ne mai duceam undeva – să facem cumpărăturile de Crăciun, cred –, dar ea a insistat să facem un mic ocol mai întâi. Era o dimineață rece. Îmi amintesc că mă uitam cum bătea vântul pe stradă, transformând puțina zăpadă în mici vârtejuri furioase, învolburate de gheață. Eu și mama am înfruntat vijelia și am fixat împreună o coroniță de brad de piatra funerară a tatei. M-am întors la mașină apoi și am răsucit cheia în contact. Nori de căldură se ridicau din sistemul de ventilație. Mi-am încălzit mâinile și am urmărit-o pe mama stând tăcută, cu capul plecat. Apoi ea și-a șters ochii cu mănușa și și-a făcut semnul crucii. Când s-a întors la mașină, m-am prefăcut că butonam radioul, sperând să îi cruț demnitatea. Eram stânjenită pentru ea, o femeie care încă îi era devotată soțului care o abandonase.

Spre deosebire de acea zi, din urmă cu șapte ani, azi e o zi superbă de toamnă, cerul e atât de curat și de albastru, încât amenințarea iernii pare absurdă. Frunzele joacă leapșa cu briza ușoară și în afară de veverițele care caută nuci pe sub copaci sunt singură în frumosul cimitir de pe coasta dealului.

– Probabil că te întrebi de ce sunt aici, după toți acești ani, îi șoptesc pietrei de mormânt. Crezi că sunt exact ca mama? Incapabilă să te urăsc?

Înlătur frunzele uscate de la baza pietrei funerare și mă așez pe lespedea de marmură. Deschid poșeta și caut fotografia lui în portofel, ascunsă undeva între permisul la bibliotecă și abonamentul la sală. Are colțurile îndoite și e decolorată, dar e singura poză cu noi doi pe care am păstrat-o. Mama ne-a făcut-o în dimineața de Crăciun când eu aveam șase ani. Îmbrăcată în pijamale roșii de flanelă, stau sprijinită de marginea genunchiului său, cu mâinile adunate, rugându-mă parcă să pot părăsi locul acela instabil. El își

ține o mână palidă pe umărul meu; cealaltă îi atârnă fără vlagă într-o parte. Un zâmbet șovăielnic îi joacă pe buze, dar ochii îi sunt indiferenți și goi.

– Ce anume te deranja la mine, tată? De ce nu puteam să te fac să zâmbești? De ce era atât de greu să-ți pui brațele în jurul meu?

Ochii mă ustură și-mi ridic capul spre cer, nădăjduind să se pogoare asupra mea pacea aceea pe care trebuie să și-o fi imaginat mama, când mi-a lăsat acest punct pe listă. Dar tot ce simt este soarele cald pe fața mea și o rană deschisă în piept. Mă uit lung la fotografie. O lacrimă cade pe chipul meu de spiriduș, mărindu-mi ochii răniți. O șterg cu mâneca de la cămașă, lăsând în urmă o undă distorsionată.

– Știi ce mă doare cel mai mult, tată? Faptul că am simțit că nu am fost niciodată suficient de bună pentru tine. Eram doar o fetiță. De ce nu ai putut să-mi spui, măcar o dată, că eram bună sau isteață, sau drăguță? Mi-am mușcat buza până am simțit gustul sângelui. Am încercat atât de mult să te fac să mă iubești. Chiar am încercat.

Lacrimi îmi șiroiesc pe obraji. Ridicându-mă de pe lespede, mă uit lung la piatra funerară, de parcă ar fi fața tatălui meu.

– Aceasta a fost ideea mamei, să știi. Ea e cea care vrea ca eu să stabilesc o relație cu tine. Eu am renunțat la acest vis cu mulți ani în urmă. Îmi trec degetele peste numele lui gravat, Charles Jacob Bohlinger. Odihnește-te în pace, tată.

Mă răsucesc pe călcâie și mă îndepărtez, apoi o rup la fugă.

*

Este ora cinci când ajung la stația Argyle și încă sunt zguduită. Dar să fiu al naibii dacă îl voi lăsa pe ticălos să mă afecteze. Trenul E1 este plin și sunt prinsă între o adolescentă, al cărei iPod zbiară atât de tare, încât pot auzi obscenitățile din versuri prin căștile ei, și un bărbat purtând o șapcă pe care scrie godhearsu.com[12]. Vreau să-l întreb dacă Dumnezeu folosește un Mac sau un PC, dar ceva îmi spune că el nu ar considera întrebarea amuzantă. Îmi încrucișez privirile cu un bărbat înalt, brunet într-un pardesiu Burberry kaki. Ochii lui râd și e ceva familiar la el. Se apleacă, amândoi fiind mai înalți decât cele două fete tinere dintre noi.

– Tehnologia e minunată, nu?

Râd.

– Fără glumă. Confesionalele ar putea curând deveni un lucru de domeniul trecutului.

Zâmbește și nu pot decide dacă să mă concentrez la licăririle aurii din ochii săi căprui sau la gura lui delicată și senzuală. Observ un fir negru pe haina sa și am o revelație. Ar putea acesta să fie bărbatul în haină Burberry pe care obișnuiam să-l privesc de la geamul mansardei, intrând în clădire în fiecare seară la șapte? L-am botezat bărbatul Burberry, pentru că întotdeauna purta un pardesiu Burberry – chiar ca acesta pe care îl poartă acum. Deși nu l-am cunoscut de fapt niciodată, am nutrit o pasiune secretă pentru el timp de o lună sau două – înainte ca el să dispară la fel de repede precum apăruse.

Sunt pe cale să mă prezint când îmi sună telefonul. Văd numărul de la biroul lui Brad și răspund.

– Bună ziua, Brett. Sunt Claire Cole. Am primit mesajul dumneavoastră. Domnul Midar v-ar putea primi pe 27 octombrie la ora…

– Pe 27? Asta e peste trei săptămâni. Am nevoie de... Vocea mi se stinge. „Trebuie să-l văd“ sună prea pasional, prea disperat. Dar după vizita de azi la cimitir, emoțional sunt pe marginea prăpastiei și știu că Brad m-ar liniști. Aș vrea să-l văd mai devreme, de exemplu mâine.

– Îmi pare rău. Are programul plin săptămâna viitoare, apoi pleacă în vacanță. V-ar putea vedea pe 27, repetă ea. Are un interval liber la ora opt.

Oftez.

– Dacă este primul pe care îl are, îl iau. Dar dacă cineva anulează până atunci, sunați-mă. Vă rog.

Se anunță stația mea. Îmi bag telefonul în buzunar și mă îndrept spre ușă.

– Să aveți o zi bună, îmi spune Burberry când mă strecor pe lângă el.

– Și dumneavoastră la fel.

Mă grăbesc să cobor din tren, dar nu înainte ca un val de melancolie să mă cuprindă. Brad Midar pleacă și mie nu-mi place asta câtuși de puțin. Mă întreb unde pleacă. Oare călătorește singur sau cu o iubită? Până acum, momentul nu a fost niciodată foarte potrivit să îl întreb despre statutul lui matrimonial, iar el nu s-a oferit să mi-l spună. Și de ce-ar trebui să o facă? Sunt clienta lui, pentru numele lui Dumnezeu! Dar el e, de asemenea, singura mea legătură cu mama. Mi-e teamă că am dezvoltat o legătură neobișnuit de puternică cu el, ca mesager al ei. Ca o rățușcă fără mamă, m-am atașat de prima față blândă pe care am întâlnit-o.

Capitolul 8

Când mama era în viață și sănătoasă, pentru noi serile de joi erau de obicei seri petrecute în familie. Ne adunam în jurul mesei din sufrageria ei, unde conversația curgea la fel de ușor ca Sauvignonul Blanc. Cu mama așezată în capul mesei, subiectele se schimbau cu ușurință de la evenimente curente la politică, apoi la interese personale. În această seară, pentru prima dată de la moartea ei, Joad și Catherine își iau inima-n dinți să recreeze magia.

Joad mă sărută pe obraz când ajung.

– Mulțumim că ai venit, zice el, cu sacoul său de velur protejat de un șorț alb cu dungi negre.

Îmi dau jos pantofii și mă scufund în covorul alb gros. Deși în ceea ce privește decorațiunile, gustul lui Joad înclină către tradițional, Catherine adoră contemporanul. Rezultatul e un apartament imaculat, puțin decorat, în nuanțe de alb și bej, pus în evidență de picturi originale extraordinare și de sculpturi moderne. Locul, mai degrabă steril, e în mod cert grozav, dacă nu îmbietor.

– Ceva miroase delicios, spun.

– Coaste de miel, și sunt aproape gata. Haide, Jay și Shelley sunt deja la al doilea pahar de Pinot.

Așa cum ar fi trebuit să ne așteptăm, absența mamei e la fel de pronunțată ca accentul sudic. Stăm toți cinci în sufrageria elegantă a lui Joad și a lui Catherine, cu vedere spre râul Chicago, prefăcându-ne că nu observăm energia lipsă, care era mama noastră. În schimb, mascăm liniștea stânjenitoare cu pălăvrăgeală stupidă. După monologul de douăzeci de minute al lui Catherine despre încasările trimestriale ale companiei Bohlinger Cosmetics și planurile ei pentru extinderea viitoare, subiectul se schimbă către mine. Ea vrea să știe de ce Andrew nu a venit cu mine. Jay mă întreabă dacă am găsit o slujbă de profesoară. Fiecare întrebare mă zdruncină, ca replicile de după un cutremur. Având nevoie de o pauză, mă scuz în clipa în care Joad se îndreaptă spre bucătărie să prepare caramelul pentru faimoasa sa *crème brûlée*.

În timp ce mă îndrept pe hol spre baie, arunc o privire în biroul lui Joad. Camera mică, îmbrăcată în lambriuri din lemn de cireș, este cabinetul de acasă al fratelui meu și totodată sanctuarul său și niciodată nu aș intra

neinvitată. În spatele dulapurilor încuiate, ascunde colecția sa de whisky și o cutie cu trabucuri cubaneze, deși Catherine detestă fumatul în casă. În timp ce trec, ceva pe biroul lui îmi atrage privirea. Fac cale întoarsă.

Durează o secundă ca ochii mei să se adapteze la întunericul din încăpere. Clipesc de câteva ori. Acolo, deasupra unui dosar de pe biroul de mahon al lui Joad, stă jurnalul roșu din piele.

Ce naiba? Intru în cameră. Când i-am întrebat de carnetul lipsă, toți, inclusiv Joad, au negat că l-au văzut. Îl ridic, coperta nu mai e ascunsă de biletul mamei. Scrisul ei mă întâmpină și simt o strângere în piept. *Vara lui 1978* – vara dinainte să mă nasc. Nu-i de mirare că Joad îl voia. E neprețuit. Dar sigur știe că eu li l-aș fi dat și lui și lui Jay să-l citească.

Înainte să apuc să-l deschid, aud pași pe hol. E Joad. Îngheț. Vreau să-i spun că am găsit jurnalul și mi-l iau înapoi, dar ceva mă face să nu spun nimic. Fără îndoială, el nu vrea să îl am. Trece de birou fără ca măcar să arunce o privire, iar eu respir ușurată. Ascund jurnalul sub pulover, apoi ies din încăpere la fel de încet cum am intrat.

Îmi închei haina, când intru în sufragerie.

– Îmi pare rău, Catherine. O să sar peste desert. Nu mă simt bine.

– Așteaptă, te ducem noi, zice Shelley.

Clatin din cap.

– Nu, mulțumesc. O să iau un taxi. Spuneți-i la revedere lui Joad din partea mea.

Ies pe ușă, înainte ca Joad să afle că am plecat.

Ușile ascensorului se închid și respir ușurată. Doamne ajută-mă, sunt o hoață! Dar o hoață îndreptățită. Îmi scot comoara de sub pulover și îmbrățișez la piept micul carnet, de parcă m-aș agăța de mama. Mi-e atât de dor de ea acum. Cât de caracteristic ei să știe exact când voi avea nevoie de ea!

Ascensorul se smucește prinzând viață. În ciuda faptului că rațiunea îmi spune să aștept până când sunt sub așternuturi, cu veioza de lângă pat aprinsă, arunc o privire rapidă.

Până când ușile ascensorului se deschid sunt deja împietrită de groază. Mă îndrept clătinându-mă către un scaun din colțul holului, năucită și surprinsă, și dezleg misterul care m-a nedumerit toată viața mea.

Puteau să fi trecut minute. Puteau să fi trecut ore. Cât de mult timp am stat aici până când i-am auzit vocea fratelui meu, nu aș putea spune.

– Brett, zice Joad, menținându-și tonul vocii șoptit, în timp ce se îndreaptă repede spre mine. Nu deschide jurnalul!

Nu pot răspunde. Nu mă pot mișca. Sunt amorțită.

– Dumnezeule! Se așază pe vine lângă mine și ridică jurnalul deschis din poala mea. Speram să ajung înainte să-l citești.

– De ce? îl întreb ca printr-o pâclă groasă. De ce ai vrea să ascunzi asta de mine?

– Exact pentru acest motiv, zice el, dându-mi pe spate părul ud de lacrimi. Uită-te la tine. De-abia ai pierdut-o pe mama. Ultimul lucru de care aveai nevoie era încă un șoc.

– Aveam dreptul să știu, fir-ar să fie!

Pardoseala din marmură îmi amplifică vocea. Joad se uită-n jur, înclinându-și capul temător către portarul de la recepție.

– Să mergem sus.

– Nu. Îmi îndrept spatele, vorbindu-i printre dinții încleștați. Ar fi trebuit să-mi spui. Mama ar fi trebuit să-mi spună! M-am chinuit cu relația asta toată viața mea. Și așa, *așa* îmi spune ea?

– Nu știi sigur, Brett. Acest jurnal nu ne spune nimic. Cel mai probabil, erai fiica lui Charles.

Îl înțep cu degetul.

– Nu am fost niciodată fiica ticălosului aceluia. Niciodată. Și el o știa. Iată de ce nu m-a iubit niciodată. Și mama n-a avut curajul să-mi spună!

– Bine, bine. Dar poate că acest Johnny Manns era un ticălos. Poate că ea nu a vrut ca tu să-l găsești.

– Nu. E foarte clar. Ea mi-a lăsat jurnalul. Ea mi-a lăsat țelul numărul 19 pe lista mea. Ea vrea să-mi găsesc tatăl adevărat, să am o relație cu el. Mama poate că a fost lașă cât era în viață, dar cel puțin a avut bunul-simț să-mi lase povestea ei – povestea mea – când a murit. Ochii mei îi sfredelesc pe ai lui. Iar tu, tu voiai să o ascunzi de mine! De cât timp știi?

El își întoarce privirea și-și masează scalpul strălucitor cu mâna. În cele din urmă, se așază pe scaun lângă mine și se uită lung la jurnal.

– L-am găsit cu ani în urmă, când o ajutam pe mama să se mute în casa din Astor Street. M-a făcut să mă simt rău. Ea nu a știut niciodată că l-am

văzut. Am fost șocat când a reapărut din nou în ziua înmormântării.

– Te-a făcut să te simți rău? Nu vezi cât de fericită era în aceste pagini?

Iau jurnalul și îl deschid la prima înregistrare.

– „3 mai. După douăzeci și șapte de ani de somn profund, dragostea a sosit și m-a trezit din somnul meu. Eu, cea veche, ar spune că e greșit, că e imoral. Dar această femeie care am devenit se simte neputincioasă să îi pună capăt. Pentru prima oară, inima mea și-a găsit ritmul."

Joad întinde o mână, de parcă nu poate suporta să mai audă. Inima mi se înmoaie. Nu poate fi ușor să descoperi că mama ta a avut un amant.

– Cine mai știe?

– Doar Catherine. Și ea probabil le spune lui Jay și lui Shelley acum.

Suspin adânc. Fratele meu făcea ce credea el că era mai bine. Voia să mă protejeze.

– Pot să-i fac față, Joad. Îmi șterg ochii cu mâneca. Sunt furioasă pe mama că nu mi-a spus mai demult, dar mă bucur că a făcut-o până la urmă. Îl voi găsi.

El clatină din cap.

– Îmi imaginam că așa o să faci. Bănuiesc că nu te pot convinge să te răzgândești.

– Nici o șansă. Îi zâmbesc. Tu chiar aveai de gând să mi-l dai înapoi, nu-i așa?

El îmi netezește părul.

– Desigur. De îndată ce ne dădeam seama cum să abordăm situația.

– Să abordăm situația?

– Mda, știi, nu putem doar să aruncăm asta asupra publicului. Mama reprezenta o marcă înregistrată. Ultimul lucru de care are nevoie compania este să-i pătăm reputația impecabilă cu o fiică nelegitimă.

Am rămas fără suflare. Intențiile fratelui meu nu erau atât de nobile, în definitiv. Pentru el, eu sunt fiica nelegitimă care ar putea păta marca înregistrată Bohlinger.

În acea noapte, în timp ce Andrew doarme, mă furișez afară din pat, îmi înșfac laptopul și halatul și mă îndrept către canapea. Înainte să apuc să-l caut pe Google pe Johnny Manns, găsesc un mesaj pe Facebook de la vechea mea prietenă, Carrie Newsome. Mă holbez la fotografia femeii practice, îmbrăcate în hanorac, care a fost cândva prietena mea cea mai bună.

Brett Bohlinger? Prietena mea demult pierdută din Rogers Park? Nu pot să cred că ți-ai adus aminte de mine – cu atât mai puțin că m-ai găsit pe Facebook! Am atâtea amintiri plăcute cu tine. Dacă îți vine să crezi, voi fi în Chicago luna viitoare. Conferința Asociației Naționale a Asistenților Sociali e la McCormick Place, pe 14 noiembrie. Ai avea timp să ne întâlnim să luăm prânzul împreună sau, mai bine, cina? Oh, Bretel, mă bucur atât de mult că m-ai găsit! Mi-a fost dor de tine!

Bretel. Vechea poreclă pe care mi-a dat-o când eram mici. Ea a făcut o listă de posibile nume după ce mă plânsesem o săptămână întreagă că aveam un nume de băiat.

– Ce zici de Bretchen? Bretta? Brettany? m-a întrebat ea.

În cele din urmă, ne-am oprit la Bretel, un nume care-mi evoca imagini cu case din turtă dulce și cu copii isteți. Și numele a prins. Pentru toată lumea eram Brett. Dar pentru prietena mea cea mai bună, eram Bretel.

Era o dimineață poleită de toamnă când Carrie m-a anunțat că mama ei a acceptat un loc de muncă la Universitatea din Wisconsin. Îmbrăcate în fuste în carouri și bluze albe, ne plimbam pe trotuar către Loyola Academy, noul nostru liceu. Aproape că pot să aud frunzele foșnind sub picioarele noastre și să văd bolta în nuanțe de roșu și auriu de deasupra noastră. Dar durerea pe care o simt din cauza pierderii lui Carrie nu e imaginată. Chiar simt o durere în piept, de parcă, chiar și după toți acești ani, ea e încă rănită.

– Tata mă scoate la cină diseară, i-am spus lui Carrie.

– E grozav, a zis ea, ca întotdeauna cel mai mare aliat al meu. Pun pariu că-i este dor de tine.

Am dat cu piciorul într-o grămadă de frunze.

– Mda, poate.

Am mers în liniște jumătate de stradă, înainte ca ea să se întoarcă către mine.

– Ne mutăm, Brett.

Nu mi-a folosit porecla atunci. Îngrijorată, m-am uitat în ochii ei plini de lacrimi. Totuși, refuzam să înțeleg.

– Ne mutăm? am întrebat, cu toată sinceritatea.

– Nu!

Printre lacrimi, a râs, trimițând un proiectil de mucozități din nas.

– Scârbos! strig. Am râs în hohote, împingându-ne una pe cealaltă în frunze, nedorind să se sfârșească distracția. Pentru că atunci, când într-un târziu s-a sfârșit, am rămas uitându-ne una la cealaltă, cu chipurile goale. Te rog, spune-mi că nu te muți.

– Îmi pare rău, Bretel. Noi ne mutăm.

Lumea mea s-a terminat în acea zi. Sau cel puțin așa am crezut. Fata care îmi putea citi gândurile, care punea la îndoială felul în care gândeam, care râdea la glumele mele stupide, mă părăsea. Madison părea la fel de departe de Rogers Park ca Uzbekistanul. Cinci săptămâni mai târziu, stăteam pe veranda ei și-i făceam cu mâna în semn de la revedere, în timp ce camionul de mutări demara. În primul an, ne-am scris ca niște amanți fideli. Până când, într-un sfârșit de săptămână, ea s-a întors să mă viziteze și după aceea nu am mai vorbit niciodată. Cu toată căința mea, niciodată nu mi-am iertat-o. Și cu toate noile prietene pe care mi le-am făcut, niciodată nu am îndrăgit-o pe nici una dintre ele așa cum am îndrăgit-o pe Carrie Newsome.

Mesajul ei mă privește ca un cățel flămând lângă masă. Oare nu-și aduce aminte cum m-am purtat cu ea ultima oară când am văzut-o? Îmi îngrop fața în mâini. Când în sfârșit îmi ridic capul, tastez cât de repede pot.

Și mie mi-e dor de tine, Ursuleț Grijuliu, și îmi pare atât de rău. Mi-ar plăcea să te văd pe 14. Hotelul tău?

Apăs tasta ENTER.

Apoi, tastez JOHNNY MANNS.

Capitolul 9

Eu și Brad suntem așezați pe scaunele de piele asortate. Eu sorb dintr-o ceașcă de ceai, în timp ce el bea dintr-o sticlă de apă și-mi povestește despre călătoria sa. Îi simt mirosul de colonie și de aproape observ că a avut cândva cercel în ureche.

– San Francisco e grozav, zice el. Ai fost vreodată acolo?

– De două ori. Este unul dintre orașele mele preferate. Îmi ascund fața în ceașcă și întreb: Ai fost pentru afaceri sau plăcere?

– Plăcere. Iubita mea Jenna s-a mutat acolo vara trecută. I s-a oferit o slujbă la *San Francisco Chronicle*.

Perfect. Fiecare are pe cineva. Între noi nu va exista acea tensiune sexuală care să ne tulbure. De ce atunci inima mea a intrat în picaj?

– Minunat! spun, încercând din răsputeri să par încântată.

– Este. Pentru ea. Ei îi place, dar ne afectează relația.

– Îmi imaginez. Să fiți la peste trei mii de kilometri unul de altul nu poate fi ușor, unde mai pui diferența de fus orar de două ore.

El clatină din cap.

– Sau diferența de vârstă de unsprezece ani.

Calculez rapid și ghicesc că Jenna ar trebui să aibă în jur de treizeci de ani.

– Unsprezece ani nu este o diferență așa de mare.

– Este exact ce-i spun și eu. Dar ea intră în panică din când în când. Se duce la birou și ia poza cu femeia și fiul său – cea despre care am crezut că e poza surorii lui mai mari și a nepotului său. Aceasta e Jenna, zice el. Și acesta e fiul ei, Nate. El e student în anul întâi la Universitatea din New York.

Studiez femeia cu zâmbet sfios și cu ochi albaștri strălucitori.

– E foarte drăguță.

– Este.

El zâmbește fotografiei, iar eu simt un ghimpe de invidie. Oare cum e să fii atât de adorată?

Mă îndrept în scaun și încerc să afișez un aer protocolar.

– Am niște vești de raportat.

El își înclină capul.

– Tu și Andrew veți avea un copil? Cumpărați un cal?

– Nu. Dar am făcut ultima vizită la mormântul lui Charles Bohlinger.

El ridică din sprâncene.

– Ai făcut deja pace cu el?

Clatin din cap.

– Charles Bohlinger nu a fost tatăl meu adevărat și trebuie să mă ajuți să-l găsesc pe bărbatul care e tatăl meu.

Îi povestesc despre jurnalul mamei și despre bărbatul de care s-a îndrăgostit în vara de dinainte să mă nasc. Ultima însemnare este din 29 august, ziua în care Charles a descoperit aventura, și Johnny a părăsit orașul. Mama a fost distrusă. Ea voia să-l părăsească pe Charles, dar Johnny a făcut-o să rămână. Deși o iubea, el visa să devină muzician. Nu putea să se așeze la casa lui. Dacă știa sau nu că ea era însărcinată, nu voi afla niciodată. Dar ea

era – în aproximativ două luni. Cu copilul lui Johnny. Observ sprâncenele încruntate a lui Brad.

– Crede-mă, Brad. Eu și Charles nu semănam deloc. Nu aveam absolut nici o legătură. Nu e nici o îndoială că Johnny Manns este tatăl meu.

Brad inspiră cu zgomot.

– E mult de digerat. Cum te simți în legătură cu asta?

Oftez.

– Rănită. Trădată. Furioasă. Nu pot să cred că mama nu mi-a spus, în special după ce a murit Charles. Ea știa cât de mult îmi doream un tată. Dar mai mult decât orice altceva, simt ușurare. Asta explică atât de multe. În sfârșit, înțeleg de ce tatăl meu nu mă plăcea. Nu era pentru că eram o fată îngrozitoare, cum am crezut dintotdeauna. Era pentru că nu eram fiica lui. Înghit în sec și-mi duc mâna la gură. Am adunat atât de multă furie față de el. Acum că știu adevărul, această furie pălește.

– Asta-i o chestiune importantă. Și doar gândește-te, undeva, acolo, ai un tată.

– Da, aceasta este partea înspăimântătoare. Eu nu am idee cum să îl găsesc. Îmi mușc buza. De asemenea, nu am nici cea mai vagă idee cum va reacționa când voi apărea ușa lui.

Brad îmi strânge mâna și se uită direct în ochii mei.

– El te va iubi.

Inima mea nebună se oprește-n loc. Îmi retrag mâna și mi-o așez în poală.

– Crezi că ai putea să mă ajuți să-l găsesc?

– Sigur că da. Sare în picioare și se îndreaptă spre calculator. Să încercăm prin a-l căuta pe Google.

– Uau! zic cu falsă admirație. Să-l cauți pe Google? Te gândești la toate. Oferă-ți o mărire de salariu!

El se întoarce spre mine și zâmbetu-i dispare. Dar ochii i se încrețesc la colțuri și știu că mă înțelege.

– Șmechero.

Râd.

– Crezi că nu l-am căutat deja pe Google? Haide, Midar.

El se întoarce la locul său și-și încrucișează un picior peste genunchi.

– Bine, deci ce-ai descoperit?

– Am crezut că l-am găsit imediat, un lider de trupă, pe nume Johnny Mann. Dar era născut în 1918.

– Mda, asta l-ar face destul de bătrân, chiar și în 1978. În plus, acest tip era Manns, nu Mann, nu-i așa?

– Ea așa i-a scris numele în jurnal. Dar nu exclud Mann. Am încercat de asemenea John, Johnny și Jonathan. Problema e că sunt peste zece milioane de mențiuni pe Google! Nu există nici o modalitate de a-l găsi fără să restrâng căutarea.

– Ce altceva a mai spus despre el? Era din Chicago?

– Era din Dakota de Nord. Bănuiesc că era de aceeași vârstă cu mama, din felul în care îl descrie, deși nu știu cu certitudine. El subînchiriase un apartament de deasupra părinților mei, pe vremea când ei locuiau pe Bosworth Avenue, în Rogers Park. El era muzician și lucra într-un bar care se chema Justine's chiar pe aceeași stradă.

Brad pocnește din degete și arată spre mine.

– Bingo! O să ne ducem acolo acum – la Justine's! Vom întreba, să vedem dacă își aduce cineva aminte de el.

Mă uit la el și-mi dau ochii peste cap.

– Adu-mi aminte la ce universitate ți-ai luat licența în drept.

– Poftim?

– Vorbim despre ceva ce s-a întâmplat acum mai bine de treizeci de ani, Brad. Justine's nici măcar nu mai e Justine's. Este un bar pentru gay care acum se cheamă Neptune.

El se încruntă la mine.

– L-a verificat deja, nu-i așa?

Încerc să nu zâmbesc.

– Bine, recunosc. Sunt la fel de toantă ca tine. Îmi ridic brațele. Evident e că nu putem face asta singuri. Avem nevoie de un expert, Brad. Nu cunoști pe cineva care ne poate ajuta?

Se duce la biroul său și se întoarce cu telefonul mobil.

– Am pe cineva, pe care îl folosesc ocazional în cazurile de divorț. Steve Pohlonski. E un detectiv destul de bun. Dar nu pot să garantez că el îl va găsi pe Johnny Manns.

– Trebuie! strig dintr-odată disperată să-mi găsesc tatăl. Dacă el nu poate, trebuie să existe altcineva care poate. Nu mă voi opri până nu îl voi găsi.

Brad mă studiază și încuviințează din cap.

– Bravo ție. Aceasta e prima dată când te-am văzut asumându-ți un țel cu atâta entuziasm. Sunt mândru de tine.

Are dreptate. Nu mai e mama cea care mă împinge să realizez țelul numărul 19. Acesta nu mai e scopul acelei fete. O relație cu tatăl meu e ceva ce-mi doresc din toată inima, e ceva ce mi-am dorit toată viața.

Părăsesc cabinetul, întrebându-mă de ce simt această nevoie ciudată de a-i face pe plac lui Brad. Ca și mama, el pare sigur că pot realiza aceste țeluri. Împreună, poate că într-adevăr o vom face mândră pe mama. Înainte să am timp să reflectez mai mult, îmi sună telefonul. Deschid ușa dublă care dă în Randolph Street și-mi scot mobilul din poșetă.

– Brett Bohlinger? Sunt Susan Christian de la Inspectoratul Școlar din Chicago. Am primit cererea dumneavoastră și dovada de vaccinare, și v-am verificat cazierul. Sunt încântată vă anunț că totul pare corespunzător. Sunteți acum eligibilă pentru suplinire. Felicitări.

O rafală de vânt de octombrie mă izbește în față.

– Uf, bine, mulțumesc.

– Avem nevoie de un suplinitor la clasa a cincea mâine, la Școala Gimnazială Douglas J. Keyes, din Woodlawn. Sunteți disponibilă?

Stau întinsă în pat cu romanul meu, citind același paragraf pentru a treia oară, când aud ușa deschizându-se. Înainte mă bucuram să-l văd pe Andrew la sfârșitul zilei. Acum, inima mi se strânge și respir cu dificultate. Trebuie să-i spun adevărul, dar la ora zece seara, când el este epuizat și are nevoie de relaxare, nu pare momentul potrivit. Cel puțin, așa mă justific eu.

Închid cartea și-l aud răscolind prin dulapuri și prin frigider. Apoi, aud sunetul picioarelor sale urcând greoi pe scări către dormitorul nostru, de parcă ar purta ghete de douăzeci de kilograme. Pot întotdeauna să apreciez starea lui sufletească după sunetul picioarelor sale în timp ce urcă pe scări. Astă-seară, e frânt și descurajat.

– Hei, zic, aruncând cartea deoparte. Ai avut o zi bună?

El se trântește pe marginea patului, cu o sticlă de Heineken în mână. Fața lui e cenușie și cearcăne întunecate atârnă ca niște semiluni sub ochii lui.

– Te-ai băgat devreme la culcare.

Arunc o privire la ceasul de lângă pat.

– E aproape zece. Tu ai ajuns mai târziu decât de obicei. Să-ți aduc ceva să mănânci de cină?

– Sunt bine. Își slăbește cravata și-și descheie cămașa albastră, miraculos de proaspătă. Cum a fost ziua ta?

– Bine, zic, simțindu-mă tot mai încordată la gândul suplinirii de a doua zi. Dar ziua de mâine va fi foarte grea. Întâlnire importantă cu niște clienți noi.

– Te vei obișnui. Mama ta s-a descurcat. Și tu o vei face. Ia o gură de bere. Catherine îți e utilă?

Dau din mână disprețuitor.

– Ea conduce locul, exact așa cum a făcut întotdeauna. Dragă Doamne! Merg pe sârmă și trebuie să cobor înainte să alunec! Îmi adun genunchii la piept și-i strâng într-o îmbrățișare. Povestește-mi despre ziua ta.

El își trece o mână prin păr.

– Groaznică. Am un client care e acuzat că a omorât un tip de nouăsprezece ani pentru că a aruncat o piatră către Hummerul său. Își pune berea pe suportul de pahar și se duce la dulapul său. Asta face conducerea unei companii de produse cosmetice să pară o zi petrecută la Disney.

Deși nu conduc o companie, nici măcar nu sunt un umil director de publicitate, insulta își atinge ținta, ca un pumn în gură. Din câte știe el, eu sunt președintele acelei companii de produse cosmetice. Prin urmare, aș aprecia un minim de respect și, sincer, un pic de venerație și admirație, de asemenea. Deschid gura să mă apăr, dar o închid înainte să rostesc primul cuvânt. Eu sunt mincinoasa în acest caz și singurul lucru, mai rău decât un mincinos, este un mincinos ipocrit.

Probabil își dă seama că mă simt insultată, pentru că vine prin spatele meu și-mi strânge brațul.

– Hei, nu am vrut să spun nimic cu asta. Doar că ai un serviciu bun.

Inima îmi bate mai repede. Acum este momentul. Inspir adânc.

– Dar nu am un serviciu bun, Andrew. M-am prefăcut…

– Vrei să încetezi odată cu îndoielile? Înțeleg. Te simți ca o impostoare. Toți o facem, uneori. Dar trebuie să progresezi, iubito, să arăți că ești pregătită pentru sarcină. Nu te mai îndoi de tine. Tu te afirmi acum, devii femeia despre care mama ta – și eu – întotdeauna am știut că poți fi.

Oh, Dumnezeule! Nu-i pot spune adevărul acum.

– Hm, ei bine, nu știu ce să zic despre asta.

– Eu nu am nici o îndoială. Scoate un umeraș din lemn de cedru din dulap și-și pune sacoul pe el. Apoi își scoate pantalonii, le găsește dunga și-i prinde de umeraș, cu partea de jos în sus. Îi studiez pielea netedă și bronzată și

abdomenul lucrat. Pe lângă hainele și fizicul său, Andrew se așteaptă la perfecțiune în toate – inclusiv de la iubita sa. Simt un gol în stomac.

– Mă gândesc din ce în ce mai mult la Bohlinger Cosmetics. Mi-ar plăcea să iei în considerare să mă angajezi în companie.

Icnesc.

– Eu... Eu nu sunt sigură că e o idee așa de bună.

Îmi aruncă o privire mânioasă.

– Serios? Ce s-a schimbat? Odată, erai complet de acord.

Acum trei ani, am mers la mama, cerându-i să înființeze un post pentru Andrew. Dar ea a refuzat.

– Brett, draga mea, pur și simplu, nu voi lua asta în calcul, exceptând cazul în care vă căsătoriți. Și chiar și atunci, ar fi extrem de greu să mă convingi să-l angajez pe Andrew.

– De ce? E sclipitor. Andrew muncește cu mai multă dedicație decât oricine altcineva pe care îl știu.

– Andrew ar fi un atu pentru multe corporații, fără îndoială. Dar nu sunt sigură că e potrivit pentru Bohlinger Cosmetics. Ea m-a fixat atunci cu privirea, în felul în care o făcea întotdeauna când avea ceva neplăcut să-mi spună. Simt că Andrew e mult mai agresiv decât este necesar pentru o afacere ca a noastră.

Înghit cu dificultate și mă forțez să mă uit la Andrew.

– Dar mama era împotrivă, îți amintești? În plus, ai spus de multe ori cât de bună a fost acea decizie. Ai fost de acord că niciodată nu ai fi fericit într-o companie de produse cosmetice.

El se apropie de pat și se apleacă deasupra mea, așezându-și câte un braț gol de fiecare parte a mea.

– Dar asta era înainte ca iubita mea să fie președinta companiei.

– Ceea ce confirmă faptul că nu ar trebui să muncești acolo.

Își coboară corpul, sărutându-mă pe frunte, pe nas, pe buze.

– Imaginează-ți beneficiile suplimentare, șoptește el, cu voce răgușită. Facem un birou adiacent lângă biroul tău de pe colț. Sunt avocatul companiei tale, precum și sclavul tău sexual.

Eu chicotesc.

– Ești deja sclavul meu sexual.

Frecându-și nasul de gâtul meu, îmi ridică repede cămașa de noapte.

– Nu e nimic mai sexy decât o femeie puternică. Vino aici, doamnă președintă.

„Dar dacă ai ști că sunt o biată profesoară suplinitoare, lipsită de putere, m-ai mai considera sexy?“ Pipăi după întrerupătorul veiozei, recunoscătoare când camera se întunecă, și stau nemișcată, în timp ce el își face loc spre trupul meu.

Îngerul meu bun îmi reamintește că trebuie să-i spun adevărul și încă foarte curând. Îngerul meu rău îi spune să-și vadă de treabă și-și înfășoară picioarele în jurul spatelui gol al lui Andrew.

Ajung la Școala Gimnazială Douglas Keyes îmbrăcată în pantaloni și pulover negri, purtând pantofii mei portocalii cu ocazia Halloweenului. Deși copiii iubesc profesorii care se îmbracă tematic de sărbători, eu refuz totuși să port nelipsitele tricouri cu dovleci aplicați până când nu voi avea cel puțin cincizeci de ani.

Directoarea Bailey, o afro-americancă atrăgătoare, mă conduce pe un hol placat cu mozaic către clasa doamnei Porter.

– În Woodlawn există câteva ansambluri de locuințe sociale și o serie de bande stradale. Nu e tocmai ușor să predai unui astfel de grup, dar noi, cei de aici, suntem pregătiți pentru provocare. Îmi place să cred că Școala Gimnazială Douglas Keyes servește drept refugiu pentru tinerii noștri.

– Minunat.

– Doamna Porter a intrat în travaliu în această dimineață, cu trei săptămâni mai devreme decât era de așteptat. Exceptând cazul în care e alarmă falsă, ea va lipsi următoarele șase săptămâni. Sunteți disponibilă să suppliniți pe termen lung, dacă am avea nevoie?

Mi se taie respirația.

– Oh, stați să mă gândesc...

Șase săptămâni? Asta înseamnă treizeci de zile lucrătoare! Tâmplele-mi pulsează. Deasupra setului de uși duble de la capătul holului, văd un semn roșu aprins pe care scrie IEȘIRE. Sunt tentată să o iau la fugă și să nu mă mai întorc niciodată. Dar mă gândesc la lista acelei fete. Dacă lucrez următoarele șase săptămâni, pot să realizez țelul numărul 20. Până și Brad ar fi de acord că i-am oferit o șansă echitabilă. Mă gândesc la cuvintele mamei – sau, mai degrabă, ale lui Eleanor Roosevelt. „Fă în fiecare zi ceva care te sperie.“

– Da, zic, dezlipindu-mi ochii de la semnul cu IEȘIRE. Sunt disponibilă.

– Nemaipomenit, zice ea. Nu e ușor să găsești suplinitori pentru această clădire.

Un amestec de panică și regret trece prin fiecare fibră nervoasă a mea. Dumnezeule, ce m-am angajat să fac? Doamna Bailey descuie ușa și găsește întrerupătorul.

– Veți găsi planurile de lecții pe catedra doamnei Porter. Dacă mai aveți nevoie de ceva, doar spuneți.

Ridică degetul mare în sus, în semn de încurajare, înainte de a se întoarce brusc și de a mă lăsa singură în clasă.

Inhalez mirosul de praf și de cărți vechi, mucegăite, și mă zgâiesc la băncile de lemn. O veche, dar familiară fantezie mă copleșește. În primii douăzeci de ani ai vieții mele, am visat să predau într-o clasă exact ca aceasta.

Clinchetul strident al clopoțelului sună, trezindu-mă din visare. Ochii mi se îndreaptă spre ceasul de deasupra tablei. Oh, Doamne! Școala e pe punctul de a începe.

Mă reped spre catedră și caut planurile de lecție. Ridic registrul de prezență și răscolesc în grabă printr-o grămadă de fișe de lucru, dar nu găsesc nici un plan de lecție. Deschid dintr-o smucitură sertarul de la catedră. Nimic. Cercetez în viteză dulapul de lemn. Tot nimic! Unde naiba sunt planurile mele de lecții?

De la capătul holului aud huruitul unei armate tropăind către sala mea de clasă. Inima îmi bate nebunește și înșfac un dosar din suportul metalic. Hârtiile desprinse se împrăștie pe podea. Drace! Zăresc scris LECȚIA... înainte să zboare pe podea și să aterizeze cu fața în jos sub catedră. Planul meu de lecție. Mulțumesc, Doamne!

Armata se apropie. Mâinile-mi tremură în timp ce adun hârtiile căzute. Le-am recuperat pe majoritatea, cu excepția celei mai importante dintre ele, planul de lecție înțepenit sub catedra doamnei Porter. Mă târăsc în patru labe după ea, disperată să îl recuperez. Dar este prea în spate. Exact atunci sosesc elevii, posteriorul meu oferind o primă impresie asupra profesoarei lor.

– Mișto fund, aud pe cineva spunând, urmat de râsete copioase de pretutindeni.

Mă ridic de sub catedră și-mi îndrept pantalonii.

– Bună dimineața, băieți și fete. Ridic vocea ca să fiu auzită peste sporovăiala de dimineață. Sunt domnișoara Bohlinger. Doamna Porter nu

este aici astăzi.

– Grozav! zice un roșcat pistruiat. Hei. Avem suplinitoare azi! Stați oriunde vreți.

Ca într-un joc de scaune muzicale, elevii sar din băncile lor și se luptă să ocupe un loc nou.

– Înapoi la locurile voastre! Acum!

Dar cuvintele mele sunt înghițite de haos. E doar ora opt și douăzeci și deja am pierdut controlul clasei. Îmi îndrept atenția către spatele clasei, unde o fată cu codițe afro care amintesc de Medusa țipă la un băiat cu pielea închisă la culoare, care pare să aibă în jur de douăzeci de ani.

– Oprește-te, Tyson!

Tyson se învârte trăgându-i eșarfa roz aprins, înfășurând-o în jurul mijlocului său, tot mai strâns și mai strâns.

– Dă-mi blestemata de eșarfă! zice Medusa.

Mă îndrept spre ei.

– Dă-i eșarfa, te rog. Mă întind după ea, dar el se îndepărtează în pași de dans de mine și continuă să se învârtă în cercuri, întinzând eșarfa de parcă ar întinde caramel topit. Ei, haide. Rozul nici măcar nu ți se potrivește.

– Da. Băiatul pistruiat strigă din partea opusă a clasei. Ce nevoie ai de o eșarfă roz, Ty? Ești gay sau ceva de genul ăsta?

Tyson se trezește la viață. E aproape la fel de înalt ca mine și mai greu cu aproape zece kilograme. Sare peste bănci ca să ajungă la roșcat.

– Oprește-te! Mă grăbesc printre bănci cât de repede pot, dar nu am cum să sar printre rânduri cum o face el. L-a înșfăcat deja pe pușți de beregată, scuturându-l ca pe un martini. Oh, Doamne, o să-l omoare! Și va fi vina mea! Oare pot fi acuzată de ucidere din culpă? Strig către Medusa: Cheam-o pe directoare!

Până când ajung la încăierare, fața pistruiată a băiatului strălucește de roșie ce e, iar ochii îi sunt înnebuniți. Se chinuiește să desprindă degetele lui Tyson de pe gâtul său. Îl trag pe Tyson de braț, dar el se smuncește.

– Dă-i drumul! strig.

Dar vocea mea nu pare să ajungă la destinație.

Copiii se adună în jurul lor, urlând și strigând, intensificând frenezia.

– Stați jos! strig. Dar ei nu se clintesc. Opriți-vă! Acum!

Mă străduiesc să-i desprind degetele lui Tyson de pe gâtul băiatului, dar ele sunt ca niște țevi de oțel. Chiar când deschid gura să țip, o voce severă strigă

din ușă:

– Tyson Diggs, vino aici. Acum!

Imediat Tyson lasă beregata băiatului. Eu aproape că mă prăbușesc de ușurare și mă întorc spre doamna Bailey, care stă în ușă. Dintr-odată, elevii se retrag la locurile lor, tăcuți și disciplinați.

– Am zis să vii aici, repetă ea. Și tu, domnule Flynn. Băieții se târăsc în față. Ea își înfige câte o mână pe umărul fiecăruia și-și înclină capul către mine. Continuați-vă lecția, domnișoară Bohlinger. Acești tineri își vor petrece dimineața cu mine.

Vreau să-i mulțumesc. Nu, vreau să mă închin și să-i sărut picioarele. Dar nu am încredere în vocea mea. Doar încuviințez din cap, sperând că ea poate identifica gratitudinea pe chipul meu. Ea închide ușa după ei. Eu inspir adânc și mă întorc către clasă.

– Bună dimineața, băieți și fete, zic, sprijinindu-mă cu o mână pe banca unui elev, pentru a-mi menține echilibrul. Încerc să zâmbesc. Sunt profesoara voastră suplinitoare.

– Mda! zice o fată ce pare de șaptesprezece ani. Știm asta.

– Când se întoarce doamna Porter? întreabă o altă fată, tricoul ei cu paiete identificând-o ca „PRINȚESA".

– Nu știu exact. Mă uit în jur prin clasă. Mai aveți întrebări înainte să începem?

Să începem cu ce? Blestematul plan de lecție e încă sub catedră.

Prințesa ridică mâna. Mă aplec în față să-i citesc numele.

– Da, Marissa? Ai o întrebare?

Ea își înclină capul pe-o parte, arătând cu creionul către balerinii mei portocalii Prada.

– Chiar ați plătit pentru ei?

Tot ce pot să aud este un râs pițigăiat, juvenil și sunt iarăși la Meadowdale. Bat din palme.

– Suficient! Dar cuvintele-mi sunt înghițite de haos. Trebuie să-i întorc la subiect pe acești monștri prepubescenți, acum. Observ o fată în primul rând, aparent numită Tierra. Tu, zic. Ajută-mă.

Volumul din clasă crește și nu am nici o clipă de pierdut.

– Am nevoie de planul de lecție, Tierra. Arăt la coala albă de hârtie prinsă sub catedră. Poți, te rog, să te bagi acolo și să o scoți?

Posibil singurul copil ascultător din clasă, ea se pune în patru labe și intră sub catedra doamnei Porter, exact cum am făcut-o eu mai devreme. Ea e mai mică decât mine și ajunge ușor la hârtie. O privesc cum o scoate și imediat văd titlul, lecția 9 – „e“ mut. Nu este planul meu de lecție! E o nenorocită de listă de pronunție!

– Drace! zic fără să gândesc.

Tierra își ridică repede capul, lovindu-se de partea de dedesubt catedrei și provocând un bubuit ca de tunet în întreaga clasă.

– Chemați asistenta! strig oricui ar putea să asculte.

*

După șase ore și patruzeci și trei de minute interminabile, îmi scot elevii din sala de clasă. Nu vreau nimic altceva decât să fug de pe terenurile școlii și să dau peste cap un martini tare, dar doamna Bailey m-a chemat în biroul ei. Cu ochelari de citit de culoarea levănțicii în echilibru pe vârful nasului, ea îmi întinde un teanc de hârtii și stiloul ei.

– Trebuie să-mi semnați aceste rapoarte ale incidentelor. Îmi face semn din cap către un scaun din fața biroului ei. S-ar putea să vreți să stați jos. Ar putea dura o vreme.

Alunec pe un scaun de vinilin și mă uit peste primul raport.

– Trebuie să fiți incredibil de ocupată, având de-a face cu astfel de incidente cât e ziua de lungă.

Ea se uită atent la mine peste ochelari.

– Domnișoară Bohlinger, mi-ați trimis mai mulți elevi la birou astăzi, decât trimit majoritatea profesorilor într-un întreg an școlar.

Mă crispez.

– Îmi pare rău pentru asta.

Ea clatină din cap.

– Simt că aveți o inimă bună, chiar simt. Dar abilitățile dumneavoastră de gestionare a clasei...

– Odată ce-mi dau seama cum stau lucrurile, îmi va fi mai ușor. „Va fi pe naiba.“ Ați auzit ceva de doamna Porter? A născut?

– Da, a născut. O fetiță sănătoasă.

Mi s-a făcut inima cât un purice, dar afișez un zâmbet.

– Mă voi întoarce luni atunci, dis-de-dimineață.

– Luni? Își dă jos ochelarii. Doar nu credeți că v-aș lăsa să vă întoarceți în clasa aceea, nu-i așa?

Prima mea reacție e să fiu încântată. Nu va mai trebui să le predau acelor mici huligani! Dar refuzul îmi râde în nas. Această femeie nu mă vrea în clădirea ei. Trebuie să-i demonstrez ei și mamei mele, dar și acelei fetițe cu visuri ridicole că pot să predau.

– Da. Eu doar am nevoie de o altă șansă. Pot să mă descurc mai bine. Știu că pot.

Doamna Bailey clatină din cap.

– Îmi pare rău, dulceață. Înțelegerea cade.

*

Nu sunt sigură dacă Brad chiar era disponibil sau dacă Claire a simțit că aveam o cădere nervoasă și i-a eliberat programul în grabă. În orice caz, el mă așteaptă când ajung la biroul lui. Părul meu, ud de la aversa de după-amiază, mi s-a lipit de scalp și duhnesc a lână udă. El își înfășoară un braț în jurul umărului meu și mă conduce la deja bine cunoscutul scaun de piele. Brad miroase a conifere. Închid ochii și încep să plâng.

– Sunt o ratată, hohotesc eu. Nu pot să predau. Nu pot termina acele țeluri, Brad. Nu pot.

– Oprește-te, zice el cu blândețe. Ești bine.

– Ai vreo veste de la Pohlonski?

– Nu încă. Ți-am spus, va dura o vreme.

– Îmi pierd mințile, Brad. Îți jur că așa e.

El mă ține la un braț distanță.

– Vom trece și peste asta, îți promit.

Tonul lui împăciuitor mă înfurie.

– Nu! zic, retrăgându-mă. Tu nu știi asta! Eu vorbesc serios. Ce se întâmplă dacă nu pot face ce se află pe această listă?

El își freacă bărbia și mă privește drept în față.

– Sincer? Bănuiesc că ai fi exact ca milioane de alți oameni acolo în lume, căutând cu disperare o slujbă și încercând să o scoată cumva la capăt. Dar spre deosebire de majoritatea oamenilor, tu nu vei avea nici o datorie de achitat... nici griji legate de contul de pensie...

Cuvintele lui mă fac să-mi fie rușine. Am fost atât de ocupată să-mi plâng de milă, încât am uitat cât de norocoasă sunt – chiar și acum. Îmi cobor privirea.

– Mulțumesc. Aveam nevoie de asta. Mă las pe scaun. Ai perfectă dreptate. Voi găsi o altă slujbă în publicitate. E timpul să-mi continui viața.

– Viața ta veche, vrei să spui? Cu Andrew?

Un val de tristețe mă copleșește, imaginându-mi restul zilelor mele petrecute la o slujbă plictisitoare, iar serile, în singurătate într-un apartament lipsit de veselie, pe care nici măcar nu-l pot numi al meu.

– Sigur. E singura pe care o am.

– Asta nu este adevărat. Tu ai opțiuni. Asta e ceea ce mama ta încearcă să-ți arate.

Clatin din cap, simțindu-mi frustrarea crescând din nou.

– Tu nu înțelegi! E prea târziu să o iau de la capăt. Știi care sunt șansele să întâlnesc iubirea vieții mele și să aflu că își dorește copii și un câine și un afurisit de ponei? Iar ceasul meu ticăie, Brad – acel ceas biologic crud, unilateral și care urăște femeile.

Brad se așază pe scaun în fața mea.

– Uite, mama ta a crezut că realizarea acestei liste te va duce către o viață mai bună, nu-i așa?

Ridic din umeri.

– Bănuiesc.

– Te-a dezamăgit ea vreodată?

Oftez.

– Nu.

– Atunci îndeplinește-ți țelurile, B.B.

– Dar cum? aproape că strig.

– Scoțând-o afară pe acea fetiță curajoasă care obișnuiai să fii. Tu îți critici mama că a fost o lașă, dar tu nu ești deloc diferită. Îți dorești acele țeluri, știu că ți le dorești. Dar ești doar al naibii de speriată să-ți asumi vreun risc. Du-te și îndeplinește-ți visurile, B.B. Fă-o! Acum!

Capitolul 10

Andrew doarme pe canapea când intru în apartament, lumina de la televizor se reflectă pe fața lui. Trebuie să fi terminat mai devreme astăzi. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să mă strecor pe vârfuri pe lângă el, să-mi schimb hainele și să mă prefac că de-abia am ajuns acasă după o zi lungă la birou, dar nu o fac. Inima îmi bate tare în piept. E momentul.

Aprind lampa, iar el se trezește.

– Când ai ajuns acasă? întreabă buimac de somn.

– Acum câteva minute.

Își verifică ceasul.

– Speram să putem să le-o luăm înainte celorlalți la The Gage.

– Sună minunat, zic, auzindu-mi tremurul ușor din voce, dar mai întâi trebuie să-ți spun ceva. Inspir adânc. Te-am mințit, Andrew. E timpul să afli adevărul.

Mă așez pe canapea lângă el și-i dezvălui dorințele fetei care am fost cândva.

Mă doare gâtul când termin.

– Deci, asta-i treaba. Îmi pare rău că nu ți-am spus mai devreme. M-am temut că tu... M-am temut de... Clatin din cap. Pur și simplu m-am temut că aș putea să te pierd.

Andrew își sprijină cotul pe brațul canapelei și își masează tâmpla.

– E destul de urât din partea mamei tale.

– Ea credea că îmi face o favoare. Mă trezesc luându-i apărarea mamei, ceea ce pare simultan o nebunie, dar și foarte corect.

În cele din urmă, se întoarce spre mine.

– Eu nu cred așa ceva. Elizabeth nu te-ar lăsa fără moștenire. Până la urmă, vei primi o avere, cu sau fără îndeplinirea acelor țeluri. Ascultă ce-ți spun.

Clatin din cap.

– Nu cred. Și nici Brad.

– Voi face niște verificări. Deci, până acum nu ai primit nici un sfanț?

– Nu, și nu e timp de verificări. Trebuie să termin această listă până în septembrie.

Îi pică fața.

– Septembrie anul viitor?

– Da. Inspir adânc. Deci, trebuie să știu, ce părere ai despre toate aceste lucruri?

– Ce părere am despre toate acestea? E o nebunie! Își schimbă poziția astfel încât să fie cu fața spre mine. Tu trebuie să faci ce vrei, iubito, nu ce vrea mama ta să faci. Desigur, nu te-am cunoscut când aveai paisprezece ani, aspirând să predai la școală și să ai copii. Ridică o sprânceană și-mi zâmbește. Eu nu o cunosc decât pe femeia realizată de azi sau, mai degrabă, pe femeia care vei fi, odată ce pui mâna pe următoarea ta funcție importantă – dacă asta este ceea ce alegi. Îmi mângâie obrazul cu degetul mare. Uite, știu că nu e perfect, dar ceea ce avem e al naibii de bun. Sigur, suntem stresați cu carierele noastre, dar e o nimica toată în comparație cu ceea ce se confruntă prietenii noștri care au copii. Și să adaugi la asta un câine, și un cal, și obligațiile sociale. Clatină din cap, de parcă ar fi oripilat de gând. Nu-mi pot imagina. Se întâmplă să-mi placă viața noastră împreună,

așa cum e acum. Credeam că și ție. Îmi dă o șuviță de păr după ureche. Am dreptate?

Fața îmi arde, dar el nu mă scapă din ochi. Dacă îi răspund cu sinceritate, îl voi pierde pe Andrew. Cuvintele mamei mă cheamă, de parcă ea le-ar striga de sus: „Când simți că ești slabă, agață-te de acest curaj și eliberează-l, pentru că acum știi că e al tău, exact cum eu am știut de la bun început".

– Nu, șoptesc. Mama are dreptate.

– Dumnezeule!

Lacrimile mi se revarsă printre pleoape și le îndepărtez.

– Voi aranja să mă mut săptămâna aceasta.

Dau să mă ridic, dar el mă apucă de braț.

– Vrei să-mi spui că asta este singura cale de a-ți obține moștenirea? Nu există o altă opțiune?

– Da, asta e exact ceea ce-ți spun.

– Despre ce sumă vorbim? Cinci–șase milioane?

El vorbește despre moștenirea mea? La început sunt surprinsă, dar îi cer să-mi fie partener în acest demers. Nu are dreptul să știe?

– Da, ceva de genul acesta. Nu voi ști cu siguranță până ce nu voi primi plicul. Dintr-un motiv sau altul, nu-i spun despre sumele exorbitante pe care le-au primit frații mei.

Expiră zgomotos, făcând nările să-i fremete.

– Asta-i aiurea, știi, nu?

Încuviințez din cap și îmi șterg nasul cu dosul palmei.

– La naiba! zice el. În cele din urmă se uită la mine. În regulă, drace, dacă de asta e nevoie pentru a te păstra, cred că va trebui să o facem.

El vrea să mă păstreze? Înțelege care este miza? Mă holbez la el, cu gura căscată.

– Tu… tu mă vei ajuta să-mi îndeplinesc țelurile? Pe toate?

Ridică din umeri.

– Nu am de ales, nu-i așa?

Mi se pare un răspuns ciudat, de vreme ce el e singurul personaj în această piesă care chiar are de ales. Dar ideea e că el e dispus să mă ajute să-mi realizez țelurile! Vom avea o familie! Pentru prima dată, Andrew pune nevoile mele în fața nevoilor sale. Sau nu? Un sentiment tulburător mă copleșește, dar îl strivesc, sperând împotriva evidențelor că instinctele mele se înșală. Ce drept am eu să-i pun la îndoială motivele?

*

Cu un binecuvântat sentiment de ușurare, sunt singură în apartament sâmbătă după-amiază. De când am luat decizia vineri seară, Andrew a fost mai rece decât o rafală de vânt dinspre lacul Michigan. Deci astăzi, când mormăia că trebuie să se ducă la birou, i-am aruncat haina și l-am scos pe ușă, înainte să aibă timp să se răzgândească. Dar nu-l puteam învinui că era supărat. A fost luat pe nepregătite de această listă nebunească cu lucruri de făcut într-o viață, exact cum am fost și eu. Și exact cum mi-a luat mie, îi va lua și lui ceva timp să se obișnuiască cu ideea unui stil de viață diferit.

Îmi iau laptopul la masa din sufragerie și intru pe Facebook. Un mesaj. Răspunsul lui Carrie Newsome:

Ura! Ard de nerăbdare să te văd pe 14! Mulțumesc că ai sugerat hotelul pentru cină. Îmi va fi mai ușor decât să încerc să mă car în cealaltă parte a orașului. Ora șase e perfectă. Nu mi-am dat seama cât de dor mi-a fost de tine, Bretel.

Nici o mențiune a lipsei mele de loialitate. Cine ar putea fi atât de iertător?

Ultima oară când am văzut-o pe Carrie eram în clasa a zecea la Loyola Academy. Ea era în Madison de un an și, de ziua ei, părinții i-au cumpărat un bilet de autobuz să vină să mă vadă. A părut surprinsă când m-a văzut, atât de multe se întâmplaseră în acele douăsprezece luni. Intrasem în echipa de majorete în acel an și fusesem catapultată imediat în grupul popularilor. Îmi dădusem jos aparatul dentar și mă machiam. Părul meu era tuns în noul stil al lui Rachel[13] și îl îndreptam cu migală în fiecare dimineață. Dar Carrie era exact la fel – modestă, îndesată și naturală.

Ne-am așezat pe podeaua din dormitorul meu, ascultând CD-ul cu Boyz II Men și răsfoind albumul meu. Când am văzut fotografia lui Joni Nicol, am arătat către ea.

– Îți amintești de fratele lui Joni, Nick? Am fost super îndrăgostită de el. Sunt mulți băieți drăguți în Madison?

S-a uitat la mine de parcă ar fi fost surprinsă de întrebare.

– Nu știu. Nu am fost foarte atentă.

Mi s-a frânt inima. Carrie nu avusese niciodată un prieten. Mi-am ținut ochii pe album, jenată pentru ea.

– Într-o zi, vei întâlni pe cineva grozav, Ursuleț Grijuliu.

– Sunt lesbiană, Bretel.

A rostit cuvintele fără rușine sau regret, de parcă mi-ar fi spus înălțimea sau grupa ei sanguină.

M-am holbat la ea, rugându-mă să izbucnească în râs.

– Glumești.

– Nu. Le-am spus părinților în urmă cu câteva luni. Am știut asta aproape toată viața.

Mi se învârtea capul.

– Deci, toate acele ocazii când eram împreună, acele ocazii când ți-ai petrecut nopțile...

A râs.

– Poftim? Crezi că mă dădeam la tine? Nu-ți face griji, Bretel, nu e așa! Probabil că arătam supărată, pentru că ea s-a oprit din râs atunci și și-a întins mâna să-mi atingă mâneca. Hei, nu am intenționat să te sperii. Sunt tot eu – Carrie. Înțelegi asta, nu-i așa?

– Mda, am mormăit.

Dar mintea mea îngustă, a unei fete de cincisprezece ani, nu înțelesese. Cea mai bună prietenă a mea nu era normală. I-am examinat părul tuns băiețește și unghiile tăiate, fața ei lipsită de machiaj și puloverul lălău. Dintr-odată, mi s-a părut că arăta ca o străină, masculină și ciudată.

Nu am dus-o la petrecerea lui Erin Brown în acea seară, cum planificaserăm. Mi-a fost teamă că noii mei prieteni ar descoperi adevărul. Și, dacă o făceau, ar fi putut să creadă că și eu eram gay. În schimb, m-am prefăcut că mă doare capul și am stat acasă și ne-am uitat la filme. Dar în loc să stau lângă ea, împărțind o pungă de Doritos și o pătură, cum făcuserăm întotdeauna, eu am stat pe fotoliul vechi al tatălui meu. Mai târziu, când a intrat mama și a văzut-o pe Carrie adormită pe canapea, eu mi-am pus degetul la buze.

– Nu o trezi. Se simte confortabil.

Mama a pus o pătură peste Carrie și a ieșit încet din cameră. Eu m-am dus pe vârfuri în dormitor și am stat trează restul nopții.

A doua zi de dimineață, în timp ce eu făceam duș, Carrie a sunat la autogară. A plecat la prânz, cu o zi mai devreme decât era programat. Mi-e rușine să recunosc ce senzație de ușurare m-a copleșit când autobuzul Greyhound a ieșit din autogară și s-a îndreptat spre nord.

În săptămâna următoare am primit o scrisoare de la Carrie, în care își cerea scuze că mi-a dat vestea despre „natura ei ciudată“ fără nici un avertisment. Ea spera că prietenia noastră nu se va schimba niciodată. Și-a terminat scrisoarea cu „Te rog, răspunde-mi cât mai curând, Bretel! Trebuie să știu ce gândești“.

Am ascuns scrisoarea sub un teanc de reviste *Seventeen*, în timp ce mă gândeam ce să-i răspund. Dar săptămânile s-au transformat în luni, iar apoi în ani. Când, în sfârșit, m-am împăcat cu orientarea ei sexuală, nu am mai avut curaj. Eram prea lașă să reînvii amintirea acelui sfârșit de săptămână stânjenitor sau, mai precis, a lipsei mele de loialitate. Insensibilitatea mea mă arde la fel ca rușinea.

E luni și tocmai am primit un apel de la Inspectoratul Școlar din Chicago, când Brad îmi trimite un mesaj. Întâlnirea pe care o avea în North Side a fost anulată și se întreabă dacă mă pot întâlni cu el să luăm prânzul la P.J. Clarke. Exact cum i-a promis mamei mele, mă supraveghează îndeaproape, asigurându-se că mă apropii de finalizarea țelurilor.

Mă dau cu puțin luciu pe buze, îmi torn cafeaua proaspăt preparată într-un pahar înalt cu capac și cobor scările. Chiar când ies din clădire, aproape că mă izbesc de un bărbat înalt, brunet. Cafeaua se varsă pe haina mea.

– Rahat! zic fără să gândesc.

– Oh, Dumnezeule! Îmi pare rău. Vocea lui plină de remușcări se însuflețește dintr-odată. Hei! Ne întâlnim din nou!

Încetez să-mi mai șterg haina și mă uit în sus, direct în ochii superbi ai bărbatului Burberry.

– Ei bine, bună, zic, zâmbind ca o adolescentă prostuță, care de-abia a fost observată de fotbalistul vedetă.

– Bună. Face un semn spre clădire. Locuiești aici?

– Da. Și tu? „Prefăcuto! Știi la fel de bine ca el!“

– Nu mai locuiesc. Am stat în chirie aici două luni, cât timp apartamentul meu era renovat. Am venit doar să-mi iau depozitul de garanție. Ochii lui coboară pe pata de cafea. Doamne, ți-am distrus haina. Hai, lasă-mă să-ți cumpăr o altă ceașcă. E un Starbucks chiar după colț. Măcar atât să pot face.

Se prezintă, dar nu aud nimic din ce spune. Mintea mea încă zăbovește asupra invitației la cafea. Oh, da! Dar stai... Trebuie să mă întâlnesc cu Brad. Ghinionul meu.

– Mulțumesc, poate altă dată. Mă întâlnesc cu cineva la prânz.

Zâmbetul îi pălește.

– Bine atunci, poftă bună. Încă o dată, scuze pentru pata de cafea.

Vreau să strig după el, să-i explic că cel cu care mă întâlnesc e doar un prieten, că sunt liberă să beau o cafea mai târziu. Dar e josnic. Brad e doar un prieten... dar Andrew nu este doar atât.

– Cum mai stau lucrurile în lumea ta? îl întreb pe Brad după ce ne-am comandat sendvișurile. Îți planifici următoarea călătorie la San Francisco?

– Sper să plec în sfârșitul de săptămână de Ziua Recunoștinței, zice el. Nate va fi cu tatăl său. Dar Jenna încă nu a decis ce va face.

Încuviințez din cap, dar în sinea mea mă îngrijorez că ea profită de Brad.

– Tu ce mai faci? întreabă el. Ai făcut vreun progres cu lista?

Mă trag spre marginea separeului și îmi sprijin capul de spătarul înalt.

– De fapt, am făcut. Îți amintești de doamna Bailey, directoarea de la Douglas Keyes despre care ți-am povestit? Ei bine, ea m-a recomandat pentru un post cu predare la domiciliu – atunci când le predai copiilor bolnavi la ei acasă sau la spital.

– Grozav. Ca un fel de predare unu la unu?

– Exact. Am interviul mâine-dimineață.

Își ridică palma pentru a o bate pe a mea.

– Minunat!

Eu refuz să bat palma.

– Nu te entuziasma prea tare. Nu voi obține niciodată slujba. Dar dintr-un motiv sau altul, doamna Bailey crede că ar putea fi potrivită pentru mine.

– Ei bine, îți țin pumnii.

– Mulțumesc. Și asta nu e tot. Sendvișurile ne sunt aduse și-i spun că iau cina cu Carrie pe data de 14. Ea locuiește în Madison. E asistentă socială acum și e într-o relație. Nu pot să cred că are trei copii.

– Va fi bine să mai stați de vorbă, hm?

Îmi simt fața luând foc.

– Da, dar am fost o prietenă lamentabilă. Am multe de ispășit.

– Hei, zice el și-mi acoperă mâna cu a sa. Faci progrese. Sunt mândru de tine.

– Mulțumesc. Și ghici ce? În sfârșit i-am spus lui Andrew despre listă. E de partea mea!

În loc să se bucure, Brad îmi aruncă o privire piezișă.

– Adevărat?

Îmi șterg gura cu un șervețel.

– Da, adevărat. Ce e atât de surprinzător?

El clatină din cap, de parcă ar încerca să și-l limpezească.

– Îmi pare rău. Nu, asta e grozav.

– Ai vreo veste de la detectiv? Steve nu-știu-cum?

– Pohlonski, zice el, înghițindu-și sendvișul cu o gură de Diet Coke. Nu încă. Dar te voi anunța în clipa în care găsește ceva.

– A trecut mai bine de o săptămână. Cred că e timpul să scăpăm de el, să angajăm pe altcineva.

Se șterge la gură.

– Știu că ești nerăbdătoare în legătură cu asta, Brett, dar el lucrează la caz. După cum ți-am spus, a găsit nouăzeci și șase de Manns născuți în Dakota de Nord, între 1940 și 1955. A redus lista la șase posibilități. Săptămâna viitoare îl va suna pe fiecare în parte.

– Asta mi-ai spus și acum trei zile! Cât de mult îi ia să dea niște telefoane? Dă-mi mie lista. Îi voi suna în această după-amiază.

– Nu. Pohlonski spune că cel mai bine e ca un terț să facă contactul inițial.

Oftez.

– Păi, mai bine mi-ar aduce vești până vineri sau nu mai lucrează la caz.

Brad râde.

– Nu mai lucrează la caz? Cineva s-a uitat la prea multe episoade din *CSI*.

Încerc să rămân îmbufnată, dar în sinea mea gândesc cât de mult îmi place de tipul ăsta.

– Ești enervant la culme, Midar.

Cerul e de culoarea ochilor unui nou-născut, iar vârfurile înspumate acoperă valurile de un gri-cenușiu. Eu, Meg și Shelley alergăm pe lângă Grant Park, împingând cu rândul căruciorul Emmei.

– Coeficientul meu de inteligență a scăzut cu douăzeci de puncte de când mi-am dat demisia, zice Shelley, aproape fără suflu. Au trecut săptămâni de când nu am mai citit un ziar. Și găștile de mămici din cartier – e mai rău decât în școala generală!

– Poate că statul acasă nu e pentru tine, zic, alergând pe lângă ea.

– Îți spun, niciodată nu am văzut femei atât de competitive. Deunăzi în parc, s-a întâmplat să menționez că Trevor știe să numere până la treizeci. Nu e rău pentru un copil de trei ani, nu? Greșit! Imediat, a sărit Melinda: „Sammy numără până la cincizeci". Iar Lauren, scorpia blondă, și-a țuguiat buzele și a gesticulat către micuța Kaitlyn. „Până la o sută", a șoptit. „În *chineză.*"

Eu și Megan am izbucnit în râs.

– Că tot veni vorba despre competiție, zice Megan, rotindu-și pumnii. Vreo șansă să găsești o slujbă de profesoară, Brett? Una unde nu trebuie să calci prin sala de clasă?

Începe să chicotească.

– De fapt, am găsit.

Shelley și Megan se întorc spre mine.

– Mi s-a oferit o slujbă azi-dimineață.

– E grozav! zice Shelley. Vezi, și nu credeai că vei face față competiției.

Îmi mușc buza.

– Am fost singurul candidat.

– Pe această piață a muncii? întreabă Megan, trăgându-se de braț în timp ce aleargă.

– Aha. Se pare că zona 299 e o zonă dificilă a Inspectoratului Școlar din Chicago – asta e ceea ce mi-a spus directorul de resurse umane. A mai spus că trebuie să fii puțin genul aventuros.

Le informez despre postul de profesoară la domiciliu, că o să le predau unor copii bolnavi acasă la ei sau la spital, unu la unu.

– Stai așa. Megan mă oprește. Te vei duce în case? În South Side?

Mă doare stomacul și încep să merg din nou.

– Așa e.

Megan menține ritmul lângă mine, cu ochii mari.

– Sub nici o formă! Fată, vorbim despre locuințe sociale... clădiri de chiriași. Doar dărâmături infestate cu gândaci.

– Megan are dreptate, zice Shelley. Ești convinsă că e sigur?

– Desigur, răspund, dorindu-mi să mă simt la fel de sigură pe cât păream.

– Ascultă, zice Megan. Ia-ți slujba asta blestemată dacă trebuie, dar apoi să renunți la ea în secunda în care i se pare legal lui Brad.

– Poți să crezi? S-ar putea chiar să realizez țelul numărul 20. Mă-ntorc în cerc și merg cu spatele, cu fața spre ele. Și ghici ce, Shelley? Andrew a angajat-o pe Megan. Vom cumpăra o casă.

– Fii atentă, zice Megan. Ei cumpără o casă pe lac. *Ka-ching!*[14]

– Nu, zic. Descurajează McPalatele, Meg. Acele case sunt odioase.

– Dacă tu crezi asta. Desigur, acel gen de comision ar fi bun.

Își mușcă buza de jos, de parcă ar calcula cele șase procente ale sale.

– Uită-le. Nu ne permitem așa ceva.

– Andrew mi-a spus că vei primi o adevărată avere. El mi-a spus de-asemenea despre cota din profit. Crede-mă, nu vei avea nici o problemă să obții un împrumut.

Clatin din cap.

– Orice cotă din profit se duce direct în contul meu de pensie. M-ar omorî taxele, dacă m-aș atinge de el. Și el uită că va trebui să ne gândim la viitorul copilului. Încearcă să găsești ceva drăguț, ceva cu o curte mică în spate, poate lângă un parc.

Se uită la mine de parcă aș fi nebună, dar în cele din urmă încuviințează din cap.

– Absolut. Mă ocup de asta.

– E uimitor cât de mult s-a schimbat Andrew. Toate se așază la locul lor. Am cumpărat o carte deunăzi, *La ce să te aștepți când ești însărcinată*. E atât de amuzant să mă gândesc că aș putea fi însărcinată curând și…

– Când e nunta? mă întrerupe Shelley.

Mă mișc mai repede, menținându-mi privirea pe trotuar. Shelley este singura persoană care știe că într-o lume perfectă, mi-ar plăcea să fiu căsătorită când am un copil.

– Căsătoria nu era pe lista cu lucruri de făcut în viață.

– Nu te întrebam de listă.

În cele din urmă, mă opresc și-mi șterg transpirația de pe sprânceană.

– Adevărul e, Shel, că nu știu.

– Trebuie să-i spui lui Andrew că el…

Clatin din cap.

– Uite, viața nu e perfectă. Noi toți doar încercăm să trecem prin ea cât de bine putem. Recunoaște, Meg, ești cu Jimmy pentru că ți-e frică să fii săracă.

Ea se încruntă, apoi ridică din umeri.

– Ai dreptate. Sunt practic o prostituată. Dar nu mă pot abține. Eu chiar urăsc să muncesc.

– Și recunoaște, Shel, că ești nefericită de când ți-ai dat demisia. Îmi pun un braț în jurul ei. Sincer, nu știu dacă Andrew se va însura cu mine. Dar e dispus să facă alte lucruri pentru mine, lucruri importante, ca de exemplu să avem un copil. Pentru moment, poate că e suficient.

Shelley își trage nasul.

– E atât de evident că sunt nefericită?

Eu zâmbesc.

– Îți amintești când am căzut pe scări la înmormântarea mamei? Da, eram beată, dar, de asemenea, încercam să-mi îndes picioarele în niște pantofi care nu-mi veneau. Îmi fac griji că încerci să te potrivești în rolul de mamă care stă acasă, când e clar că nu ți se potrivește.

Se uită-n sus la mine.

– Da? Ei bine, îmi fac griji că încerci să încapi în mărimea lui Andrew, când e clar că el nu este potrivit pentru tine.

Touché. Dacă aș avea curaj, aș recunoaște că și eu îmi fac griji. M-aș destăinui că uneori, când Andrew e rece, și eu mă simt singură, mă întreb dacă mai e suficient timp să întâlnesc pe altcineva înainte de luna septembrie a anului viitor, pe cineva de care m-aș putea îndrăgosti și cu care aș putea avea copii. Dar, desigur, nu este. Mă întreb ce ar crede mama, dacă ar afla că micul ei plan doar m-a făcut mai dependentă de Andrew ca oricând.

Capitolul 11

Primele mele zile la muncă trec ca prin ceață. De miercuri stau pe lângă Eve Seibold, o femeie de șaizeci și ceva de ani, care va elibera postul de îndată ce crede că sunt câtuși de puțin competentă. Până acum, ea nu a menționat o dată anume. Stăm în biroul școlarizării la domiciliu, la etajul trei al clădirii administrative, vineri după-amiază. În comparație cu camerele spațioase pe care le-am avut la Bohlinger Cosmetics, această încăpere de beton seamănă mai degrabă cu debaraua îngrijitorului. Dar un geam drăguț dă spre East 35th Street și după ce umplu pervazul cu ghivecele cu mușcate ale mamei, locul arată aproape vesel.

Stau la birou studiind dosarele elevilor, în timp ce Eve își eliberează biroul.

– Cazul lui Ashley Dickson pare destul de clar, zic. Încă două săptămâni de concediu maternal și se va întoarce la școală.

Eve chicotește.

– Crede-mă, aceste cazuri nu sunt niciodată clare.

Dau deoparte dosarul lui Ashley și deschid altul, al unui elev de clasa a șasea.

– Boală psihică la unsprezece ani?

– Ah, Peter Madison. Eve scoate două caiete din birou și le înghesuie într-o cutie de carton. Nebun de legat. Psihiatrul lui vrea să discute cu tine. Doctorul Garrett Taylor. El are acordul scris al mamei lui Peter. Îmi arată un număr de telefon mâzgălit deasupra unui dosar. Numărul doctorului e chiar acolo.

Răsfoiesc dosarul și dau peste raportul psihiatric a lui Peter. Acte de agresiune în clasă... exmatriculare pentru restul semestrului. Și eu îmi făceam griji în legătură cu casele șubrede?

– Ce este în neregulă cu el?

– SMP, îmi spune ea. „Sindromul micii pramatii“. Scoate un baton strivit de Twinkie din spatele sertarului, se uită la el pentru o clipă, apoi îl aruncă în coșul metalic de gunoi. Doctorul Taylor o numește tulburare de comportament, dar eu nu sunt proastă să mă păcălească cu asta. Plodul e exact ca sute de alții în aceste părți din Chicago. Fără tată, istoric familial de abuz de substanțe, insuficientă atenție, bla, bla, bla.

– Dar e doar un copil. El ar trebui să fie la școală. Nu i se poate refuza dreptul la educație.

– Iată unde intervii tu. Îi oferi servicii de școlarizare la domiciliu de două ori pe săptămână și el se consideră educat. Hotărârea nouăzeci și ceva a statului Illinois. Asigură-te că-l suni pe doctorul Taylor înainte să pleci în seara asta. El îți va da detaliile.

Până când am terminat de citit cele șapte dosare ale elevilor, s-a făcut aproape șase. Eve a plecat acum o oră, luând cu ea două cutii mari de carton umplute cu de toate, de la bomboniere până la pozele înrămate ale nepoților ei. Îmi adun notițele și poșeta, deodată nerăbdătoare să-mi încep și eu sfârșitul de săptămână. Chiar când vreau să închid luminile, îmi aduc aminte că trebuie să-l sun pe psihiatrul lui Peter. La naiba! Mă târăsc înapoi la birou.

La această oră, vinerea, e probabil plecat, dar m-aș simți mai bine dacă i-aș lăsa un mesaj vocal rapid. Formez numărul și repet în minte mesajul pe care îl voi lăsa.

– Garrett Taylor, îmi răspunde un glas melodios de bariton.

– Oh... bună ziua. Eu, ăă, nu mă așteptam să răspundeți. Aveam de gând să vă las un mesaj.

– În zece minute ați fi făcut-o. Cum vă pot fi de folos?

– Numele meu este Brett Bohlinger. Sunt noua profesoară pentru școlarizarea la domiciliu. Voi lucra cu Peter Madison.

– Oh, da, Brett. Vă mulțumesc că ați sunat. Chicotește. Dumneavoastră vă așteptați la mesageria vocală; eu mă așteptam la o voce de bărbat.

Zâmbesc.

– E bună asta. Doar una dintre capcanele de a avea un nume de bărbat.

– Mie îmi place. Nu e un personaj din Hemingway pe nume Brett?

Mă las pe spate pe scaun, impresionată că a făcut legătura.

– Da, Lady Brett Ashley din *Fiesta*. Mama mea… îmi dau seama că bat câmpii. Oare au psihiatrii acest efect asupra tuturor? Îmi cer scuze. Sunteți pe punctul de a pleca. Lăsați-mă să trec la subiect.

– Nu vă grăbiți. Eu nu mă grăbesc.

Vocea lui are un ton prietenos, familiar și simt că vorbesc mai degrabă cu un prieten vechi, decât cu un doctor. Înșfac o bucată de hârtie și-mi ridic pixul.

– Sun în legătură cu elevul Peter Madison. Ce îmi puteți spune despre el?

Aud ceea ce pare să fie doctorul Taylor așezându-se mai comod pe scaun.

– Peter e un băiat foarte neobișnuit. E extrem de inteligent, dar foarte manipulator. Din câte înțeleg, făcea ravagii în clasă. Inspectoratul școlar voia un control psihiatric complet, motiv pentru care s-a apelat la ajutorul meu. Eu lucrez cu el doar din septembrie, așa că atât dumneavoastră, cât și eu vom învăța despre Peter din mers.

Îmi povestește despre aventurile lui Peter în clasă, totul de la hărțuirea unui elev cu paralizie cerebrală, chinuirea hamsterului clasei și până la tunsul unui alt elev.

– El obține plăcere din reacția pe care o primește de la ceilalți. Îi place să provoace durere emoțională. De fapt, asta îl stimulează.

Afară, vântul urlă și eu îmi strâng puloverul în jurul meu.

– Ce l-a făcut să fie așa? A fost abuzat sau ceva de genul acesta?

– Mama lui e oarecum limitată, dar pare să fie îngrijorată. Tatăl nu este în peisaj, deci poate fi o oarece traumă emoțională asociată cu lipsa lui. Sau este posibil ca tulburările psihologice ale lui Peter să fie pur și simplu rezultatul unei nefericite înzestrări genetice.

– Vreți să spuneți că s-a născut așa?

– E posibil.

Nimic din ce am citit în *La ce să te aștepți când ești însărcinată* nu a atins acest subiect. Îmi imaginez un capitol numit „Înzestrări genetice nefericite".

– Dar veți descoperi că Peter poate fi destul de fermecător când vrea să fie.

– Adevărat? Ca atunci când își pune foarfeca în părul meu?

El chicotește.

– Mi-e teamă că v-am speriat. Vă veți descurca. Păreți foarte competentă.

Îhî. Atât de capabilă încât mama m-a concediat.

– Veți fi ochii și urechile mele, ceea ce mi-ar fi de mare ajutor. Mi-ar plăcea să mă sunați după fiecare vizită. Credeți că e posibil?

– Da, pot să fac asta. Eu și Eve ar trebui să-l vedem luni. „Asta dacă nu găsesc scuză."

– Ultima mea ședință se termină la cinci lunea. Ați putea să mă sunați după aceea?

– Sigur, zic, dar abia dacă aud ce spune.

Fiecare celulă din creierul meu e preocupată de faptul că peste trei zile îi voi preda viitorului Hannibal Lecter.

Mă îmbrac cu deosebită grijă luni dimineață, în cele din urmă alegând o pereche de pantaloni de lână bleumarin care să se asorteze cu puloverul de cașmir cenușiu, pe care mi l-a cumpărat mama de Crăciun. Nu doar că vreau să fac o impresie bună noilor mei elevi, dar vreau să arăt foarte bine când mă întâlnesc cu Carrie. Mă gândesc la ea tot drumul către birou, sperând că totul va merge bine, iar Eve nu sporovăiește întruna la sfârșitul zilei. Vreau să am suficient timp să ajung la McCormick Place și să găsesc restaurantul din Hyatt înainte de sosirea lui Carrie.

Când ajung la birou, aflu că sporovăiala lui Eve ar fi fost ultima mea problemă. Domnul Jackson, șeful meu, mă găsește înainte ca măcar să-mi deschid calculatorul.

– Eve a sunat azi-dimineață, zice el, corpul lui mare umplând cadrul ușii biroului meu. A avut o urgență în familie și nu se va întoarce. Dar are încredere că vă veți descurca bine și pe cont propriu. Mi-a spus să vă urez noroc. Încuviințează scurt din cap. Noroc.

Mă ridic în grabă de la birou, agățându-mi puloverul de colțul lui despicat. S-a zis cu prima impresie favorabilă.

– Dar Eve trebuia să mă prezinte elevilor astăzi, să mă ajute să mă obișnuiesc cu lucrurile.

– Sunt sigur că vă puteți descurca. Ați condus sau ați luat autobuzul?

– A-am condus.

– Ei bine, atunci sunteți pregătită. Se întoarce să plece. Aveți grijă să țineți evidența kilometrajului. Vă decontăm cheltuielile, să știți.

Decontarea kilometrajului? Nu îmi pasă de kilometraj. Viața mea e în joc! Îl urmez în timp ce se îndepărtează.

– Domnule Jackson, așteptați. Avem acest elev, Peter Madison. Se pare că el ar putea crea probleme. Nu cred că ar trebui să-l vizitez singură.

Când se întoarce, e încruntat.

– Domnișoară Bohlinger, mi-ar plăcea să vă asigur o gardă de corp personală, dar, din păcate, bugetul nu ne permite.

Deschid gura să obiectez, dar el deja se îndreaptă spre biroul său, lăsându-mă singură și rozându-mi unghia de la degetul mare.

Prima elevă de astăzi e Amina Adawe, o fată de clasa a treia, care stă pe South Morgan Street. Sunt surprinsă când observ o clădire abandonată cu numărul casei Aminei, atârnat deasupra ușii de la intrare. Încetinesc, apoi opresc. Oamenii chiar trăiesc în acest loc? Se pare că da. Ușa crăpată se deschide când o împing și un copilaș iese clătinându-se, urmat de o femeie trăncănind la telefon, îmbrăcată de parcă e gata să meargă în club.

În timp ce merg pe trotuarul crăpat, gândindu-mă la biroul meu personal de la Bohlinger Cosmetics, cu plantele lui verzi luxuriante și micul meu frigider plin de fructe și apă îmbuteliată, o furie familiară crește în mine. De ce m-a pus mama în această situație dificilă?

Inspir adânc și, folosindu-mi mâneca hainei, răsucesc mânerul ușii. Înainte să pășesc înăuntru mă mai uit o dată în jur, de parcă ar fi ultima mea privire.

E întunecos și umed în holul îngust și duhnește a scutece murdare și a gunoi. Mă strecor pe holul presărat cu ambalaje de mâncare și chiștoace.

Muzica rap urlă atât de tare dintr-unul din apartamente, încât jur că pardoseala tremură. Te rog, să nu fie acesta apartamentul Aminei.

Numerele apartamentelor pe acest etaj sunt din două cifre. Apartamentul Aminei, numărul patru, trebuie să fie la subsol. Inima îmi bate puternic în piept și mă îndrept încet către un rând de scări. Cine m-ar găsi vreodată dacă aș dispărea în acest loc mizerabil? Cât de mult timp trebuie să păstrez această slujbă blestemată, înainte să-l pot convinge pe Brad să o taie de pe lista mea? Încă o săptămână, decid – două, cel mult. Termin până de Ziua Recunoștinței.

Ajung la capătul de jos al scării. Un bec expus pâlpâie deasupra creând un spectacol frenetic de lumini. Din spatele ușii închise a apartamentului doi, obscenitățile mă copleșesc, urâte și respingătoare. Îngheț. Sunt pe punctul de a fugi înapoi pe scări, când o ușă se deschide la capătul holului. O femeie subțire, cu pielea de culoarea caramelului și ochii blânzi, aurii apare cu un batic de mătase care-i acoperă părul.

– C-caut apartamentul patru, articulez rar, prezentându-mi legitimația. Amina Adawe. Sunt profesoara ei.

Femeia zâmbește și-mi face semn să intru. Când închide ușa după noi, urletele și duhoarea dispar. Apartamentul curat miroase a pui la cuptor și a condimente exotice. Ea încuviințează din cap când îmi scot pantofii și mă conduce în camera de zi, unde o fată micuță se odihnește pe o canapea uzată, cu piciorul în ghips sprijinit pe perne.

– Bună, Amina. Eu sunt domnișoara Brett. Voi fi profesoara ta cât timp ești în convalescență.

Ochii ei întunecați mă studiază din cap până-n picioare.

– Tu foarte frumoasă, zice ea cu un accent arăbesc plăcut.

Zâmbesc.

– Și tu ești.

Îmi explică într-o engleză stricată că a venit din Somalia iarna trecută, că avea un picior prea scurt, așa că doctorul i l-a reparat. Este foarte tristă că lipsește de la școală.

Îi bat ușor mâna.

– Vom lucra împreună. Când te vei întoarce la școală, vei fi la zi cu restul clasei. Începem să citim?

Îi scot textul de citit din geanta mea de piele și un băiețel se năpustește în cameră. Se agață de bumbacul jilbabului mamei lui.

– Bună. Cum te cheamă?

Se uită pe furiș din spatele rochiei mamei sale și șoptește:

– Abdulkadir.

Eu repet numele din multe silabe și greu de pronunțat, iar el îmi oferă un zâmbet cu gropițe. Amina și mama ei chicotesc cu expresii pline de mândrie pe chip. Amina stă în pat, sprijinită pe perne, și fratele ei în poala mamei lui. Cei trei ascultă vrăjiți povestea despre o prințesă care nu putea să plângă. Se uită la ilustrații, mă opresc ca să-mi pună întrebări, chicotesc și bat din palme.

Uite-mă aici, în școala mea cu o singură sală! Și de data asta, fiecare elev e dornic să învețe. Acesta este visul unui profesor. Acesta este visul *meu*!

Peste douăzeci de minute conduc prin Englewood. Încerc să mă concentrez asupra faptului că una dintre cântărețele mele preferate, Jennifer Hudson, a crescut aici și ignor faptul că familia ei a fost omorâtă în același loc. Mă trece un fior. Sunt ușurată când trag în fața unei case mari, vopsite în verde, de pe Carroll Avenue care arată foarte sigură. Dar ce e cu semnul din curtea din față?

Pare greu de crezut că Sanquita Bell, însărcinată în trei luni și suferindă de o afecțiune renală, este în ultimul an. Fata, care pare să fie metisă, este la fel de micuță ca un copil de doisprezece ani. Fața ei palidă e lipsită de orice urmă de machiaj, iar pielea îi e mătăsoasă și strălucitoare. Numai că ochii ei căprui îmi frâng inima. Sunt ochii obosiți ai unei femei mult mai în vârstă – una care a văzut mult prea multe din această lume nemiloasă.

– Îmi pare rău că am întârziat, zic, dându-mi jos haina și mănușile. Am văzut semnul pentru Casa lui Joshua[15] și am crezut că am adresa greșită. Ce e cu casa asta?

– Un loc pentru femeile fără adăpost, zice ea pe un ton firesc.

Mă holbez uimită la ea.

– Oh, Sanquita, îmi pare rău să aud asta. Familia ta locuiește de mult aici?

– Familia mea nu-i aici. Își trece mâna peste abdomenul ei încă plat în timp ce vorbește. Mama mea s-a mutat la Detroit anul trecut, dar eu refuz să locuiesc acolo. Bebelușul meu nu va avea acel gen de viață.

Ea nu definește „acel gen de viață“, iar eu nu o întreb. Îmi mușc buza și încuviințez din cap.

Își încrucișează defensiv brațele la piept.

– Nu cumva să-ți fie milă de mine. Eu și bebelușul meu vom fi bine.

– Oh, sigur că veți fi. As vrea s-o strâng în brațe pe această biată fată fără adăpost, dar nu îndrăznesc. Este evident că această tânără domnișoară nu privește cu ochi buni încercările de alinare. Nici eu nu am părinți. Este greu, nu-i așa?

Ridică din umeri disprețuitor.

– Voiam ca bebelușul meu să-și cunoască tatăl, dar asta nu se va întâmpla.

Înainte să apuc să răspund, o brunetă scundă vine de după colț, cu un copilaș pe șold.

– Hei, Sanquita. Aceasta e noua ta profesoară? Femeia mă ia de cot. Eu sunt Mercedes. Haide. Eu și Sanquita îți vom arăta locul.

Sanquita rămâne în urmă, în timp ce Mercedes mă conduce din bucătăria utilitară în sufrageria imaculată. Două femei împăturesc rufele la masa din sufragerie. În camera de zi, alte două femei stau în fața unui televizor vechi, uitându-se la *Prețul corect*.

– E plăcut, zic și mă uit în spatele meu la Sanquita.

Ea își întoarce privirea.

– Nouă dormitoare în total, îmi spune Mercedes cu mândrie în voce.

Ne oprim în fața ușii unei încăperi, unde o negresă impunătoare stă în spatele biroului, introducând cifre într-un calculator de buzunar.

– Aceasta este Jean Anderson, directoarea noastră. Mercedes bate în ușa deschisă. Domnișoară Jean, veniți să o cunoașteți pe profesoara Sanquitei.

Domnișoara Jean își ridică bărbia. După ce mă studiază pe îndelete, își coboară din nou ochii în calculator și continuă să introducă cifre.

– Bună ziua, mormăie ea.

– Bună ziua, zic eu, întinzându-i mâna. Eu sunt Brett Bohlinger. Voi lucra cu Sanquita până când va termina școala.

– Sanquita, zice ea fără să ridice privirea. Trebuie să ridici acea rețetă astăzi. Nu uita.

Îmi las brațul să cadă, iar Sanquita îmi aruncă o privire stânjenită.

– Oh, bine. Ne vedem mai târziu, domnișoară Jean.

Urcăm scările, Sanquita cu un pas în fața mea și a lui Mercedes.

– Domnișoara Jean este de treabă, îmi spune Mercedes. Numai că ea nu are prea multă încredere în albi.

– Zău, nu ți-ai da seama.

Mercedes izbucnește în râs.

– Ești spirituală. Tu și Sanquita o să vă înțelegeți de minune, nu-i așa, Quita?

Sanquita nu răspunde.

Eu și Mercedes încă mai vorbim când ajungem la etaj. Îmi ridic privirea și o văd pe Sanquita stând în fața ușii unui dormitor, bătând darabana pe unul din brațele încrucișate.

– Mulțumesc pentru turul casei, îi spun lui Mercedes și mă grăbesc să intru în dormitor.

O noptieră afectată de vreme separă două paturi, acoperite cu cuverturi albastre decolorate. Două dulapuri diferite sunt așezate de fiecare parte a ferestrei care dă în stradă. Sanquita se așază pe pat.

– Putem lucra aici. Chardonay e la muncă.

Nu există nici un scaun, așa că mă așez lângă ea pe pat, atentă să nu mă holbez la mâinile ei umflate, la pleoapele umflate sau la peticele de piele roz de pe brațele și mâinile ei, care arată de parcă s-ar fi scărpinat până la sânge.

– Cum ți se pare aici? întreb, scoțând dosarul cu lecțiile din geanta mea.

– E grozav. Fără prea multe drame. Ultimul loc în care am stat nu avea reguli. Mi s-a furat poșeta acolo și o femeie nebună a crezut că o luam peste picior. A încercat să mă bată.

– Oh, Doamne! Ai fost rănită?

– Nu mi-a păsat de mine. Eram doar îngrijorată pentru bebelușul meu. Atunci am venit aici.

– Mă bucur că acum ești într-un loc sigur. Cum te simți?

Fata ridică din umeri.

– Bine. Doar obosită, atâta tot.

– Ai grijă de tine. Spune-mi dacă e ceva ce pot face pentru tine.

– Doar ajutați-mă să-mi obțin diploma. Bebelușul meu trebuie să știe că mama lui era deșteaptă.

Rostește cuvintele ca și cum nu va mai fi ca să-i spună ea însăși copilașului și mă întreb cât de bolnavă e, de fapt, această fată.

– S-a făcut, zic și scot manualul de chimie din geantă.

După o oră trebuie să mă forțez s-o părăsesc pe Sanquita. Aș putea petrece toată ziua predându-i acestui copil. Chimia e deosebit de grea pentru ea, dar ascultă cu atenție, în timp ce îi explic și continuă s-o facă până reușește, în cele din urmă.

– De obicei, nu sunt deloc bună la științe, dar astăzi chiar înțeleg.

Nu-mi atribuie succesul ei și nici nu ar trebui. Totuși, aproape că explodez de mândrie.

– Ești sârguincioasă, zic și-i pun dosarul înapoi în geantă. Și ești o fată inteligentă.

Își studiază unghiile de la mâini.

– Când vă întoarceți?

Îmi deschid agenda.

– Ei bine, când ți-ar plăcea să ne vedem din nou?

Ridică din umeri.

– Mâine?

– O să-ți termini temele până mâine?

Răceala se strecoară în ochii ei, și-și închide manualul de chimie.

– Nu contează. Știu că trebuie să veniți doar de două ori pe săptămână.

– Să vedem, zic, studiindu-mi agenda. Singurul spațiu neplanificat pentru mâine este ora de la prânz, care este rezervată mesei și muncii de birou. Pot să vin la prânz. Îți convine?

– Mda. La prânz e bine.

Nu zâmbește. Nu-mi mulțumește. Cu toate acestea, plec entuziasmată.

Îl sun pe Brad în drum spre Wentworth Street și-i las un mesaj. „Această slujbă a fost făcută pentru mine, Brad! Mă îndrept spre casa lui Peter, deci urează-mi noroc."

Când ajung, o femeie obeză deschide ușa, cu telefonul la ureche și cu o țigară între degete. Trebuie să fie Autumn, mama lui Peter. Poartă un tricou lăbărțat cu Sponge Bob. Eu zâmbesc la vederea personajului excentric, dar ea pur și simplu smucește din cap, ceea ce eu interpretez ca pe o invitație de a intra.

Duhoarea de fum de țigară și urină de pisică aproape că mă lasă fără suflare. O pătură neagră de lână prinsă peste geam împiedică lumina naturală să intre în camera îmbâcsită. Pe perete pot distinge imaginea înrămată a lui Iisus, ochii lui imploră, iar palmele însângerate sunt larg întinse.

Autumn își închide telefonul și se întoarce spre mine.

– Ești profesoara lui Peter?

– Da. Bună, sunt Brett Bohlinger. Îmi scot legitimația cu poză, dar ea nu se obosește să se uite la ea.

– Peter! Treci încoace!

Zâmbesc nervos și-mi potrivesc geanta pe umăr. Autumn își pune mâinile în șolduri.

– Drăcia dracului, Peter. Am spus să treci încoace, acum! Se îndreaptă grăbită pe hol și o aud bătând cu pumnul în ușă. Profa ta-i aici. Mișcă-ți fundul, înainte să sparg blestemata asta de ușă!

E limpede că Peter nu vrea să mă vadă. Tirada continuă, până când, în cele din urmă, eu mă îndrept spre hol.

– Ascultați. Ce ziceți dacă mă întorc altă dată...

Dintr-odată, ușa se deschide. La capătul holului întunecos, o siluetă prinde contur. Un băiat mare, cu părul șaten zburlit și cu un început de puf pe bărbie, se îndreaptă apăsat către mine. Instinctiv, fac un pas înapoi.

– Bună, Peter, zic, cu vocea tremurând. Sunt domnișoara Brett.

El trece repede pe lângă mine.

– Nu zău.

Lecția de o oră cu Peter pare mai degrabă de trei. Stăm la masa lipicioasă din bucătăria familiei Madison, dar el refuză să se uite la mine. În raza mea auditivă, Autumn vorbește întruna la telefon cu cineva pe nume Brittany. Vocea ei stridentă concurează cu a mea și eu îmi rostesc instrucțiunile cu voce tare, hotărâtă să câștig concursul. Peter pur și simplu mormăie, de parcă aș fi o imensă pacoste pe care este forțat să o îndure. Mă consider norocoasă când primesc ocazional un răspuns scurt, dintr-un singur cuvânt. Până la sfârșitul lecției am aflat cu mult mai multe despre Brittany, decât am aflat despre el.

Zăpada proaspăt căzută acoperă orașul bătut de vânt ca un strat de glazură albă și întreaga regiune pare să se miște mai încet. E aproape ora cinci când îmi târăsc picioarele pe scări și descui ușa biroului. Pornesc întrerupătorul și observ o fantastică vază de orhidee pe birou. Ce drăguț din partea lui Andrew. Rup plicul felicitării atașate.

Felicitări pentru noua ta slujbă, Brett.
Suntem foarte fericiți pentru tine.

Cu cele mai bune urări,
Catherine și Joad

La ce mă gândeam? Andrew nu a fost niciodată genul care oferă flori. Bag felicitarea înapoi în plic și îmi fac o notiță mintală să-i invit pe Catherine și Joad la cina de Ziua Recunoștinței.

Lumina roșie a telefonului de pe birou clipește și-i ridic receptorul să-mi verific mesajele.

– Bună ziua, Brett. Sunt Garrett Taylor. Sunt doar puțin îngrijorat, întrebându-mă cum a mers astăzi cu Peter. Programarea pe care o aveam la ora patru s-a anulat, deci sunt disponibil oricând.

Îi formez numărul, iar el răspunde după primul apel.

– Bună ziua, doctore Taylor. Sunt Brett Bohlinger.

Îl aud oftând. Pare mai degrabă un oftat de ușurare, decât de supărare.

– Bună, Brett, zice el. Și mă numesc Garrett – nu este nevoie să-mi spui doctore.

Îmi place tonul lui neprotocolar, de parcă am fi colegi.

– Totul a decurs bine astăzi?

– Încă mai am păr, prin urmare, consider că e un succes.

El râde.

– Asta e o veste bună. Deci, nu a fost chiar atât de rău?

– Oh, nu, a fost un nemernic. Îmi acopăr gura, și obrajii îmi iau foc. Îmi pare rău. Asta a fost complet neprofesional. Nu intenționam…

Doctorul Taylor râde.

– E în regulă. El poate fi un nemernic, sunt de acord. Dar poate, doar poate, reușim să-l ajutăm pe acest mic nemernic să-și dezvolte niște abilități sociale.

Îi povestesc despre reticența lui Peter de a ieși din camera lui.

– Dar a ieșit până la urmă, când te-a auzit spunând că pleci. Acesta e un semn bun. Voia să te cunoască.

Norul întunecat care mă urmărea de când am părăsit casa lui Peter se disipează. Vorbim despre Peter încă zece minute, înainte ca discuția noastră să ia o turnură personală.

– Ai fost profesoară la clasă înainte să accepți să predai la domiciliu?

– Nu. Sunt un dezastru la clasă.

– Mă îndoiesc de asta.

– Crede-mă.

Mă las pe spate și-mi sprijin picioarele pe birou. Fără să vreau, îi împărtășesc povestea zilei mele ca suplinitoare la Douglas Keyes, înfrumusețând-o pentru amuzament. Este eliberator să-l aud râzând de povestea mea, ca un balon ce se ridică miraculos și se pierde în înaltul cerului. Bănuiesc că această oră m-ar costa vreo două sute de dolari dacă stăteam în biroul lui acum.

– Îmi cer scuze, zic dintr-odată stânjenită. Te fac să pierzi timpul.

– Deloc. Mi-am văzut ultimul pacient de azi și-mi face plăcere. Deci, deși ziua ta ca suplinitoare a fost o provocare, ai știut că predatul este pasiunea ta.

– Sincer, mama mea este cea care insistă că e pasiunea mea. A murit în septembrie și mi-a lăsat instrucțiuni să încerc din nou.

– Ah! Știa că ți se potrivește.

Zâmbesc.

– Bănuiesc că da.

– Eu am un mare respect pentru slujba ta. Ambele mele surori mai mari sunt profesoare pensionate. Și mama a predat o scurtă perioadă de timp. Dacă îți vine să crezi, ea chiar a predat într-o școală formată dintr-o singură clasă.

– Adevărat? Când a fost asta?

– În anii ’40. Dar de îndată ce a rămas însărcinată, i s-a cerut să-și dea demisia. Așa se făcea pe atunci.

Fără pic de rușine, fac un calcul rapid. Sora lui cea mai mare s-a născut prin anii ’40... El se apropie de șaizeci, cel puțin.

– Asta nu e corect.

– Cu siguranță că nu, deși eu nu am simțit niciodată că ea ar fi regretat. Ca majoritatea femeilor din acea perioadă, restul vieții a fost casnică.

– Ce te-a făcut să îți alegi meseria?

– Povestea mea e puțin diferită de a ta. Tatăl meu a fost medic – chirurg cardiovascular. Fiind singurul lui fiu, trebuia să mă alătur lui după facultatea de medicină și, în cele din urmă, să-i preiau cabinetul. Dar undeva între facultatea de medicină și rezidențiat, mi-am dat seama că tânjeam după relația cu pacienții mei. În timpul schimbului de ture era întotdeauna aceeași problemă. „Taylor“, spunea medicul meu coordonator, „nu poți face bani vorbind cu pacienții. Află ce s-a întâmplat și taci dracului din gură.“

Râd.

– Păcat. Mi-aș dori ca mai multor medici să le pese.

– Nu e vorba că nu le pasă. Doar că medicina a devenit un soi de linie de asamblare. Doctorii primesc douăzeci de minute să diagnosticheze pacientul și să-l scoată pe ușă afară, fie cu o rețetă în mână, fie cu o trimitere pentru analize suplimentare. Apoi trec la următorul pacient și la următorul. Nu era stilul meu.

– Ei bine, din câte pot să simt, ai ales specialitatea corectă.

E 6.30 când în cele din urmă am închis și sunt la fel de relaxată ca o pisică la soare. Peter va fi o provocare, nu am nici o îndoială. Dar am un aliat acum, pe Garrett.

Mașina mea e singura rămasă în parcarea slab luminată. Fără o racletă pentru gheață, îmi folosesc mănușa să curăț zăpada de pe parbriz. Dar sub zăpadă e un strat de gheață, prea gros pentru a-l înlătura cu mâinile.

Stând în mașină cu instalația de dezaburire la maximum, observ pâlpâitul roșu al telefonului meu. Patru mesaje: unul de la Meg, unul de la Shelley și două de la Brad. Fiecare este o versiune similară a aceluiași mesaj. „Cum a fost azi? Cum a fost copilul nebun?“ Tastez un răspuns rapid pentru fiecare, simțind cum mi se pune un nod în gât și abia reușesc să înghit. Îl masez și mă străduiesc să respir.

Nimic de la Andrew. Nici măcar un simplu „Ești OK?“

Drumul spre casă seamănă cu o cursă cu obstacole. Șoferii nu sunt încă obișnuiți cu condițiile de iarnă și la fiecare stradă sau la fiecare două străzi, se pare că trebuie să ocolesc câte un accident minor sau să întorc pentru a evita un ambuteiaj. În cele din urmă, la 8.30, trag în parcare. Tocmai când opresc motorul, data de pe bord îmi atrage atenția. Rotesc cheia și luminile de pe bord se aprind din nou. 14 noiembrie.

– Rahat! Bat cu pumnul în volan. Rahat! Rahat! Rahat! Rahat! Rahat!

14 noiembrie, întâlnirea mea cu Carrie Newsome.

Capitolul 12

Carrie este atât de binevoitoare când o sun în camera ei de hotel, încât sunt chiar tentată să conduc înapoi către McCormick Place și să mă întâlnesc cu

ea.

– Sub nici o formă, zice ea. Am urmărit știrile și pare îngrozitor afară. Eram îngrijorată să nu fi făcut un accident.

Scutur din cap.

– Aproape că îmi doresc să fi făcut. Cel puțin atunci aș fi avut o scuză bună.

Ea râde, același râs prietenos, neforțat din tinerețe.

– Nu-ți face griji pentru nimic. Am băut un pahar de vin bun în sala de mese. A fost divin.

– De obicei sunt mai organizată de atât. De-abia mi-am început noua slujbă și... șirul cuvintelor mi se întrerupe, nevrând să mărturisesc că pălăvrăgeam cu psihiatrul elevului meu, în timp ce ea stătea singură în restaurantul hotelului. Îmi pare atât de rău. Inspir adânc. Pentru toate, Carrie.

– Uită de asta. Povestește-mi despre slujba ta cea nouă.

Inima îmi bate mai repede, dar trebuie să o fac.

– Nu m-am iertat niciodată pentru cât de îngrozitor m-am purtat atunci când ai venit în vizită. Ai avut încredere în mine, și eu te-am dezamăgit. Nici măcar nu ți-am răspuns la scrisoare.

Ea râde.

– Poftim? Brett, asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă! Eram copii.

– Nu. Îmi e atât de rușine. Trebuie să fi fost așa o perioadă derutantă. Ar fi trebuit să-ți fiu alături.

– Sincer, Brett, înțeleg. Sigur, m-a durut. Dar am trecut peste asta. Nu-mi vine să cred că te-ai torturat toți acești ani.

– Ar fi trebuit să-ți scriu înapoi imediat, implorându-te să mă ierți. Am fost o mare lașă.

– Oprește-te. Te-am iertat de mult. Râde. Acum, te rog, te poți ierta și tu?

– Bine, zic. Dar mai e un lucru pe care trebuie să-l știi.

Îi dezvălui motivația inițială de a o contacta după toți acești ani.

– Deci, după cum vezi, a început cu un ordin din partea mamei, dar odată ce te-am găsit, mi-am dat seama cât de dor mi-a fost de tine.

Ea rămâne tăcută și mă gândesc că urmează să-mi reproșeze asta.

– Mama ta era atât de înțeleaptă, zice ea în cele din urmă. Îmi doresc să îi pot mulțumi.

Inima mea e mai ușoară decât a fost ani la rând. Până acum, nu-mi dădusem seama cât era de împovărată de rușine. Îmi șterg colțul ochiului și zâmbesc.

– Spune-mi ce am pierdut în acești optsprezece ani.

Ea îmi povestește despre iubirile vieții ei: Stella Myers, cea care-i este parteneră de opt ani, și cei trei copii adoptați ai lor. Mă surprinde cum stilul de viață a lui Carrie – cel pe care cândva îl consideram anormal și ciudat – este mult mai convențional decât al meu.

– Mă bucur atât de mult pentru tine, zic. Și părinții tăi ce mai fac?

– La fel de scrântiți și simpatici ca întotdeauna. Hei, îți amintești prânzul lor anual de Crăciun?

– Absolut. Cel mai grozavă masă dintotdeauna.

– Ei încă îl mai organizează și mă gândeam, dacă ești liberă, să vii cu iubitul tău. Anul acesta e sâmbătă, pe data de 11. Madison e doar la două ore distanță.

Amintirile se întorc copleșindu-mă, domnul Newsome în sandalele lui Birkenstock, cu un pahar de scotch într-o mână și camera video în cealaltă, iar mama lui Carrie zdrăngănind la chitară, cântând colinde de Crăciun și melodii populare vechi.

– I-am povestit Stellei totul despre tine. Îți va plăcea de ea, Brett. Și ea e profesoară. Și părinții mei ar fi încântați să te vadă. Tata are niște înregistrări video grozave cu noi. El te-a plăcut întotdeauna – și pe mama ta. Te rog, spune-mi că o să vii.

Dintr-odată, mi-e atât de dor de vechea mea prietenă, încât aș conduce în capătul opus al țării să o văd. Îmi țin telefonul cu umărul și îmi înșfac agenda.

– Bine, zic zâmbind. Este în calendarul meu cu litere îngroșate. Și, de data asta, Ursuleț Grijuliu, voi fi lângă tine. Promit.

Adorm la masa din bucătărie în timp ce scriu meniul pentru cina de Ziua Recunoștinței. Aici mă găsește Andrew când ajunge acasă de la serviciu.

– Hei, zice el, împingându-mi brațul ușurel. E timpul să mergi în pat, somnoroaso.

Îmi șterg un fir de salivă de la gură.

– Cât e ceasul?

– Doar zece și un sfert. Trebuie să fii epuizată. Să te băgăm în pat.

Mă ridic de la masă și observ meniul parțial completat.

– Vreau să sărbătorim Ziua Recunoștinței anul acesta. Acasă la mama. Voi face toate felurile ei tradiționale de mâncare. Ce crezi?

– Nu ai decât. Ți-am spus că Joad și Catherine nu vor fi aici, nu-i așa?

Mă încrunt.

– Nu. Nu știam asta.

El deschide frigiderul.

– Joad a lăsat un mesaj alaltăieri. Se duc la Londra. O călătorie de afaceri, se pare.

– De Ziua Recunoștinței? E o nebunie. O s-o sun pe Catherine să văd dacă nu cumva pot să scape de ea.

Se hotărăște la o bucată de cașcaval și o sticlă de Heineken.

– Chiar crezi că vor renunța la Londra pentru o cină cu curcan?

Sunt luată pe nepregătit de un val imens de singurătate. Am presupus că vom fi cu toții împreună la prima noastră sărbătoare fără mama, să ne sprijinim reciproc. Dar, în realitate, eu sunt probabil singura care are nevoie de sprijin. Îmi scapă un oftat.

– Ai dreptate. Bănuiesc că atunci vom fi doar noi, Jay, Shelley și copiii. Mă înveselesc și mă întorc către Andrew. Hei, să-i invităm pe părinții tăi. Crezi că ar veni?

– Nici o șansă. Prea mult de mers pentru ei.

– Boston nu e atât de departe.

– Totuși, e o corvoadă.

Trântește ușa frigiderului cu șoldul și scoate un cuțit din sertar.

Mă uit fix la el.

– Așa va fi și pentru noi într-o zi? Când copiii noștri vor crește și ne vor invita la ei de Ziua Recunoștinței, tu vei crede că e o corvoadă?

Taie o felie de Asiago și o bagă în gură.

– Copii? întreabă el cu o sprânceană ridicată. Am crezut că ai spus că trebuie să ai un copil. Unic.

– În fine. Înțelegi ce vreau să spun.

El își înghite cașcavalul cu o gură de bere.

– Dacă e să avem un copil, bănuiesc că vei dori să petreci fiecare sărbătoare cu el. E în regulă.

Un gust amar îmi umple gura. Nu vreau să aud răspunsul la următoarea întrebare, însă trebuie să-l întreb.

– Dar tu? O să vrei să-ți petreci timpul cu familia ta?

– Dumnezeule! Trântește sticla de bere pe blatul de granit. Exact ca răbdarea lui, aceasta dă pe afară. Nu e destul că sunt dispus să am un copil. Nu. Te aștepți ca eu să fiu un Cliff Huxtable[16]. Scutură din cap și, când mi se adresează din nou, volumul vocii lui a scăzut și știu că încearcă să-și stăpânească frustrarea. Îmi schimb întreaga viață pentru a face această blestemată de poveste să devină realitate, Brett, și tot nu e de ajuns.

– Îmi pare rău. Apreciez tot ceea ce faci, chiar apreciez. Bărbia începe să-mi tremure și îmi ridic mâna să o acopăr. Nu e ceea ce-ți dorești. Știu asta.

În cameră se lasă o tăcere stânjenitoare. Ridică sticla de bere și o examinează. În cele din urmă, își trece o mână peste față.

– Putem vorbi despre asta altă dată? Am avut o zi groaznică.

Încuviințez din cap, dar știu că *altă dată* trebuie să se întâmple curând. E în egală măsură de egoist ca eu să mă aștept ca el să-mi împărtășească visurile, cum e și pentru el să se aștepte ca eu să i le împărtășesc pe ale lui.

E vineri după-amiază și în mod deliberat mi-am programat ședința cu Peter ultima, știind cât de ușor îmi poate deturna buna dispoziție. Autumn îmi face semn spre bucătărie, unde Peter stă la masa dezordonată. Deși acum iese din camera lui fără luptă, e tot grosolan și ursuz, exact ca maică-sa. Astăzi ea stă în camera de zi, adăugând la lecția mea vocea lui Maury Povich și mirosul de fum de țigară.

Răscolesc prin geantă și extrag un manual de algebră.

– Ne vom axa pe matematică astăzi, Peter. Majoritatea celor de clasa a șasea nu fac algebră. Ar trebui să fii mândru că ești printre cei avansați.

O deschid la capitolul despre polinoame.

– Să vedem, domnișoara Kiefer vrea să repetăm împărțirea polinoamelor astăzi. Să ne uităm la numărul unu. Poți să încerci pentru mine?

El studiază pagina, apoi se încruntă și se scarpină în cap.

– Prea greu. Împinge cartea către mine. Arată-mi.

Mă păcălește, știu. Domnișoara Kiefer m-a asigurat că Peter avea să treacă repede prin această lecție. Dar îmi găsesc creionul și hârtia.

A trecut mult timp de când nu am mai făcut operații cu polinoame. Copiez problema și în mintea mea mă dojenesc că nu am studiat lecția dinainte.

Nu trece mult până să-mi extrag calculatorul din geantă. Introduc cifre, scriu unitățile pe hârtie, șterg, mai introduc niște cifre și șterg din nou. În tot acest timp, Peter mă privește cu un zâmbet încrezut pe față.

După cinci minute bune, am găsit răspunsul – și un palpitant sentiment de împlinire. Îmi suflu bretonul de pe frunte și mă întorc către el, zâmbind.

– L-am găsit. Răspunsul este 3y pe 8x la puterea a patra negativă. Așez hârtia în fața lui. Acum lasă-mă să-ți explic cum am obținut răspunsul.

El se uită de sus la munca mea ca un profesor arogant.

– Ai inversat negativele?

Fața îmi ia foc și-mi studiez munca.

– Inversat... ce anume... Vrei să spui dacă am...?

Peter oftează.

– Când aflăm coeficienții polinoamelor, numerele negative trebuie să fie inversate. Numărătorul negativ devine numitor pozitiv. Știai asta, nu-i așa? Răspunsul corect e 3y pe 8x la puterea a opta.

Îmi sprijin coatele pe masă și-mi masez tâmplele.

– Da, desigur. Ai perfectă dreptate. Bravo ție, Peter.

Îi simt ochii pe mine în timp ce-și scarpină mâna stângă, încet și metodic, până când în cele din urmă mă uit spre el.

– Mâncărime proastă, zice el, țintuindu-mă cu privirea.

„Cățea proastă“ este ceea ce spune.

Cerul s-a întunecat până la un gri fumuriu când mă îndepărtez de casa albă, veche. La câteva străzi distanță, opresc mașina în fața unui loc de joacă pustiu și-mi scot telefonul din poșetă.

– Bună ziua, doc… Garrett. Sunt Brett.

– Hei. Chiar mă gândeam la tine. Cum a fost azi?

Îmi sprijin capul de tetieră.

– Doar ce am pierdut la *Ești mai deștept decât un copil de-a șaptea?*

El râde.

– Ai de-a face cu un copil de-a șasea, îmi reamintește el. Nu deveni încrezută.

În ciuda lecției mele oribile, izbucnesc în râs. Apoi a trebuit să-mi înghit mândria și să-i povestesc despre lecția de matematică – lecția *mea* de matematică.

– Când m-a întrebat dacă am inversat negativele, m-am uitat la el de parcă, „Pfiu? Să inversez ce?“

El râde în hohote.

– Știu cum e. E umilitor să fii întrecut de un copil.

– Mda, Peter crede probabil că sunt doamna de la cantină, că școala nu și-a permis un profesor adevărat.

– Ești cea mai competentă persoană pe care putea să o trimită școala, de asta sunt convins.

Inima-mi tresaltă ușor.

– Iar eu cred că el e foarte norocos să te aibă ca doctor. Vrei să auzi a doua parte a poveștii umilinței mele?

– Cu siguranță.

Îi spun despre scărpinatul lui Peter și comentariul său obraznic.

– Evident că îmi spunea că sunt proastă.

– Evident că nu putea fi mai departe de adevăr.

Zâmbesc.

– Ei bine, nu m-ai întâlnit niciodată.

Garrett chicotește.

– Dar sper că într-o zi o voi face. Și când o voi face, sunt sigur că bănuiala mea se va confirma.

Ziua mea oribilă tocmai s-a îmbunătățit de o sută de ori.

– Mulțumesc. Ești foarte amabil.

– Ei bine, nu m-ai întâlnit niciodată.

Râdem.

– În regulă, zice el, mai bine nu te-aș mai reține. Oficial, e sfârșit de săptămână.

Mă lovește un val de tristețe. Vreau să-i spun că e în regulă, că mai degrabă aș sta aici în mașina mea rece, vorbind cu el, decât să mă duc acasă în apartamentul gol. În schimb, îmi iau la revedere.

Fulgi minusculi de zăpadă se împrăștie și zboară prin aerul răcoros de noiembrie. Stejari desfrunziți străjuiesc Forest Avenue, crengile lor deșirate întinzându-se una către cealaltă ca niște îndrăgostiți. Peluzele îngrijite ale verii se ascund sub un strat de zăpadă, dar fiecare alee și trotuar sunt perfect curățate. Acum câteva săptămâni m-aș fi uitat cu admirație la impunătoarele clădiri din cărămidă, în stil Tudor. Dar astăzi mă tulbură contrastul uriaș între acest idilic cartier Evanston și străzile din South Side ale elevilor mei.

În curtea din spate, Jay și Trevor fac un om de zăpadă, în timp ce eu și Shelley stăm la masa din bucătărie, delectându-ne cu cabernet și cu brie.

– Brânza asta e delicioasă, zic, tăindu-mi încă o felie.

– E bio, zice Shelley.

– Hm, credeam că toată brânza e bio.

– Nu. Aceste vaci au fost crescute doar cu iarbă. Am aflat asta de la gașca de mămici.

– Vezi, și tu credeai că să fii mamă casnică nu te stimulează deloc intelectual.

Își dă ochii peste cap și-și toarnă încă un pahar de cabernet.

– Eu pur și simplu nu mă înțeleg cu aceste femei. Totul se rezumă la copiii lor, ceea ce e grozav, cine le poate învinovăți pentru asta? Dar haide! Am întrebat o femeie ce-i place să citească și cu o figură perfect serioasă mi-a spus că îi place Dr. Seuss[17].

Izbucnesc în râs.

– Oh, da, *Ouă verzi cu șuncă* e cu adevărat captivantă.

Shelley râde în hohote.

– Iar acea întorsătură neașteptată a acțiunii din *Horton aude un Cine* – nemaipomenită!

Ne prăpădim de râs – până când hohotele lui Shelley se transformă în suspine.

– Îmi iubesc copiii, zice ea, ștergându-și obrajii. Dar…

Ușa din spate se deschide, și Trevor năvălește în bucătărie.

– Omul de zăpadă e gata, mătușică Bwett.

Shelley se întoarce.

– E Brrrett, izbucnește ea. *Rrr*. Nu auzi asta?

Trevor se schimbă la față și se grăbește să iasă înapoi afară. Mă întorc spre ea.

– Shelley! Trevor are trei ani. Nu trebuie să poată să pronunțe R-ul și tu știi asta. Tu ești logopedul.

– Am fost logoped, zice ea, aplecându-se pe scaun. Nu mai sunt.

– Asta nu e adevărat. Ești mamă, cel mai important…

– Sunt o mamă îngrozitoare. Doamne, uită-te cum am țipat la Trevor. Ea își duce mâinile la cap. Înnebunesc aici. Știu că ar trebui să fiu

recunoscătoare că pot să stau acasă cu copiii mei, dar, dacă trebuie să mă mai duc la încă o întâlnire de joacă, îți jur că o iau razna.

– Întoarce-te la muncă, zic încetișor.

Își masează tâmplele.

– Iar fratele tău își pierde interesul pentru mine.

– Poftim? Imposibil.

Taie o felie de brânză, se holbează la ea pentru o clipă, apoi o trântește înapoi pe farfurie.

– Nu mai am nimic de împărtășit. Sunt plictisitoare și epuizată, și o mamă groaznică, pe deasupra.

– Întoarce-te la serviciu.

– Nu au trecut decât două luni. Trebuie să-i ofer o șansă reală.

– Atunci poate că voi doi trebuie să evadați – fără copii. Duceți-vă pe o insulă tropicală. Beți cocktailuri cu umbreluțe în ele, bucurați-vă de soare.

Își ridică brațele și se uită în jos la trupul ei.

– Oh, sigur. Să îndes acest corp într-un costum de baie mă va înveseli imediat.

Îmi feresc privirea. Biata Shelley! Ce poate fi mai rău decât să simți că IQ-ul tău s-a micșorat, iar posteriorul ți s-a mărit?

– Bine, deci treci peste Caraibe. Ce zici de New York sau Toronto? Vedeți niște spectacole, faceți niște cumpărături, faceți întruna sex.

Zâmbește în cele din urmă. Se duce la bufet și-și aduce calendarul.

– Poate că am putea să mergem în jurul zilei mele de naștere, în februarie. Într-un loc diferit și distractiv, bunăoară la New Orleans.

– Perfect. Faceți-vă un plan. Oh, și calendarul tău îmi reamintește că m-am gândit să sărbătorim Ziua Recunoștinței la mama, știi, ca ea să fie acolo cu noi, într-un fel.

Shelley ridică din sprâncene.

– Deci, ai iertat-o?

– Nu. Încă îmi fierbe sângele când mă gândesc la felul în care mi-a ascuns adevărul despre tata. Clatin din cap. Dar e mama noastră și vreau să fie inclusă în sărbătorile noastre.

Își mușcă buza.

– Intenționam să-ți spun, Patti ne-a invitat la Dallas.

Mi se frânge inima, dar nu zic nimic.

– Nu mi-am mai petrecut Ziua Recunoștinței cu familia mea de trei ani, Brett. Nu mă face să mă simt vinovată.

Clatin din cap.

– Îmi pare rău. Sigur că trebuie să mergi. Îmi va fi dor de tine, asta-i tot.

Ea mă bate ușor pe mână.

– Îi vei avea pe Andrew, și pe Catherine și pe Joad. Asta va fi distractiv, nu-i așa?

– De fapt, Joad și... mă opresc. Ultimul lucru de care are nevoie Shelley e să se simtă și mai vinovată. Ai dreptate, va fi distractiv.

Capitolul 13

În noaptea de dinainte de Ziua Recunoștinței, eu și Andrew punem în mașină curcan proaspăt, trei DVD-uri, două sticle de vin și laptopul lui Andrew. Eu deja am aprovizionat bucătăria mamei cu toate celelalte necesare. Dar de îndată ce ieșim din garaj, mașina patinează pe gheață, de-abia evitând bordura de pe partea opusă a străzii.

– Dumnezeule! Andrew ține strâns volanul și reușește să stăpânească mașina. Nu înțeleg de ce ești atât de determinată să faci asta la casa mamei tale. Ar fi mult mai ușor să o ținem aici.

Aici? Andrew niciodată nu zice apartamentul *nostru* sau casa *noastră*. Și tehnic, nu ar trebui. Nu este casa noastră, e a lui. Ceea ce ar putea explica de ce am insistat ca masa de cină să fie la casa mamei, singurul loc în care mă simt acasă în ultima vreme.

Ne ia aproape treizeci de minute să parcurgem cei cinci kilometri, iar irascibilitatea lui Andrew crește cu fiecare minut ce trece.

– Vremea doar o să se înrăutățească, având în vedere ploaia asta înghețată. Să ne întoarcem.

– Trebuie să fac pregătirile în seara asta. Toată mâncarea e la mama.

El înjură încet.

– Aproape am ajuns, zic. Și dacă rămânem blocați la mama, o să fie grozav. O să coacem bezele în șemineu, o să jucăm cărți sau Scrabble...

El își menține privirea la drum.

– Uiți că unul din noi trebuie să muncească. Fără să se uite la mine, își pune mâna pe piciorul meu. Ai avut ocazia să vorbești cu Catherine?

Mi se strânge stomacul, așa cum se întâmplă de fiecare dată când menționează faptul că vrea să lucreze pentru Bohlinger Cosmetics.

– E la Londra, îți amintești?

– Abia ieri au plecat. Nu ai sunat-o luni?

– Era foarte ocupată cu pregătirile de plecare.

El încuviințează din cap.

– O să vorbești cu ea săptămâna viitoare?

Casa mamei apare în față ca un far în furtună. Andrew trage pe dreapta. Oftez și deschid portiera.

– Ah, suntem aici.

Înșfac sacoșa de cumpărături și escaladez treptele verandei, rugându-mă ca întrebarea la care nu am răspuns să nu mă urmeze în interior.

Până când termin sosul de merișoare și bag plăcinta cu nuci pecan la cuptor, casa miroase aproape la fel cum mirosea când trăia mama. Aruncându-mi șorțul pe un scaun înalt de bar, intru în camera de zi. Miles Davis se revarsă din difuzoare și încăperea e luminată de strălucirea aurie a focului și de lămpile venețiene ale mamei. Mă așez lângă locul unde Andrew stă pe canapea cu laptopul său.

– La ce lucrezi?

– Doar mă uit să văd dacă nu a apărut nimic nou pe piața imobiliară.

Mi se strânge inima. Casa din nou. Văd categoria de prețuri în care caută și aproape că suspin. Îmi las capul pe umărul lui și mă uit lung la ecran.

– Păcat că ipoteca apartamentului e mai mare decât valoarea lui.

– Megan nu știe despre ce vorbește.

– Dar pentru moment poate că ar trebui să căutăm ceva mai mic. Ceva ce ne putem permite dacă ne unim economiile.

– Nu am crezut niciodată că ești așa o zgârie-brânză. Dumnezeule, ești pe cale să moștenești o avere.

Mi se strânge stomacul. Oricât de mult aș vrea să o evit, e momentul să pun întrebarea care m-a frământat de săptămâni.

– Dar dacă nu ar exista nici o moștenire, Andrew? Ai mai fi de acord să mă ajuți cu această listă?

Andrew își ridică fața și se încruntă.

– Ăsta-i un soi de test?

– Există posibilitatea să nu o obțin, știi. Nu am nici cea mai vagă idee unde e tatăl meu, mulțumită discreției mamei. S-ar putea să nu rămân însărcinată.

El își îndreaptă din nou atenția către laptop.

– Atunci l-am ataca în instanță. Și am câștiga.

„Oprește-te. Asta e suficient. Nu faci decât să-l enervezi, dacă o să continui să-l bați la cap. “

– Deci, disponibilitatea ta de a mă ajuta, zic, în timp ce inima îmi bate cu putere în piept, nu are nici o legătură cu banii?

Ochii îi scapără de furie.

– Crezi că mă interesează banii tăi? Dumnezeule, practic te implor pentru o slujbă aici. Și tu încă nu mi-ai spus că mă vei ajuta! Fac tot ce mi-ai cerut, Brett. Am fost de acord cu câinele tău, slujba ta de profesoară, fiecare cerință blestemată. Eu îți cer doar un singur lucru în schimb: o slujbă în afacerea familiei și salariul care vine odată cu ea.

Astea-s două lucruri, gândesc. Însă are dreptate. Cu rezerve sau nu, Andrew face tot ce i-am cerut. Deci, de ce nu sunt mulțumită?

– E complicat, zic, luându-l de mână. Mamei nu i-a plăcut idea, și ea rareori lua o decizie proastă legată de afacere.

El își smulge mâna din a mea.

– Ne va dicta mama ta viețile pentru totdeauna?

Îmi pipăi colierul.

– Nu... nu. Până la urmă, va fi decizia lui Catherine.

– Prostii. Tu ai puterea să mă aduci în companie și o știi. Se încruntă la mine. Eu te ajut cu țelurile tale și trebuie să știu că mă vei ajuta să le îndeplinesc pe ale mele.

Îmi întorc privirea. El nu e nerezonabil. Ar fi ușor să-i spun da. Aș putea să o sun pe Catherine luni și într-o săptămână sau două, ea i-ar găsi un loc în companie. El este avocat, la urma urmei, o bună potrivire pentru echipa noastră juridică, departamentul financiar sau chiar resursele umane. Dețin puterea să schimb atmosfera urâtă a acestei seri cu o simplă propoziție declarativă. „*Da, o să te ajut*.“

– Nu, zic încetișor. Nu te pot ajuta. Nu cred că e corect să procedez împotriva dorințelor mamei în acest caz.

El se ridică de pe canapea. Îmi întind mâna către el, dar el se trage la o parte, de parcă atingerea mea arde.

– Obișnuiai să fii atât de înțelegătoare, atât de plăcută. Dar te-ai schimbat. Nu mai ești fata de care m-am îndrăgostit.

Are dreptate. Nu sunt. Îmi șterg o lacrimă de pe obraz.

– Îmi pare rău. Nu intenționam să-ți stric seara.

El măsoară cu pasul lungul camerei, trecându-și mâna prin păr. Cunosc această privire. Ia o decizie. Decide dacă voi mai face sau nu parte din viața lui. De parcă aș fi devenit neputincioasă, stau și mă uit la el, incapabilă să vorbesc și de-abia dacă sunt capabilă să respir. În cele din urmă, el se oprește în fața bovindoului, cu spatele spre mine. Umerii i se lasă, de parcă o tensiune puternică de-abia i-a părăsit trupul. El se întoarce spre mine.

– Să strici seara? Tu tocmai ți-ai stricat viața, iubito.

Pare o trădare să dorm în patul mamei în această noapte. Ea e dușmanul, la urma urmei. Din cauza ei, mi-am pierdut slujba, casa și toate speranțele. Da, Andrew era dificil – chiar ticălos uneori –, dar era ticălosul meu și fără el nu voi rămâne niciodată însărcinată.

Trag o cuvertură pe scări și o arunc pe canapea. Îmi ia o clipă să mă obișnuiesc cu lumina ambientală care vine de la felinarele stradale. Din capătul opus al camerei, ochii mei îi întâlnesc pe ai mamei. Fotografia a fost făcută la o ceremonie de premiere acum doi ani, când ea a fost numită Antreprenoarea Anului din Chicago. Părul ei cărunt e tuns în stilul ei caracteristic, o tunsoare băiețească în straturi, despre care obișnuiam să spun că nimeni în afară de ea și Halle Berry nu ar putea-o avea. Este superbă, da, cu pomeții ei înalți și cu pielea măslinie perfectă. Dar dincolo de frumusețea ei fizică, întotdeauna am simțit că acest cadru a surprins însăși esența mamei, înțelepciunea ei, seninătatea ei. Ridicându-mă, traversez camera și înșfac fotografia, trântind-o pe măsuța de cafea din fața canapelei. Mă așez la loc sub cuvertură și mă uit lung la ea.

– Ai intenționat să-mi distrugi viața, mamă? Asta e ceea ce ți-ai dorit?

Ochii ei verzi îi sfredelesc pe ai mei.

Mut fotografia mai aproape de mine și mă uit furioasă la ea.

– Totuși, cine ești tu? Nu numai că m-ai mințit toată viața, dar din cauza ta l-am pierdut pe Andrew, singura persoană care mă putea ajuta să-mi îndeplinesc visurile.

Lacrimile îmi alunecă dincolo de tâmple, în urechi.

– Sunt singură-singurică acum. Și sunt atât de bătrână. Mă înec rostind cuvintele. Și tu aveai dreptate. Îmi doresc un copil atât de tare încât mă doare. Iar acum... Acum visul meu mi-a fost smuls ca un soi de glumă nemiloasă.

Mă ridic în capul oaselor și împung cu un deget fața ei zâmbitoare.

– Ești fericită acum? Niciodată nu l-ai plăcut, nu-i așa? Ei bine, ai obținut ce-ai vrut. El a plecat. Acum nu mai am pe nimeni.

Trântesc fotografia cu fața în jos pe măsuța de cafea cu atâta forță, încât sunt sigură că i-am crăpat sticla. Dar nu verific. Mă rostogolesc și plâng până adorm.

Din fericire, prima rază de lumină a zorilor se strecoară prin bovindou, acordându-mi permisiunea să mă trezesc din somnul meu zbuciumat. Primul lucru pe care îl fac este să-mi găsesc telefonul pe sub cuvertura mototolită și să-mi verific mesajele. Mă urăsc pentru asta, dar sper să fi primit un mesaj de la Andrew. Mă uit în telefon, dar singurul mesaj pe care l-am primit e un sms de la Brad, trimis la miezul nopții, după fusul orar al Pacificului. „O zi a curcanului fericită."

Tastez „Și ție". El e în San Francisco cu Jenna și dintr-odată mi-e cumplit de dor de el. Dacă ar fi în oraș, l-aș invita la cină. I-aș spune tot ce am pe suflet, apoi aș asculta, în timp ce el și-ar împărtăși nemulțumirile legate de Jenna. Exact ca Andrew și cu mine, el și Jenna trec printr-o perioadă dificilă. „O pereche de magneți", îmi spune el. „Acum se atrag, acum se resping." Am deschide vinul, în timp ce eu aș pregăti umplutura cu salvie pentru curcan. Am râde tare, am mânca prea mult, ne-am uita la filme... tot ce eu și Andrew trebuia să facem. Dar când mi le imaginez cu Brad, totul e spontan și degajat mai degrabă, decât forțat și pompos.

Sunt pe punctul de a trimite sms-ul când observ fotografia mamei, cu fața în jos pe măsuța de cafea. O ridic. Ochii ei îmi spun că m-a iertat pentru că am țipat la ea. Presiunea mi se acumulează în spatele ochilor. Îmi sărut degetul și-l ating de sticlă, lăsând o amprentă pe obrazul ei. Astăzi fața ei mă încurajează, mă îmboldește parcă să merg înainte.

Mă uit lung la telefon, cu arătătorul pe butonul de trimitere. Parcă din proprie voință, degetele mele se întorc la tastatură și mai scriu o propoziție.

„Mi-e dor de tine."

Apoi apăs TRIMITE.

E abia șase dimineața. Întreaga zi se prefigurează înaintea mea ca pustietatea Siberiei. Îmi verific din nou telefonul, apoi, frustrată, îl arunc. Cade cu un zgomot surd pe covorul persan al mamei. Mă trântesc pe un scaun și-mi masez tâmplele. Dacă stau în casa asta, verificându-mi telefonul din treizeci în treizeci de secunde, o să-mi pierd mințile. Îmi înșfac jacheta și fularul, mă încalț cu o pereche de cizme de cauciuc de-ale mamei și îmi târșâi picioarele pe ușă afară.

La est, nuanțe de roz și portocaliu primenesc cerul de un gri metalic. Un vânt glacial biciuiește din est, lăsându-mă fără suflare. Îmi acopăr nasul cu fularul și-mi trag gluga pe cap. Dinspre Lake Shore Drive, sunt întâmpinată de urletul de neuitat al lacului Michigan. Valuri furioase lovesc malul cu putere, se retrag și se izbesc din nou. Mă plimb pe Lakefront Trail, cu mâinile îngropate adânc în buzunare. Aleea ce primește pasionați de fitness și turiști, cât e vara de lungă, și-a pierdut clientela în această dimineață, o reamintire deprimantă a faptului că toată lumea, din întreg orașul, sărbătorește cu prietenii și familia. Familii se trezesc, discutând la cafea și covrigi, tăind țelină și ceapă pentru umplutură.

Dau colțul la Drake Hotel și mă îndrept spre sud. O roată Ferris goală apare în zare, ca un inel pe degetul lui Navy Pier. Roata abandonată arată la fel de oropsită cum mă simt eu. Voi fi singură pentru totdeauna? Tipii de vârsta mea sunt deja căsătoriți sau au relații cu fete de douăzeci de ani. La mesele întâlnirilor romantice ale vieții, eu sunt un rest de mâncare.

Un bărbat aleargă către mine, cu labradorul în lesă. Mă dau la o parte să-i las să treacă, iar câinele mă studiază cu ochi prietenoși. În timp ce alergătorul trece, mă întorc. Deși e îmbrăcat din cap până în picioare echipament sportiv negru Under Armour, mi se pare că-l cunosc de undeva. Și el se uită peste umăr la mine și, preț de o clipă, ochii ni se întâlnesc. El ezită, de parcă i-ar plăcea să alerge înapoi și să-mi vorbească, apoi se răzgândește. Zâmbește și-și ridică brațul în semn de salut, apoi continuă să alerge. Îl privesc mișcându-se în depărtare. În cele din urmă, îmi dau seama. Cred că era bărbatul Burberry – bărbatul cu care am vorbit în tren... și când ieșeam din clădire! Sau nu era?

– Hei! strig, dar vuietul valurilor îmi înghite cuvintele.

O iau la fugă. Ultima oară când l-am văzut aveam o întâlnire la prânz. Îl voi anunța că sunt singură acum. Trebuie să-l prind! Dar cizmele mele greoaie fac imposibil să mă apropii de el. El e deja la vreo cincizeci de metri de mine. Mai repede! Dintr-odată, cizma mi se agață de ceva și cad grămadă în fund. Stau pe betonul rece, privindu-l pe bărbatul Burberry dispărând pe cărare.

Oh, Doamne, am atins pragul de jos. Eu și Andrew de-abia ne-am despărțit noaptea trecută. Și uite-mă aici, în dimineața asta, alergând – da, alergând – după un bărbat al cărui nume nici măcar nu îl știu. Aș putea să fiu mai demnă de milă de atât? Ca și cum ceasul meu biologic nu punea destulă presiune pe mine, mama mi-a legat de spate o bombă cu ceas care ticăie și care va exploda în septembrie.

Când mă întorc din hoinăreală la casa mamei, s-a făcut oficial zi. Dar tipic pentru luna noiembrie în Chicago, nori groși cenușii au ajuns și ei, ținând ostatic soarele. Mici fulgi de zăpadă zboară prin aer, dispărând instantaneu, când aterizează pe haina mea de lână. Am o presimțire în timp ce urc treptele de beton către ușă. Nu vreau să fiu singură astăzi. Nu pot suporta gândul de a fi acel personaj demn de milă pe care îl vezi în filme, gătind pentru o singură persoană de Ziua Recunoștinței.

Strâng masa din sufragerie pe care am așezat-o aseară, împăturind cu grijă șervetele și fața de masă prețioase ale mamei. Ea a cumpărat setul brodat manual când am vizitat Irlanda cu trei ani în urmă și a insistat să le folosim la fiecare sărbătoare în familie. Lacrimi îmi curg pe obraji. Niciodată nu ne-am imaginat că sărbătorile în familie vor dispărea atât de repede.

Pentru a mă chinui și mai mult, îmi pun la îndoială relația cu Andrew. De ce nu sunt demnă să fiu iubită? Lacrimi proaspete îmi fac ochii să mă usture. Mi-l imaginez continuându-și viața fără mine, găsind o femeie care e absolut perfectă, pe cineva care ar putea să-l facă fericit. Pe cineva cu care ar vrea să se însoare.

Printr-o perdea de lacrimi, reușesc să umplu curcanul și să-l bag la cuptor. Mecanic, curăț cartofii și amestec ingredientele pentru mâncarea de cartofi dulci a mamei. Până când feliez fructele într-un bol, nu mai plâng.

Trei ore mai târziu scot din cuptor cel mai minunat curcan pe care l-am pregătit vreodată. Pielea-i strălucește, crocantă și aurie, iar sosul bolborosește la fundul tăvii. Apoi, scot mâncarea de cartofi dulci și inspir

aroma bine cunoscută de nucșoară și scorțișoară. Din frigider scot salata de fructe și sosul de merișoare. Tai roșiile rămase și le pun în salată, apoi o așez lângă plăcinte. După ce am ambalat de două ori totul, încarc mâncarea în coșuri de picnic și în cutii de carton pe care le-am adus din beci.

Pe drum, o sun pe Sanquita la Casa lui Joshua. Ea mă așteaptă la ușă, când ajung.

– Bună, scumpete. Ia astea, poți? Îi întind coșul și mă întorc spre mașină. Mă întorc imediat.

– Ne-ați adus cina de Ziua Recunoștinței? întreabă ea, uitându-se la coșul de picnic.

– Îhî.

– Domnișoara Brett ne-a adus cina, strigă ea către colege. Aruncă o privire în coșului. Nu ruladă de curcan, cum am mâncat mai devreme, ci curcan adevărat cu toate garniturile.

Fac trei drumuri ca să aduc totul în Casa lui Joshua. Sanquita mă ajută să le îngrămădesc pe blatul din bucătărie, unde celelalte femei se adună ca furnicile la un cub de zahăr. Acum recunosc majoritatea fețelor lor și chiar știu câteva nume. Tanya, Mercedes și Julonia scot mâncarea, în timp ce celelalte se apleacă să vadă.

– Umplutura e înăuntrul păsării, chiar așa cum îmi place.

– Mmm! Mâncarea asta miroase delicios.

– Fii atentă… plăcintă cu nuci pecan!

– Poftă bună, doamnelor, spun, adunând coșurile goale. Ne vedea luni, Sanquita.

– Nu trebuie să plecați, mormăie Sanquita, uitându-se în pământ. Adică ați putea mânca ceva dacă vreți.

Sunt uimită. Fata care nu are încredere în oameni îmi deschide o portiță – doar o crăpătură. Oricât de mult aș vrea să intru, nu pot astăzi.

– Mulțumesc, dar am avut o zi lungă. Trebuie să ajung acasă.

Care e unde, mai precis? Poate că ar trebui să întreb de locuri libere aici.

Ea își îndreaptă umerii și duritatea i se întoarce pe chip.

– Sigur că trebuie.

Îmi trec degetul pe sub ochi și descopăr particule de rimel uscat.

– Nu mă simt prea grozav. Mă uit la fața ei umflată și observ o porțiune de piele de pe fruntea ei care a fost scărpinată până la sânge, un crud efect

secundar a acumulării toxinelor în corp. Tu ce mai faci, puștoaico? Cum te simți?

– Bine, zice ea, evitându-mi privirea. Mă simt bine.

Chiar atunci Jean Anderson, directoarea ursuză, pășește pe ușa de la intrare. Buzunarul hainei de lână îi e rupt și își ține strâns geanta de vinilin cu lucrurile pentru noapte.

– Domnișoară Jean, zice Sanquita. Nu trebuia să fiți astăzi aici.

– Lisa a anunțat că e bolnavă. Își dă jos haina. Ce curios că boala întotdeauna lovește de sărbători!

– Dar fiica dumneavoastră din Mississippi e aici, zice Mercedes, și nepoții dumneavoastră.

– Vor fi aici și mâine. Întinde mâna în dulap după un umeraș și, când se întoarce, mă zărește. Chipul ei se transformă în piatră. Ce faci aici?

Înainte să pot răspunde, Sanquita bate din palme.

– Domnișoara Brett ne-a adus curcan și garnitură. Vino să vezi.

Ea mă privește, dar nu se clintește.

– Ai terminat atunci, domnișoară Bohlinger?

– Oh, da. O să plec acum. Îi bat ușor brațul Sanquitei. Ne vedem luni, scumpete.

Sunt la trei străzi distanță, când mă opresc cu un scârțâit de roți și întorc. Trag lângă bordură și alerg pe treptele verandei, direct către Casa lui Joshua. Domnișoara Jean stă în bucătărie feliind curcanul.

– Mmm. Această pasăre e o frumusețe. Mercedes dragă, așezi masa, te rog? Zâmbetul ei dispare când mă vede. Ai uitat ceva?

– Mergeți acasă, îi spun, cu respirația întretăiată. Stau eu aici în noaptea asta.

Ea îmi aruncă o privire, apoi își îndreaptă din nou atenția spre curcan.

Îmi trec o mână prin părul murdar.

– De-abia am fost angajată de inspectoratul școlar. Ei au făcut o verificare amănunțită a cazierului. Sunt o persoană sigură, vă jur.

Ea așază cuțitul pe fund și se încruntă la mine.

– De ce ar alege cineva ca tine să-și petreacă sărbătoarea la un adăpost? Nu ai rude acasă?

– Îmi place aici, zic, cu sinceritate. Și o ador pe Sanquita. În plus, familia mea e plecată din oraș și sunt singură. Dumneavoastră, pe de altă parte,

aveți casa plină de musafiri. Trebuie să fiți cu ei.

– Mergeți acasă, domnișoară Jean, îi spune Mercedes. Vom fi bine.

Ea își trece dinții peste buza de jos. În cele din urmă, îmi face semn din cap către birou.

– Vino.

În timp ce o urmez pe domnișoara Jean pe hol, arunc o privire peste umăr. Sanquita se uită după mine cu brațele încrucișate peste piept. Am depășit limitele? Îi invadez spațiul personal dacă stau în această noapte? Ochii noștri se întâlnesc. O mână se ridică de sub brațele încrucișate. Văd un pumn strâns, apoi degetul mare. Îl ridică, arătându-mi că e în regulă. Aș putea să plâng.

Deși Casa lui Joshua este ocupată la capacitate maximă, e liniște, fără drame, din ce poate să-și dea seama domnișoara Jean – fără foști iubiți amenințători, fără dependenți de droguri.

– Oaspeții – căci așa îi numim – se pot mișca liber până la ora 19. După aceea, accesul la bucătărie e interzis. Copiii trebuie să fie în pat nu mai târziu de ora 21. Televizorul se închide la 23.30 și toată lumea trebuie să se ducă la culcare. Arată către patul de o persoană de lângă perete. Vei dormi aici. Noi schimbăm așternuturile pe acest pat în fiecare zi, așa că dimineață le vei da jos. Amy Olle te va schimba dimineață la ora 8. Oftează. Cred că asta e tot. Ai vreo întrebare?

Vreau să o liniștesc, așa că nu o copleșesc cu grămada de întrebări ce-mi trece prin minte. E cineva periculos? E vreo alarmă de siguranță în această casă?

– O să mă descurc, spun, cu mai multă convingere decât simt. Duceți-vă.

În loc să plece, ea stă în fața mea cu mâinile în șolduri.

– Nu știu care e motivul dumitale, dar dacă aflu că le exploatezi pe aceste femei, te voi arunca afară de aici înainte să poți spune „poșetă de firmă“. Mă înțelegi?

– Să le exploatez? Nu. Nu, nu înțeleg.

Ea își încrucișează brațele la piept.

– Primăvara trecută o femeie albă drăguță, la fel ca tine, a apărut dorind să facă voluntariat. Sigur că am lăsat-o. Avem nevoie de tot ajutorul pe care îl putem obține. Peste nici o săptămână a venit o echipă de filmare. Mica Domnișoară Drăguță candida la postul de judecător la tribunalul districtual.

Voia ca orașul să vadă ce doamnă grozavă era ea, făcând voluntariat pentru negrii săraci din South Side.

– Nu aș face niciodată așa ceva. Vă jur.

Ne uităm una la alta până când, în cele din urmă, ea își coboară privirea pe biroul ei.

– Numărul meu de telefon de acasă e chiar aici, zice, arătând către un post-it. Sună-mă dacă ai întrebări.

Ea își înșfacă poșeta și iese cu pași grăbiți din încăpere, fără ca măcar să-mi spună la revedere sau să-mi ureze noroc. Mă așez pe un scaun, încercând să inventez un motiv pentru care să fiu recunoscătoare astăzi.

Capitolul 14

Brad mă sună luni dimineață, întrebându-mă dacă trec pe la el la birou când mă întorc acasă de la serviciu. Toată după-amiaza bănuielile mele iau amploare, iar acum, în timp ce liftul urcă la etajul treizeci și doi, nu mai sunt doar bănuieli. Am certitudinea că are vești legate de tatăl meu.

Își ridică privirea și, când mă vede, zâmbește.

– Hei, B.B. Traversează camera și mă îmbrățișează. Mulțumesc că ai venit. Se dă un pas în spate și se încruntă. Toate bune? Arăți cam obosită.

– Epuizată. Nu reușesc să dorm destul zilele astea. Îmi masez obrajii, sperând să le scot la iveală ceva culoare pe suprafața lor palidă. Deci, despre ce e vorba?

Mă conduce către setul de scaune și oftează.

– Ia loc. Vocea lui sună lipsită de vlagă și învinsă, iar eu resping teama ce amenință să pună stăpânire pe mine.

– Mi-a găsit Pohlonski tatăl?

Se așază pe scaunul de lângă mine și-și trece mâna peste față.

– S-a împotmolit, Brett.

– Cum adică s-a împotmolit? Am crezut că avea șase posibilități.

– I-a sunat pe fiecare în parte. Era un tip, despre care credea că ar putea fi persoana potrivită. Fusese în Chicago în vara lui ’78. Dar el nu a cunoscut-o pe mama ta.

– Poate că doar a uitat. Tipul ăsta cântă la chitară? Spune-i să-l întrebe despre Justine's.

– Omul era masterand la DePaul în acea perioadă. Nu a auzit în viața lui de Justine's. Nu are nici un fel de abilități muzicale.

– Drace! Lovesc marginea scaunului. De ce nu mi-a spus mama despre Johnny cât timp a fost în viață? Ea trebuie să fi avut mai multe informații despre el. Dar nu, ea a fost al naibii de egoistă. A fost mai preocupată să se protejeze pe sine, decât să mă ajute pe mine. Mă întorc spre Brad, încercând să-mi stăpânesc furia. Deci, care este planul lui Pohlonski acum?

– A făcut tot ce i-a stat în putință, mi-e teamă. A încercat să-i găsească pe proprietarii lui Justine, dar ambii sunt decedați. E posibil ca Johnny să fi fost plătit la negru, pentru că Steve nu a putut găsi nici un fel de evidențe fiscale. L-a găsit până și pe proprietarul clădirii de pe Bosworth.

– Proprietarul? Asta e bine. El trebuie să aibă un contract vechi de închiriere pe numele lui Johnny Manns, nu-i așa?

– Nu. Nimic. Bătrânul locuiește într-un azil în Naperville acum și nu-și amintește de Johnny Manns sau de părinții tăi.

– Detectivul trebuie să mai încerce. Voi continua să-l plătesc.

Tăcerea lui Brad mă neliniștește, așa că încerc să o umplu.

– Poate că el nu era născut în Dakota de Nord, până la urmă. Vom extinde căutarea. Vom verifica diferite moduri de ortografiere a numelui, de asemenea.

– Brett, a ajuns într-un punct mort. Chiar nu sunt destule informații ca să continue.

Îmi încrucișez brațele la piept.

– Nu-mi place tipul ăsta, Pohlonski. Nu știe ce face.

– Ești liberă să găsești pe altcineva, dar aruncă o privire pe foaia asta.

Îmi întinde un tabel arătându-mi diferite variante ale numelui: Jon, John, Jonathan, Jonothon sau Johnny Manns. Unele nume sunt încercuite; altele sunt tăiate. Notițe sunt făcute pe margine, arătând datele și orele apelurilor telefonice. Un lucru este evident: acest tip Pohlonski a încercat din răsputeri să-mi găsească tatăl.

– Bine atunci, spune-i să încerce în continuare. Johnny e undeva acolo.

– Am decis să te scutesc de acest țel.

Mă întorc spre el.

– Să mă scutești? Îmi spui că ar trebui să renunț?

Ia tabelul din poala mea.

– Tu nu trebuie să renunți. Îți las ție decizia asta. Dar nu vei mai avea obligativitatea acestui țel, Brett. Ai încercat, dar această căutare nu duce nicăieri.

Mă aplec spre el.

– Ei bine, îți voi spune chiar acum, eu nu renunț. Pohlonski trebuie să încerce mai mult. Avem nevoie de un interval de vârstă mai mare. Poate că tatăl meu era mai bătrân... sau mai tânăr.

– B.B., asta ar putea dura ani. Te va costa o avere. Cred că ar trebui să te concentrezi pe celelalte țeluri deocamdată.

– Uită de asta. Eu nu renunț.

Se încruntă la mine.

– Brett, ascultă-mă. Știu că ai puțini bani și…

– Nu mai e cazul, zic, întrerupându-l.

Ochii lui coboară pe încheietura mea goală.

– Oh, drace. Unde ți-e Rolexul?

Masez locul unde obișnuia să fie ceasul meu.

– Nu aveam nevoie de el. Telefonul îmi arată mai bine ora decât a făcut-o vreodată ceasul acela vechi.

Rămâne cu gura căscată.

– Dumnezeule, l-ai amanetat?

– L-am vândut. Pe eBay. Și niște bijuterii. Următoarele vor fi costumele mele și niște poșete.

Inspiră adânc și-și trece mâna peste față.

– Oh, B.B., îmi pare atât de rău.

Crede că-mi risipesc banii.

Crede că nu-mi voi găsi niciodată tatăl. Îl apuc de braț.

– Să nu-ți pară, pentru că mie nu-mi pare rău. Am bani acum. Pot să continui să-mi caut tatăl. Și să-l găsesc, prietene, e de neprețuit.

Brad îmi oferă un surâs mic și trist.

– Mi se pare corect. Îi voi spune lui Pohlonski să continue căutarea.

Încuviințez din cap și înghit cu greutate.

– Cum a fost la San Francisco?

El inspiră adânc și oftează.

– Nu a fost cea mai simplă dintre călătorii. Jenna era puțin preocupată de povestea la care lucrează acum.

Îmi povestește despre excursia de o zi pe care au făcut-o în golful Half Moon, dar eu nu mă pot concentra. Mă gândesc la tata. Oare arată ca mine? Ce gen de bărbat e? Mă va plăcea sau îi va fi rușine cu fiica lui nelegitimă? Dar dacă e mort? Inima mi se strânge.

– Poate Pohlonski să verifice evidența deceselor?

– Poftim?

– Trebuie să-l găsesc pe Johnny, chiar dacă este mort. Spune-i lui Pohlonski să verifice evidența deceselor, precum și evidența nașterilor.

Se uită la mine cu ochii obosiți. Când își notează pe agendă, știu că o face ca să mă liniștească.

– Cum a fost de Ziua Recunoștinței? întreabă el.

Îi povestesc că m-am despărțit de Andrew. El încearcă să pară indiferent, dar văd aprobarea pe chipul lui.

– Tu meriți pe cineva care să-ți împărtășească visurile. Și, adu-ți aminte, mama ta nu a fost niciodată convinsă că el era alesul.

– Mda, dar acum că sunt singură, țelurile mele par și mai imposibile.

Se uită direct în ochii mei.

– Tu nu vei fi singură pentru totdeauna. Ai încredere în mine.

Inima-mi începe să tresalte și mă cert. Brad are iubită. E al altcuiva.

– În fine, zic și mă uit pe geam. După ce a plecat, mi-am petrecut Ziua Recunoștinței la Casa lui Joshua.

– Casa lui Joshua?

– Adăpostul pentru femei. Am o elevă care locuiește acolo. Nu ți-ai închipui cât de grozave sunt aceste femei – toate, cu excepția directoarei, care mă disprețuiește. Oricum, două dintre ele suferă de boli psihice, dar majoritatea sunt femei normale care trec prin momente grele.

Mă cercetează din priviri.

– Așa este?

– Da, cum e Mercedes. Ea e o mamă singură care a fost păcălită să facă un credit ipotecar cu dobândă variabilă. Când ratele dobânzii au crescut vertiginos și nu și-a putut vinde casa, a trebuit să plece. Din fericire, cineva i-a spus despre Casa lui Joshua. Acum ea și copiii ei au un loc în care să stea.

Brad mă privește cu un zâmbet pe față.

– Ce e?

– Te admir sincer.

Flutur din mână.

– Nu fi ridicol. Hei, m-am înscris ca voluntară pentru nopțile de luni. Ar trebui să treci pe acolo săptămâna viitoare și să le cunoști pe aceste femei – în special pe Sanquita. Ea e în continuare foarte dură, dar, cu toate acestea, m-a invitat să stau la cină de Ziua Recunoștinței.

Brad își ridică arătătorul de la o mână și se ridică în picioare. Se duce la fișet, scoate plicurile mamei și se întoarce la mine.

– Felicitări. Îmi întinde plicul numărul 12: „SĂ AJUT OAMENI SĂRACI".

Nu mă întind după el.

– Dar eu nu am... Eu nu eram...

– Ai făcut-o fără nici un fel de efort, fără motive ulterioare. Asta este exact ceea ce ar fi vrut mama ta.

Mă gândesc la cele cinci minute pe care le-am petrecut făcând o donație către Heifer International săptămâna trecută, gândindu-mă că asta ar putea să mă califice pentru plicul meu. Chiar și atunci știam că mama ar fi vrut mai mult de la mine, dar nu aveam idee ce sau unde. Din fericire, Casa lui Joshua m-a găsit.

– Să îl deschid? întreabă el.

Încuviințez din cap, neavând încredere în vocea mea.

– „Dragă Brett,

Poate că îți amintești povestea pe care obișnuiam să ți-o spun, despre bătrânul aflat în căutarea fericirii. El rătăcea prin lume, rugându-i pe toți cei pe care îi întâlnea să-i împărtășească secretul unei vieți fericite. Dar nimeni nu era capabil să-i spună care e acel secret. În cele din urmă, bătrânul se întâlnește cu Buddha, care e de acord să-i dezvăluie secretul. Buddha se apleacă și-i ia mâinile bătrânului. Se uită în ochii lui obosiți și-i spune: «Nu face lucruri rele. Întotdeauna să faci fapte bune». Bătrânul se holbează la el, nedumerit. «Dar este prea simplu. Știu asta de când aveam trei ani!» «Da», zice Buddha. «Toți știm asta de la vârsta de trei ani. Dar până la vârsta de optzeci de ani uităm.» Felicitări, fiica mea, că ai făcut fapte bune. Căci sunt într-adevăr secretul unei vieți fericite."

Izbucnesc în lacrimi, iar Brad se ghemuiește lângă mine, luându-mă în brațe.

– Mi-e dor de ea, zic printre suspine. Mi-e atât de dor de ea.

– Știu, zice el, masându-mi spatele. Știu exact cum te simți.

Îi aud ezitarea din voce. Mă retrag și-mi șterg ochii.

– Ți-e dor de tatăl tău, nu-i așa?

El își masează gâtul și încuviințează din cap.

– Da, de bărbatul care a fost.

De data asta, eu sunt cea care-i masează spatele și-i șoptește cuvinte de consolare.

Sunt epuizată. Sunt plângăcioasă. Cred că mă dor puțin sânii. Chiar dacă eu și Andrew nu am făcut sex decât de două ori de la ultimul meu ciclu, nu mă pot abține să nu mă întreb dacă... Nu! Nici nu mă pot gândi la asta. Voi cobi dacă o fac. Totuși, din când în când o bulă de fericire se ridică înăuntrul meu, atât de pură și de puternică, încât aproape că mă face să zbor.

Dar miercuri după-amiază, acea bucurie nu e de găsit. E ora patru când ajung în apartamentul lui Andrew. Cărând cutii goale, deschid ușa și pipăi după întrerupător. E răcoare în acest spațiu lipsit de viață și mă trece un fior trece. Îmi arunc haina și mănușile pe canapea și alerg pe scări spre dormitor. Vreau să plec de aici, înainte ca Andrew să ajungă acasă de la serviciu.

Fără să mă obosesc să le împăturesc sau să le sortez, îmi îndes lucrurile în cutiile goale, eliberând dulapul mai întâi, apoi dressingul. Când am adunat toate aceste lucruri? Mă gândesc la femeile de la Casa lui Joshua, cu cele trei sertare ale lor și dulapul comun și mă simt dezgustată de lăcomia mea. Târăsc patru cutii la mașină, conduc către casa mamei cu portbagajul legat, trântesc cutiile în hol și mă întorc pentru următorul transport.

La ora opt sunt epuizată. Am golit apartamentul de fiecare articol de îmbrăcăminte, machiaj, loțiune și produs pentru îngrijirea părului care-mi aparține. Cu cheile mașinii în mână, rătăcesc prin apartament pentru ultima oară. Încep să observ toate lucrurile pe care le-am adus în casă, tot ce-am cumpărat cât am locuit aici. Încercam să umplu acest apartament cu părticele din mine, sperând că aveau să mă facă să mă simt acasă? Pe lângă plata jumătății creditului ipotecar și a utilităților, am cumpărat masa din sufragerie, canapeaua și sofaua și două televizoare HD. În timp ce urc scările, îmi amintesc că am cumpărat setul din dormitor în prima săptămână când ne-am mutat aici. Patul din lemn de arțar, o comodă, două noptiere și un dulap de epocă, fără de care am spus că nu puteam trăi. În baie observ prosoapele mele de lux Ralph Lauren și covorașul de baie Missoni, pe care l-am găsit la Neiman Marcus. Clătinând din cap, sting lumina și cobor. Intru în bucătărie și deschid dulapul, observând vasele mele italiene, oalele și tigăile All-Clad, mașina de espresso Pasquini. Îmi duc mâna la gură.

Totul în acest loc, se pare, e al meu. Trebuie să fie zeci de mii de dolari valoare de inventar! Dar nu pot să-i golesc casa lui Andrew. S-ar face vânăt de furie. Și, serios, ce aș face cu mobila pentru o casă acum? Ar trebui să o depozitez, până o să am locuința mea. Și dacă sunt într-adevăr, știi tu? E posibil să mă mut înapoi?

Închid dulapul din bucătărie. Îl poate păstra. Poate păstra totul. Va fi ofranda mea de pace.

Îmi închei haina, când îi aud cheia în ușă. Drace! Sting lumina în bucătărie și intru în hol când ușa se deschide și aud vocea unei femei.

Mă strecor înapoi în bucătărie și mă lipesc de perete, lângă frigider. Inima îmi bate atât de tare, încât mi-e teamă că o vor auzi.

– Îți iau eu haina, zice Andrew.

Ea zice ceva, dar nu reușesc să deslușesc cuvintele. Dar e o voce de femeie. Nu-i nici o îndoială. Stau înmărmurită, gândindu-mă ce să fac. De ce nu l-am anunțat pe Andrew că sunt aici? Dacă ies acum, va părea că spionam. Dar dacă mă găsesc aici ascunzându-mă, voi părea o fostă iubită obsedată.

– Îmi place să te am aici, zice el. Luminezi locul.

Ea chicotește strident și mi se taie respirația. Îmi pun mâna la gură ca să nu țip.

Îl aud scotocind prin dulapul cu băuturi.

– Haide, zice el. Îți voi arăta etajul.

Ea chicotește din nou.

Din întunericul bucătăriei îl privesc pe Andrew alergând-o pe Megan în sus pe scări, cu o sticlă de Glenlivet într-o mână și două pahare în cealaltă.

În după-amiaza următoare întâmpin camionul firmei de mutări în fața apartamentului lui Andrew. Trei bărbați voinici, purtând salopete Carhartt și mănuși de piele, mă salută.

– Ce aveți pentru noi astăzi, domnișoară? întreabă cel mai în vârstă.

– Vreau să mut totul din apartamentul numărul 4.

– Totul?

– Da. Cu excepția scaunului maro din camera de zi. Deschid ușa de la intrarea în clădire. Dacă mă gândesc bine, lăsați și salteaua.

Eu umplu cutiile cu prosoape și cearșafuri, vase și ustensile de bucătărie, argintărie. Cei de la firma de mutări se ocupă de obiectele mari. Durează trei ore în patru persoane, dar terminăm înainte ca Andrew să ajungă acasă. Mă

uit în jur. Casa în care niciodată nu m-am simțit acasă a fost complet golită de tot ce mă reprezenta pe mine.

– Unde ducem aceste lucruri? întreabă bărbatul cu cioc.

– Bulevardul Carroll. Casa lui Joshua.

În dimineața de 11 decembrie, înarmată cu un portbagaj plin de cadouri și cu un rezervor plin de combustibil, plec spre casa familiei Newsome pentru prânzul anual de Crăciun. Două ore mai târziu, epuizată și emoționată, trag lângă bordură lângă o duzină de alte mașini și mă uit lung la reședința galbenă, drăguță. Un semn în curte, abia vizibil pe fundalul înzăpezit, spune ÎNCĂ O FAMILIE PENTRU PACE. Zâmbesc, bucuroasă să constat că unele lucruri rămân la fel.

Amprente de diverse mărimi pe trotuarul înzăpezit povestesc despre oameni care vin și pleacă. Deschid portbagajul și aud ușa din față deschizându-se. O femeie, îmbrăcată în blugi și cu o vestă de lână, țâșnește din casă și aleargă pe cărare. În timp ce se apropie de mine, alunecă și aproape cade. O prind și izbucnim în râs.

– Bretel! strigă ea. Nu pot să cred că ești aici!

Își înfășoară brațele în jurul meu și mă strânge. Ochii mi se umplu de lacrimi.

– A meritat, șoptesc. Chiar și numai pentru asta.

Se dă puțin în spate.

– Uau! Ești chiar mai drăguță decât în pozele de pe Facebook.

Clatin din cap, studiind-o pe femeia din fața mea. Părul ei castaniu e tuns scurt, iar ea are vreo șapte kilograme în plus pe trupul ei mare. Pielea îi e trandafirie, iar din spatele ochelarilor, ochii albaștri îi strălucesc, mari și luminoși, absolut fericiți. Scutur zăpada de pe mâneca ei.

– Ești frumoasă, spun.

– Haide, mă îndeamnă ea. Să intrăm.

– Așteaptă. Înainte să intrăm, trebuie să fac asta. O iau de braț și mă uit în ochii ei. Îmi pare atât de rău pentru felul cum m-am purtat cu tine, Carrie. Te rog, iartă-mă.

Se îmbujorează și flutură din mână.

– Exagerezi. Nu e nimic de iertat. Mă ia de cot. Acum, hai. Toată lumea e atât de încântată să te cunoască.

Aroma de cafea proaspăt preparată, zumzetul de fundal al râsetelor și sporovăielii îmi reamintesc de fosta casă a familiei Newsome de pe Arthur Street. Cei trei copii metiși ai lui Carrie stau în jurul unei mese de stejar cu ace și ațe, înșirând floricele de porumb și boabe de merișor. Mă ghemuiesc lângă Tayloe, în vârstă de nouă ani.

– Îmi amintesc când înșiram floricele de porumb cu mama și bunicii tăi într-un an. Ne dusesem în nord, la Egg Harbor. Mă întorc către Carrie. Cabana veche de lemn a bunicilor tăi. Îți amintești?

Încuviințează din cap.

– Le aparține părinților mei acum. Tatăl meu a scos înregistrări video vechi, toată săptămâna, în onoarea vizitei tale. Sunt sigură că are o filmare cu noi la Egg Harbor.

– El chiar ar fi trebuit să fie realizator de filme. Întotdeauna avea acel aparat de luat vederi cu el. Îți amintești când ne-a filmat făcând plajă când încă mai era zăpadă?

Râdem când Stella intră în bucătărie. Ea e mică de înălțime și zveltă, cu păr blond tuns scurt și ochelari cu rame întunecate. Pare inteligentă și serioasă, ca un antrenor de fitness. Dar în clipa în care zâmbește, chipul i se îndulcește.

– Hei, Brett! Ai ajuns!

Își lasă ceașca de cafea pe blat, apoi se grăbește să-mi strângă mâna. Uitându-se direct în ochii mei, zâmbește sclipitor.

– Oh, și apropo, eu sunt Stella.

Râd de bucurie, simțind că Carrie a ales bine. În loc să-i iau mâna, îmi deschid brațele pentru ea.

– Mă bucur atât de mult să te cunosc, Stella.

– Și eu la fel. Carrie a fost cu ochii pe geamul acela toată dimineața, uitându-se după tine. Nu am văzut-o atât de entuziasmată de când am primit copiii. Îi face cu ochiul lui Tayloe și chicotește. Ce zici de o ceașcă de cafea?

Carrie ridică din sprâncene.

– Sau un Bloody Mary? Îți mai putem oferi un cocktail Mimosa sau renumitul lichior de ouă cu coniac al mamei mele.

Arunc o privire la copii și la cănile lor cu ciocolată caldă.

– Mai ai niște cacao?

– Cacao? Îmi pun mâna pe burtă. Probabil sunt exagerat de precaută.

Ochii lui Carrie coboară la ceea ce eu sunt convinsă că e o sarcină.

– Ești…? Ai putea fi?

Râd.

– Poate. Nu știu sigur, dar mi-a întârziat zece zile. Și sunt mereu obosită... Sunt permanent deranjată la stomac...

Ea își aruncă brațele în jurul meu.

– E minunat! Se retrage și se uită la mine. E minunat, nu-i așa?

– Nici nu-ți imaginezi.

Ducându-mi cana de cacao fierbinte, o urmez pe Carrie în camera de zi, unde un amestec eterogen de tineri și bătrâni stau împreună și discută. Un pom strâmb de Crăciun ocupă întregul colț al camerei și un foc de lemne adevărat trosnește în șemineul uriaș din piatră neprelucrată.

– Sfinte Toledo! strigă domnul Newsome când mă vede. Scoateți covorul roșu. Cred că tocmai a sosit o starletă de la Hollywood!

Mă îmbrățișează și ne învârtim până când aproape că mă prăbușesc. Mă uit lung la el printr-o perdea de lacrimi. Barba lui este brăzdată de fire cenușii, și coada lui, deasă odată, e acum un ciot scurt de păr argintiu, dar zâmbetu-i e tot strălucitor.

– Mă bucur atât de mult să vă văd.

O femeie atrăgătoare stă în spatele lui, cu părul ei de culoarea nisipului încă des și ondulat.

– Rândul meu, zice ea, pășind în față și luându-mă în brațe.

Îmbrățișarea ei e strânsă și sigură, prima îmbrățișare de mamă pe care am primit-o după luni de zile.

– Oh, doamnă Newsome, zic, simțind o adiere din aroma uleiului ei de paciuli. Mi-a fost dor de dumneavoastră.

– Și mie mi-a fost dor de tine, draga mea, șoptește ea. Și pentru numele lui Dumnezeu, te cunoaștem de aproape treizeci de ani. Spune-ne Mary și David. Acum lasă-mă să-ți aduc o farfurie. David a făcut o tartă cu ciuperci grozavă. Și trebuie să guști budinca mea din pâine și dovleac. Sosul caramel este incredibil de delicios.

E ca o reîntoarcere acasă. Mă bucur de dragostea și atenția acestui cuplu de excentrici, îmbrăcați în puloverele lor de lână scămoșate și purtând sandale Birkenstock. Inima mea, pustie după moartea mamei și trădarea lui Andrew, începe să se umple.

După-amiază devreme, mă doare gâtul de la atâta vorbit și râs. Mulțimea s-a risipit, iar Carrie, Stella și cu mine stăm în bucătărie cu Mary, vorbind și strângând mâncarea rămasă. Din camera de alături, tatăl lui Carrie ne cheamă în biroul lui.

– Veniți să vedeți ce am aici.

Ne îndreptăm către biroul lui confortabil, din lemn de pin cu noduri, și copiii lui Carrie se adună în jurul televizorului, de parcă s-ar aștepta la un DVD Disney. În schimb, o fată cu pistrui și prietena ei cu ochi închiși la culoare prind viață. Eu și Carrie ne uităm fascinate la două casete, râzând și luându-ne peste picior.

David se duce la fișetul lui, studiind rafturile pline cu DVD-uri.

– Mi-a luat aproximativ șase luni să transfer vechile mele filme de pe casete video pe DVD. Alege un disc și îl scoate de pe raft. Aici e unul de care nu-ți vei aminti.

Pune discul în fantă și apasă redare.

O brunetă tânără, drăguță, cu o tunsoare ca a lui Farrah Fawcett face cu mâna de pe ecran. Poartă un palton lung bleumarin, care nu se poate încheia peste burtă, trăgând doi băieți blonzi pe o sanie. Sar de pe canapea și îngenunchez în fața televizorului, cu mâna la gură.

– Mama! zic cu vocea răgușită. Mă întorc. Aceea e mama! Și e însărcinată... cu mine.

Carrie îmi întinde o cutie de șervețele Kleenex și îmi șterg ochii.

– E frumoasă, șoptesc. Dar de aproape fața ei superbă are un aer trist. De unde aveți această înregistrare?

– Am filmat-o atunci când locuiam cu toții pe Bosworth Avenue.

– Bosworth? Vreți să spuneți Arthur Street.

– Nu. Am fost prieteni cu mult înainte de asta. Noi am fost primii clienți ai mamei tale.

Mi se ridică părul la ceafă. Mă întorc către el.

– Când, mai exact, ați cunoscut-o pe mama?

– Ne-am mutat în weekendul de Paște... asta trebuie să fi fost în primăvara lui...

Se uită la soția sa.

– ’78, zice Mary.

Îmi duc mâna la gât, paralizată de un amestec de nerăbdare și frică.

– Johnny Manns, zic. Vă amintiți de el?

– Johnny? Oh, cum să nu! Cânta la chitară la Justine's.

– Era un mare talent, zice Mary. Și, pe lângă asta, era superb. Toate femeile din cartier erau puțin îndrăgostite de el.

Aici, chiar în această cameră, sunt două persoane care îl cunosc pe tatăl meu.

Capitolul 15

– Povestiți-mi despre el, zic, abia respirând. Vă rog. Spuneți-mi totul.

– Pot să fac ceva mai bun de atât, zice David, răscolind colecția lui de DVD-uri. Scoate o carcasă de plastic din dulap și o examinează în timp ce se îndreaptă spre televizor. L-am filmat pe vremea când serveam la bar la Justine's. Eram cu toții siguri că tipul ăsta va ajunge departe.

Apasă redare și inima mea bate cu putere. O mulțime de fețe tinere se înghesuie într-un bar mic, slab luminat. Mă apropii de ecran, urmărind cum camera se focalizează pe un bărbat, stând pe un scaun înalt. Capul îi este acoperit cu păr negru și zburlit și are barbă mare și mustață. Camera se apropie și ochii căprui ai bărbatului îi întâlnesc pe ai mei. Cunosc acei ochi. Sunt aceiași ochi pe care-i văd de fiecare dată când mă uit în oglindă. Un geamăt se ridică în pieptul meu și îmi duc mâna la gură.

– Piesa următoare este de pe dublul LP al trupei Beatles, cunoscut ca *White Album,* zice Johnny. Deși referințele îi menționează pe Lennon și McCartney, aceasta a fost de fapt scrisă de Paul în timp ce se afla în Scoția în primăvara lui 1968. Tensiunea în creștere din Statele Unite dintre negri și albi l-au inspirat să reacționeze. El atinge o coardă. În Anglia, cuvântul „pasăre" înseamnă în argou „femeie".

Cântă notele din secvența introductivă. Când deschide gura, vocea îi sună ca a unui înger. Scot un suspin reținut. El cântă despre o pasăre neagră cu aripile frânte, dorindu-și să zboare, dorindu-și să fie liberă. Pasărea a așteptat toată viața ei să sosească un singur moment.

Mă gândesc la mama, împovărată de doi copii mici și un soț pe care nu-l iubea. Și ea trebuie să-și fi dorit aripi.

Mă gândesc la mine, care am așteptat toată viața mea acest moment. Momentul în care am putut să mă uit în ochii blânzi ai acestui bărbat și să

știu că el este tatăl meu.

Lacrimi mi se rostogolesc pe obraji. Melodia se termină. Discul trece la o altă scenă din Justine's, de data aceasta cu o cântăreață. Nu cer voie, pur și simplu apăs derulează înapoi și-l privesc din nou, și din nou. Ascult vocea tatălui meu, cuvintele lui. Întind mâna și-i ating fața frumoasă, mâinile sale elegante.

După ce l-am văzut de patru ori, rămân tăcută. La un moment dat în timpul vizionării, Mary s-a așezat lângă mine pe podea. David stă de partea cealaltă. El așază DVD-ul în poala mea.

– Acesta îți aparține, nu-i așa?

Îmi trec degetul peste disc și încuviințez din cap.

– El a fost tatăl meu.

– Haideți, copii. Să jucăm Uno, zice Stella. Cine ajunge primul la masa din bucătărie împarte cărțile.

Odată ce Carrie și gașca ei sunt prea departe pentru a mai putea auzi, Mary îmi ia mâinile într-ale ei.

– De cât timp știi?

– De-abia am aflat. Mama mi-a lăsat jurnalul ei. Ochii mei trec de la fața ei la a lui David. Știați?

– Nu. Sigur că nu, zice David. Mama ta era prea rafinată ca să se sărute, apoi să povestească. Dar toată lumea știa că el era îndrăgostit de ea.

Un strigăt îmi scapă, un strigăt de ușurare și suferință. Mary mă mângâie pe spate până când pot să respir din nou.

– Era un om bun?

– Cel mai bun, zice ea.

David încuviințează din cap.

– Johnny era un bărbat adevărat.

Îmi țin respirația.

– Unde e el acum?

– Când am auzit de el ultima dată locuia în Vest, zice Mary. Dar asta a fost cu cincisprezece ani în urmă.

– Unde? întreb, dintr-odată amețită. În Los Angeles?

– În San Francisco pentru o vreme. Dar i-am pierdut urma. S-ar putea să fi plecat mai departe.

– Asta va ajuta. Am angajat un detectiv care de câteva luni încearcă să-l găsească. Nu v-ar veni să credeți câți de Johnny Manns sunt în această țară.

David devine brusc atent.

– Dragă, numele lui nu a fost niciodată Johnny Manns. E Manson. Folosea Manns ca nume de scenă din cauza asocierii cu criminalul în serie. Numele Manson era stigmatizat în anii ’70.

Cuvintele mă pătrund treptat, de la o picătură la o rupere de nori.

– Johnny Manson? Oh, Doamne. Oh, Doamne! Mulțumesc! Îl îmbrățișez pe David, apoi pe Mary. Nu-i de mirare că nu l-am putut găsi.

– Mama ta probabil nu i-a știut niciodată numele adevărat. Eu îl știam doar pentru că am fost barman în acea vară și făceam statele de plată.

– Aș fi căutat la nesfârșit dacă nu v-aș fi revăzut.

Un fior își croiește drum pe șira spinării. Țelul numărul 9 m-a condus către Carrie, și Carrie m-a condus la tatăl meu. Știa oare mama că asta avea să se întâmple? O prietenie de-o viață și un indiciu care să mă ducă la tatăl meu. Dublu câștig.

În timp ce eu și Carrie mergem prin zăpadă până la mașina mea cu mâncare gătită de Mary, formez numărul lui Brad în telefon.

– Te superi? O întreb pe Carrie. Nu va dura decât o clipă.

– Sigur că nu, zice ea, ducând o pungă de hârtie cu borcane de gem de mure de casă.

– Îl voi pune pe difuzor, ca să îl poți cunoaște. E un dulce.

Carrie ridică din sprâncene.

– Serios?

Îmi flutur mâna spre ea, apoi îi aud vocea lui Brad.

– Tatăl meu e John Manson, nu Manns. Și locuiește undeva în Vest. Trebuie să-i spui lui Pohlonski. Tocmai am văzut o filmare cu el. E frumos.

– Unde ești, B.B.? Credeam că ești în Wisconsin.

– Sunt. Sunt cu Carrie acum. Ești pe difuzor. Spune-i „bună“.

– Bună, Carrie.

Carrie râde.

– Bună, Brad.

– Bine, ascultă. Părinții lui Carrie au locuit pe Bosworth Avenue. Ei îl cunoșteau pe Johnny Manns! Îi ofer o versiune prescurtată a evenimentelor de dimineață. Îți vine să crezi? Nu aș fi știut niciodată dacă nu reluam legătura cu Carrie. Mă uit la ea. Ea e un dar, din atât de multe puncte de vedere.

– E un progres uriaș. Îi voi lăsa un mesaj lui Pohlonski, de îndată ce închidem.

– Cât timp crezi că îi va lua să-l găsească?

– Nu aș putea să spun, dar să presupunem că nu se va întâmpla peste noapte. Chiar și acum, cu această nouă informație, ar putea dura luni.

Îmi mușc buza.

– Spune-i să se grăbească, bine?

– O voi face. Hei, vrei să vedem un film când te întorci? Sau să luăm cina? Sau încă mai bine, doar vino aici. O să te aștept cu cina.

Mi se rupe inima pentru el. Știu cât de interminabile pot părea sâmbetele când ești singur.

– Opțiunea numărul trei sună grozav. Oh, și am primit un mesaj de la adăpostul de animale. Cererea mea a fost aprobată. Vrei să mă ajuți să-mi aleg cățelul săptămâna viitoare?

– Mi-ar face plăcere. Condu cu grijă, B.B.

Când închid, Carrie îmi aruncă o ocheadă.

– Sunteți iubiți?

– Nu, zic, punând o cutie de fursecuri pe scaunul din dreapta. Doar buni prieteni. El e foarte de treabă.

– Ai grijă, Bretel. Mă gândesc că tipul acesta te vrea.

Clatin din cap și iau pachetul de la ea.

– Brad are iubită.

Îmi zâmbește.

– Păstrează-i prietenia. Pari fericită când vorbești cu el.

– O voi face. Și sunt.

Duplexul confortabil a lui Brad, de pe North Oakley, e un răgaz bine-venit după un drum lung. Eva Cassidy se aude din difuzoare și eu stau pe un scaun de bar uitându-mă la Brad, care rade cașcaval peste o salată Caesar. Își ține ochii plecați și când râde la poveștile mele cu Carrie și neamul ei, pot să-mi dau seama că râsul e forțat. În cele din urmă, sar de pe scaun și îi iau răzătoarea din mâini.

– Bine, Midar, ce se petrece? Te frământă ceva, îmi dau seama.

El își masează ceafa și pufnește:

– Jenna a decis că ar trebui să luăm o pauză.

Mi-e rușine să recunosc, o parte din mine strigă „Uraaa!“ Suntem singuri amândoi acum și cine știe ce s-ar putea întâmpla în viitor. Dar, uitându-mă la el, observ durerea de pe chipul lui. E evident îndrăgostit, și nu de mine.

– Îmi pare atât de rău. Îl iau în brațe, și el se agață de mine. Știi, zic încetișor, ai putea face ceva mare, ceva care va dovedi că ești sincer și devotat.

El se retrage.

– Ca o cerere în căsătorie?

– Da! Dacă o vrei, Midar, fă-o să se întâmple, chiar cum mi-ai spus mie să fac. La naiba cu kilometrii și cu anii dintre voi – cere-o de nevastă!

Se întoarce cu spatele la mine și-și sprijină mâinile pe blat.

– Am făcut-o. Ea a spus nu.

– Oh, Doamne. Îmi pare atât de…

Ridică o mână să mă oprească.

– Gata cu văicăreala. Își șterge mâinile de un prosop de bucătărie și-l aruncă pe blat. Avem aici un motiv de a sărbători.

Traversează cu pași mari bucătăria, intră în camera de zi de alături și ridică un plic roz de pe măsuța de cafea.

– Am trecut pe la birou în această după-amiază, zice el, scuturând plicul către mine. M-am gândit că s-ar putea să vrei asta.

ȚEL #9, SĂ RĂMÂN PRIETENĂ CU CARRIE NEWSOME PENTRU TOTDEAUNA. Mă duc repede la el și mă uit la plicul scris de mână, disperată să aud cuvintele mamei. Dar nu pot sărbători când Brad se simte atât de deprimat.

– Nu astăzi. Să îl păstrăm pentru când te vei simți mai bine.

– Nici vorbă. Îl deschidem acum.

Rupe sigiliul, și eu cad pe canapea, agățându-mă de brațul ei în timp ce el citește.

– „Dragă Brett,

Mulțumesc, scumpo, pentru că mi-ai îndeplinit dorința (și pe a ta, de asemenea) prin reînnodarea prieteniei tale cu Carrie. Nu voi uita niciodată cât de afectată ai fost când familia Newsome s-a mutat la Madison. Eu am privit neputincioasă cum praful se așeza pe inima ta. Poate că ai înțeles atunci că prieteniile adevărate sunt greu de găsit. După ce ea a venit să te vadă, voi două v-ați îndepărtat, deși niciodată nu mi-ai spus de ce. Din păcate, eu nu cred că tu ai avut vreodată altă prietenă la fel de loială precum

Carrie. De-abia când m-am îmbolnăvit, mi-am dat seama cât de puține confidente adevărate ai. În afară de Shelley și de mine, nu detectez nici un alt prieten adevărat."

– Ea nu a menționat-o pe Megan. Sau pe Andrew. Crezi că știa, încă de atunci, că ei nu erau prieteni adevărați?

Brad încuviințează din cap.

– Bănuiesc că știa.

Se întoarce la scrisoare.

– „Sper că Carrie va umple acest gol. Bucură-te de ea și cultivă această prietenie, draga mea fiică. Și, te rog, ai mare grijă să-i saluți pe părinții lui Carrie. David și Mary au fost primii mei clienți când locuiam cu toții pe Bosworth Avenue. De asemenea, erau amândoi fani de-ai tatălui tău."

Îmi pun mâna la gură.

– Vorbește despre Johnny, nu despre Charles. Îmi oferă un indiciu aici, în cazul în care nu mi-am dat seama. Mă întorc spre Brad. De ce naiba nu mi-a spus direct? De ce mă face să trec prin această vânătoare de comori?

– Trebuie să admit, pare ciudat.

– Ea a fost întotdeauna atât de directă – sau cel puțin eu așa am crezut că era. De ce toate aceste aluzii și insinuări? Mă face să înnebunesc. Inspir și-mi desfac pumnul. Partea bună e că îl voi găsi acum, în sfârșit.

– Să nu devenim prea entuziaști. E totuși un drum lung. Ar putea dura luni... sau mai mult.

– Îl vom găsi, Brad. Înșfac scrisoarea mamei și i-o scutur în față. Ea s-ar putea să joace jocuri cu mine, dar niciodată nu ar fi aranjat o dezamăgire atât de mare.

– Să sperăm că ai dreptate. Mă lovește ușor peste genunchi. Haide, cina e gata.

Capitolul 16

Tocmai sting luminile în biroul meu, vineri după-amiază, când sună Megan. De când am văzut-o în apartamentul lui Andrew, i-am ignorat apelurile și mesajele. Sunt pe punctul de a-mi arunca telefonul înapoi în geantă, dar în ultima clipă decid: „Ce naiba".

– Hei, *chica*, zice ea cu vocea ei de majoretă care îmbătrânește. Mi-e greu să-mi imaginez că eu chiar am considerat cândva această voce drăguță. Shel îmi spune că-ți iei câine azi.

Vâr cheia în broască și o răsucesc până când aud un păcănit.

– Acesta-i planul.

– Perfect. Am un client care cumpără un apartament pe Lake Shore Drive, dar clădirea nu permite animale de companie. Se simte prost în legătură cu asta, dar trebuie să scape de Champ. Și Champ mai este și câine de competiție. Ogar pursânge. Foarte elegant. Oricum, el a spus că-l poți avea. Poți să crezi asta? Îți dă blestematul lui de câine de concurs!

Deschid un set din ușile duble.

– Mulțam, dar nu sunt interesată.

– Poftim? De ce? E un câine prețios.

Țopăi pe scări în jos și ies pe ușă afară. Lumina strălucitoare a soarelui îmi atinge fața, în același timp cu mușcătura vântului de decembrie.

– Eu nu vreau un câine de competiție, Megan. Sigur, arată extraordinar, dar sunt prea greu de întreținut. Toată această îngrijire și antrenamentele și competițiile. E epuizant să ții pasul cu nevoile lor. Tirada mea prinde viteză, dar nu par să reușesc să încetinesc. După o vreme începi să-i deteşti – regimurile lor pretențioase și săpunurile lor speciale și șampoanele lor exorbitante. E prea mult! Și, în plus, au o totală lipsă de respect pentru nevoile tale! Totul se învârte în jurul lor! Sunt egoiști și…

– Dumnezeule, Brett, calmează-te. Vorbim despre un blestemat de câine aici.

– Sigur vorbim despre un câine. Mă sprijin de portieră și expir profund. Cum ai putut, Meg?

Ea inspiră și mi-o imaginez inhalând fumul dintr-o țigară pătată de ruj.

– Poftim? Te referi la Andrew? Știre-fulger: Voi nu mai sunteți împreună. Și când erați, îți jur că niciodată nici măcar nu am tras cu ochiul la pachetul lui.

– Oh, uau, ce prietenă bună!

– Nu-mi vine să cred că i-ai luat toată mobila. Era al naibii de furios. Și apoi nu-i răspundeai la telefoane. Amenința că te putea aresta pentru violare de domiciliu.

– Am auzit mesajele. Eu am luat doar ceea ce era al meu, Megan. El știe asta.

– Din fericire pentru tine, l-am calmat. I-am spus că-și poate permite mobilă nouă. E un afurisit de avocat, pentru Dumnezeu. Se oprește. Are bani, nu-i așa, Brett? Adică aseară când chelnerul ne-a lăsat nota, Andrew doar stătea acolo, de parcă se aștepta ca eu să plătesc. Chicotește. Desigur, el crede că sunt bogată, fiindcă sunt un agent imobiliar de succes în Chicago și toate celelalte.

Ha! Megan în sfârșit va primi ce merită. La fel și Andrew. Sunt amândoi superficiali și egocentrici și materialiști și…

Mă opresc. Ce drept am eu să îi judec? Majoritatea vieții mele de adult am fost și eu o fată materialistă, cu hainele mele de designer și BMW-ul, genți scumpe și bijuterii. Și nu am fost eu oare la fel de superficială și de egoistă când am abandonat-o pe Carrie atunci când avea cea mai mare nevoie de mine? Și totuși, ea m-a iertat. Poate că e timpul să o dau și eu mai departe.

– Meggie, stabilește-ți obiective superioare. Ești o femeie frumoasă cu potențial imens. Găsește pe cineva care să te adore, cineva care să te trateze…

Ea râde.

– Oh, Brett, încetează să fii atât de al naibii de falsă. Înțeleg că ești geloasă, dar treci peste asta. El. Nu. Te. Iubește!

Mă simt umilită. Să dau mai departe? Da-da. Nu astăzi.

– Ai dreptate. Voi doi chiar sunteți perfecți unul pentru celălalt. Urc în mașină. Și, Megan, nu te mai îngrijora în legătură cu brațele tale scurte. Ele sunt ultima ta problemă.

Acestea fiind spuse, plec să-mi găsesc corcitura adorabilă și loială.

Brad mă așteaptă lângă trotuar când trag lângă Aon Center în noua mea mașină.

– Ce mai faci? E BMW-ul în service?

Îmi dă un sărut rapid pe obraz și-și pune centura.

– Nu. L-am schimbat.

– Glumești. Pentru asta?

– Și niște bani lichizi extrem de necesari. Pentru că părea greșit să conduc o mașină ca aceea când majoritatea familiilor cu care lucrez nici măcar nu au una.

Fluieră.

– Ești dedicată acestei slujbe.

– Da, deși trebuie să mărturisesc că sunt destul de încântată să am libere următoarele două săptămâni. Sunt în mod oficial în vacanța de Crăciun.

Suspină.

– Vreau serviciul tău.

Râd.

– Eu chiar am avut noroc. Copiii sunt incredibili. Dar îmi fac griji pentru Sanquita. Nu arată prea bine zilele astea. E însărcinată în patru luni și e greu să-ți dai seama că e însărcinată. Se duce la cine se nimerește de gardă la Departamentul de Sănătate Publică din districtul Cook, dar aceștia sunt doar medici generaliști, fără experiență în boli renale. I-am făcut o programare la doamna doctor Chan de la Centrul Medical al Universității din Chicago. Se presupune că este unul dintre cei mai buni nefrologi din țară.

– Și ce mai e nou cu tipul nebun?

– Peter? Oftez. L-am văzut azi-dimineață. Păi, e deștept foc, dar nu par să reușesc să stabilesc o legătură cu el.

– Încă mai vorbești cu psihiatrul lui?

Zâmbesc.

– Mda. Acest lucru a fost un imens beneficiu. Garrett e un om așa de prietenos. Este atât de înțelept și competent și totuși, în același timp, ușor de abordat. Vorbim despre Peter, dar apoi ajungem să ne discutăm familiile sau visurile noastre. I-am spus până și despre dorințele mamei.

– Îl placi pe tipul ăsta.

Dacă nu aș ști mai bine, aș spune că Brad e gelos. Dar asta-i o nebunie.

– Mă dau în vânt după doctorul Taylor. E văduv. Soția lui a murit de cancer pancreatic acum trei ani.

Îmi acopăr gura și casc.

– Obosită? întreabă Brad.

– Epuizată. Nu știu ce e în neregulă cu mine în ultima vreme. „Exceptând, poate, faptul că sunt însărcinată!“ Mă întorc spre el. Mai ai vreo veste de la Jenna?

Se uită pe geam.

– *Nada*.

Îi strâng brațul. Ce femeie nebună!

Mirosurile de talaș și de blană de animal ne copleșesc când intrăm în Adăpostul pentru Salvarea Animalelor din Chicago. O femeie cu părul argintiu, purtând blugi Wrangler și o cămașă de flanelă se apropie de noi, balansându-și brațele la fiecare pas.

– Bine ați venit la ASAC, zice ea. Sunt Gillian, unul dintre voluntari. Ce vă aduce astăzi aici?

– Am primit aprobarea pentru adopția unui animal de companie, îi spun peste lătratul din fundal. Am venit azi aici să-mi găsesc câinele.

Gillian arată cu un deget butucănos către secțiunea îngrădită a clădirii.

– Câinii noștri înregistrați sunt în această zonă. Aceia sunt câinii cu pedigriu și documente. De obicei ei dispar foarte repede. Un minunat câine de apă portughez a fost adus chiar aseară. Desigur, el nu va rămâne aici decât o clipă. De când familia Obama l-a ales pe Bo, rasa a fost la mare căutare.

– Eu caut mai mult o corcitură.

Femeia ridică dintr-o sprânceană.

– Nu mai spuneți? Se răsucește și își coboară brațul. Corciturile sunt grozave. Singura problemă a unei corcituri e că nu le știi istoricul familial.

Nu ai nici o idee asupra temperamentului animalului sau probabilitatea de a face anumite boli, bazându-te pe bagajul genetic.

Cam așa cum sunt eu.

– Îmi asum riscul.

Îmi ia mai puțin de zece minute să-l găsesc. Prin cușca de metal, un câine pufos mă fixează cu ochii de culoarea boabelor de cafea, ce sunt simultan prietenoși și stăruitori.

– Bună, băiete! Îl trag pe Brad de mâneca hainei. Ți-l prezint pe noul meu câine.

Gillian deschide cușca.

– Hei, Rudy.

Rudy aleargă pe pardoseala de beton, coada fluturându-i ca a unui șarpe cu clopoței în timp ce ne miroase. Se uită fix la Brad, apoi la mine, verificându-și parcă potențialii părinți.

Îl iau în brațe, iar el se agită în strânsoarea mea. Îmi linge obrajii, iar eu râd de bucurie.

– Te place, zice Brad, scărpinându-i urechile câinelui. Este adorabil.

– Nu-i așa? subscrie Gillian. Rudy are un an și jumătate și e deja matur. Cel mai probabil el e parțial bichon frisé, parțial cocker, cu puțin caniș pentru a finaliza rețeta.

Indiferent de combinație, produsul final e delicios. Îmi bag nasul în blana lui moale.

– De ce-ar renunța cineva la un câine ca acesta?

– Ați fi surprinși. De obicei e vorba de mutat, de un nou-născut sau de un conflict de temperamente. Dacă mi-amintesc corect, proprietarul lui Rudy e pe punctul de a se căsători cu cineva care nu-și dorește un animal de companie.

Se pare că eu și Rudy suntem o pereche potrivită: două corcituri fără adăpost, care de-abia i-au pierdut pe cei pe care-i iubeau – sau credeau că-i iubesc.

În timp ce completez cecul pentru noul meu cățel și toate accesoriile sale, Brad studiază un fluturaș despre adăpost.

– Ascultă, zice el. Noi, cei de la ASAC, ne angajăm să terminăm suferința animalelor și credem în comunități unde animalele de companie nu sunt omorâte, pentru a ajuta animalele de companie vagabonde, abuzate și neglijate din zonele urbane, precum Chicago.

– Grozav, zic, scriind data pe cec.

Brad bate ușor fotografia de pe fluturaș.

– Gillian, chiar adoptați cai?

Îmi ridic stiloul, la jumătatea cuvântului și-mi mijesc ochii la el.

– Sigur că da, zice Gillian. Ce anume căutați?

El ridică din umeri.

– Habar n-am. Dați-mi o idee despre ce aveți aici.

– Vorbim despre dumneavoastră sau despre copiii dumneavoastră? întreabă Gillian, dând paginile într-un biblioraft.

– Nu mai contează, Gillian, zic. Nu ne luăm un cal.

– Doar pentru noi, îi spune Brad. Pentru moment, cel puțin.

Pentru o clipă minunată, trecătoare, îmi imaginez un copil – copilul meu – călărind. Dar asta va fi peste ani de zile.

– Trebuie să vorbim despre asta, îi spun eu. Nu e absolut nici o cale prin care să pot îngriji un cal.

– Uite-o aici. Gillian așază biblioraftul în fața noastră și bate cu o unghie ruptă pe o fotografie. V-o prezint pe Lady Lulu. E un cal castrat pursânge, în vârstă de cincisprezece ani. Ea a fost cal de curse la început, dar acum are niște probleme cu artrita și câte și mai câte, așa că proprietarul nu mai vrea să o țină. Ea își menține ochii pe Brad, simțind în mod evident că el este singurul cât de cât interesat. Lulu ar fi perfectă pentru agrement sau pentru călărit pe trasee ușoare. Și e cu adevărat adorabilă, e o dulce. Veniți să o vedeți.

Rup cecul din carnet și i-l înmânez.

– Mulțumim, Gillian. Ne vom mai gândi la asta.

– Se află în grajdurile din Marengo, la ferma Paddock. Chiar ar trebui să aruncați o privire. Este specială.

*

Ne îndreptăm spre nord pe State Street, cu Rudy pe bancheta din spate, asigurat în cușca lui. El se uită pe geam ca un copilaș curios, fascinat de traficul asurzitor, de mulțimile care intră și ies din magazine, de luminile de Crăciun sclipind pe crengile copacilor. Îi arunc o privire și îmi întind mâna către cușca lui.

– Ești bine, dulceață? întreb. Mami e chiar aici.

Brad se întoarce.

– Rezistă acolo, Rudy băiete. Vom fi acasă curând.

Părem niște părinți mândri, aducându-și nou-născutul acasă de la spital. În interiorul întunecat al mașinii, zâmbesc.

– Despre cal, zice Brad, aducându-mă ferm înapoi la realitate.

– Da, despre cal. Cred că este țelul de care ar trebui să fiu scutită.

– Poftim? întreabă el. Nu vrei un cal?

– Sunt fată de oraș, Midar. Iubesc Chicago. Și ce mă omoară e că mama mea știa asta. De ce-ar păstra un astfel de țel absurd pe lista mea?

– Foarte drăguț. Deci, o vei lăsa pe Lady Lulu să se retragă la fabrica de clei?

– Oprește-te. Vorbesc serios. De fapt, eu am dat câteva telefoane legate de întreținerea unui cal. Ar putea ajunge o avere, toată hrana și suplimentele, și îngrijirea. Concret, toate se adună într-un tarif lunar mai mare decât rata ipotecară a majorității populației. Îți dai seama ce-ar putea face Joshua House cu toți acești bani?

– Ai dreptate. E puțin risipitor. Dar asta nu te va ruina, B.B. De-abia ți-ai vândut mașina. Ai bani acum.

– Nu, nu am! Acești bani sunt pentru Pohlonski. Contul meu de economii se topește.

– Dar asta e temporar. Odată ce-ți primești moștenirea…

– *Dacă* îmi primesc moștenirea! Cine știe când va fi asta? E imposibil să realizez toate țelurile într-un an.

– Bine. Să ne concentrăm pe unul. E posibil ca tu să-ți poți lua calul, nu-i așa?

– Dar nu am timp. Cel mai apropiat loc pe care l-am găsit pentru a ține un cal e la o oră distanță.

Brad se uită prin parbriz.

– Cred că trebuie să avem încredere în mama ta în în acest caz. Până acum nu ne-a dezamăgit.

– Acest țel nu e doar despre mine. Este despre un animal – un animal, pe care nu am timp să-l îngrijesc. Nu voi face asta. Un câine e ceva, dar un cal e, ei bine, un animal complet diferit.

El încuviințează din cap.

– Bine atunci. Hai să punem acest țel pe pășune pentru moment. Ca să-ți dăm timp să-ți ții în frâu fricile. Eu nu vreau să fiu nechezător.

Îmi dau ochii peste cap, dar e plăcut să-l aud râzând din nou.

– Nu mai face din țânțar armăsar, îi spun, neputând să rezist jocului său stupid.

– Bună asta! Ridică mâna pentru a-mi bate palma. Ești călare pe situație.

– Iar tu nu ești nici călare, nici pe jos, zic, încercând să-mi mențin expresia serioasă.

– Oh, nu mai ești pe cai mari, zice el dându-se bătut.

Clatin din cap.

– Ești așa de fraier.

Brad îl trece pe Rudy ca pe o mireasă peste pragul casei mamei. Cu mâna liberă, târăște un sac de mâncare pentru câini în hol, în timp ce eu aprind lămpile și instalația de la pomul de Crăciun. Mirosind a pin, camera e iluminată de strălucirea eterică a beculețelor colorate.

– E superb locul acesta, zice el, lăsându-l jos pe Rudy.

Fără să piardă timpul, Rudy zburdă către pom, mirosind pachetele învelite în hârtie roșie de sub el.

– Vino aici, Rudy. Să-ți dăm niște mâncare.

Brad umple vasul cu apă și eu torn mâncarea de câine în bol. Ne mișcăm prin bucătărie ca Fred și Ginger, fiecare cu îndatoririle lui atent coregrafiate. El își șterge mâinile de un prosop flaușat, iar eu mi le clătesc pe ale mele la chiuvetă. Eu opresc apa, iar el îmi întinde prosopul.

– Ce zici de un pahar de vin? întreb.

– Mi-ar plăcea unul.

Mă întind după o sticlă de Pinot Noir și observ că Brad cercetează bucătăria cu ochii unui potențial cumpărător.

– Te-ai gândit vreodată să cumperi această locuință?

– Această casă? Îmi place aici, dar această casă e a mamei.

– Un motiv în plus să o păstrezi. Se sprijină de insula centrală. Pentru mine, această casă arată ca tine, dacă asta are vreun sens.

Răsucesc tirbușonul.

– Serios?

– Serios. Este elegantă și sofisticată, dar are, de asemenea, o latură caldă, relaxată.

Vorbele lui mă ung la suflet.

– Mulțumesc.

– Ar trebui să te gândești la asta.

Scot un pahar de vin din dulap.

– Mi-aș putea-o măcar permite? Ar trebui să o cumpăr de la frații mei, știi asta.

– Sigur, vei putea să ți-o permiți. Odată ce primești moștenirea finală.

– Dar uiți că trebuie să mă îndrăgostesc și să am copii. Dragostea vieții mele s-ar putea să nu vrea să locuiască în casa mamei mele.

– El va îndrăgi acest loc. Și mai e și un parc în josul străzii, perfect pentru copiii voștri.

Rostește cuvintele cu atâta siguranță, încât aproape că îl cred. Îi dau vinul.

– Ți-a spus vreodată mama de ce a vrut ca eu și frații mei să păstrăm casa în primul an?

– Nu. Dar bănuiesc că știa că tu vei avea nevoie de un loc unde să stai.

– Da, asta e și bănuiala mea.

– Și probabil că și-a dat seama că locul e atât de drăguț, încât nu vei vrea niciodată să pleci de aici. Își rotește paharul. Motiv pentru care a inclus acea clauză de treizeci de zile. Ea nu a vrut ca tu să stai prea confortabil.

– Stai așa... poftim?

– Acea clauză din testament. Nimeni nu poate să stea mai mult de treizeci de zile consecutive. Îți amintești?

– Nu, zic cu toată sinceritatea. Vrei să spui că nu pot sta aici? Trebuie să-mi găsesc alt loc unde să stau?

– Da. Totul e în testament. Mai ai exemplarul tău, nu-i așa?

Îmi strâng capul în mâini.

– De-abia mi-am cumpărat un câine. Îți dai seama cât de greu e să găsești un loc care acceptă animale? Și mobila mea! Am donat-o pe toată la Casa lui Joshua. Nu am bani…

– Hei, hei. El își așază paharul jos și mă prinde de încheieturi. Va fi bine. Uite, ți-ai petrecut noaptea la Joshua House săptămâna asta, deci tehnic timpul de-abia pornește. Ai suficient timp să-ți găsești ceva.

Îmi eliberez încheieturile.

– Stai așa un pic. Spui că, pentru că nu au fost consecutive, tehnic vorbind, eu sunt aici de-abia de șase zile?

– Așa e.

– Deci, atâta timp cât dorm o noapte sau două departe în fiecare lună, ca atunci când sunt la Joshua House, nu voi depăși niciodată maximul admis?

– Oh, eu nu cred…

Izbucnesc într-un surâs victorios.

– Asta înseamnă că pot sta aici permanent. Problemă rezolvată!

Înainte să aibă timp să mă contrazică, îmi ridic paharul cu apă.

– Noroc!

– Noroc, zice el, ciocnindu-mi paharul. Fără vin în seara asta?

– Eu nu beau zilele astea.

Paharul aproape că ajunge la buzele lui, când el îl lasă jos.

– Mai devreme, ai spus că te simți epuizată în ultima vreme, așa e?

– Îhî.

– Și nu bei alcool?

– Asta e ceea ce am spus, Einstein.

– Sfinte Sisoe! Ești gravidă.

Râd.

– Cred că sunt! Am cumpărat un test de sarcină, dar sunt prea speriată să-l fac. Voi aștepta până după sărbători.

– Îți este frică că va fi pozitiv.

– Nu! Îmi e frică că va fi negativ. Aș fi distrusă. Mă uit în sus la el. Nu este exact felul în care mi-am imaginat că avea să fie, fiind singură și toate celelalte. Îl voi lăsa pe Andrew să decidă dacă vrea să facă parte din viața copilului său. Nu voi cere pensie alimentară. Acesta e visul meu, la urma urmei. Îmi voi crește copilașul…

– Ho, ho, ho. Ia-o mai ușor, B.B. Vorbești de parcă e un lucru cert. Ai grijă să nu, ei bine, pui căruța înaintea cailor.

– Oprește-te cu aceste jocuri stupide de cuvinte.

Mă ține la un braț distanță.

– Serios, Brett. Te cunosc. Te entuziasmezi. Până ce nu știi cu siguranță, înfrânează-te.

– Prea târziu, zic. Sunt mai mult decât entuziasmată. Pentru prima dată, de când a fost diagnosticată mama mea, sunt fericită.

Ne luăm băuturile în camera de zi, unde Rudy stă întins în fața focului. Brad scoate un plic din buzunarul de la spate, înainte să se așeze pe canapea. Țelul numărul 6.

– Vrei să auzim ce are mama ta de spus despre Rudy?

– Te rog.

Mă așez pe un fotoliu alăturat, strângându-mi picioarele sub mine.

El își bate ușor buzunarul cămășii.

– Drace. Nu am ochelarii de citit.

Sar de pe scaun și iau o pereche de ochelari de citit de-ai mamei din sertarul biroului.

– Poftim, zic, întinzându-i o pereche de ochelari roz cu mov.

El se încruntă la ramele țipătoare, dar și-i pune oricum.

Să-l văd cu ochelarii excentrici de femeie mă face să râd isteric.

– Oh, Doamne! zic, arătând spre el. Ești amuzant!

Mă înșfacă și mă trage pe canapea, prinzându-mă de cap.

– Crezi că asta e amuzant, hm?

Își freacă încheieturile pumnului de creștetul meu.

– Oprește-te! zic printre hohote de râs.

Într-un sfârșit, ne revenim, dar în încăierarea noastră am ajuns lângă el pe canapea și brațul lui stâng e încă înfășurat pe după gâtul meu. O femeie mai bună s-ar îndepărta. La urma urmei, el și iubita lui au luat doar o pauză. Dar eu? Eu stau exact unde sunt.

– OK, zice el. Fii cuminte.

Cu mâna dreaptă, scutură scrisoare și reușește s-o desfacă.

Cuibărită lângă el, încuviințez din cap.

– Bine, bunicuțo. Citește.

Bombănind, începe scrisoarea.

– „Felicitări pentru achiziția noului tău câine, draga mea! Sunt încântată pentru tine. Ai iubit atât de mult animalele când erai copil, dar, la un moment dat, la maturitate, tu trebuie să fi renunțat la acea pasiune. Nu sunt sigură de ce, deși am suspiciunile mele."

– Andrew era obsedat de curățenie. Ea știa asta.

– „Îți amintești acel ciobănesc scoțian vagabond, cu care ne-am împrietenit când locuiam în Rogers Park? L-ai botezat Leroy și ne-ai implorat să te lăsăm să-l păstrezi. Probabil că nu știi asta, dar eu ți-am susținut cauza. Am stăruit pe lângă Charles să te lase să-l păstrezi pe Leroy, dar el era destul de cusurgiu. Nu putea tolera un animal în casă. Prea mirosea urât, spunea el."

Îi smulg scrisoarea lui Brad și recitesc ultimele două propoziții.

– Poate că eu într-adevăr am ales pe cineva exact ca Charles, sperând să-l fac să mă iubească.

Brad mă strânge de umăr.

– Dar îți dai seama de asta acum. Nu va trebui niciodată să-l mulțumești pe Charles Bohlinger – sau pe orice alt bărbat – pentru a demonstra că ești atrăgătoare.

Las cuvintele să mă pătrundă.

– Mda. Secretul mamei m-a eliberat. Numai dacă mi l-ar fi spus mai devreme.

– „Să ai mare grijă de corcitura ta – e o corcitură, nu-i așa? Îi vei permite animalului tău de companie să doarmă la etaj? Dacă da, pot să sugerez să îndepărtezi pilota? E foarte costisitor să o duci la curățătorie. Du-te și creează-ți amintiri cu cățelul tău, iubito. Mama."

Iau scrisoarea de la Brad și o recitesc repede.

– Ea știe că locuiesc în casa ei. Cum a știut asta?

– Habar n-am. Poate că a pus lucrurile cap la cap.

– A pus lucrurile cap la cap?

– Andrew nu voia un câine, deci, dacă ai un câine, nu locuiești cu Andrew. Dacă nu locuiești cu Andrew, logic, locul în care ai fi e chiar aici.

Mă întorc către Brad.

– Vezi, ea mă vrea aici. Acea clauză de treizeci de zile trebuie să fi fost o greșeală.

Vocea mea sună sigură, dar mă întreb dacă nu cumva mă amăgesc singură.

Eu și Brad stăm comod pe canapea, cu picioarele doar în ciorapi sprijinite de măsuța de cafea din fața noastră, în timp ce genericul filmului *Crăciun alb* rulează pe ecran. Brad își bea restul de vin și își verifică ceasul.

– Dumnezeule, mai bine plec. Se ridică în picioare și se întinde. I-am spus mamei că plec devreme mâine. Cu doar două zile rămase până la Crăciun, mă așteaptă s-o ajut să decoreze pomul.

Într-o clădire din cărămidă în stil colonial din Champaign, el și părinții săi vor trece poticnindu-se prin Crăciun, prefăcându-se că nu au observat că le lipsește un membru al familiei, exact cum o voi face și eu.

– Înainte să pleci, trebuie să-ți deschizi cadoul de Crăciun.

– Vai, nu trebuia să-mi iei nimic. El îmi face semn cu mâna să mă mișc. Dar din moment ce ai făcut-o, să-l vedem. Du-te acum. Repejor! Repejor!

Caut cutia dreptunghiulară sub pom. Când el deschide pachetul, pur și simplu se holbează la el. În cele din urmă, scoate corabia de lemn din cutie.

– E frumoasă.

– M-am gândit că e potrivită, tu fiind la cârma bărcii mele de salvare și toate celelalte.

– Bine gândit. Mă sărută pe frunte. Dar tu ești căpitanul navei tale, zice el încetișor. Eu sunt doar un membru al echipajului. Se ridică de pe canapea. Stai așa.

Dispare în debaraua de la intrare, apoi se întoarce la canapea cu o cutiuță mică argintie.

– Pentru tine.

Înăuntru, pe un strat de catifea roșie, e un pandantiv de aur – o parașută în miniatură.

– Ca să ai întotdeauna o aterizare sigură.

Ating pandantivul.

– E perfect. Mulțumesc, Brad. Și îți mulțumesc că ai fost lângă mine în ultimele trei luni. Vorbesc serios. Nu aș fi putut face nimic din toate astea, fără tine.

Îmi ciufulește părul, dar ochii lui sunt posomorâți.

– Sigur că ai fi putut. Dar mă bucur că m-ai lăsat să-ți fiu alături.

Fără avertisment, se apleacă și mă sărută. Este mai lent decât uzualele noastre săruturi pe fugă și mi se taie respirația. Mă ridic brusc în picioare. El a băut prea mult și pentru noi doi, cu inima zdrobită și vulnerabili, această seară ar putea fi periculoasă. Mergem pe hol și îi scot paltonul din debara.

– Crăciun fericit, zic, încercând să par relaxată. Promite-mi că vei suna în clipa în care vei avea vești despre tatăl meu.

– Promit.

Dar în loc să-și ia haina, se uită la mine. Cu multă delicatețe, întinde mâna și îmi mângâie obrazul. Ochii lui sunt atât de tandri, încât, din impuls, îl sărut pe obraz.

– Vreau să fii fericit.

– Idem, șoptește el și pășește mai aproape de mine. Simt un ușor freamăt în pântec, dar încerc să-l ignor. El e îndrăgostit de Jenna. Îmi netezește părul, iar ochii lui îmi cercetează fața, de parcă m-ar vedea pentru prima oară. Vino aici, zice el cu voce răgușită.

Inima îmi bate cu putere în piept. „Nu distruge prietenia voastră. El se simte singur. El e rănit. Îi este dor de Jenna.“

Reducând la tăcere orice rațiune, pășesc în brațele lui.

El mă îmbrățișează și îl aud inspirând, de parcă ar vrea să inhaleze până și ultima părticică din mine. Își lipește corpul de al meu și îi simt căldura, erecția, forța. Închid ochii și mă cuibăresc la pieptul lui. Miroase a pin și-i simt inima bătând în piept. Mă apropii mai mult, neputând să ignor pasiunea ce se aprinde în mine. Degetele lui îmi răsfiră părul și-i simt buzele pe urechea mea, pe gâtul meu. Oh, Doamne, a trecut atât de mult timp de când am fost sărutată așa. Încet, îmi ridic fața spre a lui. Ochii lui, plini de pasiune, se închid și-și coboară buzele peste ale mele. Gura lui e caldă și umedă și delicioasă.

Cu fiecare părticică de voință pe care o am, îl îndepărtez cu delicatețe.

– Nu, Brad, șoptesc, pe jumătate sperând ca el să nu mă audă.

Îl doresc pe acest bărbat, dar e greșit acum. El și Jenna au luat o pauză. Trebuie să termine acea relație înainte să înceapă o alta.

În cele din urmă, își scoate mâinile din părul meu. Îndepărtându-se de mine, își trece o mână peste față. Când se uită în sus, are pete roșii în obraji, fie de la fervoarea pasiunii, fie de rușine, nu sunt sigură.

– Nu putem, zic. E prea devreme.

Ochii lui îmi arată că e rănit și îmi oferă un zâmbet trist. Cu o mână îmi apropie capul de buzele lui și mă sărută pe frunte.

– De ce trebuie să fii atât de al naibii de realistă? întreabă cu vocea înduioșător de mâhnită.

Zâmbesc, deși mă doare inima.

– Noapte bună, Brad.

Stând pe betonul din fața ușii doar în ciorapi, mă uit după el până ce silueta lui dispare după colț. Oricât de greu ar fi, știu că am luat decizia corectă. Brad nu este pregătit pentru o nouă relație.

Intru în casă și închid ușa. În loc de mâhnirea ce mă umbrea când eram singură în apartamentul lui Andrew, în această seară simt o fărâmă de speranță. Deși Brad s-ar putea să nu fie pregătit să iubească din nou, pasiunea care s-a trezit în mine în această seară îmi spune că poate că eu sunt. Mă întorc și-l văd pe Rudy adormit pe covor. Am un câine acum. Și la anul pe vremea asta, voi avea un copil. Mă uit la abdomenul meu plat, imaginându-mă peste câteva luni acoperită de haine de gravidă și vergeturi. Gândul mă umple de o asemenea fericire, încât simt că-mi explodează inima.

Vine dimineața de Crăciun și mă trezesc cu botul lui Rudy împungându-mi coastele. Îl scarpin pe cap.

– Crăciun fericit, Rudy băiete. Imediat, o listă se desfășoară în mintea mea, dezvăluind tot ce trebuie să pregătesc pentru cina familiei. Simt niște crampe cumplite. Să mergem, Rudy. Trebuie să dăm o petrecere.

Tresar de la un alt val de crampe și mă ridic în picioare. Durerea se mai domolește și mă îmbrac în halat. Dar când îmi arunc privirea spre cearșaful șifonat, o văd.

O pată de un roșu aprins.

Capitolul 17

Pentru o clipă mintea mea refuză să accepte adevărul. Pur și simplu mă holbez la pată. Apoi coastele mă apasă și nu mai pot respira. Cad în genunchi și-mi îngrop capul în mâini. Lângă mine, Rudy latră și-și bagă nasul între brațele mele încrucișate. Dar nu mai am nimic să-i ofer acum. Sunt pustiită.

După zece minute în care zac paralizată de durere, sar în picioare, trăgând cearșafurile de pe pat. Lacrimi îmi curg pe față și izbucnesc în hohote puternice, sfâșietoare de plâns. Broboane de transpirație mi se adună la baza părului. Fac cocoloș cearșafurile și le îndes în coșul de rufe. Cu coșul pe coapsă, trag draperia din dormitor. Mă întâmpină o dimineață de Crăciun la fel de perfectă ca o pictură de Norman Rockwell. Dar nu mă pot bucura de frumusețea zilei. Sufletul meu e la fel de pustiit și sterp ca uterul meu.

Trec prin ziua de Crăciun de parcă aș fi anesteziată. Emma și Trevor sunt fascinați de noul meu cățel, iar cei trei asigură multă distracție pentru frații mei. Dar eu privesc absentă, indiferentă la bucurie sau râsete, până și la mâncarea bună. Catherine gustă câte puțin din fiecare fel de pe masă, în timp ce restul mănâncă cu o foame de lup. Eu ciugulesc nepăsătoare.

Pierderea copilului meu fantomă reînvie amintirea morții mamei și o jelesc din nou. Pentru a treia oară astăzi, mă încui în baia de la etaj. Stau aplecată deasupra chiuvetei stropindu-mă cu apă rece pe față, spunându-mi că voi fi bine.

Îmi doream acel copil. Eram sigură că eram însărcinată. Și mama... ea ar trebui să fie aici, la naiba. Ea, care întotdeauna se dădea în vânt după sărbători, merita încă un Crăciun.

Anul trecut am sărbătorit ca de obicei, fără să avem idee de soarta care ne aștepta în noul an. Dacă aș fi știut că avea să fie ultimul ei Crăciun, i-aș fi oferit ceva special, ceva care să o miște profund. În schimb, i-am cumpărat un prăjitor de sendvișuri de la Williams-Sonoma. Chiar și așa, fața i s-a luminat de bucurie, de parcă era chiar cadoul la care sperase. M-a luat în brațe în acea dimineață și mi-a șoptit: „Tu mă faci fericită, draga mea fiică".

Fiecare lacrimă pe care nu am vărsat-o se eliberează dintr-odată. Mă așez pe podea și plâng cu suspine. Am nevoie de dragostea mamei mele atât de mult astăzi. I-aș spune despre nepotul pe care sperasem să i-l ofer. Ea m-ar alina și m-ar asigura că „va mai fi un cer".

– Brett! strigă Joad. Bate în ușă. Hei, Brett. Ești înăuntru?

Îmi ridic capul și inspir.

– Hmm.

– E un apel telefonic pentru tine.

Mă ridic de pe gresia rece și-mi suflu nasul, întrebându-mă cine sună. Am vorbit cu Carrie vreo douăzeci de minute aseară. E probabil Brad, sunând încă o dată să vadă ce fac și să-și mai ceară o dată scuze pentru comportamentul său „libidinos". Deschid ușa băii și-mi târăsc picioarele pe hol. Trevor mă întâmpină la jumătatea scării și-mi întinde telefonul.

– Alo, zic, mângâindu-i creștetul nepotului meu, înainte ca el să țopăie înapoi în jos pe scări.

– Brett? întreabă o voce necunoscută.

– Da.

Liniștea umple spațiul și mă întreb dacă nu cumva am pierdut conexiunea.

– Alo? întreb din nou.

În cele din urmă el vorbește, cu vocea gâtuită de emoție:

– Sunt John Manson.

Capitolul 18

O iau înapoi la goană pe scări în sus până în dormitorul mamei. Închid ușa după mine și mă las pe podea, cu spatele lipit de ușă.

– Bună, John, zic când în sfârșit îmi regăsesc vocea. Crăciun fericit.

El chicotește, scoțând un sunet jos, plăcut.

– Crăciun fericit și ție.

– Probabil crezi că totul este foarte ciudat, zic. Și eu încerc să mă obișnuiesc cu ideea și am găsit jurnalul acum două luni.

– Da. Dar de asemenea este foarte drăguț. Îmi doresc ca Elizabeth să mă fi contactat, dar înțeleg de ce nu a făcut-o.

„Înțelegi?“ vreau să-l întreb. Pentru că mi-ar plăcea să știu. Dar această conversație mai poate aștepta până altă dată – o dată când vom sta față în față, ținându-ne de mână sau cuibăriți amândoi pe canapea, cu brațul lui pe umărul meu.

– Unde locuiești?

– În Seattle. Am un mic magazin de muzică aici, Manson Music. Chiar mai reușesc să cânt la chitară de vreo două ori pe lună.

Nu mă pot opri din zâmbit, imaginându-mi-l pe acest bărbat minunat, muzical, care este tatăl meu.

– Spune-mi mai multe. Vreau să știu totul despre tine.

El chicotește.

– O voi face, îți promit. Dar acum sunt puțin grăbit…

– Îmi pare rău. E Crăciunul. Nu te voi reține. Dar mi-ar plăcea să te văd. E vreo posibilitate să poți veni la Chicago? Eu nu lucrez până după Anul Nou.

El oftează.

– Mi-ar plăcea să te văd, dar momentul nu putea fi mai nepotrivit. Am o fiică de doisprezece ani. Mama ei s-a mutat la Aspen de ceva vreme și eu dețin custodia.

– Am o soră? În mod ciudat, în toate fanteziile mele tată-fiică, asta nu mi-a trecut niciodată prin minte. E grozav. Cum o cheamă?

– Zoë. Și este extraordinară. Dar a tot tușit azi. Mi-e teamă că o paște o răceală. Călătoritul e exclus acum.

– Ce păcat! Un gând îmi trece prin minte și imediat îi dau glas. De ce nu aș veni eu în Seattle? În acest fel Zoë nu ar trebui să călătorească și…

– Apreciez oferta, dar nu e momentul potrivit. Vocea lui e severă acum. Trebuie să o țin pe Zoë departe de oameni, doar ca măsură de precauție.

Dintr-odată îmi dau seama ce se întâmplă. Tatăl meu caută scuze. El nu vrea să mă vadă. El nu vrea ca fata lui cea mică și impresionabilă să-i cunoască secretul rușinos. De ce nu m-am așteptat la asta?

– Bine, altă dată atunci. Mai bine te-ai întoarce la Zoë acum.

– Da, mai bine aș face-o. Dar, Brett, sunt fericit să te cunosc. Abia aștept să te întâlnesc, doar că nu acum. Înțelegi?

– Desigur. Transmite-i dragostea mea lui Zoë. Spune-i că sper să se simtă mai bine.

Pun telefonul lângă mine. În sfârșit, mi-am găsit tatăl. Și am și o soră vitregă, în plus. Deci, de ce mă simt mai respinsă ca niciodată?

Toți ochii sunt asupra mea când intru în camera de zi.

– Era tatăl meu, zic, încercând să par bine dispusă. John Manson.

Shelley se trezește din moțăială.

– Cum a fost?

– Minunat. Pare cu adevărat grozav. E un om cumsecade, pot să-mi dau seama.

– Unde locuiește? întreabă Joad.

Mă trântesc în fața focului și-mi îmbrățișez genunchii.

– Seattle. Și încă mai face muzică. Nu e grozav?

– Ați făcut planuri să vă întâlniți? întreabă Shelley.

Îi caut fața drăgălașă a lui Rudy și-i scarpin bărbia.

– Nu încă, dar vom face curând.

– Invită-l în Chicago, zice Jay. Ne-ar plăcea tuturor să-l cunoaștem.

– O voi face, de îndată ce fiica lui se însănătoșește. Acum e puțin bolnavă. Vă vine să credeți? Am o soră!

Joad își ține sus paharul de Bloody Mary și ridică din sprânceană.

– Deci, are o familie adevărată?

Simt că mă sufoc.

– Ce vrei să spui, o familie *adevărată*?

– Nimic. Eu doar am vrut să zic...

– Ce vrea să spună Joad, zice Catherine, e că el are o familie cu care locuiește, o familie pe care o cunoaște.

Jay se așază lângă mine pe pardoseală, punându-și o mână pe umărul meu.

– Și tu ești familia lui adevărată. Dar trebuie să te pregătești, surioară. Va fi diferit pentru tine și Johnny, încercând să aveți o relație acum, după treizeci și patru de ani. El niciodată nu te-a legănat să adormi sau nu s-a întins în pat lângă tine când aveai un coșmar...

„Sau nu și-a făcut griji pentru mine, când aveam guturai.“

Joad încuviințează din cap.

– O femeie de la serviciu a avut un fiu pe care l-a dat spre adopție. Când el a căutat-o nouăsprezece ani mai târziu, a fost extrem de tulburător. Ea avea doi copii mici atunci și dintr-odată acest străin voia să intre în viețile lor. Ea s-a simțit complet ruptă de el. Clătină din cap, încercând parcă să alunge imaginea de coșmar, după care mă vede pe mine. Deși nu va fi la fel și pentru tine.

O ceață groasă mi se întinde în piept. Tatăl, pe care l-am tot căutat, nu vrea să mă cunoască. El are o altă fiică, o fiică adevărată, pe care o adoră. Iar eu sunt boala contagioasă de care îi este teamă că ar putea să facă rău relației lor. Oare a anticipat asta mama? De aceea nu mi-a spus niciodată despre el?

*

La ora nouă stau la ușa din față cu pantofii în mână, epuizată și deznădăjduită, conducându-mi frații. Joad și Catherine sunt ultimii care pleacă, dar, stând pe hol, Joad pare să ezite. Bâjbâie după cheile de la mașină, înainte să i le dea lui Catherine.

– Du-te și pornește mașina, draga mea. Vin imediat.

De îndată ce ea pleacă, el se întoarce către mine.

– Intenționam să te întreb, cât mai ai de gând să locuiești aici, în casa mamei?

Tonul lui îmi face pulsul să accelereze.

– Eu... eu nu sunt sigură. Nu am unde să mă duc în altă parte acum.

El își freacă bărbia.

– Mama a stipulat un maxim de treizeci de zile. Tu ești aici de la Ziua Recunoștinței, nu-i așa?

Mă holbez la el neîncrezătoare. În acest moment, orice genă bună din ADN-ul mamei mele e ascunsă și tot ce pot vedea e Charles Bohlinger.

– Da, dar ea a zis treizeci de zile *consecutive*. Eu îmi petrec fiecare zi de luni la Casa lui Joshua.

Gura lui nu zâmbește, doar ochii lui, într-un fel batjocoritor, care mă face să mă simt prostuță.

– Și ce? Crezi că perioada începe din nou în fiecare săptămână?

Asta e exact ceea ce gândesc. Dar zâmbetul afectat de pe chipul lui mă anunță că el nu este de acord.

– Ce vrei să fac, Joad? Trăiesc din salariul de profesoară. Nu am primit nici o moștenire. Mi-am donat toată mobila.

Își ridică mâinile.

– Bine, bine. Uită de asta. Doar că m-am gândit că tu, din toată lumea, ai vrea să urmezi regulile mamei. Stai cât vrei. Mi-e indiferent. Mă sărută scurt pe obraz. Mulțumesc pentru ziua grozavă. Te iubesc.

Trântesc ușa după el, dar ușa masivă de palisandru e atât de grea, încât nici măcar nu se închide. Mă îndrept spre camera de zi, apoi mă întorc și-mi arunc pantofii la ușă.

– Să te ia naiba, Joad!

Rudy sare de pe covor și fuge spre mine. Mă trântesc în fața lui.

– Și tu, zic, băgându-mi nasul în blana lui. Mulțumită ție, trebuie să găsim un apartament care acceptă corcituri bătrâne și neîngrijite. Ce-o să ne facem?

Sunt epuizată emoțional și nu-mi doresc nimic altceva decât să mă bag în cearșafurile luxoase ale mamei și să plutesc în tărâmul viselor. În schimb, stau trează la trei dimineața, mintea mea trecând de la gândurile legate de tatăl meu la uterul meu gol, la revenirea cu picioarele pe pământ provocată de frații mei. Dragostea imediată pe care am simțit-o pentru sora mea vitregă a dispărut, lăsând în urmă un val de gelozie tulburător și dispreț față de mine însămi.

Mă întorc pe o parte, iar gândurile mă duc la Joad. Îi repet cuvintele – acuzațiile – iar și iar în mintea mea, până când, în cele din urmă, dau la o parte plapuma și-mi târăsc picioarele la parter. Îmi găsesc laptopul pe blatul din bucătărie.

În zece minute, e dureros de evident că venitul meu insuficient și prietenul blănos vor fi obstacole semnificative în găsirea unei locuințe. După ce am cercetat pagini de clădiri splendide de închiriat, care mi-ar mânca salariul pe o lună, inspir adânc și revizuiesc căutarea. Nu am nevoie de un al doilea dormitor. Dar tarifele pentru aprtamente cu un singur dormitor sunt tot prea mari. Nu există decât o soluție: trebuie să mă mut în sud. Cartierele dezirabile din nord-est, în care mi-am petrecut întreaga viață, sunt pur și simplu prea scumpe. Ce contează că toată lumea din întregul meu univers locuiește la nord de Loop?

Apăs ENTER și-mi dau seama că aveam dreptate. Chiriile mai la sud de Loop sunt mult, mult mai ieftine... *totuși* nu suficient de ieftine pentru cineva cu salariul de profesor începător. Fără să intru în fondul de pensie sau să subînchiriez împreună cu o mulțime de străini, singura mea opțiune este să locuiesc la sud de autostrada Eisenhower – o zonă în care nu mi-am imaginat niciodată că aș putea locui.

Nu pot face asta! Nu pot locui într-o zonă necunoscută mie – o zonă unde crima și depravarea sunt generalizate. Din nou, sunt consternată. Ce Dumnezeu o fi fost în mintea mamei?

Capitolul 19

Soarele se ridică deasupra orizontului când, cu ochii roșii și ciufulită, o iau pe Sanquita de la Casa lui Joshua s-o duc la spital, unde are programare la doamna doctor Chan. E o dimineață geroasă – genul de dimineață de care îți aduci aminte mai degrabă după sunete decât după imagini... zăpada scârțâind sub ghete, plăcile de gheață care crapă pe lacul Michigan, murmurul cazanelor de încălzire care funcționează fără oprire. Sanquita stă pe scaunul din dreapta, purtând un costum de trening din velur și o jachetă scurtă cu guler de blană artificială, frecându-și mâinile goale în fața încălzirii.

– Conform *U.S. News & World Report*, îi spun, Centrul Medical al Universității din Chicago are unul dintre cele mai bune programe de nefrologie din țară.

Trage în jos parasolarul pentru a se proteja de lumina soarelui și se lasă pe spate, băgându-și mâinile sub coapse.

– Tot nu înțeleg de ce faceți asta. Nu aveți lucruri mai bune de făcut?

– Îmi pasă de tine. Ea își dă ochii peste cap, dar eu continui să vorbesc. Știu că nu vrei să auzi asta și știu că nu ai încă încredere în mine, dar e un adevăr simplu. Și când îți pasă de cineva, vrei să-l ajuți.

– Chestia e că eu chiar nu am nevoie de ajutorul dumitale. De îndată ce se naște copilul, voi fi mai bine.

– Știu, zic, dorindu-mi să-mi cred asta. Dar nu cred.

Ea pare foarte palidă în lumina aspră a dimineții și, judecând după burta ei, nu ia suficient în greutate.

– Ai ales vreun nume? întreb, sperând să destind atmosfera.

– Îhî, zice ea, frecându-și picioarele cu mâinile. Îmi voi numi copilașul după frățiorul meu.

– Fratele tău trebuie să fie un tip special.

– A fost. Și deștept.

– A fost? întreb încetișor.

– A murit.

– Oh, scumpo. Îmi pare rău.

Știu destule acum, încât să nu fiu curioasă. De îndată ce lucrurile devin personale, Sanquita se închide în sine. Mergem în liniște încă un minut când, spre surpriza mea, ea continuă:

– Eram în clasa a șasea. Deonte și Austin erau singurii copii rămași acasă. Restul eram la școală. Li s-a făcut foame. Deonte a urcat pe blat. El încerca să ajungă la o cutie de cereale.

Părul mi se ridică pe mâini și vreau să-i spun să se oprească. De data aceasta nu vreau să aud ce se întâmplă după aceea.

Ea se uită fix prin geamul lateral.

– El nu știa că aragazul era pornit. Pijamalele i-au luat foc. Austin a încercat, dar nu a putut să facă nimic. Clatină din cap, ochii ei sunt concentrați asupra orizontului. Probabil sunt furioasă pe mama încă de atunci. Cei de la district au spus că nu a fost vina ei, dar eu știu de ce ea nu s-a trezit când frații mei au țipat. Când am ajuns acasă de la școală, am aruncat totul în toaletă. Sub nici o formă nu aveam să ajungem în plasament. Uneori mă întreb de ce am făcut asta.

Mi se strânge inima. Marijuana? Cocaină? Metamfetamină? Nu întreb. Întind mâna și o așez cu blândețe pe brațul ei.

– Îmi pare rău, dulceață. Deonte va trăi prin intermediul copilului tău. Este foarte drăguț din partea ta.

Ea se uită la mine.

– Hm. Nu Deonte. Austin o să-l cheme. Austin nu a mai fost la fel după aceea. Mama l-a făcut să creadă că a fost vina lui. El a devenit foarte tăcut. Avea tot soiul de probleme. Nu s-a mai dus la școală de când avea paisprezece ani. Acum doi ani s-a împușcat cu pistolul unchiului meu. Îi era prea greu să trăiască după ce l-a văzut pe Deonte murind.

În afară de asistente și recepționera dezinvoltă, care stă în spatele unui panou de sticlă, suntem primele care ajungem la cabinetul doamnei doctor Chan. Stând lângă mine în zona de recepție sterilă, Sanquita completează formularele.

– Sanquita Bell, strigă o asistentă din ușa deschisă.

Sanquita se ridică în picioare.

– Veniți?

Îmi ridic ochii din revistă.

– E în regulă, pot să stau aici.

Ea își mușcă buza, dar nu se mișcă.

– Sau pot să vin, dacă vrei. E decizia ta.

– Asta ar fi grozav.

Nu-mi vine să cred. Mă vrea lângă ea. Las revista de-o parte. Punând o mână protectivă pe umărul ei, o urmăm pe asistentă în sala de consultații.

Purtând un halat de spital subțire, verde, Sanquita stă pe masa de examinare cu un cearșaf care-i acoperă picioarele subțiri și goale. Cu părul legat la spate cu un elastic de cauciuc și fața lipsită de orice urmă de machiaj, Sanquita arată ca un copil care-și așteaptă pediatrul. Auzim o bătaie ușoară la ușă și dr. Chan intră în încăpere. I se prezintă Sanquitei și se întoarce spre mine.

– Dumneavoastră sunteți?

– Sunt Brett Bohlinger, profesoara… și prietena Sanquitei. Mama ei locuiește în Detroit.

Ea încuviințează din cap, de parcă acest răspuns vag este suficient. După o examinare amănunțită, multiple prelevări de sânge și o serie de întrebări epuizante, dr. Chan își dă jos mănușile din latex și-i spune Sanquitei să se îmbrace.

– Ne întâlnim vizavi, în cabinetul meu.

Stăm în fața biroului doamnei doctor, iar ea nu pierde timpul înainte de a trece la subiect.

– Ai o boală foarte gravă, Sanquita. Iar sarcina aduce complicații serioase. Starea fragilă a rinichilor tăi este afectată și mai mult de stresul sarcinii. Când rinichii nu funcționează adecvat, nivelul de potasiu crește, cum bănuiesc că a făcut-o deja. Când asta se întâmplă, riști să faci stop cardiac. Ea mută niște hârtii pe birou și nu mă pot decide dacă ea se simte

inconfortabil sau e nerăbdătoare. Vreau să te văd din nou, după ce primesc rezultatele analizelor, dar graba este necesară. Sugerez să avortezi fătul cât de curând posibil.

– Poftim? Nu! Sanquita se întoarce spre mine de parcă aș fi trădat-o. Nu!

Îmi pun mâna pe brațul ei și mă întorc către doctoriță.

– E spre sfârșitul celui de-al doilea trimestru, doamnă doctor Chan.

– Avortul în sarcina avansată se face când viața mamei este în pericol. În acest caz, viața ei este în pericol.

Sanquita se ridică în picioare, evident pregătită să lase această conversație în urmă. Dar eu rămân așezată.

– Care este prognosticul dacă nu o face?

Femeia se uită direct la mine.

– Are șanse de cincizeci la sută. Șansele copilului sunt mai degrabă treizeci la sută.

Ea nu spune *de supraviețuire*. Nu trebuie să o facă.

Sanquita stă cu ochii fixați pe parbrizul mașinii – chipul ei împietrit, ca de granit.

– Nu mă întorc acolo. Nu o voi face. Femeia aceea vrea să-mi omor copilul. Asta nu se va întâmpla.

– Scumpo, asta nu e ceea ce vrea, e ceea ce crede că e cel mai bine pentru tine. Viața ta e în joc. Înțelegi?

– *Dumneavoastră* înțelegeți? Se încruntă spre mine. Nu aveți copii. Nu aveți nici un drept să-mi spuneți ce să fac!

Inima mi se frânge. Pata roșie de sânge revine în plină forță. Mă străduiesc să-mi mențin respirația regulată.

– Ai dreptate. Îmi pare rău.

Se holbează prin geamul lateral și mergem în liniște câțiva kilometri. Aproape că ajungem pe Carroll Avenue, când în sfârșit vorbește, iar vocea ei este atât de înceată că abia dacă o pot auzi.

– Voiați copii, nu-i așa?

Ea o zice de parcă ar fi prea târziu, de parcă mi-am pierdut fereastra de oportunitate. Iar în lumea ei, la treizeci și patru pari bătrân.

– Da, îmi doream – îmi doresc – vreau copii.

În cele din urmă, se întoarce spre mine.

– Ați fi fost o mamă bună.

E în același timp cel mai dulce și cel mai crud lucru pe care ar fi putut să-l spună. Mă întind și-i strâng mâna. Ea nu și-o trage înapoi.

– Și tu vei fi, într-o zi, când îți vei rezolva problema cu rinichii. Dar acum... eu doar nu vreau să te pierd.

– Domnișoară Brett, nu vedeți? Viața mea nu înseamnă nimic dacă nu am copilașul meu. Mai degrabă aș muri decât să-mi omor acest copil.

Genul de dragoste „aș muri pentru tine“. Sanquita a găsit-o. Și exact ca o dragoste obsesivă, s-ar putea chiar să o omoare.

E numai zece dimineața când o las pe Sanquita la Casa lui Joshua. Îmi planificasem să-mi petrec dimineața cu ea, să ne oprim să luăm micul dejun, să cumpărăm câte ceva pentru bebeluș, dar starea noastră sufletească e atât de departe de sărbătorire, încât nici măcar nu o sugerez.

Când ies de pe alee, observ paginile pe care le-am printat în timpul căutării mele nocturne de apartamente, împrăștiate pe bancheta din spate. Trag pe dreapta și răscolesc printre ele, căutând acea casă drăguță de cărămidă, pe care am văzut-o în Pilsen. Poate că voi conduce până acolo, doar ca să o văd. Apoi le pot spune lui Joad și lui Brad că am căutat.

Răsfoiesc printre pagini. Văd șase locuri în Little Italy, patru apartamente în University Village, dar nu pot găsi acel loc drăguț din Pilsen. Știu că l-am listat. Unde a dispărut? În poala mea, celelalte pagini par să-mi cerșească atenția, ca niște copii neglijați. La naiba... s-a dus pe apa sâmbetei.

Încerc să mă îmbărbătez cu idea că voi fi mai aproape de muncă și de Casa lui Joshua. Dar nu sunt îmbărbătată. Aceste cartiere din South Side arată mohorâte și deprimante... chiar de-a dreptul periculoase. Mă înviorez când intru în cartierul italiano-american Little Italy, cu zona lui comercială energică și unele dintre cele mai bune restaurante din oraș. Ar putea merge. Caut prima adresă cu degetele încrucișate. Dar în loc de una dintre casele drăguțe, pe care le-am văzut în cartier, văd o clădire de beton, ca un bloc, cu geamul din față acoperit cu scânduri ca un petic pe ochi. Dumnezeule, această dărăpănătură nu arată deloc ca imaginea de pe Craigslist. Furia mea crește când ajung pe Loomis Street, unde semnul de închiriat se pierde într-o curte acoperită cu orice, de la cauciucuri vechi de mașină până la o masă de călcat ruginită. La asta s-a gândit mama? Nu mă pot hotărî dacă sunt rănită, ofensată sau furioasă. Decid că sunt toate trei.

E ora cinci în ajunul Anului Nou și stau pe bancheta de la fereastră din casa mamei, ținând în mână o pungă de M&M's. Afară, soarele pierde bătălia cu luna, în timp ce orașul se pregătește pentru tărăboiul lui anual. Cu Rudy încolăcit la picioarele mele, îi ofer lui Carrie ultimele informații la telefon. Îi povestesc despre vizita la doctor a Sanquitei și despre interogatoriul lui Joad în legătură cu situația locuinței mele.

– Iar Johnny a sunat din nou aseară. Ca de obicei, el a vrut să vorbească doar despre Zoë. Răceala ei s-a agravat. E îngrijorat. Aș fi vrut să-i spun: „Înțeleg. Nu trebuie să-ți faci griji. Nu o să apar în pragul tău".

– Nu te grăbi să tragi concluzii. Odată ce Zoë se va însănătoși, va putea să se concentreze asupra ta. Crede-mă. Știu cum e să ai un copil bolnav. El devine întreaga ta lume.

Încep să bombănesc că e doar o răceală, pentru numele lui Dumnezeu, dar mă opresc. Sanquita avea dreptate. Nu înțeleg. Eu nu am copii.

– Deci, ce mai fac copiii tăi? întreb.

– Grozav. Tayloe a avut un recital de dans joi seară. O să-ți trimit înregistrarea. Ea e cea înaltă din spate, care în mod constant pierde ritmul, exact cum făceam și eu întotdeauna.

Chicotim.

– Ce faci în seara asta? întreabă ea.

– Nimic. Jay și Shelley sunt la nu știu ce petrecere sofisticată. M-am oferit să stau cu copiii, dar Shelley a angajat o bonă. Așa că am închiriat toate filmele vechi cu Meg Ryan pe care le-am putut găsi. Mă îndrept spre teancul de DVD-uri de pe măsuța de cafea. Am *Nopți albe în Seattle*, *Mesaj pentru tine*... Vrei să vii aici? o tachinez eu.

– Dacă ai *Când Harry a cunoscut-o pe Sally*, sunt acolo.

– E primul pe care l-am ales.

Râdem.

– Doamne, Bretel, mi-e dor de tine. Noi mergem la o petrecere cu unii dintre prietenii de la serviciu ai Stellei. Să-ți spun drept, mi-aș schimba seara cu a ta. Uneori chiar te invidiez.

– Nu o face, zic, întorcându-mă la bancheta de lângă fereastră. Nu e nimic de invidiat în viața mea. Mi se pune un nod în gât. E deprimant să fii singură, Car. Merg pe stradă și văd aceste cupluri tinere – cel mai adesea împingând un cărucior de copil – și mă simt atât de bătrână. Dacă nu voi

găsi niciodată pe cineva? Dacă nu o să am niciodată copii? Oare copiii din cartier o s-o ia la fugă când trec pe lângă casa mea, speriați de bătrâna nebună care locuiește singură cuc? Înșfac un șervețel și-mi șterg nasul. Doamne, o să mor aici singură, în casa mamei.

– Nu. Nu ai voie să locuiești acolo, îți amintești? Mai degrabă o să mori singură în vreo locuință închiriată și sărăcăcioasă.

– Oh, foarte drăguț.

Ea râde.

– O să fie bine, Bretel. Ai treizeci și patru, nu nouăzeci și patru. Și o să cunoști pe cineva. Se oprește. De fapt, bănuiesc că deja ai cunoscut.

– Serios? Îmi bag șervețelul în buzunar. Și cine ar putea fi, mă rog, acela?

– Avocatul mamei tale.

Inima-mi tresaltă.

– Brad? Sub nici o formă.

– Te-ai gândit vreodată la asta? Și să nu mă minți.

Oftez și mai iau o mână de M&M's.

– Bine, poate. Îi povestesc despre ultima dată când l-am văzut și despre încercarea lui firavă de a mă seduce. El și Jenna au luat o pauză. Era singur și puțin băut. Am fi stricat totul dacă ne-am fi cuplat.

– Relația lor a fost cu întreruperi de luni de zile. Chiar tu mi-ai spus-o. Uite, m-am tot gândit. Știi când te întrebai de ce mama ta l-a angajat pe Brad, în loc să-l folosească pe boșorogul pe care l-a folosit ani de zile?

– Mda?

– Cred că ea s-a gândit să te cupleze cu Brad.

Mă îndrept de spate.

– Crezi că a vrut ca eu și Brad să fim împreună?

– Da.

Ca o ivire bruscă a soarelui ce despică un cer furtunos, sunt dintr-odată lămurită. Nu pot să cred că nu mi-am dat seama mai devreme. Mama l-a ales pe Brad Midar să se ocupe de bunurile ei, în locul domnului Goldblatt, știind că aveam să ne îndrăgostim. A pus la cale o relație cu totul nouă pentru mine cu un bărbat pe care îl cunoștea și îl respecta. Jurnalul ei roșu nu a fost ultimul ei dar pentru mine, până la urmă!

Mă uit fix la telefon și repet în minte ce voi spune, pentru a patruzeci și șaptea oară. Mâinile îmi tremură, dar, de asemenea, mă simt ciudat de

calmă. Nu sunt singură. Mama mea e cu mine în această chestiune, o pot simți. Pipăi micul pandantiv de aur, parașuta mea, pentru a-mi asigura o aterizare ușoară. Inspir adânc și formez numărul. El răspunde la al treilea țârâit.

– Sunt eu.

– Hei, care-i treaba?

Pare amețit de somn și mi-l imaginez întinzându-se și orbecăind după ceas să verifice ora. Sunt tentată să-l tachinez legat de faptul că suntem o pereche de rataţi, singuri în ajunul Anului Nou, dar acum nu e momentul pentru glume. Înghit cu noduri.

– Ți-ar plăcea puțină companie în seara asta?

Mesajul meu nu lasă loc de îndoială. Nu spune nimic imediat, și inima mi se strânge. Sunt pe punctul de a râde și de a-i spune că doar am glumit, când îi aud vocea, blândă și caldă ca un pahar de sherry într-o seară geroasă.

– Mi-ar plăcea.

Fulgi delicați cad din cer ca o făină cernută. Fac la dreapta pe Oakley și merg pe strada liniștită, iluminată discret de felinarele stradale. Ca prin minune, găsesc un loc de parcare la doar o stradă distanță de duplexul lui. Un semn bun, decid. Cobor din mașină și pe măsură ce mă apropii de casa lui, o iau la fugă. Toate sunt așa cum ar trebui să fie. Împreună, vom realiza totul până la ultimul țel, incluzând teribilul cal. Chiar și sarcina mea falsă pare mai puțin devastatoare acum. Brad va fi un tată extraordinar, cu mult mai bun decât ar fi Andrew vreodată. Mă simt amețită acum, încântată să-mi încep noul an, noua mea viață.

Mă opresc când ajung pe veranda lui. Dacă bănuiala mea și a lui Carrie e nefondată? Îmi simt pulsul în tâmple. Fac o greșeală? Înainte să mă răzgândesc, ușa se deschide și ochii ni se întâlnesc. El poartă o pereche de blugi și o cămașă de bumbac, scoasă din pantaloni. Arată atât de minunat, încât vreau să-mi arunc brațele în jurul lui. Dar nu apuc. Mi-o ia înainte.

Împinge ușa cu piciorul și mă lipește de perete. Respirația mi se întețește și mi se învârte capul. Îmi dau jos haina și-mi încolăcesc brațele în jurul gâtului său. Luându-mi fața în palme, îmi sărută gâtul, buzele, limba lui amestecându-se cu a mea.

Are un ușor gust de burbon și aș vrea să-l sorb. Îmi trec degetele prin părul lui. Este des și moale – exact cum mi-am imaginat că avea să se simtă.

Mâinile lui se plimbă pe trupul meu. Îmi ridică puloverul, iar degetele lui îmi găsesc pielea. Mă înfior toată.

El îmi trage puloverul peste cap și își strecoară mâinile sub sutien, ținându-mi sânii în căușul palmelor.

– Oh, Doamne, șoptește el lângă gâtul meu. Ești atât de frumoasă.

Sunt în flăcări acum. Îmi întind mâna și pipăi orbește după catarama curelei lui. Găsesc încheietoarea de piele și o desfac. Apoi îi deschei nasturii de la blugi.

Și din cealaltă cameră, îi aud telefonul sunând.

Corpul său devine rigid și degetele i se opresc pe sfârcurile mele.

Sună din nou.

Din instinct, știu că e Jenna. Și știu că și Brad știe.

– Ignoră-l, șoptește, frământându-mi sânii.

Dar degetele lui sunt neîndemânatice acum, de parcă și-ar fi pierdut ritmul – sau interesul.

Îmi îngrop capul la pieptul lui și ascult telefonul sunând din nou. În cele din urmă, mâinile i se lasă în jos pe lângă corp.

Un sentiment de greață mă copleșește. Sunt atât de proastă. Unde mi-o fi fost capul? Mă eliberez și-mi încrucișez brațele pe pieptul gol.

– Du-te. Răspunde la telefon.

Dar sunetul s-a oprit acum. Singurul sunet este geamătul deprimant al centralei termice și respirația grea a lui Brad. Stă în fața mea, cu pantalonii descheiați și cu cămașa șifonată și-și masează ceafa. Întinde mâna spre mine și nu e nici un dubiu în privirea gravă din ochii lui. E o privire tandră care spune că el nu vrea să mă rănească. O privire care-mi spune că inima lui aparține altcuiva.

Încerc să-mi fac buzele să zâmbească, dar colțurile se lasă în jos de parcă ar avea voință proprie.

– Sun-o, șoptesc și mă aplec să-mi ridic puloverul.

Îl aud strigându-mă în timp ce cobor în grabă scările verandei. Ajung pe trotuar și o iau la fugă, speriată că lumea mea se va prăbuși, dacă mă opresc chiar și pentru o clipă.

Capitolul 20

Din fericire, vacanța de Crăciun se termină, și activitatea mea didactică reîncepe. Cine ar fi crezut că viața mea putea fi atât de jalnică, încât mai degrabă aș fi la serviciu, decât în vacanță? Îmi ridic geanta de piele pe un umăr și bagajul pentru o noapte pe celălalt.

– Să te distrezi la mătușa Shelley, Rudy băiete. Ne vedem mâine.

Sunt pe drum, înainte de șase, dar deja traficul dinainte de răsărit este haotic. Trec în revistă ziua lungă care mă așteaptă. Ce naiba m-a apucat să-mi păstrez tura de luni noapte de la Casa lui Joshua în prima zi când mă reîntorc la muncă? Deși, ca să fiu sinceră, e probabil mai bine că sunt la adăpost decât acasă jelind bebelușul care nu era, noua dragoste care nu era sau tatăl care s-ar putea să nu fie.

Aprind luminile și biroul meu se trezește din somnul său. Pe pervaz, îmi observ mușcatele. Florile s-au transformat în semințe, iar frunzele sunt fragile și îngălbenite, dar au reușit să supraviețuiască pauzei de două săptămâni – exact ca mine. Îmi pornesc calculatorul. Nu e încă ora șapte, ceea ce înseamnă că am două ore minunate să mă organizez, înainte să înceapă ziua mea aglomerată de lucru. Examenele finale din primul semestru încep mâine, și Sanquita va da cinci până la sfârșitul săptămânii.

Lumina roșie intermitentă a telefonului mă anunță că am mesaje. Îmi iau agenda și ascult. Primele două sunt noi cereri pentru școlarizarea la domiciliu. Al treilea mesaj este de la doctorul Taylor, lăsat pe 23 decembrie. Mă așez când îi aud vocea și mușc din radiera creionului.

– Hei, sunt Garrett. Pentru eventualitatea în care se întâmplă să-ți verifici mesajele în timpul vacanței, voiam să-ți dau numărul meu de mobil. Este 312 555 4928. Sună-mă oricând. Voi fi prin preajmă. Sărbătorile pot fi apăsătoare, în special primul Crăciun fără mama ta. Se oprește. În orice caz, doar voiam să știi cum să dai de mine. Și dacă asculți acest mesaj după Anul Nou, mă bucur că ai supraviețuit sărbătorilor. Felicitări și La mulți ani cu bucurii! Să ne auzim curând.

Îmi las creionul și mă uit fix la telefon. Doctorului Taylor îi pasă cu adevărat de mine. Nu sunt doar profesoara pacientului său. Ascult a doua oară, doar pentru a-i auzi vocea și mă surprind zâmbind, pentru prima dată după zile bune. Îi formez numărul, sperând că și el este matinal.

Este.

– La mulți ani, Garrett. Sunt Brett. Abia acum ți-am ascultat mesajul.

– Hei! Ei bine, eu doar... eu nu eram sigur dacă...

Pare jenat, iar eu zâmbesc.

– Mulțumesc. Îți sunt foarte recunoscătoare. Cum a fost de sărbători?

El îmi spune că și-a petrecut ziua de Crăciun cu surorile lui și familiile lor.

– Am luat cina în casa nepoatei mele din Pennsylvania.

– Casa nepoatei? Sunt încurcată pentru o clipă. Dar, desigur, spre deosebire de bebelușul Emma, nepoata lui este adultă, poate chiar de vârsta mea. Ce drăguț!

– Melissa este fiica surorii mele mai mari. E greu să-ți imaginezi că are doi copii la liceu acum. El se oprește pentru o clipă. Tu cum ai petrecut sărbătorile?

– Din fericire pentru tine, eu nu am primit mesajul decât astăzi. Dacă aveam numărul, acesta ar fi fost programat pe apelare rapidă.

– Atât de rău a fost, hm?

– Mda. Atât de rău.

– Primul meu pacient nu vine decât la ora nouă. Vrei să vorbim despre asta?

Îl scutesc de detaliile legate de cum mi-a venit ciclul în ziua de Crăciun și de episodul umilitor cu Brad, dar îi ofer un instantaneu al sărbătorilor mele – jelirea mamei, căutarea inutilă de apartamente și vizita la doctor a Sanquitei. E de la sine înțeles că e un ascultător excelent. La urma urmei, e psihiatru. Dar acest doctor, care e specializat în boli mintale, mă face să mă simt normală, nu ca un soi de psiho-ciudățenie aproape disfuncțională, cum mă simt uneori. Chiar mă face să râd... până când mă întreabă dacă mai am vreo veste despre tata.

– Că tot veni vorba, m-a sunat în ziua de Crăciun. Are o altă fiică, trântesc eu. Una pe care o cunoaște și adoră. Nu e nici pe departe la fel de nerăbdător să mă cunoască pe cât sunt eu să-l cunosc pe el. În clipa în care am rostit cuvintele, le-am regretat. Nu ar trebui să fiu geloasă pe sora mea. Ea nu se simte bine. Ar trebui să fiu mai înțelegătoare.

– Nu v-ați făcut planuri să vă întâlniți?

– Nu. Îmi ciupesc rădăcina nasului. Zoë e răcită. El nu vrea ca ea să călătorească și nu vrea să o expună la nici un fel de germeni, a căror purtătoare aș putea fi.

– Și asta te face să te simți respinsă.

Vocea lui e blândă și binevoitoare.

– Da, șoptesc. Am crezut că va lua primul zbor către Chicago. Poate că el nu vrea să o supere pe Zoë, aducându-mă în clan. Cine știe? Mă simt egoistă, dar am așteptat atât de mult timp. Eu doar vreau să-l cunosc – și pe Zoë, de asemenea. Ea e sora mea.

– Sigur că vrei.

– Mă simt de parcă... de parcă aș fi un soi de dar pe care i l-am oferit tatălui meu, dar e un dar de care el nu avea, de fapt, nevoie. I-am oferit o dublură, iar el e înnebunit după original. Îmi închid ochii strâns. Pur și simplu sunt geloasă pe Zoë. Știu că nu ar trebui, dar asta simt.

– Nu există *trebuie* când este vorba despre sentimentele noastre. Ele sunt ceea ce sunt. Vocea lui este ca un prosop rece pe fruntea mea febrilă. Cred că simți că tatăl tău îți protejează sora, dar nu și pe tine.

Încep să mă sufoc și îmi fac vânt feței.

– Îhî. Îmi arunc privirea la ceas. Oh, Doamne! E opt treizeci. Trebuie să te las.

– Brett, sentimentele tale sunt normale. Ca orice persoană sănătoasă, îți dorești o relație în care să te simți susținută, protejată, îngrijită. Iar tu ai avut așteptări mari, că tatăl tău avea să-ți satisfacă acele nevoi. Și poate că o va face. Dar acele nevoi pot fi satisfăcute și în alte feluri.

– E acesta momentul când îmi prescrii Xanax sau Valium sau altceva?

El chicotește.

– Nu. Tu nu ai nevoie de medicamente. Tu ai nevoie doar de mai multă dragoste în viața ta – fie din partea tatălui tău, fie din partea unui iubit, fie din altă sursă, poate chiar din partea ta. Ceea ce lipsește e o nevoie umană de bază. Fie că mă crezi sau nu, ești una dintre persoanele norocoase – admiți că ai nevoie de ea. Sunt o mulțime de oameni nefericiți acolo, care și-au reprimat nevoile. Căutarea dragostei creează vulnerabilitate. Doar oamenii sănătoși își pot permite să fie vulnerabili.

– Eu nu mă simt prea sănătoasă în această clipă, dar din moment ce tu ești expertul, te voi crede pe cuvânt. Arunc o privire la calendar și observ că am o ședință la nouă și cincisprezece cu Amina. Chiar trebuie să plec, ca și tine de altfel. Dar îți mulțumesc pentru ședință. Voi primi vreo factură mare și grasă la sfârșitul tratamentelor mele?

El râde.

– Poate. Sau poate că doar te voi pune să mă răsfeți cu un prânz într-o zi.

Sunt prinsă cu garda jos. Oare doctorul Taylor îmi face avansuri? Hm. Niciodată nu am avut un iubit mai în vârstă. Dar trebuie să admit, eu nu sunt chiar expertă în relații cu bărbații de vârsta mea. Ar putea Garrett să fie un Michael Douglas pentru Catherine Zeta-Jones de mine? Un Spencer Tracy pentru Katharine Hepburn de mine? Mintea mea gonește să găsească ceva inteligent de spus, ceva neînsemnat, dar substanțial, care să-i dea de înțeles că ușa e deschisă – chiar dacă numai o crăpătură.

Dar am așteptat prea mult timp.

– Treci la treabă, zice el, mai profesionist decât de obicei. Te rog, sună-mă după următoarea ședință cu Peter, bine?

– Da. Da, desigur.

Vreau să mă întorc la subiectul prânzului, dar el deja își ia rămas-bun și până să-mi dau seama legătura s-a întrerupt.

La propriu și la figurat.

Cât e ziua de lungă, o ceață fină stropește orașul ca o agheasmă, iar temperaturile sunt în scădere, provocând haos în trafic. Ca de obicei, am programat ședința cu Peter ultima, știind că el deține puterea de a-mi strica până și cea mai bună dintre zile.

Lecția de astăzi nu este cu nimic diferită de celelalte. Ca de obicei, el refuză contactul vizual și-și mormăie răspunsurile printre dinții strânși. Totuși, nu mă pot stăpâni să nu-mi pară rău pentru el, un copil inteligent închis toată ziua în această casă plină de fum. Când terminăm ora, scot un teanc de cărți din geantă.

– Am fost la librărie alaltăieri, Peter. M-am gândit că ți-ar plăcea ceva de citit, știi, pentru a-ți menține mintea ocupată.

Mă uit la el, sperând să văd o sclipire de nerăbdare sau de bucurie pe chipul lui. Dar el pur și simplu se uită fix la masa din fața sa.

O scot pe preferata mea din teanc.

– Știu că-ți place istoria. Această carte e despre copiii din Dust Bowl[18]. Scot alta. Iar aceasta povestește despre expediția lui Lewis și a lui Clark.

Sunt pe punctul de a alege alta, când el smulge cărțile din strânsoarea mea.

Zâmbesc.

– Foarte bine. Ia-le. Sunt ale tale.

El ridică întregul teanc și le strânge protector la piept.

Inima-mi cântă. Este prima oară când ședința noastră s-a terminat cu bine.

Încă picură când cobor cu grijă pe treptele verandei. Mă țin strâns de balustrada de fier, observând zloată de pe treptele de beton. Ajung pe alee, când aud ușa deschizându-se în spatele meu.

Mă întorc. Peter stă pe verandă în ploaie, ținându-și cărțile noi în brațe. Se uită fix la mine și mă întreb dacă vrea să-mi mulțumească. Aștept o clipă, dar el nu spune nimic. Probabil se simte rușinat. Îi fac cu mâna și mă întorc spre mașina mea.

– Bucură-te de cărțile tale, Peter.

Un zgomot puternic mă face să tresar și mă întorc. Peter stă privindu-mă cu un zâmbet răutăcios pe față. Cărțile noi-nouțe sunt împrăștiate pe verandă, îmbibându-se cu apă.

Descui ușa biroului meu, îmi arunc geanta udă pe podea și mă grăbesc la telefon. Sună de patru ori înainte ca el să răspundă.

– Garrett, sunt Brett. Ai o clipă liberă?

Vocea încă îmi tremură când îi descriu reacția crudă a lui Peter față de cărți.

Îl aud oftând.

– Îmi pare atât de rău pentru asta. O să dau niște telefoane mâine. Comportamentul lui acasă se înrăutățește. E momentul să-i găsim un alt plasament lui Peter.

– Alt plasament?

– Școlarizarea la domiciliu nu este soluția pentru acest copil. Districtul Cook are un program excelent pentru adolescenții cu probleme de sănătate mintală. Noi Orizonturi. Raportul numărului de elevi la numărul de angajați e de doi la unu, și elevii primesc tratament intensiv de două ori pe zi. Peter e cam tânăr, dar sper că vor face o excepție.

Sunt în același timp și ușurată, și dezamăgită. Peter poate curând să dispară din dosarele mele. Dar mă simt de parcă aș abandona o misiune, de parcă aș ieși dintr-o piesă chiar înainte de final. Și cine știe? Poate că sfârșitul ar fi fost salvator.

– Poate că doar a crezut că acele cărți erau stupide sau jignitoare, zic. Poate că s-a simțit ofensat că i-am cumpărat cadouri, de parcă el ar fi un caz caritabil.

– Asta nu are nimic de-a face cu tine, Brett. El nu e un copil obișnuit. Mi-e teamă că nu îl vei câștiga de partea ta, nu contează cât de mult încerci. El

vrea să te rănească. Până acum e doar suferință emoțională, dar mă îngrijorează că s-ar putea agrava.

Îmi amintesc zâmbetul lui Peter, rece și crud. Un fior trece prin mine.

– Te-am speriat, nu-i așa?

– Sunt bine. Mă uit lung la strada deprimantă de mai jos. Îmi propusesem să stau aici toată seara, până la tura mea de la ora nouă de la Casa lui Joshua. Dar biroul meu confortabil dintr-odată pare izolat și înfricoșător. Îți amintești de prânzul pe care l-ai menționat mai devreme?

Garrett ezită.

– Da.

Inspir adânc și închid ochii.

– Nu ai vrea să ne întâlnim la cafea, acum? Sau poate la un pahar?

Îmi țin respirația, cât timp îi aștept răspunsul. Când el vorbește, cred că-i aud zâmbetul în voce.

– Mi-ar plăcea să ne vedem la un pahar.

Traficul e groaznic, cum știam că va fi. În loc să mergem în locurile la modă, pe care eu și Andrew obișnuiam să le frecventăm, am ales Petterino's, un bar și restaurant în stilul anilor '40, în apropiere de Loop, unde cred că Garrett se va simți confortabil. Dar e 17.40 și încă sunt în South Side, la kilometri de cartierul teatrelor. Nu voi ajunge în veci până la șase. De ce i-am șters mesajul azi-dimineață, înainte să-mi notez numărul lui de mobil?

Când îmi sună telefonul, bănuiesc că este el, spunându-mi că și el e blocat în trafic. Dar nu poate fi el. El nici nu are numărul meu de mobil.

– Sunt Jean Anderson de la Casa lui Joshua. Trebuia să fii aici la nouă, dar am nevoie să vii mai devreme.

Îmi ies din fire. Ce are femeia asta, de crede că îmi poate da ordine?

– Îmi pare rău, am planuri. Aș putea probabil ajunge acolo în jur de opt, dar nu promit.

– E vorba de Sanquita. Sângerează.

Îmi arunc telefonul pe scaunul din dreapta și întorc brusc. Două mașini mă claxonează puternic, dar le ignor. Nu mă gândesc decât la fata cu ochi căprui și la bebelușul pentru care e dispusă să moară.

– Nu lăsa bebelușul să moară, mă rog cu voce tare, iar și iar, până ajung la centru.

Jean sare din Chevroletul ei alb când trag pe dreapta. Vine spre mine să mă întâmpine, în timp ce eu alerg pe alee.

– O duc la Spitalul Districtual Cook Memorial, zice ea. Am lăsat un bilet cu toate instrucțiunile pentru această seară.

Ajung la mașină și deschid portiera din spate. Sanquita stă întinsă pe bancheta din spate, masându-și abdomenul. Fața umflată îi lucește de transpirație, dar ea zâmbește când mă vede. Îi strâng mâna.

– Fii tare, dulceață.

– Vă întoarceți mâine? Trebuie să dau examenele acelea.

În ciuda a tot ceea ce i se întâmplă, ea e hotărâtă să-și termine școala. Înghit nodul ce mi se pune în gât.

– Oricând ești gata. Nu-ți face griji. Profesorii tăi vor înțelege.

Ochii ei îi imploră pe ai mei.

– Rugați-vă pentru bebelușul meu, domnișoară Brett.

Încuviințez din cap și închid portiera. În timp ce mașina se îndepărtează, spun încă o rugăciune

Găsesc biletul lui Jean în birou, împreună cu detaliile unui conflict în desfășurare între două locatare. Ea speră să-l pot media, dacă îmi permite timpul. Dar înainte să apuc să fac orice, trebuie să sun la Petterino's și să-i trimit un mesaj lui Garrett. Caut prin birou o carte de telefon, când aud țipete din camera cu televizorul. Sar din scaun, împing ușa de la birou, deschizând-o larg, și intru pe un câmp de luptă.

– Nu ai nici o treabă să te bagi în lucrurile mele! țipă Julonia, cu fața stacojie.

Ea e la câțiva centimetri de fața Tanyei, dar aceasta nu se retrage.

– Ți-am spus, nu am umblat în sertarul tău. Vezi-ți de viața ta.

– Calmați-vă, doamnelor, zic, dar vocea mea tremură. Opriți-vă, chiar acum.

Exact ca elevii mei de la Douglas Keyes, ele nu-mi dau nici o atenție. Locatarele vin în fugă din alte camere să urmărească spectacolul.

– Cel puțin eu am o viață! zice Julonia, cu mâinile în șolduri. Eu nu trebuie să fur banii altora! Am o slujbă, spre deosebire de tine, care nu faci nimic, decât să stai pe fundul tău gras toată ziua.

Un oftat colectiv se aude printre spectatoare. În fundal, judecătoarea Judy mustră sever pe cineva la televizor. Încerc să-i imit atitudinea autoritatară.

– Doamnelor, opriți-vă!

Tanya începe să se îndepărteze, apoi face un pas înainte. Cu agilitatea unui acrobat, se răsucește și o lovește cu pumnul în falcă pe Julonia. Șocată pe moment, Julonia își duce mâna la gură. Când și-o lasă în jos, vede sânge pe degete.

– Scorpie!

O înșfacă pe Tanya de păr și trage. Un smoc din extensiile femeii cade pe covor.

Tanya urlă obscenități și se năpustește spre ea. Din fericire pentru mine, Mercedes o prinde pe Tanya din spate. Eu apuc brațul Juloniei și, cu o forță care mă uimește, o trag în birou. Împing ușa cu piciorul și o încui cu mâinile tremurându-mi. Julonia înjură și venele de pe frunte i se umflă, dar cel puțin ea se stăpânește. De partea cealaltă a ușii o aud pe Tanya încă urlând, dar vocea ei își pierde fervoarea. Mă las pe birou și arăt către pat.

– Stai jos, zic eu respirând cu dificultate.

Julonia se așază pe marginea patului, trecându-și dinții peste buza de jos și strângându-și pumnii.

– Ea mi-a furat banii, domnișoară Brett. Știu că a făcut-o.

– Despre ce sumă vorbim?

– Șapte dolari.

– Șapte dolari? Am crezut că era vorba de sute de dolari, judecând după furie. Încă o dată, mă simt smerită. Pentru cineva care nu are nimic, șapte dolari e averea lui. Ce te face să crezi că Tanya ți i-a luat?

– Ea e singura care știe unde îmi păstrez cașcavalul.

Mă uit la ea nedumerită.

– Bancnotele mele. Banii mei.

– Oh! Ei bine, poate că i-ai cheltuit și ai uitat. Asta mi se întâmplă și mie tot timpul. Deschid portofelul și am impresia că-mi lipsesc bani, dar când mă gândesc mai bine ce-am făcut, îmi dau seama că doar i-am cheltuit.

Face semn din cap spre mine și se încruntă.

– Hm! Mie nu mi se întâmplă asta. Își ridică fața spre tavan și clipește rapid. Aveam să-i cumpăr Myannei un ghiozdan nou. Al ei s-a rupt. E unul la Walmart, care costă paisprezece dolari. Aveam jumătate din bani, înainte ca târfa asta leneșă să mi-i fure.

Mi se frânge inima pentru ea. Vreau să-mi deschid portofelul și să-i dau tot ce am, dar asta este împotriva regulilor.

– Să-ți spun ceva. Îți voi găsi un seif mic. Ți-l voi aduce mâine. În acest fel nimeni nu va putea să-ți mai ia cașcavalul.

Ea îmi zâmbește.

– Ar fi grozav. Dar asta tot nu mi-ar aduce banii înapoi. Ai idee cât de mult timp mi-a luat să economisesc șapte bancnote?

Nu, nu am. Din motive pe care nu le pot explica sau justifica, eu am primit o mână norocoasă, una care a inclus dragoste, bani și educație. Sunt copleșită de vină și recunoștință, smerenie și durere sufletească.

– Acest ghiozdan pe care-l vrei, ce culoare e?

– Ea vrea unul mov.

– Și este din Walmart, raionul pentru copii?

– Așa este.

– Julonia, cred că am exact acel ghiozdan. L-am cumpărat pentru nepoata mea, dar ea avea deja unul. Nu a fost niciodată folosit. L-ai vrea?

Ea mă studiază, încercând parcă să-și dea seama dacă spun adevărul.

– Cel mov?

– Îhî.

Fața ei înflorește.

– Asta ar fi foarte drăguț. Acum Myanna își duce cărțile într-o pungă de plastic. Ea are nevoie de un ghiozdan.

– Bine atunci, îl voi aduce mâine.

– Și seiful?

– Da, și seiful.

Stau la birou și-mi masez tâmplele. În cele din urmă, găsesc puterea să scot un raport al incidentului și încep să-l completez. Dată: 5 ianuarie. Oră: mă

uit la ceas și încep să scriu 19.15. Apoi îmi scap creionul.

– Nu! Deschid dintr-o smucitură sertarul biroului și deschid cartea de telefoane, răsfoind-o cât de repede pot. În sfârșit, găsesc numărul de la Petterino's.

– Bună seara, îi spun maestrului de ceremonii. Trebuia să mă întâlnesc cu un prieten în această seară. Sper că încă mai e acolo. Doctorul Garrett Taylor. El e un domn... Îmi trece prin minte că nu știu cum să-l identific pe Garrett. E singur.

– Sunteți cumva domnișoara Bohlinger?

Râd, ușurarea cuprinzându-mă.

– Da. Da, sunt. Aș putea, vă rog, vorbi cu el?

– Îmi pare rău, domnișoară Bohlinger. Doctorul Taylor a plecat acum cinci minute.

Capitolul 21

Sun la spital aproape în fiecare oră. Pe la trei noaptea, domnișoara Jean mă asigură că Sanquita va fi bine. În dimineața următoare, pun bolurile de la micul dejun în mașina de spălat vase când îi aud mașina intrând pe alee. Țâșnesc din bucătărie. Înainte să se oprească motorul, deschid portiera. Sanquita stă întinsă pe bancheta din spate, cu capul sprijinit de geam.

– Bună, scumpete. Cum te simți în dimineața asta?

Cearcăne întunecate îi umbresc ochii sticloși.

– Mi-au dat niște medicamente să-mi oprească contracțiile.

În timp ce ea se sprijină cu brațele de gâtul nostru, eu și Jean o ajutăm pe Sanquita să urce treptele verandei și să intre în casă. Când ajungem la scări, o ridic pe Sanquita în brațe. Pare mai ușoară decât Rudy. O duc în camera ei și o culc în pat.

– Trebuie să-mi dau examenele, mormăie ea.

– Ne vom face griji pentru ele mai târziu. Acum dormi puțin. O sărut pe frunte și închid lumina. O să mă întorc mai târziu să văd cum te simți.

Când ajungem la baza scărilor, Jean își dă jos eșarfa de pe cap, eliberând o claie de bucle negre.

– Am încercat să dau de maică-sa toată noaptea, dar telefonul e deconectat, zice ea. Biata fată e pe cont propriu.

– Pot să stau eu cu ea.

Își scoate cizmele și își pune o pereche de pantofi negri comozi.

– Nu ai alți elevi?

– Ba da, dar îi pot reprograma.

Doar clatină din cap.

– N-are rost. Eu voi fi aici astăzi. Doar treci mai târziu dacă poți.

Se îndreaptă spre biroul ei, dar se oprește, rămânând cu spatele la mine.

– Sanquita mi-a vorbit despre tine aseară. Mi-a spus că ai dus-o la un specialist.

Clatin din cap.

– Îmi pare rău pentru asta. Nu mi-am dat seama că doamna doctor Chan avea să recomande…

– Și mi-a spus că i-ai asigurat servicii de școlarizare în fiecare zi, nu doar de două ori pe săptămână, cum e prevăzut.

Intru în defensivă. Ce vrea să insinueze?

– Nu mi-e greu să renunț la ora mea de prânz. Uite, dacă e vreo problemă…

– Mi-a spus că nimănui niciodată nu i-a păsat de ea atât de mult. Se îndepărtează. Copila crede că ești foarte specială. Cred că ar trebui să știi.

Mi se pune un nod în gât.

– Eu cred că și ea e foarte specială, șoptesc, dar domnișoara Jean e deja la jumătatea holului.

În drum spre Amina, sun la biroul doctorului Taylor. Ca mai devreme, răspunde mesageria vocală. Închid fără să las un alt mesaj. Drace.

Îmi îndeplinesc mecanic îndatoririle zilnice, cu gândul la Sanquita și la bebeluș. La sfârșitul zilei, mă întorc îngrijorată la Casa lui Joshua. Alerg pe scări așteptându-mă să văd o pacientă cu o sănătate șubredă, dar în loc de asta, Sanquita stă sprijinită de pernă, în camera puternic iluminată, bând un pahar de suc. Tanya și Mercedes stau pe marginea patului ei, povestindu-i despre travaliile lor. Sanquita face ochii mari când mă vede la ușă.

– Hei, domnișoară Brett. Intrați.

– Bună, doamnelor. Mă aplec s-o îmbrățișez pe Sanquita. În loc de răspunsul țeapăn și stângaci pe care îl primesc de obicei, mă îmbrățișează la rândul ei. Arăți mult mai bine, scumpete.

– Și mă simt mai bine. Însă nu trebuie să stau în picioare, asta e ceea ce mi-au spus doctorii. Dacă bebelușul ar putea aștepta până la sfârșitul lui aprilie, când o să am cam treizeci și șase de săptămâni, totul va fi bine.

– Minunat, zic, încercând să o cred.

– Mi-ați adus subiectele pentru examene?

Râd.

– Nu-ți face griji în legătură cu examenele. Am vorbit cu profesorii tăi. Am fost cu toții de acord că deocamdată ar trebui să te concentrezi pe sănătatea ta.

– Sub nici o formă nu renunț acum. Sunt pe punctul de a absolvi. Mi-ați spus că mă veți ajuta.

– Bine, bine, zic zâmbind. Dacă ești sigură că te poți descurca, vom începe examenele mâine.

Zâmbește.

– Mă descurc, o să vedeți.

O înfășor în brațele mele.

– Ești o persoană deosebită, știi asta?

Ea nu răspunde. Și nici nu mă aștept să o facă. E suficient că mă lasă să o îmbrățișez.

Înainte să părăsesc casa, bat la ușa dormitorului Juloniei.

– Julonia? zic, împingând ușa întredeschisă. Pășesc înăuntrul camerei imaculate și mă îndrept către setul de paturi duble. Pe pilota verde așez micul seif. Pe cuvertura cu Albă-ca-Zăpada, las noul ghiozdan mov al Myannei.

Mă întâlnesc cu Brad la cină la Bistrot Zinc, un restaurant franțuzesc intim, pe State Street. De când cu fiascoul de revelion, am vorbit doar la telefon, dar în afară de faptul că m-a anunțat că el și Jenna își „rezolvă problemele“, am menținut conversația în jurul listei mele. În această seară, ne vom întâlni cu adevărat, față în față, ceea ce mă face să mă simt încordată. Oh, Doamne! Chiar și acum mă crispez când mă gândesc la fata aceea singură, nesăbuită, care s-a urcat în mașină și a condus până în capătul celălalt al orașului cu asemenea speranțe mari.

În drum spre restaurant, îl sun din nou pe Garrett la birou. „Haide. Răspunde la telefon, Garrett.“

– Garrett Taylor, zice el.

– Garrett, sunt Brett. Nu închide.

El chicotește.

– Nu-ți face griji. Nu ți-aș închide. Am primit mesajul tău în această dimineață și văd că ai mai sunat de vreo șapte ori de-atunci.

Grozav. Tocmai a adăugat obsesiv-compulsivă pe lista mea de simptome.

– Mda, îmi pare rău pentru asta. Doar voiam să-ți explic ce s-a întâmplat.

– Ai făcut-o. Și înțeleg perfect. Ce mai face tânăra – Sanquita?

Oftez de ușurare.

– Mult mai bine, mulțumesc. De-abia am plecat de la ea. Ai vești despre plasamentul pentru Peter?

– Da. Am vorbit cu directorul programului de educație specială în această după-amiază. Cerința de vârstă pentru Noi Orizonturi e încă o problemă. Mi-e teamă că s-ar putea să dureze.

– E în regulă. Mai am nevoie de încă puțin timp cu el.

Trag pe dreapta și mai vorbim cinci minute. În cele din urmă, el mă întreabă:

– Hei, ești în mașină, nu-i așa?

– Așa e.

– Și ți-ai terminat programul?

– Îhî.

– Ce-ai zice să ne întâlnim la un pahar acum?

Zâmbesc și-mi dau seama: Garrett Taylor mi-a căzut cu tronc. Și mă gândesc că și eu lui.

– Îmi pare rău, zic, auzind zâmbetul prostesc din vocea mea. Mă întâlnesc cu un prieten la cină astă-seară.

– Oh, în regulă. Bine atunci. O să vorbim după următoarea lecție.

Sunt surprinsă cât de brusc se termină convorbirea noastră. Cred că nu i-am căzut cu tronc, la urma urmei. Inima mi se strânge. O să găsesc oare vreodată pe cineva?

Repet în minte conversația noastră „... Mă întâlnesc cu un prieten.“ Oh, nu! Garrett crede că am o întâlnire. Iar zâmbetul din vocea mea probabil a părut batjocoritor. Trebuie să-i explic!

Înșfac telefonul, prea îngrijorată și nerăbdătoare să aștept următoarea convorbire telefonică. Ne-am putea vedea mâine-seară. Ce ar trebui să port? Formându-i numărul, îmi văd reflexia în oglinda retrovizoare. Ochii mei par sălbatici, iar fața mea are o expresie frenetică de disperare.

Las telefonul și-mi masez fruntea. Doamne, am decăzut atât de mult încât încerc să conving un tip în vârstă de șaizeci și ceva de ani? Această listă blestemată mă face să înnebunesc. Evaluez fiecare tip pe care-l întâlnesc, ca un regizor în căutarea persoanei perfecte, care să joace rolul soțului și tatălui în piesa lui. Asta nu e ceea ce-și dorește mama.

Închid telefonul și-l arunc în geantă.

Brad stă la bar și bea un martini, arătând deosebit de chipeș în cămașa bleu și cu jacheta neagră de cașmir. Dar, ca de obicei, părul îi e puțin ciufulit și astăzi o urmă de culoarea mustarului îi pătează cravata. Îmi atinge coarda sensibilă. Doamne, mi-a fost dor de el! Se ridică de pe scaun când mă vede și-și întinde brațele. Fără ezitare, mă strecor între ele.

Îmbrățișarea noastră e foarte călduroasă, de parcă amândoi am încerca să readucem dragostea și prietenia în relația noastră.

– Îmi pare atât de rău, îmi șoptește el la ureche.

– Și mie.

Îmi dau jos paltonul și găsesc sub bar cuierul pentru poșetă. Odată ce mă așez, e o liniște stânjenitoare între noi, o acalmie îngrijorătoare, care nu a existat niciodată înainte.

– Vrei ceva de băut? întreabă el.

– Doar apă deocamdată. O să beau un pahar de vin la cină.

Brad încuviințează din cap și soarbe din martini-ul lui. Televizorul de deasupra barului e dat pe CNN, dar fără sonor. Mă uit la el oricum. Am stricat totul? Va fi oare prietenia noastră pentru totdeauna întinată de acea giugiuleală umilitoare?

– Ce mai face Jenna? întreb, întrerupând tăcerea.

El scoate scobitoarea cu măsline din martini și se holbează la ea.

– Bine. Se pare că am revenit la normal.

Un fier înroșit îmi arde inima.

– Bine.

Ochii îi sunt tandri ca a unui urs koala.

– Dacă sincronizarea noastră ar fi fost diferită, cred că eu și cu tine am fi fost un cuplu pe cinste.

Mă forțez să zâmbesc.

– Cum se spune, sincronizarea e totul.

Tăcerea se întoarce. Brad simte și el schimbarea dintre noi, pot să-mi dau seama. Se joacă cu scobitoarea, scufundând măslinele în martini și trăgându-le înapoi la suprafață. Scufundând. Trăgând. Scufundând. Trăgând. Nu pot lăsa să se întâmple asta. Nu voi permite să se întâmple! Îmi place prea mult prietenia noastră ca să o las să-mi scape, din cauza unei greșeli de douăzeci de minute.

– Uite, Midar. Trebuie să știi, mă simțeam puțin disperată în noaptea aia.

Se uită la mine.

– Disperată, hm?

Îi lovesc brațul.

– Era ajunul Anului Nou, la urma urmei. Mai lasă-mă în pace.

În colțurile ochilor îi apar riduri de la râs.

– Aha. Deci, eram bun doar pentru o tăvăleală?

– Ai nimerit-o.

Rânjește.

– Foarte drăguț, B.B. Trebuia să fi știut.

Zâmbetul meu dispare și îmi trec degetul peste marginea paharului de apă.

– Sincer, Brad? Credeam că poate asta a făcut parte din planul mamei. Știi, un soi de întâlnire aranjată post-mortem, exact așa cum face cu restul vieții mele.

Se răsucește cu scaunul ca să se uite la mine.

– Mama ta știa că nu eram disponibil, Brett. A cunoscut-o pe Jenna în aceeași noapte în care m-a cunoscut pe mine. Nu ți-ar fi făcut asta ție sau mie.

Mă simt de parcă aș fi fost lovită în plex.

– Atunci de ce, Brad? De ce mama te-a angajat pe tine? De ce a insistat ca tu să deschizi fiecare scrisoare? De ce s-a asigurat că ținem permanent legătura, dacă ea știa că nu erai disponibil?

El ridică din umeri.

– Habar nu am. Cu excepția cazului în care, poate, ea chiar m-a plăcut și s-a gândit că și tu ai putea să mă placi. Își freacă bărbia gânditor. Nu, asta e prea improbabil.

– Ba e posibil! îl necăjesc. Serios. Am fost sigură că mama a pus la cale idila noastră. Altfel, niciodată nu aș fi avut curajul să... Îmi simt obrajii dogorind și îmi dau ochii peste cap. Curajul să fac ce-am făcut.

– Să mă seduci?

Rânjesc.

– Ah, dacă mi-aduc aminte, tu ai încercat să mă seduci, cu numai o săptămână înainte de asta.

El chicotește.

– Să nu plătim cu aceeași monedă acum. În plus, erau sărbătorile. Mai lasă-mă în pace.

Și uite-așa, ne-am întors la vechii Brad și B.B.

– Jenna vine aici peste două săptămâni. Mi-ar plăcea să o cunoști, dacă ești de acord.

Zâmbesc și chiar pare real.

– Mi-ar plăcea asta.

Se uită peste umărul meu și îmi face semn din cap.

– Se pare că masa noastră e gata.

Ne mutăm la o masă de lângă geam, iar eu încep să-i povestesc despre Peter, Sanquita și ceilalți elevi ai mei.

– I-au dat terbutalină să-i oprească contracțiile, dar încă sunt îngrijorată.

Brad mă privește zâmbind.

– Ce e?

– Nimic. Totul. Scutură din cap. Ești diferită de acea femeie care stătea în biroul meu în septembrie. Chiar îți place slujba asta, nu-i așa?

– Îmi place. Mă dau în vânt după ea. Poți să crezi asta?

– După toate smiorcăielile și văicărelile tale, Elizabeth avea dreptate.

Îmi mijesc ochii, iar el râde.

– Hei, adevărul doare.

– Poate. Dar dacă nu primeam slujba asta care-mi oferă șansa să predau la domiciliu? Dacă eram obligată să predau la clasă? Aș fi avut o cădere. Serios. Mama doar a avut noroc.

Scoate un plic roz din buzunar. Țelul numărul 20.

– Predai de aproape trei luni. Ți-ai câștigat plicul. Îl dezlipește. „Felicitări, draga mea fiică! Oh, cât mi-ar plăcea să aud totul despre noua ta slujbă. Mă întreb unde predai. Bănuiesc că nu este o slujbă convențională, din moment ce tu nu ai fost niciodată o mare adeptă a disciplinei.“

Oftez.

– „Nu te simți insultată, draga mea. Maria i-a lăsat pe copiii von Trapp să fie liberi și am iubit-o pentru asta.“

Zâmbesc, imaginându-mi-o pe mama și pe mine cuibărite împreună pe canapea, împărțind un bol cu floricele de porumb, uitându-ne la filmul nostru preferat, *Sunetul muzicii*.

– „La fel ca Maria, ești o idealistă, ceea ce e minunat. Crezi că, dacă ești bună, ceilalți îți vor răspunde cu bunătate. În schimb, copiii deseori îi provoacă pe cei care par sensibili, în special în fața publicului format din colegi de-ai lor."

Mă gândesc la copiii din Meadowdale și Douglas Keyes și la Peter.

Mda, așa e.

– „Mi-te imaginez predând unor grupuri mici de copii sau poate meditând copii în particular. Asta e ceea ce faci? Cât de mult îmi doresc să fi știut! Nu contează, știu că ești extraordinară. Știu că elevii tăi beneficiază de răbdarea și încurajările tale. Și, draga mea, sunt atât de mândră de tine. Erai un bun director de publicitate, dar ești o profesoară excepțională. Pariez viața ta pe asta."

Mă holbez la ultima propoziție, cu ochii plini de lacrimi. Da, așa a făcut. Mama și-a asumat un risc imens, încercând să repare o viață pe care ea o considera distrusă. Ea a vrut să-mi asigure fericirea, pur și simplu. Doar sper să nu piardă pariul.

Săptămâna următoare în timp ce conduc spre serviciu îmi sună telefonul. Văd că e Johnny. Ce mai e? Prințesa lui încă mai e răcită? În timp ce trag pe dreapta, îmi dau seama că încă nici nu s-a făcut dimineață pe Coasta de Vest. Mă trece un prim fior de teamă.

– Hei, Brett. Vocea lui pare gravă, de parcă ar fi epuizat. Doar voiam să te anunț că Zoë e în spital.

Mi se taie respirația. „Nu! Zoë e răcită. Nu te duci la spital pentru o răceală!" Strâng mai tare telefonul.

– De ce? Ce s-a întâmplat?

– Are pneumonie – exact de ce-mi era teamă. Sărmana copilă e chinuită de probleme respiratorii încă de la naștere.

Îmi las capul în jos de rușine. Sora mea e bolnavă – extrem de bolnavă. Iar eu nu m-am putut gândi decât la propria-mi persoană. Îmi acopăr gura.

– Oh, John. Îmi pare atât de rău. O să se facă bine?

– E o luptătoare. Va trece de asta. De fiecare dată o face.

– Ce pot să fac? Cum vă pot ajuta?

– Nu e nimic de făcut acum, decât de așteptat. Doar să te gândești la ea, o vei face?

– Întotdeauna. Te rog, îmbrățișeaz-o din partea mea. Spune-i să fie puternică și că mă rog pentru ea.

– Și, Brett, dacă ai vrea, te rog continuă să trimiți acele cărți poștale. Ea a insistat să le ia cu ea la spital. Are fiecare carte poștală pe care ai trimis-o pe noptiera ei la spital.

Închid ochii. Începusem să mă îndoiesc până și de faptul că-i dădea acele cărți poștale lui Zoë. Lacrimi de rușine și regret mi se rostogolesc pe obraji. Sora mea e grav bolnavă și până acum eu nu am avut încredere în ea sau în tatăl meu.

Capitolul 22

Deși tehnic cea mai scurtă lună, februarie pare nesfârșit, cu zilele sale cenușii, vântoase. În afară de cărțile poștale, baloanele și florile pe care le trimit, sun în fiecare zi să văd ce mai face Zoë. Ea a fost externată vinerea trecută, doar ca să fie reinternată luni. Sărmana fată nu pare să se întremeze, și eu mă simt neputincioasă, fiind la trei mii de kilometri distanță.

E a treisprezecea mea zi consecutivă în casa mamei, din moment ce, conform regulilor mele, ceasul pornește din nou, de fiecare dată când stau la Casa lui Joshua. Dar tot mi se face rău de fiecare dată când mă gândesc la cuvintele lui Joad: „Am crezut că tu, dintre toți oamenii, ai vrea să urmezi regulile mamei.“ Ar putea el avea dreptate? Ar vrea mama să plec din casa ei? Pare atât de crud, ținând cont de tot ce-am pierdut. Iar mama nu a fost niciodată crudă.

Cu aceste cuvinte răsunându-mi în urechi, conduc până în Pilsen într-o sâmbătă dimineața. O să dau o raită prin mica suburbie și, când o să ajung acasă, o să le trimit câte un e-mail lui Joad și lui Brad. O să le spun despre încercarea mea zadarnică de a găsi o casă. Ne vom simți cu toții mai bine.

Cartierul este agitat în această dimineață. Mi s-a spus că Pilsen are cele mai bune restaurante mexicane din oraș și, în timp ce străbat străzile comerciale, observ cu ușurință influența hispanică. O brutărie mexicană, la un colț, o băcănie mexicană, la celălalt. Și peste tot, văd frumoase lucrări de

artă mexicană. E o atmosferă plăcută, etnică, de parcă locul ar fi plin de oameni în căutarea unei vieți mai bune... oameni ca mine.

Fac dreapta pe West 17th Place și o iau pe asfaltul plin de gropi. Ca mai peste tot în Pilsen, casele de pe această stradă sunt cu precădere clădiri cu structură din lemn, antebelice, în diferite stadii de degradare. Trec pe lângă un teren viran presărat cu cutii de suc și sticle de alcool și consider că am văzut destul.

Oftez. Bine. Acum, pot să spun cu sinceritate că am încercat din nou. Dar înainte să am timp să sărbătoresc și să o iau la goană de aici, un semn DE ÎNCHIRIAT îmi apare în fața ochilor. Mă apropii de el și observ o casă drăguță din cărămidă roșie... exact aceeași casă pe care am văzut-o pe internet acum șase săptămâni! Nu pot să cred că încă e de închiriat. Asta poate să însemne un singur lucru. E un dezastru în interior. Dar la exterior arată încântător.

Opresc. Cornișe decorative, vopsite în galben pal acoperă fiecare dintre cele cinci ferestre și un gard de fier forjat înconjoară perimetrul. O duzină de trepte de beton duc către ușile duble de la intrare, unde vase cu crăciunițe de plastic încadrează fiecare ușă. Zâmbesc. Chiar așa? Flori de plastic? Dar e clar. Oricine ar deține această clădire e foarte mândru de ea.

Bat darabana cu degetele pe volan. Sigur, arată plăcut, dar oare chiar vreau să schimb casa superbă a mamei cu acest loc? Mă simt atât de confortabil pe Astor Street, atât de în siguranță și de înrădăcinată. Cu certitudine, asta și-ar dori mama.

Chiar când demarez, o tânără iese pe ușa din stânga și încuie în urma ei. Opresc mașina și o privesc. Tocurile ei roșii trebuie să aibă opt centimetri. Tresar în timp ce coboară în grabă scările, rugându-mă să nu-și răsucească o gleznă și să cadă. Corpul ei bondoc e îndesat într-o pereche de blugi negri mulați, și poartă o jachetă aurie lucioasă care pare prea subțire pentru o astfel de zi rece.

Coboară scările fără incidente și face doar câțiva pași, înainte să mă observe stând în mașină și holbându-mă la ea. Înainte să apuc să-mi întorc privirea, zâmbește și-mi face cu mâna, un gest atât de deschis și de plin de încredere, încât din instinct, îi urmez exemplul și las în jos geamul din dreapta.

De aproape văd FANFARA LBJ imprimat pe partea stângă a jachetei. Liceul Benito Juarez.

– Bună. Îmi cer scuze că te deranjez, dar mai e încă de închiriat acest loc?

Ea scoate un cocoloș de gumă din gură și-l aruncă în nămete, apoi își sprijină brațele pe geamul deschis. Cercei groși, tubulari, de aur, atârnă la urechile ei, împreună cu cel puțin alte șase perechi de cercei de diverse mărimi și forme.

– Da, este de închiriat, dar de ce spuneți încă?

– L-am văzut pe Craigslist acum câteva săptămâni.

Ea clatină din cap.

– Nu acest loc. Noi am pus semnul acum două ore. Și, credeți-mă, mama nu are nici cea mai vagă idee cum să folosească Craigslist.

Sunt sigură că se înșală, dar tot mi se zburlește părul de pe mâini.

– Mama ta e proprietăreasa?

– Da, cea mai bună! Rânjește larg. Cel puțin, asta e ceea ce-i spun că va fi. De-abia am terminat de refăcut etajul săptămâna trecută, deci, de fapt, nu am mai închiriat niciodată casa.

Zâmbesc, molipsindu-mă de energia ei contagioasă.

– E o casă frumoasă. Nu veți avea probleme s-o închiriați.

– Căutați o locuință?

– Uh, ceva de genul ăsta. Dar am un câine, adaug repede.

Ea își împreunează mâinile atât de strâns, încât mi-e teamă că una dintre unghiile ei portocalii se va desprinde.

– Ne plac câinii – atât timp cât nu sunt agresivi. Noi avem un yorkshire terier. Pur și simplu adorabil. Încape în poșeta mea, precum chihuahua lui Paris Hilton. Veniți. Mama e acasă acum, o puteți cunoaște. Apartamentul e grozav! Stați să-l vedeți.

Discursul ei e atât de rapid – încât îmi ia o clipă să-l procesez. Îmi arunc privirea la ceas. Nici măcar nu e ora prânzului. Ce altceva mai am de făcut?

– Ei bine, în regulă. Bineînțeles. Dacă ești sigură că mama ta nu se va supăra.

– Să se supere? Va fi foarte încântată. Dar un lucru... nu vorbește prea multă engleză.

*

Blanca și Selina Ruiz arată mai degrabă ca niște surori, decât ca mamă și fiică. Îi strâng mâna moale, cafenie a Blancăi, iar ea mă conduce pe o scară

din lemn de nuc. În capul scării, descuie ușa, apoi se dă la o parte și face un gest larg cu mâna.

Micul apartament îmi amintește de o casă de păpuși în miniatură, dar în această zi răcoroasă și cenușie, el pare mai degrabă confortabil, decât înghesuit. Gol, are o cameră de zi de mărime decentă, cu un șemineu vechi din marmură pe un perete și o chicinetă imaculată în spate. Lângă chicinetă este un dormitor de mărimea garderobei mamei mele. Lângă dormitor, baia placată cu faianță roz cu negru se laudă cu o chiuvetă cu piedestal și o cadă cu picioare. Întregul apartament ar încăpea în camera de zi a mamei și, la fel ca în camera mamei, pardoseala este din lemn de esență tare, în timp ce pereții se îmbină cu tavanul prin muluri ornamentale. Blanca mă urmărește cu privirea, încuviințând din cap și zâmbind, în timp ce Selina îmi explică fiecare detaliu.

– Eu am ales acest dulap de baie. E de la Ikea. Fac chestii cu adevărat bune.

Deschid dulapul și mă uit înăuntru, de parcă calitatea ar putea să-mi determine decizia. Dar nu ar conta cum arată dulapul. Eu deja am luat o decizie.

– Vă place acest corp de iluminat? I-am spus mamei fără alămuri.

– Mă dau în vânt după el, zic, exagerându-mi entuziasmul.

Blanca își împreunează mâinile, de parcă ar înțelege și îi spune ceva în spaniolă fiicei sale. Selina se întoarce spre mine.

– Ea vă place. Vrea să știe dacă v-ar plăcea să locuiți aici.

Râd.

– Da. Mi-ar plăcea. *Sí! Sí!*

În timp ce semnez contractul de închiriere, Selina îmi spune că ea este prima din familia ei care s-a născut în America. Mama ei a crescut într-un sătuc de lângă Mexico City și a venit în Statele Unite cu părinții și cei trei frați mai mici, când avea șaptesprezece ani.

– Înainte să se poată înscrie la liceu, a descoperit că era însărcinată cu mine. Am locuit cu mătușile, unchiul meu și bunicii într-o căsuță micuță, chiar după colț. *Mis abuelos* – bunicii mei – încă mai locuiesc acolo.

– Când v-ați mutat aici? întreb.

– Aproximativ acum un an. Mama e bucătăreasă puțin mai departe pe strada asta, la El Tapatio. Mi-a spus întotdeauna că vom avea casa noastră într-o zi. Când această clădire a fost executată silit acum un an, ei nu-i venea

să creadă că economisise suficienți bani pentru avans. Ne-a luat șapte luni să reparăm apartamentul, dar am făcut-o, nu-i așa, mamă?

Își pune un braț în jurul umerilor mamei, și Blanca se luminează la față de mândrie, de parcă în secret a înțeles întregul schimb de replici.

Povestea lor pare atât de asemănătoare cu a mamei, încât dau să le-o spun. Apoi mă răzgândesc. În realitate, e o poveste foarte diferită și încă o dată mă simt smerită să văd cât de norocoasă sunt.

Petrec restul sfârșitului de săptămână împachetându-mi lucrurile și ducând cutii în Pilsen. Luni după-amiază, aceiași angajați de la compania de mutări care au golit apartamentul lui Andrew în noiembrie, încarcă cele câteva piese de mobilier din Astor Street și le duc la noua locuință. Am fost tentată să iau patul de fier al mamei, dar e mult prea mare pentru apartamentul meu minuscul. În plus, aparține casei de pe Astor. În acest fel, când voi veni în vizită, acesta mă va aștepta, exact cum o făcea mama întotdeauna.

În schimb, duc vechiul meu pat dublu, împreună cu comoda mea din lemn de cireș. Îi îndrum să pună canapeaua noastră cu două locuri din Arthur Street în fața șemineului, încadrată de două măsuțe neasortate. O măsuță de cafea zgâriată, din podul mamei, e perfectă în fața sofalei și o lampă din teracotă din anii ’70, pe care am găsit-o într-un magazin de vechituri, aproape că arată sofisticată acum.

Dintr-o cutie de carton, scot patru boluri și farfurii, pe care le-am împrumutat din casa mamei. Le pun în noul meu bufet, împreună cu niște tacâmuri și un set de oale și tigăi. Ajungând la baie, îmi aranjez produsele cosmetice și trei seturi de prosoape în dulapul drăguț de la Ikea.

Când echipa de mutări pleacă și fiecare cutie a fost despachetată, aprind o jumătate de duzină de lumânări și deschid o sticlă de vin. O lumină chihlimbarie de la lumânări și de la veioza de teracotă umple încăperea. Cu Rudy la picioarele mele, mă ghemuiesc pe sofa cu o carte în mână. Muzica de la laptop plutește în cameră. În câteva minute adorm profund în micul meu apartament confortabil din Pilsen.

Martie se apropie și mă cuprinde panica. Sunt aproape la jumătatea termenului, care expiră în septembrie, cu doar cinci din cele zece țeluri realizate. Sper că pot să pun bazele unei relații cu tatăl meu, dar celelalte

patru țeluri par imposibile. În următoarele șase luni și jumătate trebuie să mă îndrăgostesc, să am un copil, să cumpăr un cal și o casă frumoasă. În afară de țelul ridicol legat de cal, aceste țeluri sunt în afara controlului meu.

Ca să mă gândesc la altceva, mă duc în Evanston. Deși temperatura în această zi de sâmbătă e încă sub zero grade, soarele sclipitor ne amăgește cu primăvara. Cu geamul mașinii întredeschis, inspir aerul rece și mi se face brusc dor de mama. Ea va rata anotimpul ei preferat anul acesta. Anotimpul speranței și al dragostei, spunea ea întotdeauna.

Shelley mă întâmpină la ușă purtând o bluză albă și colanți. Observ un strat de luciu pe buzele ei; iar buclele i se lasă ușor până la bărbie.

– Ești drăguță, îi spun, luând-o pe nepoata mea adormită din brațele ei.

– Vrei să vezi ceva drăguț? întreabă ea, conducându-mă în bucătăria scăldată de soare. Când Trevor se trezește din somn, o să-l pun să-ți cânte un cântecel pe care l-am învățat, „Cinci iepuri mici". E adorabil. Chicotește. Desigur, el zice „iepui".

Sunt surprinsă să o aud pe Shelley făcând haz de ceva ce nu demult era un subiect delicat pentru ea. Încurajată, plusez.

– Dar îl poate cânta în chineză?

Zâmbește.

– Nu vor mai fi discuții despre chineză sau despre gașca de mămici. Umple ceainicul. Mi-am sunat ieri vechiul supervizor. Mă întorc la serviciu în mai.

– Oh, Shelley, asta e grozav! Care a fost ultima picătură?

Scoate două cești din dulap.

– Bănuiesc că a fost acel sfârșit de săptămână în New Orleans, pe care l-ai sugerat. Eu și Jay am fost din nou un cuplu adevărat, nu doar mami și tati. Când împachetam să ne întoarcem acasă, am început să plâng. Ea se uită la mine. Nu aș recunoaște asta în fața nimănui, decât a ta și a lui Jay. Îmi iubesc mult copiii, dar gândul de a mă întoarce la acele zile nesfârșite în care citeam *Dora exploratoarea* și *Pisica din pălărie* era prea mult. I-am mărturisit că nu eram fericită în acest nou rol. Fratele tău a spus pur și simplu: „Întoarce-te la serviciu". Fără să mă judece, fără să mă învinuiască. Săptămâna trecută s-a întâlnit cu șeful departamentului său. I s-a oferit concediu. Va termina semestrul, apoi e liber timp de un an. Vom vedea ce vom face după aceea.

– Deci, Jay va fi tată casnic?

Shelley ridică din umeri.

– El va încerca. Și știi ce? Cred că va fi grozav. Dumnezeu știe că are mai multă răbdare decât mine.

Stăm la masa din bucătărie, sorbindu-ne ceaiul și râzând ca odinioară, când Jay intră în grabă, purtând o pereche de pantaloni de trening și un hanorac Loyola. Fața îi este îmbujorată de la alergat și zâmbește când mă vede.

– Hei! Ce mai face sora mea preferată? Își pune iPodul pe blat și se duce la chiuvetă. Draga mea, ai întrebat-o pe Brett de sâmbăta viitoare?

– Eram pe punctul de a o face. Ea se întoarce către mine. Avem o propunere pentru tine. E un tip nou în departamentul lui Jay, dr. Herbert Moyer. E un profesor de succes, pe care l-au recrutat de la universitatea din Pennsylvania.

Jay bea pe nerăsuflate un pahar de apă și se șterge la gură.

– Expert mondial în cucerirea bizantină a Bulgariei.

Îi arunc lui Shelley o privire care spune: „Ce naiba?“ Ea zâmbește și ridică din umeri.

– El nu și-a făcut încă nici un prieten în Chicago.

– Șocant, zic.

Jay nu pare să-mi sesizeze sarcasmul.

– Ne-am gândit că ar fi frumos să te prezentăm. Știi, poate să vă invităm pe amândoi la cină.

O întâlnire pe nevăzute cu un tocilar expert în Bizanț e la fel de atrăgătoare pentru mine cum e gașca de mămici pentru Shelley.

– Mulțumesc, dar nu prea cred.

Shelley îmi aruncă o ocheadă.

– Te întâlnești cumva cu cineva?

Îi netezesc părul Emmei și-mi analizez viața amoroasă de când m-am despărțit de Andrew. O minusculă alarmă falsă cu Brad... și asta e. Nici măcar o singură întâlnire. Nu puteam fi mai demnă de milă! Îmi îndrept scaunul, încercând să-mi adun o fărâmă de orgoliu. Doctorul Taylor îmi vine în minte, exact la țanc.

– E un bărbat cu care am tot vorbit la telefon. E doctorul unui elev de-al meu. Am încercat să ne întâlnim de câteva ori, dar până acum n-am reușit.

Shelley se încruntă.

– Văduvul acela despre care mi-ai povestit? Nu vorbești serios.

Îmi ridic bărbia.

– Se întâmplă să fie cu adevărat de treabă.

Jay îmi ciufulește părul.

– La fel e și Regis Philbin[19]. Zâmbește și se așază pe scaun lângă mine. Doar cunoaște-l pe Herbert. Nu te va omorî. În plus, timpul te cam presează, nu-i așa?

– Nu-mi aminti. Expir lung. Ultimele cinci țeluri mă omoară. Să mă îndrăgostesc și să am un copil sunt două dintre cele mai importante evenimente din viața cuiva. Nu doar decizi că o vei face și bam! Se întâmplă. Acestea sunt chestiuni de suflet. Ele nu pot fi doar bifate, ca ouăle și cașcavalul pe o listă de cumpărături.

– Exact, zice Shelley. Iată de ce este important să te expui. E un joc al probabilităților. Cu cât mai mulți bărbați cunoști, cu atât mai mari sunt șansele de a-l găsi pe cel pe care îl iubești cu adevărat.

– Oh, ei, asta e romantic. O sărut pe Emma pe cap. Deci, cine e acest tip, Herbert? Și, oricum, cine-și botează copilului Herbert?

– Evident, oamenii bogați, zice Jay. Tatăl său are peste treizeci de patente. Au case pe fiecare coastă și o insulă privată în Marea Caraibilor. Herbert e singurul copil.

– El nu va fi interesat de cineva ca mine. Sunt profesoară de școală generală. Locuiesc în Pilsen, pentru numele lui Dumnezeu!

Shelley flutură din mână.

– Asta e doar temporar. Jay i-a spus totul despre moștenirea amânată.

Rămân cu gura căscată.

– Poftim? Mă întorc către Jay. De ce-aș vrea să fac asta?

– Vrei să știe că sunteți din aceeași ligă, nu-i așa?

Un sentiment neplăcut mă copleșește. Așa obișnuiam să fiu? Judecam oamenii în funcție de locul unde locuiau sau de cât de mulți bani câștigau? Oricât de mult aș urî să o recunosc, cred că am făcut-o. Nu era „Cum îți câștigi existența?“ una dintre primele întrebări pe care le punem când cunoșteam pe cineva? Era doar o coincidență faptul că toți prietenii cu care eu și Andrew ne petreceam timpul erau bogați, în formă, arătoși? Mă înfior. Nu-i de mirare că mama m-a obligat să-mi schimb direcția, departe de acea autostradă superficială, dinamică pe care înaintam atât de repede. Direcția pe care sunt acum poate fi mai lentă, iar peisajul nici pe departe la fel de fermecător, dar pentru prima oară după mulți ani mă bucur de călătorie.

– Dacă el nu s-ar simți confortabil să aibă o relație cu femeia care sunt acum, nu vreau să-l cunosc.

Shelley clatină din cap.

– Acum *tu ai* prejudecăți. Relaxează-te. E doar o seară. Mă gândesc la sâmbăta viitoare…

Din fericire pentru mine, telefonul meu întrerupe continuarea complotului. Mă uit să văd cine sună.

– O să răspund. E Johnny.

Jay o ia pe Emma de la mine din brațe, iar Shelley se duce la chiuvetă să reumple ceainicul.

– Bună, John, spun la telefon. Ce mai face Zoë?

– Bună, Brett. Am vești grozave. Cred că acest șir de ghinioane se oprește aici. Zoë vine acasă, de data asta definitiv.

– Fantastic! zic. Mă întorc spre Shelley și-i arăt degetul mare în sus. Cred că te simți ușurat.

– Mă simt. Și ne-ar plăcea dacă ai putea să vii să ne vizitezi.

Mă opresc.

– Adevărat?

– Ar fi mai ușor dacă ai veni tu la noi de data asta, dacă se poate. Îți trimit eu banii pentru biletul de avion.

– Nu, nu, nu e o problemă.

– Ascultă, insist. Ce zici? E vreo șansă să poți pleca?

Îmi mușc buza, pentru a-mi opri zâmbetul din a-mi cuprinde întreaga față.

– Am vreo două zile libere, pe care le-aș putea folosi. Poate cândva în luna martie, odată ce Zoë va avea suficient timp să se acomodeze?

– Rămâne stabilit. Abia așteptăm să te cunoaștem. Ascultă, mai bine m-aș întoarce la Zoë. Doctorul ei trebuie să vină în orice clipă cu hârtiile de externare. Verifică zborurile și anunță-mă ce-ai hotărât.

Închid. Mă simt ametită, de parcă aș fi pe punctul de a leșina.

– Ești bine? întreabă Jay.

Încuviințez din cap.

– În sfârșit îl voi cunoaște pe tata! Și pe sora mea!

Shelley se grăbește spre mine.

– Oh, Brett! E minunat.

– Bună treabă, zice Jay. Acum cunoaște-l și pe Herbert și câștigă triplu.

Capitolul 23

Sâmbăta următoare, fac o călătorie combinată cu autobuzul și metroul, de patruzeci de minute, până în centru, ca să găsesc o sticlă de vin bun pentru cina de diseară cu Jay și Shelley... și Herbert. Simt un gol în stomac de fiecare dată când mă gândesc la blestemata de întâlnire. Sunt prea bătrână pentru prima întâlnire. Și chiar și atunci când mergeam la întâlniri, întâlnirile pe nevăzute erau îngrozitoare. Ele sunt cea mai de jos treaptă pe scara întâlnirilor. Întâlnirile pe nevăzute nu sunt nimic mai mult decât o lecție de umilință, clipa în care chiar ajungi să vezi ce cred alți oameni că meriți.

Călătoria obositoare în centru e un succes și pe la ora unu plec din Fox & Obel ducând o sticlă din 2007 de Malbec argentinian. Strângând punga maro ostentativă, înaintez cu greu înapoi către stația de metrou.

Stația este plină de viață în mijlocul zilei. Sunt purtată de mulțime până ajungem la blocajul de la turnichet. Atunci îl observ. Bărbatul în haină Burberry! Tipul care a vărsat cafeaua pe mine. Nu l-am văzut din dimineața de Ziua Recunoștinței, când alerga pe malul lacului Michigan cu labradorul lui negru. El a trecut de turnichet și deja coboară pe scări spre peron.

Timpul încetinește când mă strecor prin mulțime și prin turnichetul de metal. Mă îndrept către scări, mișcându-mă în zigzag printr-o mare de turiști, întinzându-mi gâtul să-l zăresc pe Burberry. Îmi simt pulsul în tâmple. Unde a dispărut? Mă alătur mulțimii coborând scara rulantă. Pășind spre stânga, mă strecor pe lângă călătorii inerți, în tot acest timp căutându-l cu privirea pe Burberry. Sunt la jumătatea scării rulante, când aud huruitul trenului. Privesc cum mulțimea din stânga peronului prinde viață. Oamenii își ridică bagajele, își termină apelurile telefonice și se îndreaptă spre trenul ce se apropie.

Uite-l! Stă pe peron, așteptând să se urce în trenul care pleacă spre partea de nord a orașului. Își ține telefonul mobil la ureche, zâmbind. Inima-mi face tumbe. Poate că pot prinde acest tren. Cui îi pasă că merge în direcția opusă? Pot în sfârșit să-l cunosc pe acest bărbat!

– Scuzați-mă, îi zic fetei din fața mea.

Ea ascultă ceva la iPodul său și nu mă poate auzi. Îi ating umărul și ea înjură când mă strecor pe lângă ea. Croindu-mi drum pe lângă și printre cei care nu se mișcă, aproape că am coborât de pe escalator când ușile trenului

se deschid. Pasagerii coboară și pentru o clipă îl pierd pe Burberry. Un val de panică mă cuprinde. Dar apoi îl găsesc. E mai înalt decât majoritatea celorlalți și părul lui ondulat e de un castaniu foarte închis. Se dă la o parte să lase o femeie mai în vârstă să urce în vagon. Alerg pe ultimele trepte. Ultimii pasageri se urcă în tren. Picioarele mele ating betonul și o iau la fugă pe platforma îngustă către vagonul bărbatului în haină Burberry.

Aud semnalul dublu și vocea înregistrată care anunță „Atenție, se închid ușile". Alerg mai repede, aproape cad.

Chiar când ajung la ușă, ea se închide. Lovesc geamul de plexiglas.

– Stai! zic cu voce tare.

Trenul pornește și de la geam pot să jur că îl văd pe Burberry. Cred că se uită la mine. Da, o face! Își ridică brațul și-mi face cu mâna.

Îi fac și eu cu mâna, întrebându-mă dacă ne zicem „bună" sau dacă ne luăm la revedere.

Gânduri legate de acest bărbat misterios mă urmăresc în timp ce conduc spre casa lui Shelley și a lui Jay. Dacă ajung și descopăr că bărbatul superb în haină Burberry nu e nimeni altul decât Herbert Moyer? Peste două săptămâni mă întâlnesc cu tata și cu sora mea – deci orice este posibil! Râd de naivitatea mea, dar stomacul mi se strânge în clipa în care opresc pe aleea lui Jay și a lui Shelley. A trecut atât de mult timp de când nu am mai fost la o întâlnire. Despre ce vom vorbi? Dacă va fi dezamăgit?

Merg pe trotuar, cu inima bătând cu putere sub pardesiul negru. De ce am fost de acord cu asta? Dar, cu siguranță, cunosc răspunsul. Am acceptat să mă întâlnesc cu Herbert pentru că în următoarele șase luni mi se cere să mă îndrăgostesc și să fac copii. Pufnesc de frustrare și sun la sonerie.

– E cineva acasă? strig, deschizând ușa.

– Intră. Jay își face apariția în hol și mă examinează din cap până în picioare. Uau! Dacă nu ai fi sora mea, aș spune că arăți superb.

Port o fustă neagră și colanți, cu un pulover mulat și pantofii mei negri chinuitori. Îl sărut pe obraz și șoptesc:

– Tot acest efort pentru un tip pe nume Herbert. Sper să merite cina.

Aud pași apropiindu-se. Când mă întorc, un adevărat zeu apare în hol.

– Doctore Moyer, zice Jay. Ți-o prezint pe sora mea, Brett.

El se îndreaptă spre mine cu mâna întinsă. E mare și moale și bărbătească, toate în același timp. În timp ce dăm mâna, ochii săi albaștri îi întâlnesc pe ai

mei. Toate gândurile legate de bărbatul Burberry dispar.

– Bună ziua, Brett.

El zâmbește și trăsăturile lui sculptate devin calde și prietenoase.

– Bună, Herbert.

Mă holbez la el prostește. Deci, acesta este genul de tip, pe care fratele meu crede că îl merit? Cu certitudine sunt flatată.

Manierele doctorului Moyer sunt la fel de impecabile ca haina lui sport Armani. Îl privesc în timp ce își rotește coniacul după cină, cu piciorul paharului de cristal așezat lejer între arătător și degetul mijlociu. Rafinat, pâine albă. Nici un pic de pleavă.

La kilometri distanță de conversația lor despre Grecia antică, îmi sorb coniacul, gândindu-mă cât de complet incongruent e numele lui cu acel exterior chipeș.

– Herbert, mormăi.

Trei perechi de ochi se întorc către mine.

Cu permisiunea acordată de două pahare de vin și unul de coniac, îl întreb pe șleau:

– Cum te-ai ales cu acest nume? Herbert?

De partea opusă a mesei, ochii fratelui meu se măresc, nevenindu-i să creadă ce aude. Shelley se preface că citește eticheta de pe sticla de coniac. Herbert doar râde.

– E din familie, zice el. Am fost numit după bunicul patern. Am încercat să folosesc porecle din când în când, dar Herb[20] părea să sune prea botanic, iar Bert, ei bine, asta nu era o opțiune. Vezi tu, cel mai bun prieten al meu din școală a fost un tip pe care-l chema Ernest Walker, iar noi nu eram tocmai cei mai populari. Îți poți doar imagina glumele cu Bert și Ernie pe care le-am fi suportat, dacă aș fi insistat să mi se spună Bert.

Râd. Ca să vezi?! Chipeș și amuzant.

– Și în tot acest timp în care v-ați folosit numele complete, idioții nu au făcut niciodată legătura cu *Strada Sesame*[21]? întreabă Jay.

– Nu. El se apleacă către masă și-și ridică degetul arătător, de parcă ar sta la catedră. Deși tehnic vorbind erau nerozi, nu idioți. Vedeți voi, un idiot este o persoană toantă, a cărei vârstă mintală este mai mică de trei ani, în timp ce un nerod e o persoană toantă a cărei vârstă mintală este între șapte și doisprezece ani.

Toți trei ne holbăm la el, fără cuvinte. În cele din urmă, Jay râde și-l pocnește pe spate.

– Vezi-ți de viață, pedant respingător! Clatină din cap și se întinde după sticla de coniac. Încă un rând?

E trecut de miezul nopții când ne luăm rămas-bun de la Jay și Shelley. Herbert mă conduce la mașină. Stăm sub cerul înțesat de stele și îmi vâr mâinile în buzunarele hainei.

– A fost amuzant, zic.

– A fost. Mi-ar plăcea să te văd din nou. Ești liberă câtuși de puțin săptămâna viitoare?

Aștept ca inima să-mi sară din piept, dar ea doar continuă să bată ritmul ei regulat obișnuit.

– Sunt liberă miercuri seară.

– Aș putea să te iau la cină, să zicem, pe la șapte?

– Sună grozav.

Se apleacă și mă sărută scurt pe obraz, apoi îmi deschide portiera.

– O să te sun luni pentru confirmare. Drum bun.

Mă îndepărtez, întrebându-mă ce-ar crede mama despre Herbert. Ar fi genul de bărbat pe care ea l-ar alege ca viitor soț al meu și tată ai copiilor mei? Așa cred. Oare ea a jucat un rol în încercarea de a mă cupla cu el? Bănuiesc că s-ar putea să o fi făcut.

Mă uit în ambele părți în intersecție și o observ pe scaunul din dreapta. Sticla de Malbec. Am fost până în centru pentru ea. Am uitat s-o iau înăuntru. Ce călătorie inutilă – exceptând faptul că l-am zărit pe bărbatul meu cu haină Burberry.

Următoarele trei săptămâni se topesc la fel de repede ca ultimele petice de zăpadă. Cum am planificat, Herbert și cu mine mergem la cină miercuri seară, ceea ce duce la o duzină de apeluri telefonice și încă șase întâlniri, fiecare puțin mai interesantă decât cea de dinainte. El are atâtea calități pe care le plac cu adevărat, ca atunci când spun o istorioară amuzantă și colțurile gurii lui se ridică într-un zâmbet, înainte ca eu să ajung la punctul culminant. Sau felul în care se asigură că eu sunt ultimul său apel telefonic, pentru că vrea să fiu ultima persoană cu care vorbește, înainte să adoarmă.

Dar alte lucruri – mici, nesemnificative, lucruri ciudate – aproape că mă deranjează. Ca, bunăoară, felul în care el se referă la sine ca la *doctorul* Moyer față de toți cei pe care-i întâlnește, de parcă chelnerița sau șeful de sală chiar trebuie să-i cunoască titlul. Iar când ei presupun că el e medic, nu un bărbat cu titlul de doctor în istorie, el nu îi corectează.

Dar oare nu eram eu cea care le-a spus lui Megan și lui Shelley că viața nu este perfectă? Că noi toți doar facem această călătorie cât de bine putem și că trebuie să facem compromisuri? Și nu e tocmai corect să-l numesc pe Herbert un compromis. În mod obiectiv, el e o partidă și jumătate.

Ieri, am sărbătorit cea mai iubită și totodată cea mai gălăgioasă sărbătoare din Chicago, Ziua Sfântului Patrick. Dar în loc să ne îmbuibăm de bere verde cu o gașcă de prieteni pe lângă râul vopsit în culoarea smaraldului, cum obișnuiam să fac cu Andrew, Herbert mi-a servit *fondue* irlandeză la lumina lumânărilor. Părea ceva foarte matur și respectabil. A ales filmul *Odată ca niciodată,* să-l vedem după aceea, un musical romantic, în care acțiunea are loc în Dublin. Eu am stat cuibărită în brațele lui pe canapea, minunându-mă de solicitudinea lui. Mai târziu, am stat pe terasa lui și am privit lacul Michigan luminat de lună. Sufla briza, iar el m-a învelit în haina lui. Ținându-mă strâns la piept, mi-a arătat constelațiile.

– Majoritatea oamenilor se referă la Carul Mare ca la o constelație, dar, de fapt, e un asterism. Stelele din car sunt parte din constelația mai mare Ursa Mare.

– Hm, am spus, studiind înaltul cerului presărat cu stele. Doar imaginează-ți, joia viitoare voi fi sus, chiar în acel cer, în drumul meu spre Seattle.

– O să-mi fie dor de tine, a zis el, atingându-și obrazul de părul meu. Devin din ce în ce mai atașat de tine, să știi.

Un râs înăbușit mi-a izbucnit din piept, înainte să am timp să-l opresc.

– Haide, Herbert, din ce în ce mai atașat? Cine mai folosește termeni ca „a deveni din ce în ce mai atașat“?

El s-a holbat la mine și am crezut că am mers prea departe. Dar apoi, pe fața lui a apărut o expresie plină de umor și mi-a oferit un zâmbet alb strălucitor.

– În regulă, deșteapto, deci nu sunt chiar modern. Bine ai venit în lumea întâlnirilor cu tocilarii.

Zâmbesc.

– Întâlniri cu tocilari?

– Așa este. În caz că n-ai auzit, noi, tocilarii, se întâmplă să fim cel mai bine păstrat secret din lumea întâlnirilor. Suntem deștepți, avem succes, nu înșelăm niciodată. Drace, noi suntem pur și simplu fericiți dacă cineva chiar ne place. Și-a întors privirea către lac. Și suntem croiți dintr-o stofă excelentă pentru căsătorie.

Timp de patru ani nu l-am putut face pe Andrew să spună cuvântul cu „c". Și uite-l pe Herbert, bătând apropouri după numai șase întâlniri.

M-am lipit mai strâns de el.

– Cred că îmi vor plăcea întâlnirile cu tocilari, am zis.

Și am vorbit serios.

Razele strălucitoare ale dimineții se revarsă prin geamul biroului meu, iar eu fredonez în timp ce-mi pregătesc geanta pentru ziua în curs. Caut un set de acuarele pentru noul meu elev de grădiniță, când sună telefonul. E Garrett.

– Mă bucur că te-am prins înainte să pleci de la birou. Peter a avut o altă ieșire violentă aseară. Autumn nu l-a putut stăpâni. Din fericire, vecinii au auzit vacarmul și i-au venit în ajutor. Mi-e groază să mă gândesc ce-ar fi putut să facă Peter.

– Oh, nu! Sărmana Autumn!

Îmi frec brațele, imaginându-mi scena oribilă.

– De-abia am închis cu cei de la Noi Orizonturi. Au fost de acord să-i facă un loc în program. Va începe spre sfârșitul săptămânii, dar de astăzi nu va mai avea lecții la domiciliu.

Mă cuprinde o melancolie surprinzătoare. În ciuda tuturor probabilităților, eu încă mai speram într-un sfârșit fericit – un sfârșit în care Peter făcea progrese și putea să se întoarcă la vechea lui școală, cea cu elevi obișnuiți, care nu au nevoie de tratament de două ori pe zi.

– Dar nici măcar nu am apucat să-mi iau rămas-bun.

– Mă voi asigura să-i spun asta din partea ta.

– Și adu-i aminte cât este de deștept, spune-i că-i urez noroc.

– Absolut. Face o pauză și, când vorbește din nou, tonul lui e blând. Ceea ce înveți din aceste cazuri este că nu-i poți salva pe toți. E o lecție dură, în

special pentru cineva ca tine, care e tânăr și idealist. Și eu eram la fel când mi-am început cariera.

– Mă simt de parcă l-aș abandona, zic. Poate dacă aș fi avut mai mult timp...

– Nu, zice el cu fermitate. Îmi pare rău, Brett, dar nu te voi lăsa să te îndoiești de tine însăți. Tu ai făcut tot ce ai putut să-l ajuți pe Peter și încă ceva în plus. Mi-ai fost de-un enorm ajutor. Chiar mi-a plăcut să lucrez cu tine.

– Și mie mi-a plăcut să lucrez cu tine. Vocea mi se frânge. Sunt uimită de cât de emoționată sunt, știind că-mi pierd legătura cu acest bărbat, pe care am ajuns să-l îndrăgesc și în care am ajuns să am încredere. Îmi dreg vocea. Vreau să-ți mulțumesc. Chiar mi-ai fost alături, nu doar cu Peter, dar și cu toate celelalte prin care treceam.

– A fost o plăcere. Sincer. Ezită o clipă, iar atunci când vorbește tonul lui e mai vioi. Îți dai seama, nu-i așa, că încă îmi ești datoare cu un pahar?

Întrebarea mă ia prin surprindere. Au trecut săptămâni de când am pomenit ultima oară acel pahar. A trecut mult timp de la acele zile mohorâte din ianuarie, când eram înnebunită să găsesc un bărbat și să mă îndrăgostesc. Acum mă văd, fără îndoială, cu cel mai râvnit bărbat din Chicago. Cu toate astea, o parte din mine este curioasă în legătură cu doctorul Taylor. Îmi masez tâmplele.

– Hm, da, sigur.

– Toate bune? întreabă Garret. Mi se pare că eziți.

Oftez lung. Drace, i-am povestit tipului toate celelalte, aș putea la fel de bine să fiu directă și acum.

– Mi-ar plăcea să ne întâlnim la un pahar. Doar că am început să mă văd recent cu cineva...

– Nici o problemă, zice Garrett.

E atât de amabil, încât mă simt caraghioasă acum. Probabil nu avea nici un soi de intenții romantice și crede că sunt o persoană plină de sine, pentru că am presupus că ar avea.

– Sper să-ți meargă bine, Brett.

– Da, ei bine, mulțumesc.

– Ascultă, te las acum. Ținem legătura.

– Da, ținem, zic, știind că nu o vom face.

Închid ultima conversație pe care o voi avea cu doctorul Taylor. Precum capitolul final al unei cărți, e dulce-amară. Nu voi mai primi ajutor de la Garrett și, cu siguranță, nu vom avea o idilă. Și undeva adânc, în sufletul meu, îmi dau seama că probabil e spre binele meu. Îl am pe Herbert acum și o familie nouă, pe care sunt pe punctul s-o cunosc. Poate că doctorul Taylor chiar a fost un personaj din piesa mamei mele. El a intrat într-un moment critic în viața mea, chiar când aveam nevoie de el și a ieșit la momentul potrivit din scenă, exact cum era prevăzut în scenariu.

Găsesc setul de acuarele pe care-l căutam și-mi iau haina. Închid luminile și închid ușa, având grijă să încui după mine.

Capitolul 24

Privesc orașul Seattle prinzând contur prin hubloul Boeingului 757. Este o după-amiază înnorată, dar odată ce începem coborârea apar și panglicile lacului Washington. Este frumoasă această piesă de puzzle; acest teren înconjurat de firicele de apă albastră. Observ peisajul urban și aproape că țip când zăresc Space Needle[22]. Avionul coboară și apar blocuri în miniatură. Mă uit lung la ele, fascinată, știind că undeva acolo jos, în unul dintre acele blocuri mici de beton și lemn, locuiește un bărbat și fiica lui, tatăl meu și sora mea vitregă.

Împreună cu alți pasageri, mă îndrept către ridicarea bagajelor, unde o mulțime de oameni își așteaptă călătorii. Le observ chipurile. Unii par nerăbdători, ținând semne făcute de mână, cu numele scris pe ele. Alții par entuziasmați, legănându-se pe vârfuri în timp ce-și caută cunoștințele. Unul câte unul, toți din jurul meu par să-și recupereze prietenii și rudele. Dar eu stau singură, transpirată și cuprinsă de greață.

Scrutez cu privirea mulțimea în căutarea unui bărbat cu părul închis la culoare cu o fată de doisprezece ani. „Unde sunteți, Johnny și Zoë?“ Au uitat că urma să vin astăzi? S-o fi îmbolnăvit Zoë din nou? Îmi scot telefonul mobil din poșetă. Îmi verific mesajele, când îmi aud numele.

– Brett?

Mă întorc. În fața mea stă un bărbat înalt, cu părul argintiu. Este proaspăt bărbierit și aproape elegant. Ochii lui îi găsesc pe ai mei și, când zâmbește, îl

văd pe bărbatul din înregistrare, bărbatul care era acum treizeci și patru de ani. Îmi ascund bărbia tremurândă și încuviințez din cap.

De parcă nici el nu ar avea încredere în vocea sa, își deschide brațele pentru mine. Mă apropii de el, închid ochii și inspir mirosul hainei lui de piele. Îmi las capul să cadă pe pielea rece a jachetei, iar el mă leagănă înainte și înapoi. Pentru prima oară, știu cum se simte să fiu ținută în brațe de tatăl meu.

– Ești frumoasă, zice el, retrăgându-se în cele din urmă și ținându-mă la distanță de un braț. Arăți exact ca mama ta.

– Dar am moștenit înălțimea ta, din câte văd.

– Ochii tăi, de asemenea. Îmi ia fața în mâini și se uită lung la mine. Dumnezeule, mă bucur că m-ai găsit.

Îmi simt sufletul copleșit de fericire.

– Și eu.

Îmi aruncă bagajul de mână pe un umăr și-și pune celălalt braț în jurul umărului meu.

– Să-ți recuperăm valiza, apoi o vom lua pe Zoë de la școală. Aproape nu-și mai încape în piele de entuziasm.

Vorbim fără întrerupere în drum spre Centrul Franklin L. Nelson, școala privată a lui Zoë. Fiecare întrebare pe care nu a apucat să mi-o adreseze în timpul convorbirilor noastre telefonice îmi este adresată acum. Nu mă pot opri din zâmbit. Tatăl meu este într-adevăr interesat de mine și, mai mult, e o naturalețe și o apropiere între noi la care nici nu am îndrăznit să sper. Dar când el virează pe aleea către școală, cu copaci înșiruiți de-a lungul ei, monstrul urât al geloziei din mine prinde din nou viață. Oricât de entuziasmată aș fi că o voi întâlni pe Zoë, vreau să petrec mai mult timp cu Johnny. Singură. Când ea va urca în mașină, eu voi fi străina din nou, un rol de care am obosit.

Nelson Center este o clădire întinsă, fără etaj, frumos amenajată peisagistic și îngrijită. Taxa de școlarizare aici trebuie să fie o avere.

– Orele nu se termină decât peste zece minute, dar Zoë voia ca toți colegii ei de clasă să o cunoască pe noua ei soră. Nu te deranjează, nu-i așa?

– Nu, sigur că nu.

El ține deschisă una din ușile duble de oțel și intru într-un hol mare. Pe o bancă de lemn, o fetiță purtând uniformă bleumarin stă dând din picioare.

Sare de pe bancă când mă vede, apoi ezită. Când John trece prin ușă, scoate un țipăt.

– Tati!

Fața ei rotundă e extrem de fericită. Se mișcă greoi, dar cu toată forța către noi, și își încleștează brațele durdulii în jurul șoldurilor mele. O îmbrățișez, dar ea nu-mi ajunge decât până la piept. John ne privește zâmbind.

– Bine, Zoë, zice el, atingând-o pe creștet. Mai bine ai lăsa-o pe sora ta să respire.

În cele din urmă, ea își slăbește strânsoarea.

– Ești sora mea, declară ea.

Mă așez pe vine lângă ea și mă uit la fața ei netedă ca de alabastru. Cum am putut vreodată să-i port pică acestui înger? Părul ei lucios e închis la culoare, ca al tatălui ei și al meu. Dar spre deosebire de ochii noștri căprui, ai ei sunt verzi și sunt învăluiți de pliuri suplimentare de piele.

– Da, sunt. Noi două suntem surori.

Îmi zâmbește și ochii ei strălucitori, verde marin sunt niște fante în formă de semilună. Limba rozalie și groasă îi iese din gura cu protruzie mare. Imediat o îndrăgesc pe această fată care este sora mea... această fată care are sindromul Down.

Cu o mână ținându-se de John și cu alta de mine, ne trage de-a lungul holului către clasa ei. În acest timp, John îmi arată unele dintre facilitățile speciale ale școlii. Un coridor este făcut să arate ca o stradă din oraș. Vitrinele magazinelor sunt aliniate de ambele părți ale străzii de cărămidă, cu semafoare și treceri semnalizate la fiecare intersecție.

– Această zonă îi învață pe copii cum să traverseze strada în siguranță, cum să interacționeze cu vânzătorii, cum să numere când cumpără ceva și altele.

Când în cele din urmă ajungem la clasa lui Zoë, intrăm într-o activitate frenetică pentru că domnișoara Cindy, profesoara lui Zoë cu ochi strălucitori, și asistentul ei, domnul Kopec, se străduiesc să-i pregătească pe cei opt elevi cu deficiențe mintale pentru plecare. Domnul Kopec încheie fermoarul hainei unui băiat din spatele unui cadru de mers.

– Harvey, trebuie să-ți ții haina încheiată, mă auzi? Este frig afară astăzi.

– Cine și-a pierdut fularul?

Domnișoara Cindy strigă din garderobă, ținând sus un fular șerpuitor, roșu, de lână.

– Uitați, anunță Zoë cu vocea ei răgușită. Asta e sora mea.

Astea fiind spuse, fața ei se luminează de bucurie și își freacă palmele împreună, de parcă ar vrea să aprindă un foc. Luându-mă de mână, mă conduce prin sala de clasă, arătând către fotografiile de pe perete, arătându-mi acvariul, spunându-mi numele prietenilor ei. În toată viața mea, niciodată nu m-am simțit mai venerată ca acum.

Înainte să plecăm, John ne plimbă cu mașina în jurul complexului Nelson de treizeci de acri. Zoë arată către locul de joacă.

– Locul ei preferat, zice John, întinzându-se în spate să-i prindă piciorul lui Zoë. Și au o seră, unde copiii învață să îngrijească plantele.

Trecem pe lângă un teren de tenis de zgură și o pistă abia turnată de asfalt. Când ajungem în dreptul unui hambar roșu, observ un indicator din lemn: PROGRAM TERAPEUTIC DE ECHITAȚIE.

– Ce e acolo?

– Acela era centrul ecvestru. Copiii învățau să călărească. Obiectivul inițial era să-i ajute cu echilibrul și coordonarea, dar ai fi uimită câte făcea pentru încrederea lor de sine.

– Pluto! strigă Zoë de pe bancheta din spate.

John zâmbește în oglinda retrovizoare.

– Mda, iubeai calul acela bătrân, Pluto. Îmi aruncă o privire. Era un program scump. Cu tăierile bugetare, au fost nevoiți să-l închidă toamna trecută.

În mintea mea încolțește o idee.

*

Cum s-a promis pe SeattleTravel.com, burnița nu s-a oprit de când am ajuns. Dar nu mă deranjează. Sunt perfect mulțumită să stau vineri în casa confortabilă de cărămidă cu John și Zoë. Covoare viu colorate acoperă pardoseala din lemn de stejar și rafturi din lemn pline cu cărți se întind pe pereți. În fiecare spațiu și ungher disponibil găsesc picturi și lucrări de artă interesante, din toate locurile pe care le-a vizitat John când era muzician itinerant. Lui Zoë i s-a permis să lipsească de la școală astăzi și noi trei stăm pe un covor navajo jucând cărți, în timp ce muzicieni independenți, necunoscuți mie, mă farmecă din sistemul audio.

E șase seara și John decide că e timpul să prepare faimoasele sale vinete cu parmezan. Zoë și cu mine îl urmăm în bucătărie și facem o salată.

– Bine, Zoë, acum îl scuturăm, uite-așa. Scutur borcanul cu sosul pentru salată și i-l dau. Rândul tău.

– Eu fac sos, zice ea, scuturând recipientul din sticlă cu mâinile.

Dar, dintr-odată, capacul din plastic se desface. Sosul de salată explodează, stropind dulapuri și adunându-se pe blat.

– Îmi pare atât de rău! strig. Nu am verificat capacul.

Înșfac îngrijorată o lavetă, ca să curăț murdăria pe care am făcut-o. Dar în spatele meu, aud râsete.

– Zoë, vino să te admiri!

Mă întorc și-l văd pe John conducând-o pe Zoë la ușa cuptorului, unde își poate vedea reflexia. Picături de sos alb îi atârnă în păr și-i pătează fața. Lui Zoë i se pare amuzant. Ia puțin sos de pe obraz și-și linge degetele.

– Gustos, gustos.

John râde și se preface că gustă o șuviță din părul ei. Ea țipă de încântare. Privesc această scenă tată–fiică, atât de diferită de orice îmi amintesc și mă străduiesc să mi-o gravez pentru totdeauna în minte.

Când în cele din urmă ne așezăm să mâncăm, John își ridică paharul cu vin.

– În cinstea fetelor mele frumoase, zice el. Sunt un bărbat norocos.

Zoë își ridică paharul cu lapte și dăm cu toții noroc.

După conversația veselă de la cină, zăbovim la masa de stejar, ascultând povești despre primele zile ale lui John după ce a plecat din Chicago. Când o vede pe Zoë frecându-se la ochi, se ridică de la masă.

– Să te îmbrăcăm în pijamale, fată somnoroasă. E ora de culcare.

– Nu. Eu stau cu sora mea.

– Zoë? întreb. Pot să te ajut eu să te pregătești de culcare în seara asta?

Face ochii mari, se dă jos de pe scaun și mă ia de mână. Aproape că am ieșit din bucătărie, când îi aruncă o privire peste umăr tatălui ei.

– Tu rămâi. Sora mea mă ajută.

John chicotește.

– Bine, domnișoară autoritară.

Ea mă conduce în palatul ei de vată de zahăr, în nuanțe de lila și roz. Draperii de dantelă cu cordon încadrează geamurile, și micul ei pat e o junglă de animale de pluș.

– Îmi place camera ta, zic, aprinzându-i veioza.

Se schimbă în pijamale mov cu Clopoțica și eu o ajut să se spele pe dinți. Apoi se urcă în pat și bate ușor locul de lângă ea.

– Tu dormi acum.

– Pot să-ți citesc o poveste?

– Libya! zice ea. Libya!

Mă aplec în fața colțului ei cu cărți și caut în zadar printre titluri o poveste despre Libya. În cele din urmă, zăresc o povestire despre un porc pe nume Olivia.

– Aceasta? întreb ridicând cartea.

Ea zâmbește.

– Libya! Mă cuibăresc lângă ea și-mi las capul pe pernă. Se întoarce spre mine, mirosind a pastă de dinți mentolată și a șampon cu vanilie și îmi sărută obrazul. Citește, îmi ordonă ea, arătând spre carte.

La mijlocul povestirii, respirația ei încetinește și ochii i se închid. Cu mare grijă, îmi scot brațul de sub capul ei și sting lampa. Camera este luminată în roz de la veioza cu Mica Sirenă.

– Te iubesc, Zoë, șoptesc, aplecându-mă să-i sărut obrazul. Ce mai lecție ești tu pentru mine.

*

Când mă întorc la bucătărie, masa e strânsă și mașina de spălat vase murmură. Îmi reumplu paharul de vin și mă mut în camera de zi, unde John stă cu chitara cocoțată ca un copilaș pe genunchiul lui. Zâmbește când mă vede.

– Ia loc. Pot să te servesc cu ceva? Niște vin? O ceașcă de cafea?

Îmi ridic paharul.

– Sunt bine. Mă așez pe scaunul de lângă al lui, admirând incrustația întunecată, lucioasă din lemn și fildeș a chitarei sale. E frumoasă.

– Mulțumesc. Iubesc această chitară Gibson veche. Cântă câteva note, înainte să dea jos hamul din piele. Este ceea ce m-a împiedicat să-mi pierd mințile în timpul acelor momente din viață când apa creștea mai repede decât puteam eu să o scot din barcă. Cu grija unui amant, el așază instrumentul în suportul lui metalic. Cânți la chitară?

– Mi-e teamă că această genă m-a sărit.

El chicotește.

– Cum erai în copilărie, Brett?

Ne așezăm mai comod în scaunele noastre și în următoarele două ore facem schimb de întrebări și istorisiri, povești și anecdote, încercând să umplem golurile dintr-un puzzle de treizeci și patru de ani.

– Îmi amintești atât de mult de mama ta, zice el.

– E un mare compliment. Mi-e foarte dor de ea.

Ochii lui sunt triști și se uită în jos la mâinile sale.

– Mda, și mie.

– Ai încercat vreodată să menții legătura cu ea?

O grimasă ușoară îi flutură pe chip. De parcă ar fi talismanul lui, John scoate chitara din suport și o așază pe genunchiul său. Cu privirea coborâtă, ciupește corzile, trimițând în derivă note aleatorii, melancolice. În cele din urmă se uită la mine.

– Charles Bohlinger era dracul gol. Pufnește, de parcă își ținuse respirația timp de trei decenii. Voiam să mă însor cu mama ta. Să o părăsesc a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Am iubit-o așa cum niciodată n-am iubit nici o altă femeie. Niciodată.

Clatin din cap.

– Dar i-ai frânt inima, John. Era clar din jurnalul ei că ea l-ar fi părăsit pe Charles și te-ar fi urmat, dar nu ai vrut să te așezi la casa ta.

El tresare.

– Asta nu e tocmai adevărat. Vezi tu, când tatăl tău a aflat…

– Charles, zic, întrerupându-l. El nu mi-a fost niciodată tată.

John se uită la mine și încuviințează din cap.

– Când *Charles* a aflat că mama ta și cu mine ne-am îndrăgostit s-a înfuriat. El a obligat-o să ia o decizie, între el și mine. Ea s-a uitat drept în ochii lui și i-a spus că mă iubește pe mine. El zâmbește, de parcă amintirea îi este încă dragă. Ea a ieșit din bucătărie atunci. Înainte să o pot urma, Charles m-a înșfăcat de braț. A jurat că dacă Elizabeth pleca, nu avea să-și mai vadă niciodată băieții.

– Poftim? Nu putea face asta.

– Amintește-ți că asta a fost în anii ’70. Lucrurile erau diferite atunci. A jurat că va depune mărturie că era o târfă, o mamă inaptă. Am fumat și eu destulă iarbă în perioada aceea, iar el m-a amenințat că avea să mă descrie ca fiind iubitul drogat al mamei tale. Nu era greu să ghicești cui i-ar fi dat instanța câștig de cauză. Nu eram altceva decât o vulnerabilitate pentru ea.

– Doamne, asta e oribil.

– Să-i piardă pe Joad și Jay ar fi omorât-o. Până la urmă, am mințit, astfel încât, ea să nu fie nevoită să aleagă. I-am spus că nu voiam o relație permanentă. Clatină din cap, ca și cum ar fi încercat să scape de-un coșmar. Asta aproape că m-a omorât. Dar o cunoșteam pe mama ta. Dacă își pierdea băieții, nu și-ar fi revenit niciodată. Stăteam pe veranda din față. Era mai cald decât în iad în acea după-amiază. Toate geamurile din casă erau deschise. Eram sigur că Charles asculta. Dar nu-mi păsa. I-am spus mamei tale că o iubeam, că aveam s-o iubesc întotdeauna. Dar eu chiar nu eram genul care rămâne. Dumnezeu mi-e martor că ea m-a citit. Când m-a sărutat de rămas-bun pentru ultima dată, mi-a șoptit: „Știi unde să mă găsești".

Mă doare sufletul pentru femeia tristă în palton lung bleumarin, trăgându-și fiii cu sania.

– A crezut că aveai să te întorci după ea.

John încuviințează din cap, calmându-se înainte de a continua:

– Doamne, încă pot vedea acei ochi, verzi ca dealurile irlandeze și încrederea lor imperturbabilă în mine.

Înghit nodul ce mi s-a pus în gât.

– Dar ei au divorțat mai târziu. Nu ai fi putut să te duci la ea atunci?

– I-am pierdut urma. Odată ce am plecat, m-am convins pe mine însumi că am făcut ceea ce trebuie să fac. Am încercat din răsputeri să nu mă chinui cu supoziții. Ani de zile această veche chitară a fost aproape singurul lucru care-mi făcea măcar un dram de plăcere. Cincisprezece ani mai târziu, am cunoscut-o pe mama lui Zoë. Am fost împreună opt ani, deși nu ne-am căsătorit.

– Unde e ea acum?

– Melinda s-a mutat înapoi la Aspen – acolo locuiește familia ei. Să fie mamă nu era de ea.

Vreau să aflu mai multe, dar nu întreb. Bănuiesc că un copil cu sindromul Down nu era de ea.

– Îmi pare rău, zic, pentru toate pierderile tale.

Clatină din cap.

– Sunt ultima persoană care să merite compasiunea cuiva. Viața e frumoasă, cum se spune. Se întinde și-mi strânge mâna. Și doar devine din ce în ce mai bună.

Îi zâmbesc.

– Mă întreb de ce mama nu te-a căutat după ce a divorțat sau după ce a murit Charles.

– Bănuiesc că în primele zile ea m-a așteptat, sperând la o scrisoare sau un apel telefonic, orice fel de contact. Dar odată cu trecerea timpului și pentru că acea scrisoare nu a mai ajuns, și-a spus că probabil nu am iubit-o.

Simt un fior pe șira spinării. Oare mama a murit crezând că dragostea vieții ei a fost o minciună? Dintr-odată trântesc întrebarea care mă măcină de săptămâni.

– John, de ce nu ai cerut un test de paternitate? Sau poate că vrei unul, ceea ce e în regulă din partea mea.

– Nu. Nu, nu vreau. Nici măcar pentru o clipă nu m-am îndoit că ești fiica mea.

– De ce nu? Toată lumea a pus asta la îndoială. Aș putea la fel de bine să fiu fiica lui Charles sau a ta.

El se oprește și atinge o coardă la întâmplare.

– Charles și-a făcut vasectomie după ce s-a născut Jay. Mama ta mi-a spus despre asta la scurt timp după ce ne-am împrietenit.

Clipesc, uimită.

– El știa că nu eram copilul lui? Doamne, nu-i de mirare că nu m-a plăcut.

– Și nu trebuia decât să-ți arunce o privire dacă avea nevoie de dovezi suplimentare.

– Am fost o sarcină nedorită. Nu am știut asta niciodată.

– Ei bine, aici te înșeli. Mama ta a fost distrusă când a aflat că el a făcut procedura. Ea mi-a spus asta. Ea își dorea încă un copil. De fapt, mi-a spus că și-a dorit dintotdeauna o fiică.

– Și-a dorit?

– Foarte mult. Nu-ți poți imagina cât de încântat am fost când domnul Pohlonski m-a informat că îi oferisem un astfel de dar neprețuit.

Îmi duc mâna la gură.

– Și ea ne-a returnat acest dar, când mi-a lăsat acel jurnal.

Ochii lui zâmbesc și își întinde mâna spre mine.

– Tu ești darul care continuă să ofere.

Până sâmbătă, simt că-mi părăsesc mai degrabă familia, decât doi străini pe care i-am cunoscut la sosire. Mă așez pe vine lângă Zoë în holul aeroportului și o strâng la piept. Ea se agață de mine, ținându-se de puloverul meu. Când se retrage, îmi întinde degetul mare.

– Sora mea.

Îmi apăs degetul mare de al ei, noul nostru ritual.

– Te iubesc, sora mea. O să te sun în seara asta, bine?

John mă trage într-o îmbrățișare uriașă, ca de urs. Brațele lui sunt puternice și protectoare, așa cum mi-am imaginat întotdeauna că ar fi îmbrățișarea tatălui. Inspir adânc și închid ochii. Mirosul jachetei de piele amestecat cu colonia lui e ceva ce pentru totdeauna îmi va rămâne în amintire ca mirosul tatălui meu. În cele din urmă, își slăbește strânsoarea și se dă puțin în spate.

– Când o să te vedem din nou?

– Veniți la Chicago, zic. Vreau ca toată lumea să vă cunoască, pe tine și pe Zoë.

– Așa o să facem. Mă sărută și mă bate ușor pe spate. Acum fugi, să nu pierzi avionul.

– Așteaptă. Am ceva pentru tine. Îmi duc mâna în geantă și scot jurnalul cu coperte de piele al mamei. Vreau să-l ai tu.

Îl ține cu ambele mâini de parcă ar fi Sfântul Graal. O grimasă îmi umbrește ușor maxilarul și îl sărut pe obraz.

– Dacă te-ai îndoit vreodată de dragostea ei pentru tine, nu o vei mai face după ce vei citi acest jurnal. Toate sentimentele lui Elizabeth sunt aici, scrise cu negru pe alb.

– Mai sunt și alte jurnale? A continuat să scrie după ce am plecat?

– Nu. Am căutat prin toată casa, întrebându-mă același lucru, dar nu am găsit altul. Cred că povestea ei s-a terminat odată cu tine.

Cinci ore mai târziu, avionul aterizează pe aeroportul O'Hare. Îmi arunc privirea la ceas. Ora 22.35, cu douăsprezece minute mai devreme. Îmi deschid telefonul și descopăr un mesaj de la Herbert. „Ne întâlnim la recepția bagajelor."

Niciodată nu am ieșit cu un tip mai de treabă. Acum nu va trebui să iau un taxi sau să târăsc bagajele singură. Și-o să-l văd și pe Herbert. Dar nici în ruptul capului nu pot să storc vreun dram de entuziasm din mine. Trebuie să fie de la oboseală. Mă gândesc doar să ajung acasă în micul meu apartament din Pilsen, să mă urc în pat și să o sun pe Zoë.

Cum a promis, îl găsesc la recepția bagajelor, stând într-un scaun din metal și piele artificială, citind ceea ce pare să fie un manual. Expresia i se însuflețește când mă vede. Sare în picioare și pășesc în brațele celui mai chipeș bărbat din aeroport.

– Bine-ai venit acasă, îmi șoptește la ureche. Mi-a fost dor de tine.

Mă retrag și mă holbez la el. E frumos. Foarte frumos.

– Mulțumesc. Și mie mi-a fost dor de tine.

Stăm ținându-ne de mână, privind banda rulantă care aduce valize. În fața noastră, o bebelușă se ițește peste umărul mamei sale, purtând pe cap o cordeluță roz cu o margaretă verde aprins prinsă pe ea. Cu ochii ei mari albaștri, se uită fix la Herbert, foarte probabil apreciind ceea ce vede. Herbert se apleacă spre ea și-i zâmbește.

– Hei, drăguțo, zice el. Nu-i așa că ești o fetiță drăguță?

Deja cochetă, fetița zâmbește, cu gropițe în obraji. Herbert râde zgomotos și se întoarce spre mine.

– E oare ceva mai transcendent decât zâmbetul unui copil?

Îmi ia o clipă să traduc *transcendent*. Cred că vrea să spună extraordinar. Și în acea clipă, cred că și el e transcendent. Instinctiv, mă aplec și-i sărut

obrazul.

– Mulțumesc.

El își înclină capul.

– Pentru ce?

– Pentru că m-ai luat de la aeroport. Și pentru că apreciezi zâmbetul acestui bebeluș.

Se îmbujorează și își îndreaptă atenția către caruselul de bagaje.

– Am auzit ceva despre o listă cu lucruri de făcut într-o viață, pe care trebuie să o realizezi.

Gem.

– Fratele meu are gura mare.

Herbert chicotește.

– Unul dintre țelurile tale era să ai copii, nu-i așa?

– Îhî, zic, încercând să par nepăsătoare. Dar în interiorul pieptului meu e un toboșar care ia steroizi. Ce zici de tine? Vrei copii într-o zi?

– Absolut. Iubesc copiii.

Valiza mea cade pe tobogan. Pășesc în față să o iau, dar Herbert mă înșfacă de braț.

– O iau eu.

Când se apropie de carusel, ochii bebelușului mă găsesc pe mine. Mă studiază, de parcă m-ar evalua, încercând să se hotărască dacă aș fi o mămică acceptabilă. Îmi reamintește de termen – cel impus atât de mama Elizabeth, cât și de mama natură – și aștept ca deja obișnuitul val de panică să mă lovească. Dar de data asta nu o face.

Dintr-o singură mișcare, Herbert îmi ia valiza și se întoarce lângă mine.

– Suntem gata? întreabă el. Ai tot ce-ți trebuie?

Îmi arunc privirea la bebeluș, ca pentru confirmare. Un zâmbet îi luminează fața. Îmi așez mâna în încheietura cotului lui Herbert.

– Da, cred că da.

După ce-l las pe Rudy afară, la ora patru, să-și facă nevoile, mă bag înapoi în pat, profitând la maximum de faptul că e duminică și dorm până la ora nouă. Scuza mea e că încă sunt în fusul orar al Oceanului Pacific. Când mă ridic în cele din urmă, îmi iau cafeaua în camera de zi însorită și încerc să rezolv rebusul din *Tribune*, simțindu-mă categoric prea indulgentă cu mine însămi și fericită. Rudy stă încolăcit pe covor lângă mine, privindu-mă în

timp ce completez cuvintele încrucișate, pătrățică cu pătrățică. În sfârșit, mă ridic de pe canapea și mă duc la dulap, unde îmi schimb pijamalele cu pantalonii de trening. Îi prind lesa lui Rudy de zgardă, iar el se învârte în cercuri, anticipând ieșirea noastră. Apucându-mi iPodul și ochelarii de soare, deschid ușa de la intrare și cobor în fugă scările.

Eu și Rudy începem cu o plimbare agale. Îmi ridic fața către soare, minunându-mă de cerul senin și de promisiunea primăverii din aer. O boare îmi atinge obrajii, dar spre deosebire de nesuferitele, țâfnoasele vijelii ale lunii februarie, vânturile de la sfârșitul lui martie sunt mai blânde, mai generoase, aproape tandre. Rudy mă trage înainte și trebuie să trag de lesă ca să-l opresc din a mă târî. Îmi verific ceasul când ajung pe 18th Street, îmi asigur căștile și o iau la fugă.

18th Street este un culoar comercial plin de viață, cu brutării, restaurante și băcănii mexicane de fiecare parte a străzii. În timp ce alerg pe trotuar, îmi dau seama că mama avea dreptate să mă facă să mă aventurez în afara zonei mele de confort. Niciodată nu am visat că aș putea să numesc un loc atât de modest și umil casa mea. Mi-o imaginez pe mama în ceruri, așezată pe scaunul ei de regizor cu o portavoce în mână, dând ordine pentru fiecare scenă din viața mea. Acum că personajul lui Herbert e în piesa mea, pot într-adevăr să mă imaginez îndrăgostindu-mă și având copii – două țeluri pe care mă îndoiam că le voi realiza vreodată, cu atât mai puțin în câteva luni.

Ajungem tocmai până la parcul Harrison, când Rudy în sfârșit își face nevoile. Ne odihnim o clipă, apoi ne plimbăm către casă. De-a lungul drumului, gândurile mele zăbovesc asupra lui Herbert Moyer.

E un bărbat remarcabil. Aseară, când am plecat de la aeroport, era clar că voia să-mi petrec noaptea cu el. Și am fost tentată să accept. Dar când i-am spus că trebuia să-l recuperez pe Rudy, că eram epuizată și voiam să dorm în patul meu, el a înțeles pe deplin. Sunt convinsă că termenul *gentleman* a fost inventat pentru Herbert Moyer. Mai mult, el este cel mai afectuos bărbat cu care am avut vreodată o relație. Deschide uși, trage scaune... jur că, dacă i-aș cere, mi-ar căra poșeta. Nu m-am simțit niciodată mai adorată.

Deci, de ce, mă întreb acum, nu mi-am petrecut noaptea cu el? Cu câine sau fără câine, nu ai fi putut să mă ții departe de Andrew. Și nu are nimic de-a face cu priceperea de amant a lui Herbert. E minunat – mai atent decât a

fost Andrew vreodată. Herbert este exact genul de bărbat pe care sperasem să-l găsesc și tot ceea ce mama și-ar fi dorit pentru mine.

Și totuși, o parte din mine se împotrivește dragostei lui. Mă îngrijorez uneori dacă cumva sunt capabilă de o relație „normală", pentru că, dacă sunt complet sinceră cu mine, uneori atenția și blândețea lui Herbert mi se par sufocante. Sunt îngrijorată că cei care mi se par normali mie, cei cu care mă simt confortabil, sunt bărbații reci, detașați, precum Charles Bohlinger și Andrew Benson. Dar nu pot să o dau în bară – nu o voi face. Sunt mai înțeleaptă acum, mai conștientă și refuz să las trecutul să-mi distrugă viitorul. Tipii precum Herbert Moyer sunt la fel de rari ca poșetele veritabile Louis Vuitton și trebuie să-i mulțumesc stelei mele norocoase că am găsit originalul.

De la distanță casa mea apare în zare. Îi desfac lesa lui Rudy și alergăm spre ușa de la intrare. Din locul său de pe măsuță, văd că se aprinde lumina intermitentă a telefonului. Herbert vrea să-l ajut să-și aleagă scaune de bar astăzi. E probabil nerăbdător să plecăm. Apăs pe mesajul vocal.

– Brett, sunt Jean Anderson. Sanquita e în travaliu. O duc la spitalul districtual Cook Memorial. Ea întreabă de tine.

Capitolul 25

Sângele îmi năvălește în obraz. Cobor în goană pe scări și bat la ușa Selinei și Blancăi, cu respirația întretăiată, întrebându-le dacă ar putea avea grijă de Rudy. În drum spre spital îl sun pe Herbert.

– Hei, zice el. Urma să te sun. Poți fi gata într-o oră?

– Continuă-ți planurile de cumpărături fără mine. Sunt în drum către spital. Sanquita e în travaliu.

– Îmi pare atât de rău. Te pot ajuta cu ceva?

– Spune o rugăciune. Mai are șapte săptămâni până la termen. Sunt așa de îngrijorată pentru ea și acest bebeluș.

– Desigur. Anunță-mă dacă te pot ajuta cu ceva.

Intrarea în spital se întrevede în față și încetinesc.

– Mulțumesc. Te sun de îndată ce pot.

Îmi închid telefonul, mirându-mă de compasiunea lui Herbert. Andrew nu ar înțelege niciodată nevoia mea de a fi aici cu Sanquita. M-ar face să mă simt vinovată că i-am stricat planurile. Herbert e un prinţ, n-am nici o îndoială în legătură cu asta.

Domnișoara Jean se ridică din scaunul negru de vinilin și se grăbește spre mine când intru în mica sală de așteptare. Îmi strânge brațul și ne mutăm pe hol.

– Nu este bine, îmi spune ea, pleoapele ei atârnând greu peste ochi. Îi fac o cezariană de urgență. Nivelul de potasiu este prea mare. Le este teamă să nu facă stop cardiac.

Exact cum ne-a avertizat doamna doctorul Chan.

– Cum e bebelușul?

– Traumatizat, așa cum ies toți. Scutură din cap și își duce un șervețel la nas. Acest lucru nu ar trebui să se întâmple. Fata asta mai are prea multă viață rămasă. Iar acel bebeluș a rezistat până în clipa asta, nu poate muri acum.

– Nu vor muri, spun cu mai multă convingere decât simt. Nu-ți pierde încrederea acum. Toată lumea va fi bine.

Îmi aruncă o privire mânioasă, cu o sprânceană încrețită.

– Oamenii tăi cred că fiecare furtună se sfârșește cu un curcubeu. Nu e așa pentru negri. Această poveste nu va avea sfârșit fericit. Ai putea la fel de bine să știi asta de pe acum.

Mă retrag, simțind lama fricii înjunghiindu-mă în piept.

Peste douăzeci de minute, o doctoriță intră în sala de așteptare și-și dă jos masca de pe față. E o brunetă tânără care arată de parcă ar trebui să fie majoretă la un meci de fotbal de liceu, în loc să aducă pe lume bebeluși.

– Sanquita Bell? întreabă ea, ochii ei examinând sala de așteptare.

Eu și Jean sărim de pe scaune și o întâmpinăm la jumătatea drumului.

– Cum se simte? întreb.

Inima îmi bate atât de repede, încât mi-e teamă că aș putea leșina înainte să aud veștile.

– Sunt doctorul O'Connor, zice ea. Domnișoara Bell a născut o fetiță de un kilogram opt sute.

– Sănătoasă? reușesc să spun răgușit.

Doctorul O'Connor inspiră.

– Este extrem de malnutrită, iar plămânii ei nu sunt complet dezvoltați. Am cerut să fie pusă la ventilație artificială până când va putea să respire singură. Au luat-o la STIN – secția de terapie intensivă neonatală. Clatină din cap. Având în vedere circumstanțele, acea copiliță este un miracol.

Îmi acopăr gura și încep să plâng. Miracole se mai întâmplă, vreau să-i spun lui Jean. Dar acum nu e momentul potrivit să jubilez.

– O putem vedea pe Sanquita?

– Ea este transferată la secția de terapie intensivă. Până când veți ajunge acolo, ar trebui să fie aranjată.

– Terapie intensivă? Ochii mei îi caută pe ai doamnei doctor. Va fi bine, nu-i așa?

Doctorul O'Connor îmi surâde cu buzele strânse.

– Am fost martorii unui miracol astăzi. Putem spera într-un altul.

Jean și cu mine ne îmbarcăm în ceea ce pare o călătorie interminabilă cu liftul la etajul cinci.

– Haide, zic, apăsând butonul iar și iar.

– E ceva ce-ar trebui să știi.

Tonul grav din vocea lui Jean mă alarmează și mă întorc către ea. În lumina fluorescentă a liftului, fiecare rid de pe fața ei e vizibil și pronunțat. Ochii ei negri se uită fix la mine, neclintiți.

– Sanquita moare. Bebelușul ei probabil va muri și el.

Mă întorc și studiez numerele deasupra ușii liftului.

– Poate că nu, șoptesc.

– În această dimineață mi-a spus că, dacă moare, vrea să păstrezi tu copilul.

Mă lipesc de perete și-mi pun mâinile în cap.

– Eu nu pot... nu...

Fața mea se schimonosește și mă înec cu lacrimi.

Clatină din cap și se uită fix la plăcile din tavan ale liftului.

– Am avertizat-o că s-ar putea să nu vrei un copil metis.

Un fior mă străbate brusc. Dintr-odată, fiecare fibră și terminație nervoasă se trezesc simultan.

– Rasa acelui copil nu are nimic de-a face cu asta. Înțelegi? Nimic! Sunt nespus de onorată că ea m-a luat măcar în considerare pentru a-i crește

copilul. Inspir adânc și-mi masez nodul din gât. Dar Sanquita va trăi. Amândouă vor trăi.

Perdeaua din jurul patului Sanquitei este trasă complet, împreună cu storurile, creând o cămăruță întunecoasă plină de fire și tuburi și lumini intermitente. E adormită, buzele ei uscate sunt relaxate, iar respirația i se întrerupe în spasme scurte, sacadate. Asudată, fața ei e întinsă la maximum, ca o pustulă periculos de aproape de a pocni. Ochii îi sunt închiși, dar pleoapele ei umflate arată de parcă au fost înnegrite cu cărbune. Îi iau mâna inertă și-i dau la o parte părul de pe fața lipsită de viață.

– Suntem aici, dulceață. Odihnește-te acum.

Un miros ușor de amoniac îmi umple nările. Uremie, acumularea de toxine în sânge, exact așa cum am citit. Mă cuprinde groaza.

Jean aleargă în jurul patul, învelind-o cu pătura și netezindu-i perna. Dar odată ce și-a epuizat lista cu lucruri de făcut, pur și simplu se uită lung la Sanquita.

– Du-te acasă, îi spun. Nu putem face nimic. O să te sun când se trezește.

Jean își verifică ceasul.

– Trebuie să mă întorc la adăpost, dar mai întâi, coboară și vezi ce face fetița. Voi aștepta cu Sanquita până te întorci.

Ușile duble încuiate mă împiedică să intru în secția de terapie intensivă neonatală. Lângă uși, o asistentă atrăgătoare cu păr blond-roșcat stă în spatele unei zone de recepție zidite. Îmi zâmbește când mă apropii.

– Vă pot ajuta?

– Da. Sunt aici să o văd... Îmi dau seama, acest bebeluș nici măcar nu are nume. Sunt aici să văd bebelușul Sanquitei Bell.

Ea se încruntă, de parcă nu ar fi auzit niciodată de Sanquita Bell, apoi încuviințează încet din cap.

– Bebelușul ei de-abia a ajuns, nu-i așa? Bebelușul de la adăpost?

Mi se strânge stomacul. Născut de mai puțin de o oră, copilul deja fusese etichetat.

– Bebelușul Sanquitei, da.

Ea ridică telefonul și aproape imediat își face apariția o femeie brunetă, mică de statură, cu o fișă medicală în mână. Uniforma ei mov este decorată cu personaje Disney.

– Bună ziua. Sunt Maureen Marble. Și dumneavoastră sunteți? întreabă ea, deschizând fișa.

– Sunt Brett Bohlinger. Profesoara Sanquitei.

Studiază fișa.

– Aha, da. Sanquita v-a desemnat ca persoană de sprijin. Ne vedem în interior.

Zbârnâie o sonerie și ușile se deschid. Intru într-un hol puternic luminat. Asistenta Maureen reapare și mă conduce.

– Avem nouă saloane pentru nou-născuți în STIN, fiecare găzduiește opt incubatoare. Nou-născutul Sanquitei e în salonul șapte.

O urmez în salonul numărul șapte, unde un bărbat mai în vârstă și o femeie stau uitându-se la cel care bănuiesc că este noul lor nepot. Opt incubatoare sau „sisteme isolette“[23] sunt aliniate în perimetrul unui salon mare. Observ pancarte viu colorate, lipite de pereți, sau litere fanteziste, formând numele bebelușului, lipite deasupra majorității incubatoarelor. Isaiah. Kaitlyn. Taylor. Observ fotografii de familie aranjate în interiorul câtorva dintre incubatoare și pături moi, tricotate de mână, care în mod clar nu provin din spital.

Maureen arată către un incubator singuratic în colțul din spate, nesupravegheat și lipsit de orice dovezi de dragoste.

– Uite-o aici.

Biletul din fața incubatorului spune „fetiță“. Închid ochii. La fel de bine poate să spună, „bebeluș necunoscut“.

Mă uit în pătuțul de plastic. Un bebeluș în miniatură, aproximativ de lungimea unei rigle, doarme, purtând doar un scutec, ca mărime potrivit pentru o păpușă, și o căciuliță roz pal. Trei electrozi sunt lipiți de pieptul și stomacul ei, ducând firele la diverse monitoare. O perfuzie, care este prinsă cu bandă de plastic transparent, iese dintr-o venă de la piciorul ei, și un tub subțire, ducând un lichid alb, șerpuiește până în nările ei. Înconjurându-i capul de mărimea unui măr, sunt două benzi elastice, ținând în loc o mască transparentă de plastic, care-i acoperă gura și nasul.

Îmi duc mâna la piept și mă întorc către Maureen.

– Va fi bine?

– Ar trebui să fie bine. Masca pe care o vedeți se numește CPAP[24], îmi spune Maureen. Ea asigură presiune pozitivă continuă a căilor respiratorii. Plămânii nu-i sunt încă complet dezvoltați. CPAP o va ajuta până când va fi

capabilă să respire singură. Se întoarce spre mine. V-ar plăcea s-o țineți în brațe?

– S-o țin în brațe? Oh, nu. Nu, mulțumesc. Eu probabil doar aș scoate vreun fir. Încerc să-mi ascund râsul nervos dregându-mi glasul. O voi lăsa pe Sanquita să fie prima care-o ține.

Ea îmi aruncă o privire piezișă.

– Puteți să vă familiarizați cu fetița. O să mă întorc.

Sunt lăsată singură, uitându-mă lung la acest nou-născut ridat, o virtuală perniță pentru ace, cu o multitudine de ace și tuburi introduse în ea. Fața ei rotundă e tensionată, de parcă ar fi puțin necăjită că e departe de mămica ei. Pielea de culoarea caramelului, încă acoperită cu puf, arată de parcă ar fi mai mare cu câteva mărimi pentru ea. Se întinde și-și desface degetele, iar eu văd cinci bețe mici de chibrituri. Mă copleșește emoția.

– Fetiță, șoptesc, dar cuvântul sună rece și impersonal.

Îmi reamintesc de povestea sfâșietoare a fratelui Sanquitei, un băiat prea sensibil pentru lumea în care s-a născut. Îmi sărut degetul și-l pun pe geam unde văd fața adormită a fetiței.

– Austin, șoptesc. Bine ai venit, frumoasă Austin.

Pentru trecutul unui băiețel și pentru viitorul unui nou-născut, pentru motive știute și pentru motive care încă nu au fost dezvăluite, închid ochii și plâng.

Jean sare din scaunul rabatabil când mă întorc în camera Sanquitei.

– Cum e acel bebeluș?

– Perfect, zic, încercând să par mai optimistă decât sunt. Du-te să o vezi.

Jean clatină din cap.

– Sanquita a trebuit să aleagă o persoană de sprijin. Ea te-a ales pe tine.

Caut semne de dezamăgire sau, mai rău, de dezaprobare. Dar, spre surprinderea mea, fața lui Jean nu exprimă nici una, nici alta. Mă apropii de patul Sanquitei. Ea doarme pe spate, exact ca atunci când am lăsat-o, fața ei umflată fiind o crudă caricatură a fetei drăguțe de altă dată.

– Bebelușul tău e frumos, Sanquita.

Jean își înșfacă poșeta.

– Te descurci aici singură?

– Voi fi bine.

Își șterge ochii cu o batistă.

– Sună-mă când se trezește.

– Așa o să fac. Promit.

Ea se apleacă și-și freacă obrazul de cel al Sanquitei.

– O să mă întorc, dulceață mică. Vocea i se sparge. Rezistă, m-auzi?

Mă întorc spre geam și-mi pun mâna la gură, înghițindu-mi lacrimile. Apoi o simt pe Jean lângă mine. Întinde mâna, dar și-o retrage înainte să mă atingă.

– Ai grijă de tine, șoptește ea. Mi-e teamă că acel copil va avea nevoie de tine.

La fiecare treizeci de minute o asistentă vine să-i verifice Sanquitei semnele vitale, dar nimic nu pare să se schimbe. Orele trec ca nisipul prin melasă. Trag un scaun de lemn lângă pat, atât de aproape de Sanquita, încât îi pot vedea fiecare inspirație superficială. Trecându-mi mâna prin barele metalice ale patului, i-o găsesc pe a ei. În timp ce ea stă întinsă, dormind, îi vorbesc despre copilul ei prețios și despre cât de minunată va fi ca mamă.

E după-amiază târziu când o tânără intră în încăperea întunecată. Poartă un halat alb, cu șuvițe de păr blond sârmos ieșind din boneta albastră. Bâjbâie pe lângă noptiera Sanquitei și tresare când mă vede pe partea cealaltă a patului.

– Oh, nu v-am văzut acolo. Îi caut meniul. L-a completat?

– Nu va mânca astă-seară, mulțumim.

Ochii ei examinează silueta lipsită de viață a Sanquitei.

– Credeți că va avea nevoie de mai multe meniuri? Adică pot să las unul în fiecare zi sau aș putea doar să aștept...

Îmi simt sângele pulsând în tâmple. Mă ridic și smulg meniul din mâna femeii.

– Da, va avea nevoie de meniul de mâine. Lăsați unul în fiecare zi. Mă înțelegeți? În fiecare zi.

La ora 17 dau o fugă jos la incubatoare să văd ce mai face Austin. După ce intru în secția de terapie intensivă neonatală merg direct în salonul numărul șapte și mă echipez în halat. Străbat cu pași mari salonul până în colțul din spate și icnesc când descopăr incubatorul lui Austin iluminat ca o cabină de bronzat. Masca CPAP încă îi mai acoperă nasul și gura, iar acum ochii ei

sunt ascunși dedesubtul unei benzi care-i acoperă. Și acum? Inima îmi bubuie în piept.

Mă întorc.

– Maureen?

Dar asistenta Maureen este în capătul celălalt al salonului, ocupată cu cuplul de bătrâni pe care l-am văzut mai devreme.

Observ o femeie în halat de laborator traversând salonul.

– Scuzați-mă, zic, urmărind-o până după ușă. Ați putea să-mi spuneți ce se petrece cu Austin – fetița? Incubatorul ei…

Ea își ridică mâna și se îndepărtează cu pași mari.

– Am o urgență. Va trebui să vorbiți cu una dintre asistente.

Mă reped înapoi în salon. În cele din urmă, asistenta Maureen se îndepărtează de bunicii iubitori.

– Ce este, Brett?

– Ce s-a întâmplat cu bebelușul Sanquitei? Pătuțul ei e luminat puternic. Și ea poartă o bandă pe ochi.

O mașinărie din capătul opus al salonului zbârnâie ca un ceas deșteptător arțăgos, iar Maureen devine atentă.

– Face fototerapie, îmi spune ea în timp ce aleargă în capătul opus al salonului.

Mă întorc la pătuțul lui Austin, deloc mai lămurită de ce se întâmplă. Bărbatul mai în vârstă, care presupun că e bunic, se strecoară lângă mine și o studiază pe Austin.

– Micuța asta e a dumitale?

– Nu. Mama ei e una dintre elevele mele.

El se încruntă.

– Eleva dumitale? Câți ani are?

– Optsprezece.

Clatină din cap.

– Ce păcat!

El se întoarce târșâindu-și picioarele la nevastă-sa și îi șoptește ceva ce eu nu pot auzi.

Așa are să fie de-acum pentru acest bebeluș? Oamenii tratând-o de parcă ar fi o greșeală, o consecință nefericită a stilului de viață al unei adolescente nesăbuite? Oamenii trecând-o cu vederea, pentru că e săracă și fără adăpost? Îmi masez tâmplele, oripilată de acest gând.

O roșcată simpatică, cu tenul închis la culoare și cu un ecuson pe care scrie ASISTENTA LADONNA, vine la incubatorul vecin.

– Scuzați-mă, zic, de data aceasta cu autoritatea persoanei care are grijă de cineva.

Ea își ridică privirea.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Bebelușul Sanquitei Bell, zic, arătând la incubator. De ce e în cabina de bronzare?

Asistenta LaDonna surâde, dezvăluind un zâmbet prietenos, cu strungăreață.

– Ea face fototerapie pentru hiperbilirubinemie.

– Hiperbili...? mă opresc, neputând să repet cuvântul nefamiliar. Îmi dreg glasul. Uitați, nu-mi pasă ce este hiper... Billy momâia. Doar trebuie să știu ce e în neregulă cu Austin. Pe înțelesul tuturor, vă rog.

Văd umorul din ochii asistentei LaDonna, dar ea doar încuviințează din cap.

– Foarte bine. Hiper Billy momâia – îmi face ea cu ochiul –, așa se numește de obicei icterul. Este foarte răspândit printre prematuri. Îl tratăm cu o lumină fluorescentă albastră pentru a le ajuta corpurile mici să elimine bilirubina în exces. Luminile nu sunt dăunătoare, iar fetița nu simte nici un disconfort. Nivelul ei de bilirubină ar trebui să se stabilizeze într-o zi sau două.

Scot un oftat de ușurare.

– Slavă Domnului! Mă uit la ea. Și vă mulțumesc.

– Cu plăcere. Altceva?

– Nu. Nu pentru moment. Dau să mă întorc spre bebeluș, dar mă opresc brusc. Mai e ceva, zic, întorcându-mi privirea către LaDonna.

– Ce anume?

– Am putea vă rog să-i spunem Austin, nu fetiță?

Ea zâmbește.

– Foarte bine.

Cerul serii e întunecat acum. Merg la geam și îl sun pe Herbert. În timp ce aștept să răspundă, mă uit în gol la orașul aglomerat. Afară, oamenii își continuă viețile, cumpărând produse alimentare, plimbându-și câinii, preparând cina. Dintr-odată, viața cea de toate zilele pare miraculoasă. Oare

știu acești oameni cât sunt de norocoși? O zi de cumpărături cu Herbert pare atât de frivolă, atât de lacomă acum.

– Bună, zice el. Unde ești?

– La spital. Sanquita e la terapie intensivă. Starea i s-a agravat. Are insuficiență cardiacă.

– Oh, iubito, asta e o veste proastă.

– Nu pot face nimic, zic, lipindu-mi un Kleenex de nas. Bebelușul e și el în stare critică.

– Lasă-mă să vin să te iau. Îți voi pregăti cina. O să ne uităm la un film mai târziu sau o să facem o plimbare pe malul lacului. Te duc înapoi la prima oră.

Clatin din cap.

– Nu o pot părăsi. Are nevoie de mine. Înțelegi asta, nu-i așa?

– Cu siguranță. Mi-ar plăcea să te văd, atâta tot.

– O să te sun mai târziu.

Vreau să închid când îl aud vorbind din nou.

– Brett?

– Da.

– Te iubesc.

Sunt uimită. El a ales acest moment să-mi declare dragostea? Mintea mea se agită și nu mă pot gândi la nici un răspuns potrivit… în afară de cel evident.

– Și eu te iubesc, zic în cele din urmă, înainte să apuc să decid dacă o simt în realitate sau nu.

*

Când mă îndrept înapoi către scaun, ochii Sanquitei sunt lucizi și larg deschiși, uitându-se fix la mine printre barele de metal ale patului ei de spital. Îngheț. Și mama a murit cu ochii deschiși. Dar apoi văd ridicarea și coborârea ușoară a păturii ei când respiră. Slavă Domnului! Mă aplec peste marginea patului.

– Felicitări, iubito. Ai o fetiță frumoasă.

Ochii ei mă țintuiesc, implorându-mă parcă să-i spun mai multe.

– E foarte bine, mint. E absolut perfectă.

Buzele ei umflate vibrează și corpul îi tremură. Plânge. Îi dau părul de pe frunte. Pielea ei pare de gheață.

– Înghești, draga mea.

Dinții îi clănțăne și ea încuviințează de-abia sesizabil din cap. Mă uit în jur, dar nu văd nici o pătură suplimentară. Ce altă tortură mai trebuie să îndure acest copil? Și unde este mama ei, drace? Tot anul, cât a fost bolnavă, a consolat-o cineva vreodată pe această copilă? A simțit ea, vreodată, îmbrățișarea iubitoare a mamei? Nu vreau nimic mai mult decât să o iau în brațe, s-a fac să-i fie cald și să se simtă în siguranță și iubită. Deci, o fac.

Las mai jos marginile patului și mut firele și tuburile, conectate la mâinile și pieptul ei. Pare ușoară ca un fulg când o mut cu grijă pe o parte a patului. Apoi, deplasându-mă puțin câte puțin cu foarte multă grijă, mă urc lângă ea.

Atât de delicat de parcă ar fi făcută din cristal, o cuprind în brațe. Simt mirosul de amoniac din nou, mai persistent de data asta. Uremia. Îi cedează organismul? Te rog, Doamne, nu! Nu acum.

Înfășor pătura mai strâns în jurul trupului ei delicat. Întregul ei corp tremură, de parcă ar fi electrocutată. O țin strâns la piept, sperând că se va încălzi de la căldura corpului meu. Cu obrazul meu așezat pe capul ei, o legăn și îi fredonez încetișor la ureche cântecul meu preferat de leagăn.

– Undeva... dincolo de curcubeu...

Sper că nu remarcă tremurul din vocea mea sau faptul că trebuie să mă opresc la fiecare câteva cuvinte ca să scap de nodul care mi se tot pune în gât. Pe la mijlocul cântecului, corpul ei tremurând rămâne nemișcat. Mă opresc din legănat, cuprinsă subit de panică. Dar apoi aud o voce atât de răgușită și de slabă, încât de-abia dacă se poate auzi.

– Bebelușul.

Mă uit fix la ea, dincolo de peticul pleșuv pe care l-a scărpinat până la sânge, și-mi forțez buzele să zâmbească.

– Doar așteaptă până o vei vedea, Sanquita. E atât de micuță, puțin mai mare decât mâna mea, dar are o voință puternică, exact ca mămica ei. Se poate vedea chiar și acum. Și are degetele tale foarte lungi.

O singură lacrimă îi șiroiește pe fața umflată. Inima mi se frânge.

Îi tamponez obrazul cu cearșaful de bumbac.

– Asistentele au mare grijă de ea până te întremezi puțin.

– Nu mă… voi... întrema, șoptește ea.

– Oprește-te! Îmi mușc interiorul obrazului atât de tare, încât simt gustul sângelui. Nu pot să o las să vadă cât sunt de speriată. Trebuie să lupți, Sanquita! Bebelușul tău depinde de tine.

Cu ceea ce pare a fi o putere herculeană, își ridică fața către mine.

– Tu. Ia-mi... copilul. Te rog!

Înghit cu greutate.

– Nu va trebui să o fac. Te vei însănătoși.

Se încruntă la mine, cu ochii înnebuniți de disperare.

– Te rog!

Un plâns în hohote îmi zguduie corpul. Nu mai încerc să-l ascund de ea. Sanquita își cunoaște soarta. Și are nevoie să o cunoască pe cea a bebelușului ei.

– O să iau bebelușul, îi spun, înecându-mă de plâns. Mă voi asigura să aibă o viață minunată. Vom vorbi despre tine în fiecare zi. Îmi acopăr gura și scap un suspin. Îi voi spune cât erai de inteligentă... cât de mult ai învățat.

– Am... iubit-o.

Închid ochii și încuviințez din cap, până când pot, în sfârșit, să vorbesc din nou.

– Îi voi spune că ai iubit-o mai mult decât propria viață.

Capitolul 26

Înmormântarea Sanquitei oglindește nesatisfăcător viața ei curajoasă și tânără. E îngropată cu toca și roba ei aurie la Cimitirul Oak Woods, la trei zile după nașterea fiicei sale, înconjurată de prietenele ei de la Casa lui Joshua, Jean Anderson, două profesoare, eu și Herbert. Stând lângă mormânt, pastorul lui Jean se roagă deasupra sicriului și ține un necrolog impersonal pentru fata pe care nu a cunoscut-o niciodată. După aceea, grupul se desparte, Jean se grăbește să se întoarcă la Casa lui Joshua, iar profesorii – la slujbele lor. Le privesc pe Tanya, Julonia și pe restul femeilor mergând pe dealul acoperit de iarbă către East 67th Street ca să ia autobuzul. Tanya își aprinde o țigară, trage lung din ea și i-o dă Juloniei.

Asta e. S-a terminat. Optsprezece ani din viața Sanquitei Bell sunt acum o amintire, una care se va estompa câte puțin în fiecare zi. Gândul mă face să mă înfior.

Herbert se uită la mine.

– Ești bine, iubire?

– Trebuie să ajung la spital.

Mă întind după centură, dar el mă apucă de mână.

– Te epuizezi între muncă și spital. De-abia dacă te-am văzut săptămâna aceasta.

– Austin are nevoie de mine.

Îmi ia mâna, o duce buze și o sărută.

– Scumpo, Austin primește toată grija de care are nevoie. Ia o pauză astăzi. Lasă-mă să te scot la o cină delicioasă.

El are dreptate. Lui Austin probabil nu-i va fi dor de mine. Dar e cert că mie mi-ar fi dor de ea. Mă uit în ochii lui, sperând că va înțelege.

– Nu pot.

Sigur că înțelege. Fără ca măcar să scape vreun oftat de frustrare, el bagă mașina în viteză și se îndreaptă spre spital.

Mă grăbesc către incubatorul lui Austin, așteptându-mă să văd luminile albastre cu care m-am obișnuit. În loc de asta, banda ei de pe ochi nu mai e, iar luminile albastre au dispărut. Ea stă ghemuită pe burtă, cu capul într-o parte. Ochii îi sunt deschiși. Mă așez pe vine și mă uit atent înăuntru la ea.

– Bună, micuțo, zic. Ești atât de drăguță.

Asistenta LaDonna vine lângă mine.

– Valorile ei sanguine s-au normalizat. Nu mai are nevoie de fototerapie! V-ar plăcea să o țineți în brațe?

În ultimele două zile, în timp ce era la fototerapie, mi-am pus mâinile înăuntrul incubatorului să-i mângâi pielea, dar încă nu am ținut-o în brațe.

– Oh, sigur, zic. Dacă este în regulă. Nu vreau să o rănesc.

LaDonna chicotește.

– Te vei descurca. Ea e mai rezistentă decât crezi și acum are nevoie de atingere umană.

Asistentele au fost deosebit de blânde cu mine, de la moartea Sanquitei. Ele îmi știu planul de a o adopta pe Austin și sunt tratată mai degrabă ca o proaspătă mămică, decât ca un vizitator. Dar spre deosebire de proaspetele mămici cu ochi strălucitori și pline de încredere, pe care le văd în jurul meu, eu mă simt stângace și nepregătită. Sanquita mi-a încredințat singurul ei copil. Prosperitatea acestui mic extraterestru șifonat depinde în mod cert de mine. Dar ce se întâmplă dacă dau greș, în același fel în care am dat greș cu Peter Madison?

LaDonna saltă capacul incubatorului și o leagănă pe Austin în brațe, în timp ce ajustează firele, sonda nazogastrică și masca CPAP. Ea schimbă locul

fotografiei pe care am pus-o în incubatorul lui Austin – legitimația Sanquitei de la liceu – și înșfacă o pătură. O înfașă pe Austin transformând-o într-un mic pachet strâns.

– Bebelușilor le place să fie înfășați, îmi spune ea și îmi întinde mica gâgâlice.

Austin pare să nu cântărească aproape nimic. A mai pierdut aproape șaizeci de grame de la naștere, ceea ce LaDonna îmi spune că e normal, dar nu mă pot stăpâni să nu mă îngrijorez. Spre deosebire de bebelușii sănătoși, Austin nu are greutate de pierdut. O așez pe încheietura brațului, iar ea e ca și pierdută. Fruntea i se încrețește, dar, din cauza măștii CPAP care-i acoperă gura și nasul, plânsul ei e înfundat.

– Plânge. Întind pachetul către LaDonna, dorindu-mi ca ea să o ia pe Austin înapoi. Dar nu o face. O scutur pe Austin și o țin mai aproape, dar plânsul sfâșietor, încet continuă. Ce nu fac bine?

– A fost agitată toată ziua. LaDonna își atinge bărbia cu degetul arătător. Știi ce cred eu?

– Of, că nu mă pricep deloc să fiu mamă?

Flutură din mână către mine și clatină din cap.

– Nu! Vei fi o mamă bună. Cred că Austin are nevoie de metoda cangur de îngrijire.

– Exact la ce mă gândeam! Clatin din cap. Haide, LaDonna, vorbești cu o novice aici... și nu mă refer la Austin. Ce naiba e metoda cangur?

Râde.

– Metoda cangur de îngrijire e contactul piele pe piele între mamă și bebelușul prematur, ca un pui de cangur în marsupiul mamei lui. Acești bebeluși au nevoie de contact fizic pentru a se atașa, dar studiile arată, de asemenea, că ținerea prematurului pe pieptul mamei îi stabilizează frecvența respiratorie și ritmul cardiac. Îl ajută să-și conserve caloriile, astfel încât bebelușul ia mai mult în greutate și chiar își reglează temperatura corpului, trupul mamei acționând ca un incubator.

– Adevărat?

– Da. Sânul mamei chiar își schimbă temperatura, ca răspuns la temperatura corpului bebelușului. Bebelușul este mai mulțumit, mai puțin predispus spre apnee și există multe alte efecte pozitive. Ai vrea să încerci?

– Dar eu nu sunt ma... mama biologică.

– Un motiv în plus pentru a întări legătura. Voi trage niște paravane, astfel încât să aveți parte de intimitate. Cât timp le aduc, desfaș-o pe Austin. Dă-i jos tot, mai puțin scutecul. Vrei să-ți aduc un halat de spital sau ai prefera doar să te deschei la bluză?

– Hm... Îmi voi descheia doar bluza, cred. Ești sigură că funcționează chiar dacă nu este vorba despre mama adevărată? Mi-ar părea rău dacă ea ar răci, pentru că nu am fost în stare să aplic metoda cangur de îngrijire în mod adecvat.

LaDonna râde.

– Va funcționa. Ea își înclină capul într-o parte, serioasă de data aceasta. Și, Brett, îți amintești când mi-ai cerut să nu-i mai spun lui Austin fetiță?

– Da.

– Vrei să încetezi, te rog, să mai spui că nu ești mamă adevărată?

Inspir și încuviințez din cap.

– Foarte bine.

Stau în fotoliul rabatabil, înconjurată de paravane. Mi-am descheiat bluza și mi-am dat jos sutienul. LaDonna o așază pe Austin pe pieptul meu, sânul meu stâng servindu-i drept pernă. Părul ei, ca un puf, îmi gâdilă pielea și mă înfior. LaDonna așază o pătură peste bebeluș.

– Bucurați-vă, zice ea și dispare după paravan.

„Așteaptă“, vreau să strig după ea. „Cât timp se presupune că trebuie să fac asta? Ai putea să-mi aduci o carte poate sau chiar o revistă?“

Oftez. Îmi strecor cu grijă mâna sub pătură și o pun pe spatele gol al lui Austin. E la fel de fin ca untul. Simt ridicarea și coborârea rapidă a respirației sale. Uitându-mă în jos la ea, îi văd părul negru fin. Din profil, fața ei nu mai e schimonosită de plânsetul mut. Ochii ei clipesc, spunându-mi că e trează.

– Bună, Austin, zic. Ești tristă astăzi, dulceață? Îmi pare atât de rău că mămica ta a murit. Noi am iubit-o atât de mult, nu-i așa?

Ea clipește, de parcă m-ar asculta.

– Eu voi fi mămica ta acum, șoptesc. Sunt începătoare la asta, deci va trebui să fii mai înțelegătoare, bine?

Austin se uită lung drept în față.

– Probabil voi face și greșeli, ar fi bine să știi asta de pe acum. Dar îți promit, voi face tot ce-mi stă cu putință să-ți fac viața sigură și plăcută, și

fericită, și bună.

Austin se lipește de gâtul meu. Râd încetișor și-mi frec obrazul de capul ei pufos.

– Sunt atât de mândră că ești fiica mea.

Respirația îi încetinește și ochii i se închid. Mă uit cu privirea pierdută la acest dar minunat și sunt copleșită de o dragoste atât de pură, atât de instinctivă, încât îmi taie respirația.

Curând, LaDonna se ițește de după paravan.

– Orele de vizitare aproape că s-au terminat, șoptește ea.

Îmi arunc privirea la ceasul de pe perete.

– Deja?

– Ești aici de aproape trei ore.

– Cred că glumești.

– Nu. Austin pare mulțumită acum... și tu la fel. Cum a fost?

– A fost... Îi sărut creștetul lui Austin și caut adjectivul potrivit. Magic.

În timp ce o culc pe Austin în incubatorul ei și o sărut de noapte bună, observ legitimația de plastic a Sanquitei – singura fotografie pe care Jean a putut să o găsească cu ea. Sprijin poza de incubatorul lui Austin, chiar la nivelul ochilor ei. Îmi fac o notiță în minte să aduc o altă fotografie mâine.

De data asta, cu mine.

Deși rațiunea mea știe că orice trup cald ar fi produs aceleași rezultate, să-i privesc transformarea lui Austin e o experiență aproape spirituală. După numai șapte zile de contact piele pe piele sau metoda cangur, ea a trecut de la masca CPAP la o sondă nazală. Pot în sfârșit să-i văd buzele frumos arcuite și să îmi frec nasul de ea, fără ca masca de plastic incomodă să intervină. De când s-a născut, acum nouă zile, ea și-a recâștigat greutatea pierdută, plus încă vreo cincizeci de grame și arată din ce în ce mai puțin ca un mic extraterestru.

Este ora trei după-amiază și alerg prin parcarea spitalului, cu telefonul la ureche. În fiecare zi, de când s-a născut Austin, mă trezesc înainte de ivirea zorilor și ajung la birou înainte de șapte. Lucrez până la prânz și-mi termin ultima programare la două și treizeci de minute. Aceasta îmi permite să petrec patru ore minunate cu Austin.

– Metoda asta cangur e un miracol, îi spun lui Shelley la telefon. Austin mai are puțin până va respira singură. Și ea se străduiește atât de mult să-și

coordoneze suptul, înghițitul și respirația. Aproape că a reușit și atunci o vor dezvăța de perfuzie și de sonda gastrică. E atât de adorabilă, Shel. Abia aștept să o cunoști. Ai primit fotografiile pe care ți le-am trimis, nu-i așa?

Shelley râde.

– Da. E o scumpă. Dumnezeule, Brett, tu chiar vorbești ca o mamă.

Deschid ușa spitalului.

– Mda, ei bine, să sperăm că eu nu voi da greș cu sărmana copilă cu toate fricile, nesiguranțele și nevrozele mele.

– Bine zis. Să sperăm.

Râdem.

– Ascultă, am ajuns. Transmite-le dragostea mea copiilor. Salută-l pe Jay.

Îmi vâr telefonul în buzunar și mă îndrept către lifturi. Zâmbesc, întrebându-mă ce mică surpriză ne așteaptă astăzi. Până acum Herbert nu a ratat nici o zi. Pentru că nu îi este permis să viziteze, el trimite pachete către biroul asistentelor, adresate lui Austin și mie. Acesta a devenit un mare eveniment printre asistente și chiar printre unele dintre proaspetele mame care se adună în jurul meu când despachetez darurile lui Herbert. Cred că ele așteaptă surprizele mai mult decât le aștept eu. LaDonnei îi place brelocul de argint, gravat manual cu data nașterii lui Austin. Și mie îmi place, dar preferata mea a fost fotografia de ieri a lui Austin cu mine. El a făcut două copii ale fotografiei pe care i-am trimis-o și le-a înrămat pe amândouă. Pe rama mea de argint scrie MAMA ȘI COPILUL, iar pe rama roz cu alb a lui Austin scrie EU ȘI MAMI.

Dar când ajung astăzi, se pare că etajul cinci a avut parte de o surpriză proprie. Drept în față văd o femeie, înconjurată de LaDonna, Maureen și un agent de pază. Ei sunt îngrămădiți în fața intrării încuiate în secția de terapie intensivă neonatală. Părul lung, galben al femeii are textura fânului de la sfârșitul lunii august și chiar cu tot cu haina ei de blană artificială, arată aproape scheletică.

– Nu mă duc nicăieri. Cuvintele ei sunt neclare și se clatină în pantofii ei roșii cu toc. Am dreptul să-mi văd nepoata.

Oh, Doamne, sărmana femeie trebuie să fie beată. Cât de trist pentru fiica și nepoata ei. LaDonna mă observă și-mi aruncă o privire pătrunzătoare ca avertisment. Încetinesc și mă întorc, dar zgomotul încăierării mă urmărește.

– Doamnă, trebuie să plecați acum, îi spune agentul de pază, sau va trebui să chem poliția.

– Nu veți chema poliția pentru mine. Nu am făcut nimic greșit. Vin tocmai din Detroit. Nu plec până nu o văd, mă auziți?

Oh, Doamne! Mă duc după colț, ascunsă vederii, și mă sprijin de perete. Ar putea aceasta să fie mama Sanquitei? Pași se apropie de mine și strigătele devin mai puternice.

– Dă-ți blestematele alea de mâini jos de pe mine! Vrei să te dau în judecată, tâmpitule?

Dau cu toții colțul, și ea e atât de aproape acum, încât simt un damf persistent de țigară. Fața femeii e aproape lipsită de culoare, ca terciul de ovăz, și e schimonosită de un rânjet furios. Îi observ dinții negri stricați și primul meu gând e *„dependentă de metamfetamină“*. Era? Este? Cuvintele Sanquitei îmi revin în minte. „Știu de ce nu s-a trezit când frații mei țipau. Când am ajuns acasă de la școală, am aruncat totul în toaletă și am tras apa.“

Strângând-o de braț, agentul de pază aproape că o târăște spre lift, ignorând înjurăturile care-i sunt adresate. În timp ce trece prin fața mea, mă privește chiorâș, de parcă ar vrea să mă vadă mai bine. Mi se taie respirația și mă retrag. Știe cine sunt? Știe că voi fi mama lui Austin? Un val instinctiv de spaimă mă lovește în plin.

Agentul de pază o trage în față, dar ea își întinde gâtul și-mi aruncă o privire furioasă, cu ochii ei gri, reci.

– La ce te uiți, javră?

Compasiunea mea dispare. În locul acesteia, ceva primitiv își face apariția, un soi de instinct matern protector și știu că aș muri – sau aș ucide – pentru viața și siguranța lui Austin. Gândul mă lasă îngrozită, uimită și curios de mândră.

Capitolul 27

Secția de neonatologie vuiește de trăncăneală. LaDonna mă înșfacă de cot când mă vede și mă duce într-un colț retras.

– Avem o problemă, șoptește ea.

– Mama Sanquitei? întreb, știind deja răspunsul.

Încuviințează din cap și aruncă o privire în jur ca să se asigure că nu e nimeni prin preajmă.

– Tia Robinson. Era atât de drogată sau beată sau... încât abia putea să meargă.

Un alt val de panică mă cuprinde.

– A venit după nepoată.

Clatină din cap, de parcă această idee ar fi nebunească.

Îmi duc mâna la gât, încercând să împiedic să urce gustul amar al bilei.

– Ar putea? E posibil ca ea să poată obține bebelușul?

Ridică din umeri.

– Am văzut și lucruri mai ciudate întâmplându-se. Dacă o rudă se oferă și e dispusă să ia copilul, cel mai adesea îl obține. Doar un caz în minus pentru stat de care să aibă grijă.

– Nu! Nu ea. Nu voi permite să se întâmple asta. O iau eu pe Austin. V-am spus, a fost ultima dorință a Sanquitei.

Ea se încruntă.

– Uite ce e, eu cred că asta e minunat, dar nu tu ești cea care ia decizia. Ai vorbit cu Kirsten Schertzing, asistenta socială a spitalului?

– Nu, zic, simțindu-mă dintr-odată nesăbuită. De ce am presupus că adopția acestui copil fără adăpost, fără mamă va fi floare la ureche? Am tot sunat-o pe o doamnă de la Servicii Sociale, dar nu mi-a răspuns. Și intenționam să iau legătura cu asistenta socială de aici, dar am fost atât de ocupată cu Austin.

– O voi suna pe Kirsten acum. Dacă este disponibilă, poate că o să poți vorbi cu ea astăzi.

Ea dispare după biroul asistentelor și se întoarce o clipă mai târziu cu un bilețel.

– E pe punctul de a intra într-o ședință. Dar te poate primi mâine la patru. Etajul doi, biroul 214. Îmi întinde biletul. Am notat aici.

Mă ia cu amețeală și mă holbez la bilețel.

– S-ar putea să ai parte de un conflict. Doamna Robinson crede că acest copil e al ei.

– De ce? întreb. Nici măcar nu a vrut să-și crească fiica.

LaDonna pufnește ușor.

– Asta e la mintea cocoșului. Ea vrea ajutorul social pentru orfani. Austin va primi în jur de o mie de dolari pe lună sub formă de alocație în următorii optsprezece ani.

O frică întunecată, primitivă crește în sufletul meu. Această femeie este al dracului de hotărâtă să-mi ia bebelușul, dintr-un motiv la fel de vechi și de sinistru ca timpul. Și ea este bunica maternă a lui Austin. Eu nu sunt decât profesoara Sanquitei, cineva pe care ea nu a cunoscut-o decât câteva luni, insuficiente.

Îmi petrec următoarele două ore în spatele paravanului cu Austin pe pieptul meu, cântând împreună cu darul de astăzi de la Herbert – un iPod, pe care a pus melodii potrivite pentru o proaspătă mamă, ca „I Hope You Dance“ și „You Make Me Feel Like A Natural Woman“. Sunt impresionată. Trebuie să-i fi luat ore să le adune. Dar oare voi fi eu vreodată proaspătă mamă? Inima mi se strânge. Mă uit cu atenție la Austin și încerc să cânt împreună cu Alison Krauss.

„E uimitor cum îi poți vorbi direct inimii mele.“

Micuțul ei pumn iese din pătură, cască, apoi își închide din nou ochii. Râd printre lacrimi și o mângâi ușor pe spate. Dintr-odată, o mână care-o atinge pe a mea mă face să tresar.

– Ai un vizitator, Brett. Te așteaptă în zona recepției.

Sunt surprinsă când îl văd pe fratele meu, chiar la ieșirea din STIN. Poartă costum și cravată, în mod clar vine direct de la serviciu.

– Joad, zic. Ce faci aici?

– Ai fost destul de greu de găsit în ultimele două săptămâni. Se apleacă și mă sărută pe obraz. Am auzit că ai o nouă mică prietenă. Catherine e înnebunită după pozele pe care le-ai trimis.

– Tocmai s-a întâmplat ceva oribil. Mama Sanquitei și-a făcut azi apariția. Își închipuie că-mi va lua bebelușul. Agitația pune din nou stăpânire pe mine în timp ce-mi reamintesc scena oribilă. N-o să se întâmplă, Joad! Nu voi permite.

Joad își înclină capul, cu fruntea încrețită de riduri de îngrijorare.

– Și cum ai de gând s-o oprești?

– O adopt.

– Haide. Să bem o cafea. Mă studiază din cap până în picioare. Sau, și mai bine, să luăm cina. Când ai mâncat ultima oară?

– Nu mi-e foame.

El clatină din cap.

– Să mergem. O să mănânci, apoi o să-mi povestești ce se petrece.

Mă trage de braț, dar eu mă eliberez din strângerea lui.

– Nu! Nu o pot părăsi. Femeia aceea s-ar putea întoarce și ar putea-o lua.

El se holbează la mine, cu ochii măriți de îngrijorare.

– Stăpânește-te. Arăți ca naiba. Cât ai dormit în ultimele două săptămâni? Acest copil nu pleacă nicăieri. Face semn către asistenta Kathy de la recepție. Ne întoarcem imediat.

– Spuneți-i LaDonnei să nu o scape pe Austin din ochi, strig, în timp ce Joad mă trage spre lift.

Stând într-un separeu de plastic jerpelit, din capătul cantinei spitalului, Joad ridică o farfurie de spaghetti de pe o tavă portocalie și o pune în fața mea.

– Mănâncă, îmi spune el. Și printre îmbucături, povestește-mi ce vrei să faci cu copilul Sanquitei.

Nu îmi place felul în care spune „copilul Sanquitei“, de parcă soarta lui Austin ar fi încă arbitrară. Scot inelul de hârtie de pe șervețel și găsesc furculița și cuțitul în interior. Mâncarea îmi întoarce stomacul, dar îmi umplu furculița și o duc la gură. Îmi consumă toată puterea să mestec și să înghit. Îmi șterg gura cu șervețelul și las jos furculița.

– E copilul meu. O adopt.

Joad ascultă în timp ce-i vorbesc despre Sanquita și despre ultima ei dorință, despre doamna Robinson și scena de mai devreme.

– Mâine mă întâlnesc cu asistentul social. Voi salva acest copil. Ea are nevoie de mine. Și i-am promis Sanquitei.

El mă privește în timp ce-și soarbe cafeaua. Își pune ceașca jos și clatină din cap.

– Mama chiar ți-a făcut rău cu aceste țeluri, nu-i așa?

– Ce vrei să spui?

– Tu nu ai nevoie de acest copil. Vei avea copilul tău în cele din urmă. Ar putea să-ți ia ceva mai mult timp, dar se va întâmpla. Doar trebuie să ai răbdare.

Clatin din cap.

– Eu vreau *acest* copil, Joad. Nu are nimic de-a face cu țelurile mamei. Eu am nevoie de acest copil și ea are nevoie de mine.

El nu pare să mă audă.

– Ascultă, trebuie să duci lipsă de bani în acest moment. Aș fi bucuros să te împrumut…

Mă holbez la el, oripilată.

– Tu crezi că fac asta ca să-mi obțin moștenirea? Îmi ridic ochii către tavan. Doamne, Joad! Tu probabil crezi că sunt la fel de lacomă de bani ca mama Sanquitei! Dau la o parte farfuria și mă aplec în față. Nu dau doi bani pe moștenire. Aș renunța la fiecare bănuț pentru acest copil. Mă înțelegi? Fiecare. Bănuț. Blestemat!

El se lasă pe spate, de parcă l-aș fi speriat.

– Bine, deci banii nu sunt o problemă. Eu tot cred că ești imprudentă. Mama a plantat această sămânță și acum ești obsedată de ea. Acel copil nu arată ca noi, Brett. Ce e ea? Hispanică? Din Orientul Mijlociu?

În această clipă nu-mi mai văd fratele. Îl văd pe tatăl lui, Charles Bohlinger, clătinând din cap, întrebându-se de ce dracu' am ales să mă duc la bal cu Terrell Jones. Îmi crește tensiunea.

– Mama ei era metisă. Era o fată săracă, fără adăpost, care venea dintr-un cartier de locuințe sociale din Detroit. Nu știu cărei rase îi aparține tatăl copilului, pentru că a fost o aventură de o noapte. Asta e! Ți-am satisfăcut curiozitatea?

El își ciupește rădăcina nasului.

– Doamne, ce mai încărcătură genetică! Ce crede Herbert despre toate astea?

Mă aplec în față.

– Să te ia naiba, Joad. Iubesc acest copil. *Ador* acest copil. Și ea s-a atașat de mine acum. Ar trebui să vezi cum se lipește de mine când o țin în brațe. Și, ca să știi, Herbert mă susține întru totul, deși nu știu ce importanță are.

Clipește de câteva ori.

– Tu vorbești serios? Tipul e îndrăgostit de tine. El, în mod clar, gândește pe termen lung.

Flutur din mână neinteresată.

– E puțin cam prematur, nu crezi? Nu mă cunoaște decât de două luni.

– Când am fost la Jay acasă săptămâna trecută, m-a tras deoparte. Nu știu, poate că s-a gândit că din moment ce sunt fratele tău mai mare, sunt un soi de înlocuitor pentru tată sau ceva. Oricum, mi-a spus că speră să aibă un viitor cu tine. Puțin a lipsit să-mi ceară mâna ta.

Mă încrunt.

– Ei bine, asta va fi decizia mea, nu a ta sau a lui Herbert, sau a oricui altcuiva.

– E un tip grozav, Brett. Nu o da în bară. Dacă o faci, o vei regreta, ascultă bine la mine.

Mă uit direct în ochii lui.

– Ascultă bine la mine, nu o voi face.

Îmi arunc șervețelul pe masă și mă ridic, lăsându-l să ghicească dacă nu o voi da în bară cu Herbert sau dacă nu o voi regreta.

În acea seară când ajung acasă, găsesc un colet pe verandă, unul cu o adresă de retur din Wisconsin. Carrie! Cât de drăguț! Îl car până în apartament și îl desfac cu un cuțit pentru unt. Înăuntru găsesc o colecție de animale de pluș, cărți cu coperte cartonate, salopete, biberoane, păturele și botoșei. Țin fiecare articol în fața mea, imaginându-mi-o pe Austin suficient de mare pentru a purta aceste hăinuțe, care ar înghiți-o complet astăzi. Dar apoi îmi amintesc de femeia vulgară cu dinții stricați și de dorința ei de a distruge viața copilului meu. Ridic telefonul și o sun pe Carrie.

– De-abia am deschis coletul minunat pe care mi l-ai trimis, zic, încercând să par veselă. E atât de frumos din partea ta.

– Plăcerea e a noastră. Când am primit copiii, Sammy nu avea decât o lună. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre lucrurile de care aveam nevoie. Îți va plăcea acel portbebe Moby Wrap, doar stai să vezi. Și…

– Mama Sanquitei o vrea pe Austin.

Unrmează un moment de liniște la celălalt capăt al liniei.

– Oh, Brett. Îmi pare atât de rău.

– Aș avea compasiune pentru femeia asta, dacă nu ar fi atât de îngrozitoare. Îi spun povestea lui Deonte și a lui Austin. Ea era drogată când a murit Deonte, dar a dat vina pe Austin. Ochii mi se umplu de lacrimi. Sunt îngrozită, Carrie. Dacă nu o primesc? Viața lui Austin va fi un iad.

– Roagă-te, îmi zice ea. Doar roagă-te.

Asta fac. Exact în același fel în care m-am rugat ca mama să trăiască. Ca Sanquita să se facă bine.

Pereții biroului modest a lui Kirsten Schertzing sunt împodobiți cu instantanee cu copii zâmbitori și familiile lor, bătrâni zâmbind din scaunele

lor cu rotile, oameni cu membre amputate făcând cu mâna fericiți spre obiectivul camerei. Asistenta socială, cu ochii ei atotștiutori, în mod evident are o latură caldă, deși până acum nu ne-a arătat-o.

– Mulțumesc că ați venit, zice ea, închizând ușa după noi. Luați loc.

Eu și Brad stăm unul lângă celălalt pe canapeaua de două locuri, iar Kirsten stă pe un scaun de lemn în fața noastră, cu un clipboard de plastic în poală. Ea ia notițe, în timp ce îi povestesc despre relația mea cu Sanquita și despre ultima ei dorință, ca eu să păstrez copilul.

Ea ridică pagina pe care scrie și verifică notițele pe care le are dedesubt.

– În conformitate cu fișa ei medicală, Sanquita a intrat în comă imediat după cezariană. În următoarele treisprezece ore ce au precedat morții ei, nimeni nu a raportat vreun moment de conștiență... cu excepția dumitale.

Dintr-odată, acesta pare un interogatoriu.

– Tot ce știu este că în acea seară, în aceeași zi în care a născut copilul, ea s-a trezit.

Ea își notează asta.

– Doar atât cât să vă spună că voia să-i păstrați copilul?

Îmi crește pulsul.

– Da, așa este.

Ea scrie cu sprâncenele ridicate.

– A mai fost cineva martor la asta?

– La spital, nu. Dar în acea dimineață, în drum spre spital, ea i-a spus domnișoarei Jean, directoarea adăpostului. Îmi întorc privirea. Dar mă îndoiesc că mă va susține în instanță. Îmi împreunez mâinile lipicioase. Sanquita mi-a vorbit. Știu că pare o nebunie. Dar e adevărat. M-a implorat să-i iau copilul.

Femeia își lasă jos stiloul și, în cele din urmă, ridică privirea.

– Nu ar fi prima oară când cineva și-a recăpătat cunoștința pentru suficient timp cât să-și ia rămas-bun sau să-și exprime o ultimă dorință.

– Deci, mă credeți?

– Ce cred eu e irelevant. Ce contează e ceea ce crede instanța. Se ridică și se duce la birou. În această dimineață, o doamnă Robinson foarte coerentă, comportându-se foarte bine, a venit să mă vadă.

Icnesc.

– Ce-a spus?

– Mi-e teamă că nu vă pot spune. Dar este important să rețineți că, în aproape toate cazurile de custodie, instanța decide în favoarea familiei. Nu sunt sigură că e o luptă la care vreți să vă angajați.

Brad își drege glasul:

– Am făcut o verificare a antecedentelor Tiei Robinson. Primește indemnizație pentru incapacitate de muncă, datorită unui istoric de boală psihică. A fost internată de câteva ori într-un centru de dezintoxicare pentru dependență de alcool și droguri. Locuiește într-o zonă cu locuințe sociale din Detroit cu cea mai mare rată de criminalitate din oraș. Sanquita are trei frați vitregi, fiecare având un tată diferit…

Kirsten nu-l lasă să termine.

– Domnule Midar, cu tot respectul, statul e interesat doar dacă această femeie – care se întâmplă să fie bunica maternă a copilului – a fost sau nu vreodată condamnată penal. Și, deși s-a făcut vinovată de câteva contravenții, nu a fost condamnată penal.

– Ce spuneți de băiat, Deonte, care a murit în incendiu? întreb. Ce fel de mamă doarme, în timp ce copiii ei strigă după ajutor?

– Am verificat asta pentru dumneavoastră. Nu i s-au adus acuzații oficiale. Evidențele districtuale arată că ea intrase pentru câteva minute la duș. Din nefericire, accidentele se întâmplă într-o clipită.

– Nu. Era drogată. Sanquita mi-a spus.

– Mărturii indirecte, rostesc simultan Kirsten și Brad.

Mă holbez la Brad, de parcă ar fi un trădător. Dar, desigur, el are dreptate. Declarația mea nu ar fi niciodată admisă în instanță.

– Dar celelalte lucruri, zic, dependența de droguri, boala psihică… ele nu contează?

– În acest moment, testele au ieșit curate. Uitați ce e, dacă am lua copiii de la părinții care sunt deprimați sau au avut vreo dependență anterioare, jumătate de oraș ar fi în grija statului. De fiecare dată când e posibil, țelul statului e să păstreze copiii în familie. Punct.

Brad clatină din cap.

– Asta e greșit.

Kirsten ridică din umeri.

– Și ce fel de societate am fi dacă plasamentele s-ar baza pe cine are casa mai frumoasă sau cine e mai fericit?

Mintea-mi lucrează cu frenezie.

Nu pot permite ca acest copil să fie luat de doamna Robinson. Nu pot! I-am promis Sanquitei. Și îl iubesc prea mult pe acest bebeluș.

– Sanquita nu a vrut ca bebelușul ei să fie în preajma acelei femei. Dacă trebuie să fie un membru al familiei, să găsim pe altcineva, vreo rudă fără probleme.

– O idee grozavă, dar nimeni altcineva nu s-a oferit. Sanquita nu a avut surori, așa că bunica maternă este cea mai apropiată dintre toate rudele. Iar în acest caz, bunica nu are decât treizeci și șase de ani, deci nu e chiar exagerat să ți-o imaginezi crescând un copil.

Treizeci și șase? Femeia pe care am văzut-o în hol arăta de cincizeci! Îmi ridic ochii și domnișoara Schertzing îmi oferă un zâmbet compătimitor. Pierd acest caz. O dezamăgesc pe Sanquita.

– Ce pot să fac?

Buzele ei se strâng într-o linie subțire.

– Sincer? Vă sugerez să începeți prin a vă stăpâni emoțiile cât de bine puteți. Am toate motivele să cred că acesta e un caz clar. Doamnei Robinson i se va acorda custodia nepoatei sale.

Îmi acopăr fața și izbucnesc în lacrimi. Îi simt mâna lui Brad pe spatele meu, mângâindu-mă ușor în același fel în care și eu o mângâi pe Austin.

– Vei fi bine, B.B., șoptește el. Va mai fi un alt copil.

Plâng atât de tare, încât nu-i pot spune că lacrimile nu sunt pentru mine. E adevărat. Eu aș putea avea un alt copil. Dar Austin va avea doar o singură mamă.

Capitolul 28

Îmi petrec săptămâna următoare alergând la spital în fiecare după-amiază, la terminarea ultimei lecții pe care o predau. Nu îmi pasă ce a spus asistenta socială, îmi voi petrece fiecare clipă cu acest copil. De fiecare dată când îi ating buclele negre și mătăsoase sau îi mângâi pielea pufoasă, mă rog ca aceste momente de tandrețe să prindă cumva rădăcini în amintirile ei și să o urmărească viața întreagă.

Asistenta LaDonna se strecoară pe lângă fotoliul rabatabil și se apleacă să ia copilul de la mine.

– Tocmai a sunat Kirsten Schertzing. Ar vrea să o suni înainte de ora cinci.

Inima-mi tresaltă. Poate că doamna Robinson s-a răzgândit! Sau poate că instanța i-a respins cererea de custodie!

Mă grăbesc pe hol până la o bancă din fața geamului cu vedere asupra orașului, singurul loc din spital care are semnal acceptabil. Austin e a mea, o simt. Dar nu am simțit, de asemenea, că sunt însărcinată? Și că Brad e bărbatul visurilor mele?

– Kirsten, zic, ținând strâns telefonul. Sunt Brett Bohlinger. Ce se întâmplă? Sunt acum la spital. Pot să cobor la biroul dumneavoastră…

– Nu. Nu este necesar. De-abia am primit notificarea în legătură cu audierea pentru custodie. Este programată pentru mâine-dimineață la ora opt. Judecătorul Garcia de la Tribunalul Districtual Cook va prezida.

Expir lung.

– Nu s-a schimbat nimic?

– *Nada.* Tia Robinson s-a întors în oraș. Doar un miracol o mai poate împiedica să nu plece din instanță mâine cu custodia nepoatei sale.

Îmi pun mâna la gură ca să nu țip și ochii mi se umplu de lacrimi.

– Îmi pare rău, Brett. Doar voiam să vă anunț, pentru cazul în care sunteți încă hotărâtă să faceți contestație.

Reușesc să-i mulțumesc și închid telefonul. Un pacient în etate merge cu pași nesiguri pe hol, trăgându-și suportul de perfuzie după el.

– Prognostic negativ? întreabă el când trece prin fața mea și vede lacrimile care-mi curg pe obraji.

Încuviințez din cap, neputând să rostesc cuvântul *fatal*.

Când mă întorc la secția de neonatologie, Jean Anderson stă pe o canapea în zona recepției, ținând un pachet roz aprins în poală. Tresare când mă vede.

– Măi, măi, zice ea, ridicându-se în picioare. Ia te uită cine arată într-un hal fără de hal. Îmi întinde cadoul roz. De la femeile din Casa lui Joshua.

Iau cadoul, dar nu am încredere în vocea mea să vorbesc.

Își mijește ochii.

– Ești bine?

– Mama Sanquitei ia copilul.

Jean se-ncruntă.

– Dar Sanquita a vrut ca tu să-i păstrezi copilul. Chiar ea mi-a spus.

– E o audiere mâine-dimineață cu judecătorul Garcia. Femeia e nebună, Jean. Sunt atât de speriată pentru Austin. Ai putea să vii mâine? Poți să-i spui judecătorului ce ți-a spus Sanquita?

– Și să-mi pierd timpul? pufnește Jean. Scoate un chicotit crud. Nu contează ce mi-a spus Sanquita. Sunt doar mărturii indirecte. Nu avem nici o dovadă. Și din cauza asta, nebună sau nu, bunica bate profesoara.

Mă holbez la ea.

– Atunci trebuie să-l convingem pe judecătorul Garcia că este în interesul lui Austin ca eu să o adopt. Îi vom spune cum Sanquita nu a vrut ca fetița ei să locuiască în Detroit și cum...

Vocea mea se sparge când o văd pe Jean clătinând din cap.

– Crezi că toată lumea joacă potrivit regulilor, nu-i așa? Crezi că dacă zâmbești foarte frumos și-i spui judecătorului adevărul, el va vedea lucrurile în felul tău. Ochii ei se îngustează și respiră greu. Nu. Mi-e teamă că adevărul nu te va elibera de data asta.

Izbucnesc în lacrimi.

– Uită-te la mine. Ea mă înșfacă de brațe atât de strâns, încât mă doare. Aceste lacrimi de crocodil probabil că au făcut minuni toată viața ta, dar ele nu te vor ajuta să obții acel copil, mă auzi? Dacă vrei acel copil, luptă pentru el. Trebuie să joci dur, nu știi asta?

Îmi trag nasul și-mi șterg ochii.

– O voi face. Sigur că o voi face.

Mi-ar plăcea să joc dur. Dar singurul echipament pe care-l am e o bâtă de plastic și o minge de jucărie.

Vopsită în nuanța cutiei de carton, sala de judecată veche a districtului Cook arată la fel de pustie și abandonată cum mă simt eu. Șase rânduri de bănci goale de lemn de pin, separate de un culoar central, stau față în față cu scaunul judecătorului și boxa martorilor. La dreapta boxei martorilor, scaunele rezervate juraților sunt goale astăzi. Acesta e un proces fără juriați. Judecătorul Garcia va decide acest caz.

Brad își revizuiește notițele și-mi arunc privirea la masa din dreapta noastră. Tia Robinson și avocatul ei din oficiu, domnul Croft, stau înghesuiți unul într-altul și vorbesc în șoaptă. Mă uit în spate la băncile goale. Nimănui nu-i pasă de acest proces. Nici măcar domnișoarei Jean.

La ora opt fix, judecătorul Garcia își ocupă locul pe scaunul judecătorului și cheamă sala la ordine. Aflăm că doamna Robinson nu va depune mărturie astăzi. Eu nu sunt avocat, dar până și eu știu că e prea riscant să o pui pe această femeie în boxa martorilor. În plus, e un caz clar. Ea nu are nimic de câștigat, dacă depune mărturie.

Dintr-odată sunt chemată în boxa martorilor. Depun jurământul, iar Brad îmi cere să-mi precizez numele și legătura mea cu Sanquita Bell. Inspir adânc și mă conving că totul depinde de această mărturie, că acest caz nu a fost încă decis.

– Sunt Brett Bohlinger, zic, străduindu-mă să-mi calmez respirația. Am lucrat cu Sanquita Bell timp de cinci luni înainte de moartea ei. Am fost profesoara ei în cadrul programului de școlarizare la domiciliu și prietena ei.

– Ați putea spune că ați avut o relație apropiată cu Sanquita? întreabă Brad.

– Da. Am îndrăgit-o.

– A menționat-o vreodată Sanquita pe mama ei în prezența dumneavoastră?

Am grijă să nu mă uit la Tia Robinson, așezată la mai puțin de patru metri de mine.

– Da. Mi-a spus că mama ei s-a mutat în Detroit, dar ea a refuzat să plece. Mi-a spus că nu voia ca bebelușul ei să ducă acest gen de viață.

Cu o mână sprijinindu-se de marginea boxei martorilor, Brad pare la fel de confortabil de parcă ar pălăvrăgi la restaurantul P.J. Clarke's.

– Îmi puteți spune ce s-a întâmplat la spital?

– Da, zic, simțindu-mi transpirația curgând pe ceafă. S-a întâmplat după operația de cezariană, pe la ora șase seara. Eram singură cu Sanquita. Ea s-a trezit brusc. Am mers la marginea patului ei și atunci mi-a spus că voia să-i păstrez copilul. Îmi mușc buza, pentru a o opri din tremurat. I-am spus că nu avea să moară, dar ea a insistat. Mi se pune un nod în gât și vocea mi-e încordată. Ea știa că era pe moarte. M-a făcut să-i promit că-i voi păstra copilul.

Brad îmi întinde o batistă și-mi șterg ochii. Când o las jos, ochii mei îi întâlnesc pe ai Tiei. Ea stă cu mâinile încrucișate, fără să arate pic de emoție pentru ultimele cuvinte ale fiicei sale.

– Intenționez să-mi țin acea promisiune.

– Vă mulțumesc, domnișoară Bohlinger. Nu mai am întrebări.

Colonia dezgustător de dulce a domnului Croft ajunge în boxa martorilor cu zece secunde înaintea lui. Își ridică pantalonii maro înainte să se întoarcă spre mine, burta lui arătând mai gravidă decât a arătat vreodată a Sanquitei.

– Domnișoară Bohlinger, a auzit-o cineva pe Sanquita spunându-vă că voia să-i păstrați copilul?

– Nu. Eram singure în salon. Dar ea a spus cuiva mai devreme, lui Jean Anderson de la Casa lui Joshua.

El își mișcă degetul spre mine.

– Vă rog să răspundeți cu da sau nu. A mai fost altcineva martor al acestui miracol, care ziceți că s-a întâmplat când Sanquita și-a revenit din comă, doar atât cât să vă spună să-i păstrați copilul?

El crede că mint! Mă uit la Brad, dar el pur și simplu încuviințează din cap să continui.

Mă oblig să privesc în ochii gri, apoși, aflați în spatele ochelarilor cu ramă subțire, ai domnului Croft.

– Nu.

– Știa Sanquita că era pe moarte?

– Da.

Încuviințează din cap.

– Deci, ea voia să pună toate lucrurile la punct.

– Exact.

– Vi s-a părut Sanquita o fată deșteaptă?

– Da. Ea era foarte inteligentă.

– Atunci, în mod normal, ea și-a înregistrat dorințele în scris, nu-i așa?

Aerul e aspirat din cameră.

– Nu. Din câte știu eu.

El se scarpină pe cap.

– Asta e extrem de ciudat, nu credeți?

– N-nu știu.

– Nu știți? Se plimbă prin fața mea. O fată isteață, care știa că avea să moară, nu ar fi planificat viitorul copilului ei? Greu de înțeles, nu sunteți de acord? În special, când mediul ei de acasă era atât de deplorabil, cum susțineți.

– Eu... Eu nu sunt sigură de ce nu a făcut-o.

– Această viață la care s-a referit Sanquita... viața din Detroit cu mama ei? S-a întâmplat să menționeze că era în Detroit când a rămas însărcinată?

– Da.

– Deci, sunteți conștientă că s-a furișat afară din apartament, în ciuda interdicției mamei sale și a întreținut relații sexuale neprotejate?

Clipesc.

– Nu. Nu mi-a spus asta niciodată. Eu nu cred că s-a furișat afară, cum sugerați.

Fața lui este imaginea ipocriziei, cu nasul pe sus și capul înclinat, astfel încât se uită de sus în jos la mine.

– V-a spus că s-a strecurat la Festivalul de Jazz din Detroit în acea noapte și că a întreținut relații sexuale cu un străin? Cineva al cărui nume nici măcar nu și-l amintea?

– Nu... nu s-a întâmplat așa. Era singură... și foarte supărată...

Ridică din sprânceană.

– V-a spus că a stat șase săptămâni? Că a plecat din Detroit doar când a aflat că era însărcinată?

– Eu... eu nu știam că a stat șase săptămâni. Important e că a plecat. Cum am spus, ea voia ca copilul ei să trăiască în afara acelui mediu.

– Și că și ea voia să iasă din acel mediu, nu-i așa?

– Da, așa este.

– V-a spus că mama ei voia să facă întrerupere de sarcină?

Îmi ridic capul, devenind atentă.

– Nu.

– Afecțiunea renală a Sanquitei era atât de gravă, încât doctorul i-a recomandat să avorteze pentru a-i salva viața.

Simt că amețesc.

– Asta este ceea ce i-a spus și doamna doctor Chan.

– Și a ascultat-o pe doamna doctor Chan?

– Nu. A spus că-și dorea copilul mai mult decât însăși viața.

Zâmbește superior, într-un fel care mă face să-mi doresc să-i smulg zâmbetul de pe față.

– Adevărul e că Sanquita era o fată încăpățânată. Ea a refuzat să creadă că mama ei avea cele mai bune intenții.

– Obiecție! strigă Brad.

– Se admite.

Domnul Croft continuă:

– Sanquita a plecat din Detroit în aceeași zi în care ea și mama ei s-au certat în legătură cu întreruperea sarcinii.

Sunt uimită. Ar putea fi posibil?

Domnul Croft se întoarce către scaunul judecătorului.

– Asta nu are nimic de-a face cu mediul familial al doamnei Robinson, onorată instanță. Doamna Robinson pur și simplu încerca să-i salveze viața fiicei sale. Își lasă capul în jos. Nu mai am întrebări.

Mâinile îmi tremură atât de tare, încât îmi este greu să le împreunez. Ei o fac pe doamna Robinson să pară salvatoarea Sanquitei... și pe Sanquita să pară un copil sălbatic, care a refuzat să asculte.

– Vă mulțumim, domnule Croft, zice judecătorul Garcia. El își înclină capul către mine, indicându-mi că pot să cobor. Vă mulțumim, domnișoară Bohlinger. Ați dori să chemați următorul martor? îl întreabă el pe Brad.

– Onorată instanță, aș dori să solicit să facem o pauză, zice Brad. Clienta mea are nevoie de o scurtă pauză.

Judecătorul Garcia își verifică ceasul, apoi lovește cu ciocănelul.

– Curtea se va reuni după o pauză de cincisprezece minute.

Brad efectiv mă târăște prin ușile duble și în hol. Corpul mi s-a transformat în plumb și nu mai pot gândi coerent. Bebelușul meu este condamnat pe viață. Trebuie să o salvez, dar sunt neputincioasă. Sunt singura persoană în care avea încredere Sanquita. Și eu o părăsesc. Brad mă sprijină de perete și mă strânge de brațe.

– Să nu îndrăznești să te pierzi cu firea, B.B. Am făcut tot ce puteam. Nu mai depinde de noi acum.

Respirația mea e rapidă și neregulată, și mă simt amețită.

– El a făcut-o pe Sanquita să pară o delincventă juvenilă.

– Ar putea fi adevărat? întreabă el. E posibil ca ea să fi plecat din Detroit din cauza certurilor legate de sănătatea ei?

Îmi ridic mâinile.

– Nu știu. Nu contează, oricum. Cea care contează acum e Austin. Femeia aia nu a vărsat o lacrimă când am descris ultimele clipe ale Sanquitei. Și știi ce i-a făcut fiului său. N-are milă, Brad! Îl apuc de mâneca jachetei și mă uit fix la chipul lui. Ar fi trebuit să o vezi săptămâna trecută, când era târâtă de agentul de pază. Era dezgustătoare. Nu-i putem face asta lui Austin. Trebuie să facem ceva.

– Am făcut tot ce puteam.

Încep să plâng, dar Brad mă scutură.

– Capul sus acum. Vei avea timp să plângi mai târziu. Trebuie să terminăm acest proces.

Cincisprezece minute mai târziu, intrăm înapoi în sala de judecată. Mă așez pe scaunul meu lângă Brad. Niciodată nu m-am simțit atât de inutilă. Viața bebelușului meu e pe punctul de a lua o întorsătură teribilă, iar eu nu pot face nimic în legătură cu asta. Cuvintele lui Garrett îmi revin în minte: „Nu-i poți salva pe toți“. Doar pe aceasta, mă rog. Te rog, Doamne, doar pe aceasta.

În timp ce mă rog, mă străduiesc să respir, dar nu-mi pot umple plămânii. Panica mă cuprinde. Voi leșina. Nu pot face asta. Nu pot supraviețui unei alte pierderi.

Chiar în timp ce aprodul închide ușile duble din spate, aud o voce. Îmi ridic capul, devenind atentă și mă întorc. Jean Anderson înaintează greoi pe

culoar, îmbrăcată într-un costum elegant de lână. Dar părul ei este încurcat, și poartă încălțăminte de sport, în loc de pantofii ei cu toc obișnuiți.

– Jean? zic cu voce tare.

Mă întorc către Brad.

– Doar stai liniștită, șoptește el.

În loc să se așeze pe una dintre băncile de lemn, Jean se îndreaptă direct către judecător. Îi șoptește ceva judecătorului Garcia, iar el spune ceva ce nu reușesc să aud. Apoi ea scoate o hârtie din poșetă și i-o înmânează. El își pune ochelarii de citit și o examinează. În cele din urmă, își ridică privirea.

– Îi rog pe avocați să se apropie.

Cei patru vorbesc nedeslușit timp de ceea ce pare a fi un interval interminabil. Îi aud vocea domnului Croft deasupra tuturor celorlalte și judecătorul îi spune să-și coboare vocea. Când ei se întorc în sfârșit la scaunele lor, Brad și Jean zâmbesc. Încerc să mă stăpânesc, să nu devin prea entuziasmată.

Judecătorul Garcia ține sus hârtia în văzul tuturor.

– Se pare că domnișoara Bell și-a lăsat cererea în scris, la urma urmei. Avem o declarație notarială datată din cinci martie, așadar cu câteva săptămâni înainte de moartea ei.

Își drege vocea și citește tare, cu un glas monoton:

– „Eu, Sanquita Jahzmen Bell, în deplinătatea facultăților mintale, îmi declar prin aceasta intențiile legate de copilul meu nenăscut, în cazul în care el sau ea îmi va supraviețui. Dorința mea sinceră este ca domnișoara Brett Bohlinger, cea mai bună prietenă a mea și profesoara mea, să obțină custodia deplină a copilului meu“. Își dă jos ochelarii. Este semnată, Sanquita Jahzmen Bell. Își drege glasul. În lumina acestei cereri legalizate, îi acord custodia temporară domnișoarei Bohlinger până la finalizarea procedurilor de adopție. Lovește cu ciocănelul de birou. Curtea se retrage.

Îmi las capul în mâini și plâng în hohote.

Nu o mai întreb pe Jean despre hârtia legalizată. Nu vreau să știu cum a obținut-o sau când. Nu contează. Am procedat corect față de Sanquita și față de bebelușul ei. Asta e tot ce contează. Brad sugerează ca noi trei să sărbătorim după audiere, dar eu nu pot. Mă îndrept direct către spital, să-mi văd bebelușul. Bebelușul meu! Iau colțul și alerg pe hol. Ușile de la secția de neonatologie sunt deschise, și eu practic fug către salonul numărul șapte.

Intru și inima-mi tresare. Îmbrăcat în pantaloni largi și cu o jachetă sport bleumarin, Herbert stă într-un balansoar cu Austin în brațe. El îi zâmbește, privind-o dormind. Eu vin din spate și-l sărut pe gât.

– Ce faci aici?

– Felicitări, iubire, zice el. Am venit aici de îndată ce am primit mesajul de la tine. Știam că aveai să ajungi imediat.

– Dar cine te-a lăsat să intri?

– Asistenta LaDonna.

Sigur că l-a lăsat. Fiecare asistentă din secție e pe jumătate îndrăgostită de acest tip incredibil, care oferă cadouri, Herbert – și acum, că l-au și văzut, nu o să mai fie cale de întoarcere.

– De vreme ce acum deții custodia lui Austin, continuă Herbert, ai dreptul la o persoană de sprijin. Nu te deranjează, nu-i așa?

Încerc să nu mă mai gândesc la Shelley, Carrie sau Brad și o studiez pe frumoasa mea fiică. Îmi înfășor mâinile în jurul meu.

– Nu pot să cred, Herbert. Sunt mamă!

– Și ce grozavă o să fii. O ridică și mi-o întinde pe micuța care doarme. Ia loc. Poate că vrei să te prezinți cum se cuvine micuței.

Austin ridică un pumnișor în aer, înainte să se lipească pe pieptul meu ca să doarmă. Are ochii întredeschiși și o sărut pe nas – un nas fără tub de oxigen sau sondă gastrică.

– Salutare, drăguțo. Ia ghici? Voi fi mămica ta. Și de data aceasta îți promit. Sprâncenele i se încruntă și eu zâmbesc printre lacrimi. Ce-am făcut să te merit?

Ținând aparatul de fotografiat în față, Herbert se apropie să ne facă o poză. Aparatul pare un intrus în acest moment de intimitate. Dar el este entuziasmat și la ce aș putea să sper mai mult, decât la acest gen de entuziasm și de sprijin?

Aduce sendvișuri și cafea de la cantină și stăm cu Austin până la sfârșitul orelor de vizită. În mod ciudat, îmi e mai ușor să plec astăzi, știind că e a mea. Acum nu o s-o mai pierd niciodată. În timp ce mergem spre lift, Herbert se oprește brusc și își pocnește degetele.

– Mi-am uitat haina. Mă întorc imediat.

Se întoarce – cu un pardesiu Burberry kaki atârnându-i pe braț.

Icnesc.

– Această haină! zic, uitându-mă lung la ea, de parcă ar fi capa unui magician.

El pare jenat.

– Da, ei bine, a fost cam răcoare azi-dimineață.

Râd și clatin din cap. El nu e bărbatul din clădirea lui Andrew, bărbatul pe care l-am văzut în tren sau pe pista de alergare. Dar poate, doar poate, el este bărbatul meu Burberry.

*

Seara de aprilie e caldă și mirosul dulce de liliac parfumează aerul. La est, luna subțire ca o unghie tăiată atârnă jos pe cerul de culoarea ardeziei. Herbert mă conduce la mașină, cu haina Burberry atârnată peste umăr.

– Dacă ea continuă să se întremeze, ar putea veni acasă în următoarele două săptămâni. Trebuie să fac atâtea, să mă pregătesc. Am cerut concediu de la serviciu. Școala se va termina peste câteva săptămâni, iar Eve a spus că mă va suplini. Trebuie să-i pregătesc dormitorul, un covor și niște mobilă de bebeluș. Mă gândesc doar la un pătuț și la o masă de schimbat deocamdată, din moment ce asta e cam tot ce-ar încăpea în minusculul nostru dormitor. Râd. Și m-am gândit…

Herbert se întoarce spre mine și-și pune arătătorul pe buzele mele.

– Oprește-te. Aud prea multe despre câte trebuie să faci. Eu și cu tine suntem parteneri. Lasă-mă să te ajut.

– Bine. Mulțumesc.

– Nu este nevoie să-mi mulțumești. E ceea ce vreau. Mă prinde de brațe și se uită în ochii mei. Te iubesc. Îți dai seama de asta?

Mă uit fix la el.

– Da.

– Și dacă e să cred ce mi-ai declarat, și tu mă iubești.

Mă retrag.

– Mda.

– Să revedem această listă cu lucruri de făcut într-o viață, pe care trebuie s-o finalizezi.

Clatin din cap și mă întorc, dar el se apropie.

– Uite, nu mă sperie, dacă îți este teamă de asta. Vreau să ajut. Ar trebui să iei în considerare realizarea fiecăruia dintre acele țeluri, mă înțelegi?

Înainte să pot răspunde, el îmi ia mâna în a sa.

– Îmi dau seama că nu ne cunoaștem decât de puțin timp, dar ținând cont de faptul că acum ai un copil și, de asemenea, de faptul că sunt complet, până peste cap, îndrăgostit de tine, cred că ar trebui să ne gândim la căsătorie.

Icnesc.

– Vrei să spui... vrei să... ?

Chicotește și arată cu mâna spre parcare.

– Nu-ți face griji, draga mea. Nu aș alege niciodată un astfel de fundal nedemn pentru cererea în căsătorie oficială. Vreau doar să plantez sămânța. Mi-ar plăcea să te gândești la asta, să începi să te gândești la noi ca la un cuplu – un cuplu permanent – la un moment dat în viitor. Zâmbește. Și aș prefera să fiu pe autostradă, decât pe un drum șerpuitor de țară.

Deschid gura să vorbesc, dar nu-mi găsesc cuvintele.

El întinde mâna și-mi atinge obrazul.

– Știu că pare o nebunie, dar din clipa în care te-am întâlnit, în acea primă seară acasă la Jay, am știut că într-o zi vei fi soția mea.

– Ai știut?

Gândurile mi se îndreaptă imediat spre mama. E oare ea responsabilă, într-un fel, pentru faptul că acest bărbat s-a îndrăgostit de mine?

– Am știut. Surâde și-mi sărută vârful nasului. Dar ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te presez. Doar promite-mi că te vei gândi la asta, o vei face?

Părul lui des este ciufulit, iar ochii îi sunt ca două safire strălucitoare. Când zâmbește, e ca și cum ar înflori un crin. Acest bărbat este cel mai apropiat de perfecțiune pe care-l voi găsi vreodată. E deștept și bun, ambițios și iubitor. Dumnezeule, cântă până și la vioară! Și pentru un motiv neînțeles, mă iubește. Și mai presus de toate, o iubește pe fiica mea.

– Da, zic. Sigur că mă voi gândi la asta.

Capitolul 29

Norii cenușii eliberează o ceață fină în aerul cald de mai. Ducându-mi umbrela roșie, cobor în grabă pe treptele verandei ținându-i strâns lesa lui Rudy. Ca un copil cu părinții divorțați, sărmanul meu câine a făcut naveta

între apartamentul meu și cel al Selinei și al Blancăi în ultimele șase săptămâni. Din fericire pentru mine, minunatele mele vecine iubesc corcitura asta prostuță la fel de mult ca mine. Dar în acest weekend ele sunt la o competiție de fanfare în Springfield, așa că eu și Rudy ne urcăm în mașină și ne îndreptăm spre casa lui Brad.

– Aceasta va fi ultima oară când te mai abandonez, Rudy băiete, îi spun, în timp ce ne ducem spre nord, spre Bucktown. Mâine bebelușul nostru vine acasă.

Brad mă așteaptă cu cafea și brioșe calde cu mac când ajung în duplexul lui. Stau la masa lui din bucătărie și sub un bol cu căpșune observ două plicuri roz. De la decizia judecătorului Garcia am tot așteptat țelul numărul 1, dar când văd cel de-al doilea plic pentru țelul numărul 17, să mă îndrăgostesc, îmi crește pulsul.

Brad se așază în fața mea.

– Le vrei pe astea acum sau după micul dejun?

– Acum, te rog, zic, ascunzându-mă după ceașca mea de cafea. Dar numai plicul numărul 1 astăzi.

El chicotește.

– Ai spus că vorbiți despre căsătorie acum. Asta înseamnă că te-ai îndrăgostit, nu-i așa?

Iau o căpșună din bol și o studiez.

– Eu doar vreau să le mai distanțez puțin. Nu au mai rămas multe.

Îmi aruncă o privire piezișă.

Îi întind primul plic.

– Haide, deschide-l.

El așteaptă o clipă, apoi desface marginea plicului numărul 1 cu degetul. Înainte să-și dea seama că-i lipsesc, mă duc la măsuță și-i aduc ochelarii. El îmi zâmbește.

– Suntem o echipă destul de bună, nu-i așa?

– Cea mai bună, zic și simt o mică înțepătură în piept.

Am fi putut fi o echipă, dacă sincronizarea noastră ar fi fost diferită? Doamne, cât de îngrozitoare sunt că iau până și în considerare ce s-ar fi întâmplat dacă. Sunt practic logodită cu Herbert!

– „Dragă Brett,

Cineva l-a întrebat odată pe Michelangelo cum a fost capabil să creeze minunata statuie a lui David. El a răspuns: «Nu l-am creat pe David. El era

acolo de la bun început, în acea bucată imensă de marmură. A trebuit doar să cioplesc din ea pentru a-l găsi».

Ca Michelangelo, sper că te-am ajutat în ultimele luni – că am cioplit bucăți din acel exterior dur, până ce ai apărut tu, cea adevărată. Ești mamă, draga mea! Cred că femeia iubitoare și grijulie a fost în interiorul tău de la bun început și sunt încântată că am avut un rol în găsirea ei.

Cred că maternitatea va avea o importanță fundamentală în viața ta. O vei considera pe rând plină de satisfacții, frustrantă, minunată și copleșitoare. Va fi rolul cel mai uimitor, provocator și vital pe care-l vei juca vreodată.

Cineva mi-a spus odată: «Ca mame, slujba noastră nu este să creștem copii, ci să creștem adulți». Sunt încrezătoare că acest copil al tău va deveni un adult excelent, ca rezultat al sculptatului tău grijuliu. Și, într-o bună zi, oprește-te o clipă să-ți imaginezi o lume în care în loc să-i învățăm pe copii să fie puternici, îi învățăm să fie blânzi.

Acum șterge-ți ochii și zâmbește. Ce copil norocos ai! Dacă există un rai acolo unde mă duc și mi se oferă o pereche de aripi, îți promit să am grijă de ea și să o protejez.

Vă iubesc pe amândouă mai mult decât aș putea exprima vreodată.

Mama.“

Brad îmi ia șervețelul ud și-l înlocuiește cu unul uscat. Apoi își pune mâna pe spatele meu, în timp ce plâng în hohote.

– Mi-aș dori ca Austin să o fi putut cunoaște.

– O va face, zice Brad.

Are dreptate. Ea le va cunoaște pe mama mea și pe a ei, mă voi asigura de asta.

Îmi suflu nasul și mă uit la el.

– Ea știa că voi avea o fiică. Ai observat asta? Trag scrisoarea din mâna lui și găsesc rândul. Chiar aici, zic, arătând. „Să am grijă de ea și să o protejez“. Cum a știut asta?

El cercetează scrisoarea.

– Bănuiesc că asta a fost involuntar. Nu cred că a intenționat să specifice sexul.

Clatin din cap.

– Nu. Ea îl știa. Ea știa că voi avea o fetiță. Și cred că m-a ajutat s-o obțin pe Austin Elizabeth. Ea i-a înmuiat inima lui Jean.

– Cum spui tu. Pune scrisoarea deoparte și se întinde după ceașca lui de cafea. Crezi că ar fi mulțumită de relația ta cu Herbert?

Dintr-un motiv sau altul, mă apucă palpitațiile.

– Absolut. Rudy vine lângă mine și-l scarpin sub bărbie. Herbert este exact genul de tip pe care și l-ar fi dorit mama pentru mine. De ce m-ai întreba așa ceva?

El ridică din umeri.

– Oh, eu doar... eu... Clatină din cap. Uite, eu l-am întâlnit doar o dată pe *doctorul* Moyer. Tu îl cunoști mai bine decât mine.

– Așa este, îl cunosc. Și e grozav.

– Oh, nu mă îndoiesc de asta. Eu doar...

Vocea lui se pierde.

– Uite, Midar, dacă ai ceva de spus, spune.

Se uită în ochii mei.

– Eu doar mă întreb dacă el e suficient de grozav.

Dumnezeule, el îl vede. Minusculul val din minunatul meu iaz de sticlă. Cel pe care l-am ignorat, sperând că timpul îl va netezi. Nu am spus nimănui – nici măcar lui Shelley sau lui Carrie. Pentru că într-o zi, curând, acea undă va dispărea și odată ce o face, nu vreau ca nimeni să se îndoiască de dragostea mea pentru el. Eu pot – și o voi face – să-l iubesc pe Herbert.

– Ce vrei să insinuezi? întreb, păstrându-mi vocea naturală.

Brad dă la o parte bolul cu căpșune și se apleacă în față.

– Ești fericită, B.B.? Vreau să spun beată de fericire, în al nouălea cer de fericire?

Mă duc la chiuvetă și-mi clătesc ceașca. Pe lângă Herbert, mă gândesc la fiecare lucru bun din viața mea. Austin și munca mea, noii mei prieteni și familia...

Mă întorc către el și zâmbesc.

– Nu ai nici cea mai vagă idee.

El mă studiază pentru o clipă, înainte să-și ridice mâinile.

– Bine atunci. E stabilit. Îmi pare rău că m-am îndoit de asta vreodată. Herbert e cel ales.

În dimineața următoare, duminică, pe 6 mai, cântărind două kilograme și o sută cincizeci de grame și purtând un trusou roz de la mătușa Catherine, Austin vine acasă. Herbert a pornit o luptă încrâncenată, insistând ca eu și

bebelușul să ne mutăm înapoi pe Astor Street, dar eu nici nu am vrut să aud despre asta. Pilsen e deocamdată căminul nostru și, în plus, Selina și Blanca ar fi distruse. Ele au vorbit cu atâta entuziasm despre fotografiile lui Austin în ultima lună, cumpărându-i pantofiori și animale de pluș. Să le părăsesc acum nici nu intră în discuție.

Herbert face fotografii tot drumul, de pe holul spitalului și până în mașină. Chicotim, chinuindu-ne să-i prindem corpul miniatural în centurile scaunului ei de mașină. Ea arată pierdută în dispozitivul de plastic, așa că îi pun pături în jur pentru a nu se răsturna pe o parte.

– Ești sigură că acest scaun de mașină este de mărimea potrivită pentru ea? întreabă Herbert.

– Da. Cei de la spital l-au inspectat și, fie că mă crezi sau nu, e mărimea potrivită pentru ea.

Pare sceptic, dar închide portiera oricum, înainte să se grăbească pe partea mea pentru a mă ajuta să mă așez în mașină lângă ea. Trage centura și se întinde peste mine să o fixeze, de parcă aș fi cel de-al doilea copil.

– Herbert, te rog. Ai voie să-mi răsfeți copilul, dar nu și pe mine.

– Eu țin să te contrazic. Intenționez să le răsfăț pe amândouă fetele mele.

Îmi lărgesc centura, simțindu-mă dintr-odată înghesuită și captivă. Grija lui pentru Austin mă înduioșează, dar devotamentul lui pentru mine încă pare copleșitor uneori. Întind mâna să închid portiera. Dar Herbert a închis-o deja pentru mine. Îmi simt tensiunea crescând și mă dojenesc în tăcere. Eu sunt cea care are probleme, nu el.

Când intru în micuțul meu apartament cu bebelușul în brațe, simt prezența mamei mele atât de profund, încât vreau să o strig. Ei i-ar plăcea această clipă, acest bebeluș, femeia care am devenit. Ea m-ar întâmpina cu un sărut, apoi s-ar apleca să vadă mai bine bebelușul, luând-o de la mine pe cât de repede i-aș permite.

– Unde vrei să pun asta?

Mă întorc și-l văd pe Herbert ținând sus geanta de la spital. El nu ar trebui să fie aici. Această scenă ne aparține mamei, lui Austin și mie. Ne-a invadat momentul special.

Dar el nu știe asta și arată atât de adorabil, ținând geanta cu buline roz și maro. Îi zâmbesc.

– Te rog, doar las-o pe blat. O s-o iau mai târziu.

Se întoarce într-o clipită, frecându-și mâinile.

– Ce zici de prânz? Pot să încropesc o omletă delicioasă... doar dacă nu preferi…

– Nu! spun răstit, după care mă simt năpădită de vinovăție. Ce fel de persoană rece, nerecunoscătoare sunt? Îi ating brațul. Adică... da. O omletă e foarte bine, mulțumesc.

Îmi amintesc o replică din filmul *Vorbe de alint*. „Nu mă adora înainte să merit să fiu adorată.“ Acea convingere mândră, independentă e cea cu care m-am identificat dintotdeauna. Dar de ce? Încă o dată mă întreb dacă bărbatul care m-a crescut a lăsat o urmă atât de profundă încât, ca adult, nu pot accepta afecțiunea sinceră. Am fost atât de disperată „să-i câștig“ aprobarea lui Charles – și a lui Andrew, de asemenea –, încât mi-am sacrificat propria identitate. Și chiar și atunci nu a fost suficient. E diferit cu Herbert. Pot în sfârșit să fiu eu însămi, iar el mă adoră – pe mine cea adevărată. Pentru prima oară în viața mea am o relație sănătoasă, exact cum a sperat mama mea.

Herbert se ițește de după peretele bucătăriei, cu un carton de ouă într-o mână și cu o bucată de unt în cealaltă. Îmi zâmbește – un zâmbet la fel de dulce și de sfios ca al unui școlar. Fac un pas în față și-i iau chipul în mâini și mă uit în ochii lui atât de intens, încât chipul i se îmbujorează. Apoi, mă aplec spre el și-l sărut pe gură, lung, profund și cu disperare. Rațiunea mea și sufletul meu și fiecare picătură de sânge care-mi curge prin vene strigă: „Iubește-l!“

Și, cu toată ființa mea, îmi implor inima să asculte.

Narcisele galbene de primăvară se ofilesc, lăsând în urma lor calea deschisă margaretelor. Ritmul verii încetinește și mă bucur de fiecare clipă cu Austin. Îmi schimb pantofii cu toc și fustele cu papuci și rochii de plajă, iar alergările de cinci kilometri devin plimbări liniștite în spatele căruciorului. Din fericire pentru mine, fiica mea e o fetiță fericită și, cu excepția câtorva reprize de strănutat, e remarcabil de sănătoasă. Când îi citesc, îi cânt și-i vorbesc, ea ascultă, cu ochii mari și concentrată, și aș putea să jur că o văd pe Sanquita în fețișoara ei curioasă. Am început un jurnal pentru Austin, indicând asemănările dintre ele și înregistrând fiecare detaliu pe care mi-l amintesc despre femeia curajoasă și frumoasă care ne-a dat ei – și mie – viață.

În cinstea aniversării de trei luni a lui Austin, mă grăbesc pe holul familiar către secția de neonatologie, cu fiica mea ghemuită la piept în portbebeul Moby Wrap. LaDonna ne observă de la distanță și sare de pe scaunul ei din spatele biroului.

– Brett!

Își aruncă brațele în jurul meu, apoi se uită în portbebe.

– Oh, Dumnezeule, Austin Elizabeth! Ne-a fost atât de dor de tine!

Îi sărut fruntea fetiței mele.

– Și nouă ne-a fost dor de voi toți.

O ridic pe Austin din portbebe și LaDonna o ia în brațe

– Bună, plăcințică, zice ea, ținând bebelușul în fața ei.

Austin dă din picioare și gângurește.

– Ia te uită ce mare ești!

– Trei kilograme șapte sute, zic, zâmbind. De abia am venit de la cabinetul doctorului McGlew. E sănătoasă tun.

LaDonna o sărută pe frunte.

– E minunat.

Îi întind un platou cu fursecuri și o felicitare cu amprenta în mov a piciorușului lui Austin.

– V-am făcut niște bunătăți, pentru că ați avut atât de multă grijă de noi toate acele săptămâni.

– Oh, Brett, mulțumim. Le poți pune pe recepție. Se vor termina până la sfârșitul zilei. Îi simt ochii pe mine în timp ce pun fursecurile pe recepție. Maternitatea te prinde.

– Adevărat? Îți plac cearcănele astea sub ochii mei? râd. Pe cuvânt de onoare, LaDonna, niciodată nu am fost mai epuizată în viața mea. Sau mai recunoscătoare.

Îmi arunc privirea la minunea pe care o numesc copilul meu. Când mă vede, chipul ei e cuprins de-o bucurie totală, ca o rază de soare, și mă topesc.

– Spun câte o rugăciune de mulțumire pentru Sanquita în fiecare zi. Austin este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, zic, cu vocea plină de emoție. Dintotdeauna.

LaDonna îmi face cu ochiul.

– Bravo ție. Acum, vino să stai jos. Maureen și Kathy de-abia au ieșit în pauză. Vor dori să vadă bebelușul.

– Nu putem sta. Îmi arunc ochii la ceasul din spatele biroului ei. Suntem de serviciu la cină astă-seară la Casa lui Joshua. Dar o să ne întoarcem altă dată.

– Ei bine, înainte să pleci, trebuie să-mi spui ce se întâmplă. V-ați logodit deja, tu și doctorul Moyer? Ea ridică din sprâncene strengărește. Știi, tuturor asistentelor de aici li se cam aprinseră călcâiele după Hubert.

– Herbert, o corectez eu. El insistă asupra unei mici ceremonii pe 7 august, ziua de naștere a mamei mele, dar e prea curând. Pentru moment, vreau să mă concentrez doar asupra acestui dovlecel.

– Bună mutare, zice LaDonna.

Mă uit lung la fiica mea.

– Se va întâmpla într-o zi, desigur. Herbert e minunat cu Austin. Ar trebui să-i vezi împreună.

Ea zâmbește și-mi bate mâna ușor.

– Oh, Brett, mă bucur că lucrurile s-au aranjat pentru tine. Bebelușul... superbul tău iubit. Nașa ta, zâna, cu siguranță are mare grijă de tine.

Mă gândesc la mama și la Sanquita și la rolul lor în realizarea visurilor mele. Dar acestea sunt doar o parte...

– E adevărat, sunt incredibil de norocoasă. Dar nașele zâne nu pot face prea multe. Cred că fiecare dintre noi avem puterea de a ne îndeplini dorințele. Trebuie doar să găsim curajul.

– Ei bine, tu ai făcut-o, fată, spune și zâmbește. Bravo ție!

O neliniște mă cuprinde. Ar fi mama de acord cu LaDonna? Sau eu renunț la singurul lucru asupra căruia ea a spus că nu ar trebui să fac niciodată compromisuri? Oare am curajul, într-un stadiu atât de avansat al jocului, să-l dau deoparte pe tipicul domn Perfecțiune în speranța de-al găsi pe domnul Perfecțiune Absolută? Sau este măcar vorba de curaj? Poate că e vorba de prostie sau imaturitate. Unde exact e acea delimitare între curaj și aroganță, între a vrea ceea ce este corect și de a ne aștepta la mai mult decât merităm?

După treizeci de minute de adunat cele necesare, schimbat un scutec în ultima clipă și de aranjat bebelușul în cărucior, ieșim, în cele din urmă, pe ușă. Ce-am făcut oare cu atâta timp liber înainte să devin mamă?

Spre deosebire de majoritatea zilelor arzătoare din iulie, astăzi cerul e acoperit și o briză ușoară îmi gâdilă brațele descoperite. În timp ce ne

apropiem de Efebina's Café, îl observ pe Brad stând la o masă, sub umbrelă. El se ridică și mă întâmpină cu o *café con leche* și o îmbrățișare.

– Ce mai face fata mea cea mare? întreabă el, ridicând-o pe Austin din cărucior.

– Spune-i unchiului Brad cât de grozavă ești, Austin. Spune-i cum îi zâmbești mămicii tale.

– Ești o fetiță fericită? gângurește el și se freacă cu nasul de Austin. Cu mâna liberă, scoate plicul din buzunar. Țelul numărul 17.

– Să mă îndrăgostesc, mormăi eu.

– Felicitări, B.B. Două luni până la termenul-limită din septembrie și tu ești în grafic. E timpul să faci progrese și să cumperi calul acela și casa. Ai spus că Herbert e interesat, nu-i așa?

– Mda.

Brad se mută mai aproape de mine.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu. Nimic. Îmi iau fiica somnoroasă din brațele lui și o așez în cărucior. Haide. Deschide-l.

Privirea lui e foarte concentrată asupra mea.

– Ce e cu plicul acesta? Tu întotdeauna ai fost nerăbdătoare să deschizi plicul când ți l-am oferit. Ultima oară când am încercat să-l deschid pe acesta, nu m-ai lăsat. Ce se petrece?

– Nimic. Deschide-l.

El își înclină capul într-un fel care-mi spune că nu mă crede, dar deschide oricum plicul. El scoate pagina roz îndoită, o așază cu fața în jos pe masă și se uită în ochii mei.

– Aceasta e ultima ta șansă, B.B., zice el, apucându-mă de brațe. Dacă nu ești îndrăgostită de Herbert, trebuie să-mi spui acum.

Mă apucă palpitațiile. Mă uit și eu lung la el, până când nu mai pot suporta. Patru luni de îndoială și de frustrare ies la suprafață. Îmi așez coatele pe masă și-mi las capul în mâini.

– Sunt un dezastru, Brad. Am crezut că l-am iubit pe Andrew, cel mai egocentric bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Dar dintr-un motiv sau altul, nu pot aduna nici un pic de emoție pentru acest tip grozav, care ar face orice pentru mine. Strâng în pumni două smocuri mari de păr. Ce e în

neregulă cu mine, Midar? Încă mai caut pe cineva pe care trebuie să-l câștig de partea mea, ca pe Charles?

Îmi ciufulește părul.

– Dragostea e capricioasă. Dacă am putea să alegem de cine ne îndrăgostim, crezi că aș alege-o pe femeia care locuiește la trei mii de kilometri distanță?

– Dar Herbert e atât de bun. Mă iubește. Și-mi iubește copilul. Și vrea să se însoare cu mine. Dacă îl pierd? Dacă nu voi găsi niciodată pe altcineva care să ne iubească așa cum o face el? Aș putea rămâne singură pentru totdeauna, iar Austin ar fi fără tată.

– Asta nu se va întâmpla.

– N-ai de unde să știi.

– Știu. Mama ta nu ți-ar fi lăsat acest țel pe lista de lucruri de făcut în viață dacă nu erai capabilă să-l realizezi. Ea știe că o să cunoști pe cineva.

Suspin.

– Acum pari la fel de nebun ca mine.

– Vorbesc serios. Mi-a trecut de mai multe ori prin minte că ea a pus la cale unele dintre aceste întâmplări.

– Ei bine, dacă acesta este cazul, poate că ea a pus la cale și relația mea cu Herbert. Poate că ea l-a călăuzit aici în Chicago, în departamentul fratelui meu, doar ca să ne întâlnim și să ne îndrăgostim.

– Eu nu simt asta.

– De ce nu?

Îmi oferă un zâmbet slab.

– Pentru că nu ești îndrăgostită de el.

Îmi feresc privirea.

– Dar ar trebui să fiu. Poate că, dacă mă străduiesc mai mult, îmi las ceva mai mult timp...

– Dragostea nu e un test de anduranță.

– Dar Herbert crede că suntem făcuți unul pentru celălalt – și poate că suntem. Oftez și-mi masez tâmplele. Măcar dacă mama mi-ar da un semn. Măcar dacă mi-ar trimite un semn imens, inconfundabil, spunându-mi dacă el e sau nu alesul.

Brad se holbează la scrisoarea împăturită de pe masă.

– Continuăm?

La vederea scrisorii inima-mi tresare.

– Nu știu. Ar fi oare corect?

– Cred că putem să aruncăm o scurtă privire. Cine știe? Poate că ne va lumina puțin asupra sentimentelor tale.

Eliberez aerul pe care nu am realizat că-l țineam.

– Bine. Continuă.

Brad desface scrisoarea și-și drege glasul:

– „Dragă Brett,

Îmi pare rău, scumpo. Acesta nu e bărbatul potrivit pentru tine. Nu ești îndrăgostită. Mai încearcă, draga mea".

Rămân cu gura căscată și oftez de ușurare.

– Oh, slavă Cerului! Îmi las capul pe spate și râd. Ea mi-a oferit semnul, Brad! Mama mi-a vorbit. Sunt liberă!

Simt ochii lui Brad asupra mea. Nu mai citește. Împăturește scrisoarea și o pune înapoi în plic. Și unde îi sunt ochelarii de citit? Cum a putut să citească mesajul mamei fără ochelarii lui? Îmi pică fața.

– Oh, Doamne! Tu ai inventat asta.

Încerc să-i iau scrisoarea, dar el o ține sus.

– Nu contează acum. Ți-ai primit răspunsul.

– Dar el o adoră pe Austin. Și crede că vom fi o familie. Va fi distrus.

– Tu mai degrabă ai aștepta până se așază într-un genunchi, oferindu-ți un inel cu diamant?

Îmi chiorăie stomacul și mă ciupesc de rădăcina nasului.

– Nu. Sigur că nu. Îmi ia o clipă înainte să mă simt în stare să-mi ridic ochii spre ai lui. Trebuie să-i frâng inima lui Herbert, nu-i așa?

– Nimeni nu a spus că dragostea e ușoară, puștoaico. Pune plicul roz în buzunarul de la cămașă. Îl vom păstra pentru altă dată, zice el, pipăindu-și buzunarul. Simt că va merita așteptarea.

Mi se strânge stomacul, în timp ce aștept să se facă ora șapte și să vină Herbert. Chiar când am terminat s-o hrănesc pe Austin, sună telefonul. Sar, sperând că e Herbert care îmi telefonează ca să anuleze vizita. Dar în loc de asta, aud vocea calmă a lui Catherine. Ea și Joad trebuie să se fi întors din vacanța de o săptămână petrecută în Saint Bart. Pun telefonul pe difuzor și o sprijin pe Austin de umărul meu.

– Bine ați revenit acasă, zic, mângâind-o pe Austin pe spate. Cum a fost călătoria?

– Perfecțiune absolută, zice ea. Era o stațiune all-inclusive, ți-am spus asta, nu-i așa?

– Da, cred…

– Îți spun, Brett, niciodată nu am fost atât de răsfățați. Am putut să alegem dintre trei restaurante de cinci stele și toate erau superbe. Dacă nu ar fi avut o sală de sport ultramodernă, aș fi pus pe mine patru sau cinci kilograme! Râde. Fiecare nevoie a noastră era satisfăcută cu o jumătate de oră înainte să ne dăm seama că o aveam.

– Sună minunat, zic veselă, dar în sinea mea sunt izbită de imaginea propriului hotel Herbert all-inclusive, întrebându-mă dacă am nevoie de orice, întrebându-mă dacă e ceva ce poate să facă pentru mine.

– A fost. De fapt, a fost una dintre cele mai bune stațiuni pe care le-am vizitat și am stat la viața mea în niște locuri destul de spectaculoase. Tu și Herbert chiar ar trebui să mergeți acolo la un moment dat. Ar trebui să fii nebun să nu te îndrăgostești de acest loc.

Mi se pune un nod în stomac. Sunt nebună să mă despart de Herbert! Orice persoană normală l-ar putea iubi.

Dintr-odată, îmi amintesc cum, în urmă cu aproape treisprezece ani, eu și mama am fost în Puerto Vallarta. Ea m-a dus în orașul-port mexican ca să sărbătorim absolvirea de către mine a Universității Northwestern. Era prima oară când atât mama, cât și eu am stat într-o stațiune all-inclusive. Și exact ca în experiența lui Catherine, Grand Palladium Vallarta era o bucățică de rai. Un centru de înfrumusețare de zi cu servicii complete, trei piscine imense și mai multe mâncăruri gourmet și băuturi cu umbreluțe decât era posibil să consumăm. Dar în a treia zi, eram disperată să scap de acolo. Mă simțeam oribil că nu-mi plăcea paradisul artificial. Trebuie s-o fi costat o avere pe mama. Ea ar fi fost distrusă, dacă ar fi știut ce fiică nerecunoscătoare crescuse.

Dar în acea după-amiază, când chelnerul de la piscină ne-a întrebat pentru a zecea oară dacă voiam altceva de băut sau un prosop uscat, sau o pulverizare cu apă rece, mama a clătinat din cap. Clarvăzătoare ca întotdeauna, aș putea să jur că îmi citise gândurile.

– *Gracias*, Fernando, dar nu avem nevoie de nimic. Nu este nevoie să ne mai întrebi. Ea a zâmbit cu eleganță, până când bărbatul s-a îndepărtat, apoi s-a întors către mine. Îmi pare rău, dragă, dar devin *loco* în acest paradis.

Până în ziua de azi, nu sunt sigură dacă ea era sinceră sau dacă afirmase că înnebunește de dragul meu. Indiferent de motiv, aproape că am căzut de pe șezlong de atâta râs.

Am alergat în camera noastră atunci, chicotind în timp ce ne-am îmbrăcat în rochii de plajă și ne-am pus sandale. Am luat un autobuz rablagit până în Viejo Vallarta – orașul vechi – și am negociat cu vânzătorii din zonă la *mercado.* Mai târziu, am dat peste o cârciumă locală. O trupă de *mariachi*, îmbrăcată în costume cu ținte argintii și purtând *sombreros*, cânta pe o platformă prăfuită din lemn. Eu și mama am stat la bar bând *cerveza*[25], țipând împreună cu formația și cu localnicii în fiecare pauză. A fost cea mai frumoasă noapte a călătoriei noastre.

Sună soneria și inima-mi tresare.

– Scuze, Catherine, a venit Herbert. Mă bucur că v-ați întors. Transmite-i dragostea mea lui Joad.

Mă îndrept spre ușă cu Austin în brațe, recunoscătoare pentru amintirea frumoasă trezită de telefonul lui Catherine. Este posibil să existe două tipuri de oameni, cei care adoră stațiunile all-inclusive și cei care le consideră sufocante? Și, poate, doar poate, aceia dintre noi care consideră răsfățul de 24/7 insuportabil nu sunt niște nebuni ingrați, la urma urmei.

Aștept până adoarme Austin. Când mă întorc pe vârfuri în sufragerie, îl văd pe Herbert pe canapea, sorbind dintr-un pahar de Chardonnay și frunzărind unul dintre romanele mele. Mi se strânge inima. El se uită în sus și zâmbește când mă vede.

– Misiune îndeplinită?

Îmi încrucișez degetele.

– Până acum, toate bune.

Mă așez lângă el și mă uit să văd ce citește. Dintre toate cărțile mele minunate, el a ales *Ulise* de James Joyce, fără îndoială unul dintre cele mai dificile texte din literatura engleză.

– Aceea a fost lectură obligatorie pentru mine când eram la Loyola Academy, zic. Doamne, uram…

– Au trecut ani de când l-am citit, mă întrerupe el. Mi-ar plăcea să-l recitesc. Îl pot împrumuta?

– Păstrează-l, zic.

Îi iau cartea din mâini și o pun pe măsuța de cafea. De parcă acesta ar fi semnalul, el se apleacă să mă sărute. Dorind cu disperare ca de data asta să mi se taie respirația și să simt fâlfâitul fluturilor în stomac, îl las s-o facă.

Nu mi se taie. Și nu-i simt.

Mă retrag. De parcă aș desprinde un bandaj, eliberez repede cuvintele.

– Herbert, nu mai pot să mă întâlnesc cu tine.

El își apleacă fața către a mea.

– Poftim?

Lacrimi îmi umplu ochii și-mi acopăr gura care-mi tremură.

– Îmi pare atât de rău. Nu știu ce se întâmplă cu mine. Ești un bărbat minunat. Cel mai bun tip cu care am ieșit vreodată. Dar...

– Nu mă iubești. E o declarație, nu o întrebare.

– Nu sunt sigură, spun încetișor. Și nu pot să risc fericirea ta sau pe a mea, așteptând să aflu.

– Tu nu riști...

Se oprește la mijlocul propoziției și-și ridică capul către tavan, mușcându-și buza.

Mă întorc și-mi închid strâns ochii. Ce dracu' fac? Acest bărbat mă iubește. Ar trebui să sar în sus, să râd și să-i spun că totul a fost o glumă. Dar sunt lipită de canapea și gura mea este pecetluită.

În cele din urmă, se ridică în picioare. Mă fixează cu privirea și practic îi pot vedea expresia schimbându-se de la tristețe la furie. Dintr-odată e puternic... mai puternic decât l-am văzut vreodată.

– Ce dracu' cauți, Brett? Un alt ticălos, ca ultimul tău iubit? Chiar așa? Ce îți dorești?

Inima-mi bate mai repede. Doamne, până la urmă, Herbert are ouă. Nu l-am auzit nici măcar înjurând până acum... și într-un fel îmi place. Poate că m-am grăbit prea tare... Poate că ar putea să meargă dacă...

Nu. Am luat o decizie. Nu mai pot da înapoi.

– Eu... nu știu.

Cum să-i spun că eu caut ceva atât de special, încât atunci când se va întâmpla, să nu trebuiască să mă întreb dacă l-am găsit?

– Trebuie să te gândești la asta, Brett, pentru că faci o imensă greșeală. În adâncul tău, o știi. Eu nu voi fi disponibil pentru totdeauna. Trebuie să-ți dai seama de asta, înainte să fie prea târziu.

Cuvintele lui îmi taie respirația. Dacă el e într-adevăr cel ales și îmi voi da seama de asta prea târziu? Îl privesc uimită cum traversează camera și-și scoate haina Burberry din debara. Cu o mână pe clanță, se întoarce și-mi cercetează fața plină de lacrimi.

– Eu te-am iubit cu adevărat, Brett. Și pe Austin. Îmbrățișeaz-o de rămas-bun din partea mea, te rog?

Iese pe ușă și o închide în urma lui.

Izbucnesc în lacrimi. Ce dracu' am făcut? Oare tocmai l-am lăsat pe bărbatul visurilor mele – frumosul meu bărbat Burberry – să plece? Mă ghemuiesc pe scaun lângă fereastra din față și mă uit lung la cerul cenușiu, de parcă aș căuta un răspuns, ascuns undeva acolo, în abisul întunecat. Oare are mama grijă de mine acum? Ce încearcă să-mi spună? Stau acolo până la ora două, îndoindu-mă de decizia mea și așteptând să aud cuvintele mamei: „Va mai fi o zi, iubirea mea".

Cuvintele nu mai vin.

Capitolul 30

În loc să mă pregătesc de nuntă pe 7 august, cea pe care a sugerat-o la un moment dat Herbert, planific o petrecere pentru ceea ce ar fi fost cea de-a șaizeci și treia aniversare a mamei. Vineri dimineață, Zoë și John aterizează la aeroportul O'Hare și întâlnirea e foarte diferită de cea din Seattle. După luni de discuții aproape zilnice la telefon, ne întâlnim ca o familie, ceea ce-am și devenit între timp, împărtășind săruturi și lacrimi și îmbrățișări călduroase. Eu și John vorbim fără încetare în drum spre biroul lui Brad, în timp ce Zoë stă pe bancheta din spate sporovăind cu Austin Elizabeth.

– Tu nitoata mea, zice ea, luându-i mâna lui Austin într-a ei.

– Nepoata, o corectează John, iar noi doi chicotim. Apoi el se întoarce către mine, serios. Ce-ai zice dacă Austin mi-ar spune bunic? Sau *papa*?

Zâmbesc.

– Mi-ar plăcea.

– Și, Brett, îmi poți spune tată, să știi.

Ceașca fericirii mele s-a revărsat.

Tata îi strânge mâna lui Brad și cei doi bărbați din viața mea se cunosc în cele din urmă. Dar Zoë e mult mai interesată de vederea asupra orașului, decât să-l cunoască pe Brad. Stă în fața ferestrei, care se întinde de la pardoseală la tavan, complet fascinată, iar eu mă așez la masa de mahon, aceeași masă la care am stat, plină de amărăciune și deznădăjduită, acum aproape un an. Am crezut că viața mea a fost fracturată în acea zi și asta s-a întâmplat într-adevăr. Dar exact ca un membru fracturat, e mai puternică acum, în acele locuri rupte care s-au vindecat.

În timp ce tatăl meu se așază lângă mine, Brad se duce la geam și se lasă pe vine lângă Zoë.

– Hei, Zoë, vrei să te plimbi cu liftul cu mine? O să-ți arăt o fereastră și mai grozavă.

Ochii ei se măresc și se uită la tatăl ei pentru permisiune.

– Sigur, dulceață, dar ai putea să aștepți doar un minut? Domnul Midar e pe punctul de a citi o scrisoare de la mama lui Brett.

Brad se ridică și clatină din cap.

– Nu pe aceasta. Citiți-o împreună, singuri. Cred că este felul în care Elizabeth și-ar fi dorit.

Cu mâna lui Zoë într-a lui, iese din birou și închide ușa în urma lor.

Scot scrisoarea din plic și o așez pe masă în fața noastră. Tata îmi acoperă mâna cu a lui și împreună citim scrisoarea în liniște.

Dragă Brett,

Cu treizeci și patru de ani în urmă, am făcut o promisiune – o promisiune pe care am regretat-o întotdeauna. I-am spus lui Charles Bohlinger că nu voi dezvălui niciodată secretul concepției tale. În schimb, el a promis că avea să te crească ca pe propriul copil. Dacă și-a ținut sau nu promisiunea, este discutabil. Dar cred că eu mi-am ținut-o pe-a mea, chiar și acum.

De atât de multe ori mi-am dorit să-ți dezvălui adevărul. Te-ai chinuit atât de mult în relația ta cu Charles. L-am implorat să mă lase să-ți spun, dar era de neclintit. Fie că eram ghidată de rușine sau de prostie, simțeam că-i datoram demnitatea. Dar fără să știu unde se afla tatăl tău, mi-era teamă că asta doar ți-ar confirma sentimentul de respingere paternă.

Sper că mă vei putea ierta, la fel și pe Charles. Te rog să înțelegi, nu i-a fost ușor. În loc să vadă bunătatea și frumusețea din tine, tu erai o reamintire constantă a infidelității mele. Dar pentru mine, erai un dar, o bucurie, un

curcubeu după o furtună oribilă. Dumnezeu știe că nu am meritat-o, dar o parte din bărbatul pe care îl iubeam se întorsese la mine și, din nou, muzica mi-a umplut sufletul.

Vezi tu, lumea mea a devenit tăcută în săptămânile care au urmat după ce tatăl tău m-a părăsit. De-abia ani mai târziu, am înțeles fapta cavalerească, altruistă, pe care a făcut-o pentru binele meu. L-am iubit cu atâta disperare, încât aș fi făcut orice să rămân cu el – chiar și ceva care mi-ar fi distrus în cele din urmă sufletul. Dar el m-a scutit și îi sunt recunoscătoare pentru totdeauna.

Deși am încercat, nu am reușit niciodată să-l găsesc. Am angajat pe cineva o dată, după ce eu și Charles am divorțat, dar a fost o căutare inutilă. Într-un fel sau altul, în timp ce scriu asta, știu cu certitudine că tu îl vei găsi. Și când o vei face, sărbătoriți. Tatăl tău e un bărbat extraordinar. Și deși știu că o aventură ilicită este o faptă egoistă și lașă, până astăzi cred că ceea ce am simțit pentru tatăl tău a fost dragoste – pură și adevărată și puternică, ca un vânt de prerie.

Deseori m-ai întrebat de ce nu am avut niciodată o altă relație după ce am divorțat de Charles. Zâmbeam și-ți spuneam că nu aveam nevoie. Deja îmi întâlnisem dragostea vieții. Și era adevărat.

Îți mulțumesc că ai unit două vieți, fiica mea frumoasă. Sufletul tău, bunătatea ta, tot ce este bun în tine vine de la tatăl tău. Îi mulțumesc lui – și ție – în fiecare zi pentru că mi-ați arătat ce este dragostea.

A ta pentru totdeauna,
Mama

Casa din Astor Street e cuprinsă de o activitate frenetică sâmbătă după-amiază. Mamei i-ar fi plăcut la nebunie această zi, o zi a fostelor și actualelor iubiri, a prieteniilor vechi și noi și a familiei – pierdute și găsite. Carrie și familia ei ajung la prânz, urmate aproape imediat de părinții ei, Mary și David. În timp ce eu, Carrie și Stella pregătim lasagna pentru paisprezece persoane, Mary și David sorb băuturi în seră cu Johnny, râzând și povestind despre vremurile de demult, din Rogers Park. În leagănul ei de lângă fereastră, Austin roade un pește de cauciuc, privindu-i pe copiii lui Carrie jucând șotron cu Zoë în curtea din spate.

Este 16.30 când Carrie decide să facă prăjitura ei de ciocolată fără făină.

– Dacă sincronizarea e bună, va fi caldă când o voi servi.

– Deja salivez, zic. Bolurile pentru mixer sunt pe etajeră.

– Mă duc să aștern masa, zice Stella și dispare în sufragerie. Unde țineți garniturile de masă, Brett?

– Oh, nu! Mă lovesc peste frunte. Am uitat să ridic garniturile de la curățătorie.

Aduce un teanc de suporturi de farfurii și șervete din damasc în bucătărie.

– E în regulă, am găsit câteva.

– Nu, astăzi trebuie să folosim garnitura irlandeză brodată manual. Mama întotdeauna a folosit-o pentru ocazii speciale și ce poate fi mai special decât ziua ei de naștere? Verific ora. Mă întorc în treizeci de minute.

Așa cum ar trebui să fie toate zilele de august, astăzi e o zi luminoasă, cu nori imenși ca de vată atârnând din cerul de azur. Deși prognoza anunță temperaturi în scădere și furtuni, nu ai bănui asta acum. Fredonând „What a Wonderful World", mă plimb pe trotuar, cu câinele mișcându-se în voie în fața mea și cu fiica mea cuibărită la piept în portbebeul ei BabyBjörn.

În fața curățătoriei Mauer's, o blondă seducătoare stă pe bancă, ținând strâns lesa prinsă de un labrador negru. Rudy miroase câinele docil, apoi îl lovește cu capul, sperând să se aleagă cu niște joacă.

– Fii cuminte, Rudy, zic, înfășurându-i lesa în jurul unei bare de lemn a băncii.

Îi zâmbesc femeii, dar ea trăncănește la telefon și pare să nu observe.

Clopoțeii sună când intru în Mauer's. E aproape ora 17 – aproape ora închiderii. Mă așez la rând, în spatele singurului client din acest loc, un tip înalt, cu păr închis la culoare, ondulat. El ascultă în timp ce femeia cu părul alb din spatele tejghelei vorbește încontinuu. Ochii mei îi sfredelesc ceafa. „Haide, odată!" El râde la ceva ce-i spune ea și, în cele din urmă, îi întinde tichetul. Femeia se îndreaptă spre raftul mecanic în căutarea lucrurilor lui și se întoarce peste o clipă cu un articol de îmbrăcăminte, acoperit în plastic transparent.

– Poftiți, îi spune.

Ea agață articolul pe o bară de metal.

Mă uit fix la... apoi la bărbat... apoi înapoi la articolul de îmbrăcăminte.

Este un pardesiu Burberry.

– Arată bine, zice el.

Dintr-odată, parcă plutesc. Ar putea să fie bărbatul Burberry? Nu, care sunt șansele să fie el?

El îi întinde niște bani și-și ridică haina.

– Mulțumesc, Marilyn. Weekend plăcut.

Bărbatul se întoarce. Ochii căprui cu licăriri aurii cad mai întâi pe Austin.

– Hei, drăguțo, îi spune el.

Ea se uită fix la el pentru o clipă, înainte să zâmbească. Ridurile provocate de râs se împrăștie ca niște artificii din colțurile ochilor lui și își îndreaptă privirea spre mine. Îi observ expresia trecând de la confuzie la o recunoaștere mută.

– Hei, zice el, arătând cu degetul spre mine. Sunteți femeia cu care obișnuiam să mă întâlnesc tot timpul. V-am vărsat cafeaua pe haină în fața blocului dumneavoastră. V-am văzut în acea dimineață când alergam. Tonalitatea plăcută a vocii lui profunde mă face să mă simt de parcă îmi reîntâlnesc un vechi prieten, când, desigur, de-abia dacă îl cunosc. Ultima oară când v-am văzut eram într-o stație de metrou din Chicago. Erați atât de furioasă că ați pierdut trenul... Clatină din cap, de parcă s-ar fi rușinat. Probabil că nu vă amintiți.

Inima îmi bate în tâmple. Sunt tentată să-i mărturisesc că trenul *lui* voiam să-l prind, dar pur și simplu spun:

– Îmi amintesc.

Se apropie de mine.

– Vă amintiți?

– Da.

Chipul i se îndulcește cu un zâmbet și îmi întinde mâna.

– Sunt Garrett. Garrett Taylor.

Mă uit fix la el, cu gura căscată.

– Sunteți... sunteți doctorul Taylor? Psihiatrul?

El își înclină capul.

– Da?

Timpul se contractă. Acea voce. Desigur! Garrett Taylor este bărbatul Burberry! Nu e vreun boșorog. El e un bărbat superb de patruzeci și ceva de ani, cu un nas care e puțin strâmb și cu o cicatrice vizibilă de-a lungul maxilarului – cea mai minunată față pe care am văzut-o vreodată. O duzină de păsări colibri își iau zborul în pieptul meu. Îmi las capul pe spate și râd, apoi îi strâng mâna întinsă.

– Garrett, sunt eu. Brett Bohlinger.

Face ochii mari.

– Oh, Doamne! Nu-mi vine să cred, Brett. M-am gândit atât de des la tine. Voiam să te sun, dar părea...

El se retrage, lăsând propoziția neterminată în aer.

– Dar trebuia să fii bătrân, zic. Mama ta a predat în școala cu o singură sală de clasă. Surorile tale sunt profesoare pensionate...

El zâmbește.

– E o diferență de nouăsprezece ani între surorile mele și mine. Eu am fost ceea ce s-ar putea numi o surpriză.

O surpriză, într-adevăr.

– Locuiești pe aici? întreb.

– Chiar aici, pe Goethe.

– Eu sunt pe Astor.

Râde.

– Locuim la doar câteva străzi unul de celălalt.

– De fapt, e casa mamei mele. Eu m-am mutat în Pilsen iarna trecută.

El îi oferă degetul mic lui Austin și ea se prinde de el.

– Și ai un bebeluș. O urmă de tristețe îi marchează vocea. Felicitări.

– Fă cunoștință cu Austin Elizabeth.

El își trece mâna peste buclele ei mătăsoase. Dar când zâmbește, ochii lui și-au pierdut voioșia.

– E adorabilă. Se uită la mine. Ești fericită acum. Văd asta.

– Sunt. Până la delir.

– Ai făcut ceva progrese pe acea listă cu lucruri de făcut în viață. Bravo ție, Brett. El încuviințează scurt din cap și mă apucă de braț. Mă bucur că în sfârșit am avut ocazia să ne cunoaștem. Îți doresc toată fericirea cu noua ta familie.

Se îndreaptă spre ușă. El crede că sunt căsătorită. Nu-l pot lăsa să plece! Dacă nu-l mai văd niciodată? Mâna lui atinge clanța.

– Ți-o amintești pe Sanquita? Aproape că strig. Eleva mea cu afecțiune renală?

El se întoarce.

– Fata din adăpost?

Încuviințez din cap.

– A murit în această primăvară. Acesta e copilul ei.

– Îmi pare atât de rău să aud asta. Vine încet către mine. Deci, Austin e adoptată?

– Da, după câteva săptămâni de birocrație, a devenit definitiv săptămâna trecută.

– E un bebeluș norocos.

Ne uităm lung unul la celălalt până când, în cele din urmă, Marilyn ne strigă din spatele ghișeului.

– Urăsc să vă întrerup mica reuniune, dar suntem pe punctul de a închide.

– Oh, scuze. Fug până la ghișeu și scormonesc prin buzunar după tichet. I-l întind și mă întorc spre Garrett. Ascultă, zic, sperând că nu poate vedea dansul frenetic al inimii mele prin tricoul subțire. Dacă nu faci nimic în această seară, dau o mică petrecere, doar cu familia și câțiva prieteni. Sărbătorim ziua de naștere a mamei. Mi-ar plăcea dacă ai putea să treci pe acolo – 113, North Astor.

El arată cu adevărat dezamăgit.

– Am deja un angajament pentru această seară.

Ochii lui se reped către fereastră pentru o milisecundă și ochii mei îi urmează. Blonda cu labradorul negru nu mai vorbește la telefon. Stă la geam uitându-se la noi, probabil întrebându-se ce-l reține pe iubitul... sau pe soțul ei.

– Oh, nici o problemă, zic, simțind cum căldura îmi cuprinde obrajii.

– Ar trebui să fug, zice Garrett. Câinele meu începe să se agite.

O duzină de replici îmi vin în minte, care ar fi amuzante, dacă nu aș fi stat aici complet umilită, uitându-mă la o femeie căreia, oricine ar fi putut vedea, nu-i plac câinii.

Marilyn se întoarce la ghișeu cu garniturile mele.

– Șaptesprezece cincizeci, îmi spune ea.

Scotocesc după bani, apoi îmi arunc privirea înapoi la Garrett.

– A fost grozav să te cunosc, zic, încercând din răsputeri să par bine dispusă. Ai grijă de tine.

– Și tu.

Ezită o clipă înainte să deschidă ușa și să iasă.

Norii s-au îngroșat, pictând cerul cu vârtejuri violete și gri. Aproape că pot să văd ploaia adunată în norii amenințători, planificându-și atacul. Inspir

mirosul umed al furtunii ce se apropie și grăbesc pasul, sperând să ajung acasă înainte de ruperea de nori.

Mă înjur tot drumul spre casă. De ce, ah, de ce, mi-am deschis gura mea mare? El trebuie să creadă că sunt țicnită, invitându-l la o petrecere aniversară intimă, când abia dacă-l cunosc. Cum am putut fi atât de proastă? Un tip precum Garrett nu poate fi singur. E un doctor superb – și încă unul de treabă. Nu-i de mirare că nu am fost în stare să ne întâlnim în toate acele dăți când am încercat. Mama probabil a aruncat acele piedici în fața noastră, disperată să-i țină corpul indisponibil departe de mine. Voi întâlni vreodată un tip de treabă? Un tip de treabă care e singur? Unul care să ne iubească pe amândouă, pe Austin și pe mine?

Imaginea lui Herbert Moyer dă buzna și mi se fixează în creier.

Casa miroase a usturoi sotat, iar râsul și vorbăria se aud din bucătărie. Îi desprind lesa lui Rudy și mă străduiesc să alung toate gândurile legate de întâlnirea mea umilitoare cu Garrett Taylor. Este ziua mamei și refuz să las orice să o distrugă.

Brad se grăbește din sufragerie și-mi ia garniturile din mână.

– Jenna tocmai a sunat. Zborul ei a ajuns la timp și e pe drum încoace.

– Ura! Suntem cu toții aici.

O scot pe Austin din portbebe, apoi mă întorc cu spatele, ca Brad să poată desprinde portbebeul BabyBjörn.

– Și Zoë tocmai îmi spunea despre calul ei, Pluto. Mă privește peste umăr. Potrivit tatălui tău, un anume donator anonim a oferit Centrului Nelson o donație considerabilă pentru a restabili programul lor terapeutic de echitație. Se apleacă și-mi șoptește la ureche: Ce-ai vândut de data asta, B.B.? Un alt Rolex?

– De fapt, am luat niște bani din fondul de pensionare. Programul de echitație a lui Zoë merită taxa de penalizare.

– Ei bine, felicitări. Țelul numărul 14 e în sac – în sacul de hrană!

Izbucnește în râs, și eu nu mă pot abține să nu zâmbesc.

– Ești așa un fraier.

– Nu, singura fraieră în această poveste este Lady Lulu. Ți-o amintești pe Lulu, calul de la adăpostul de animale, pe care Gillian voia să-l salvăm? Clatină din cap și-și șterge o lacrimă imaginară de la ochi. Sărmana

bătrânică Lu e probabil în drum către fabrica de clei, chiar în timp ce vorbim.

– Nu este. Lulu și-a găsit o casă bună acum câteva luni.

– Stai așa. Tu chiar ai verificat ce face Lady Lulu?

Ridic din umeri.

– Nu-mi acorda prea multă considerație. Nu ai idee cât de ușurată m-am simțit să descopăr că fusese adoptată.

El râde și-și ridică mâna să batem palma.

– Sunt impresionat, puștoaico. Ăsta-i un alt țel dat gata. Aproape că ai terminat.

– Mda, exceptând țelul cel mai greu. Egoul meu rănit se aprinde și clatin din cap. Timpul se scurge, Brad. Am o lună să mă îndrăgostesc.

– Uite, m-am tot gândit la asta. O iubești pe Austin, nu-i așa? Adică nu ar putea asta să fie dragostea care-ți face *inima să stea în loc*, genul *aș muri pentru tine*, dragostea despre care vorbea mama ta?

Mă uit lung la chipul bebelușului pentru care aș muri de bunăvoie. Dacă spun da, voi obține plicul numărul 17. Voi cumpăra casa mamei și fiecare țel va fi finalizat la timp. Austin și cu mine ne vom primi moștenirea și viitorul nostru va fi sigur.

Deschid gura să-i spun lui Brad da, dar mă opresc când cu ochii minții văd o fată de paisprezece ani, ochii ei visători implorându-mă să nu-i abandonez visul de o viață. Aud cuvintele mamei, „Dragostea e singurul lucru în care nu ar trebui niciodată să faci compromisuri".

Lovesc brațul lui Brad.

– Zău, mulțumesc pentru votul de încredere, Midar.

– Nu, eu doar…

Zâmbesc.

– Știu. Tu doar încerci să ajuți. Și apreciez asta. Dar voi termina această listă, nu contează cât de mult timp îmi va lua. Nu mai are legătură cu moștenirea. Nu o pot dezamăgi pe mama – sau pe fata care am fost cândva. Sărut creștetul pufos a lui Austin. Vom fi bine, cu sau fără milioanele noastre.

Lasagna e de un maro-auriu și bolborosește. Mary așază un bol argintiu plin de hortensii în mijlocul mesei din sufragerie, care este aranjată elegant cu fața de masă și șervetele brodate ale mamei. Catherine aprinde

lumânările, iar eu reduc intensitatea luminii. Camera se colorează în lila, nuanța furtunii care se apropie. Dacă mama ar fi aici, și-ar fi împreunat mâinile și ar fi spus: „Oh, dragă, e minunat!“ Sunt cuprinsă de mândrie, dar și de un dor subit și disperat de femeia pe care am pierdut-o.

Un tunet mă face să mă trezesc din reverie, imediat urmat de sunetul ploii răpăind cu putere în geamuri. Dincolo de fereastră, stejarul mamei se leagănă furios. Îmi frec pielea de găină de pe brațe.

– Cina e gata, anunț.

Privesc oamenii pe care-i iubesc, oamenii care mă iubesc și-mi iubesc mama, adunându-se în jurul frumoasei ei mese de mahon. Jay îi trage scaunul lui Shelley, iar în timp ce ea se așază, el o sărută pe ceafă. Shelley se îmbujorează când își dă seama că am văzut micul gest de afecțiune, iar eu îi fac cu ochiul în semn de aprobare. Carrie și familia ei ocupă o latură a mesei, copiii ei certându-se în legătură cu cine va sta lângă Zoë. Brad și Jenna ocupă scaunele de lângă Shelley, discutând despre zborul Jennei. Îl iau pe tata de mână și-l conduc în capul mesei, acolo unde îi este locul. Mary și David se așază lângă Joad. Lângă el, frumoasa mea fiică visează, cuibărită la pieptul mătușii Catherine. Îl aud pe Joad sugerând ca ea să o lase jos pe Austin cât timp mâncăm, dar Catherine nici nu vrea să audă. Îi întâlnesc privirea lui Catherine și zâmbim, cu zâmbetele unor femei foarte diferite, dar unite de o dragoste comună.

În sfârșit, când toată lumea e așezată, îmi iau locul în capul mesei, vizavi de tatăl meu.

– Vreau să propun un toast, zic, ridicându-mi paharul de vin. Pentru Elizabeth Bohlinger, femeia extraordinară, pe care unii dintre noi am numit-o mamă...

Mi se pune un nod în gât și nu mai pot continua.

– Alții au numit-o prietenă, completează David, înclinând din cap către mine și ridicându-și paharul.

– Unul a numit-o iubită, zice John, cu vocea răgușită de emoție.

– Unii au numit-o șefă, adaugă Catherine.

Râdem atunci.

– Și trei o vor numi, pentru totdeauna, bunică, termină Jay.

Ochii mei coboară asupra lui Trevor și a Emmei, apoi trec la Austin.

– Pentru Elizabeth, zic, femeia remarcabilă care ne-a influențat atât de profund viețile.

Ciocnim paharele când cineva sună la ușă. Trevor sare din scaunul lui înălțător și se întrece cu Rudy până pe hol.

– Spune-i, oricui ar fi, că stăm la masă, strigă Joad.

– Așa este, zice Catherine, uitându-se lung la gâgâlicea adormită din brațele ei. Micuța Austin nu vrea să fie deranjată la ora cinei.

Ne întindem unul celuilalt felurile de mâncare când Trevor se întoarce la masă. Adaug salată pe farfuria lui Zoë și mă uit la nepotul meu.

– Cine era, dulceață?

– Doctorul nu știu cum, zice Trevor. I-am spus să plece.

– Doctorul Moyer? întreabă Jay.

– Îhî, zice Trevor, rupând din baghetă.

Jay își întinde gâtul și se uită prin fereastra udată de ploaie.

– Ei bine, ca să vezi, Herbert e aici! Se ridică brusc de la masă, aproape răsturnând scaunul, apoi se oprește și se întoarce spre mine. L-ai invitat?

– Nu, zic, împingându-mi scaunul înapoi și dându-mi deoparte șervetul. Dar avem destulă mâncare. Așază-te, Jay. Îl voi invita înăuntru.

În timpul celor douăzeci de secunde în care ajung la ușa din față, mintea mea sare, se încurcă și se împiedică. Dumnezeule, Herbert s-a întors în ceea ce ar fi putut să fie ziua nunții noastre. E un semn de la mama? Poate că nu i-a plăcut ideea că eu și Austin trecem prin viață singure. Vrea să-i mai dau o șansă. Și poate că, de data asta, se va asigura că magia se va prinde.

O rafală de vânt îmi taie respirația când deschid ușa. Din spatele curții, aud clinchetul clopoțeilor de vânt ai mamei. Întinzându-mi gâtul, mă uit la veranda goală. Părul îmi zboară în toate direcțiile și îl strâng în pumn. Unde a plecat? Picăturile aspre îmi înțeapă fața ca niște mici șocuri electrice și încerc să deslușesc ceva prin ploaia abundentă. În cele din urmă, mă întorc în casă. Chiar când dau să închid ușa, îl văd. Traversează strada la adăpostul unei umbrele negre, mari.

– Herbert!

El se întoarce. Poartă haina Burberry, ținând strâns un buchet de flori de câmp. Îmi duc mâna la gură și ies afară, în furia furtunii. Prin ploaia torențială, îi văd zâmbetul frumos.

Fără să pierd vreo secundă, cobor în fugă treptele verandei. Ploaia îmi udă bluza de mătase, dar nu-mi pasă.

El aleargă spre mine, râzând. Când ne întâlnim, ridică umbrela pentru a mă adăposti, trăgându-mă atât de aproape, încât îi pot vedea pe maxilar

tăietura proaspătă de la bărbierit.

– Ce faci aici? întreb.

Garrett Taylor zâmbește și îmi întinde florile ciufulite de vreme.

– Mi-am anulat planurile. Nu le-am amânat. Nu le-am reprogramat. Le-am contramandat. Permanent.

Inima-mi dansează și-mi îngrop nasul într-un mac portocaliu aprins.

– Nu trebuia să faci asta.

– Ba da. Trebuia. Se uită la mine și-mi dă cu blândețe o șuviță de păr ud după ureche. Refuz să mai las o altă întâlnire să treacă pe lângă noi. Nu puteam să mai aștept încă o zi sau încă o oră sau încă un minut, fără să-ți spun că mi-a fost dor de tine, profesoara amuzantă, cu care am râs și pe care am cunoscut-o la telefon. Trebuie să-ți spun acum, cât mai am ocazia, că făcusem o adevărată pasiune pentru fata frumoasă pe care am văzut-o în trenul E1 și în fața blocului și pe cărarea de alergare.

Zâmbește și își trece degetul mare peste obrazul meu.

– Deci, după cum vezi, când ne-am întâlnit astăzi și cele două s-au contopit, a trebuit să vin aici în această seară. Vocea lui e răgușită și se uită fix în ochii mei. Pentru că nu puteam să suport gândul de a mă trezi într-o zi și de a descoperi că trenul meu a plecat din gară, iar femeia visurilor mele a rămas pe peron, făcându-mi cu mâna în semn de rămas-bun.

Pășesc în brațele lui și simt că mă întorc într-un loc care mi-a lipsit întreaga viață.

– Pe tine speram să te prind, șoptesc la pieptul lui. Nu acel tren.

El se retrage și îmi ridică bărbia cu arătătorul, apoi își coboară capul și mă sărută, lung și fără grabă, tachinându-mă delicios.

– Consideră-mă prins, zice el zâmbindu-mi.

Cu o mână strângând florile și cu cealaltă ținându-l pe Garrett de mână, urcăm amândoi treptele către casa mamei, îngrămădiți sub umbrela neagră.

Când mă pregătesc să închid ușa în spatele nostru, mă uit spre cer. Lovitura fulgerului taie o brazdă pe cerul tulbure. Dacă mama ar fi aici, ea mi-ar bate ușor mâna cu a ei și mi-ar spune că va fi o altă zi.

I-aș spune că-mi place aceasta, cu nori de furtună cu tot.

Epilog

Stau în fața oglinzii de deasupra comodei, în aceeași cameră care i-a aparținut cândva mamei. E diferită acum, cu părticele din noua mea viață împrăștiate ici-colo, dar încă mai miroase a ea și amintirea ei mă întâmpină de fiecare dată când intru. E ciudat felul în care locurile ajung să reprezinte persoane, cum această casă și patul ei vechi de fier încă mă atrag și îmi oferă consolare când am nevoie de ea. Dar, spre deosebire de acele zile triste de acum aproape doi ani, nevoia mea de consolare e rară acum.

Prind închizătoarea colierului meu de perle. Din camera copilului de la capătul holului – vechiul meu dormitor – îmi aud fiica râzând în hohote. Zâmbesc și-mi cercetez fața o ultimă dată. Dintr-odată, în reflecția oglinzii, îmi apare întreaga viață. Mă întorc și porțile raiului se deschid.

– Cine-o ține în brațe pe fetița mea mare? o întreb pe Austin.

– Tata, zice ea, arătând încântător în rochița ei de petrecere cu volane și cu bentița cu buline.

Garrett îi sărută obrazul și arată spre mine.

– Uite-te la rochia albă, drăguță a mamei. Nu-i așa că mami e frumoasă?

Ea chicotește și-și ascunde fața la gâtul lui. Isteț copil. Și eu aș adulmeca acel gât, proaspăt bărbierit și bronzat, pe fundalul cămășii albe, impecabile și a costumul negru.

El își întinde brațul spre mine.

– Astăzi e ziua cea mare. Ești emoționată?

– Deloc. Doar entuziasmată.

– Și eu la fel. El se apleacă și buzele lui îmi ating urechea. Nimeni nu merită să fie așa de fericit cum sunt eu. Nimeni.

Mă înfior toată.

Aproape că am ajuns la mașină, când îmi dau seama că am uitat programele pentru ceremonie. În timp ce Garrett o prinde în centura scaunului ei auto pe Austin, eu fug înapoi în casă.

Casa e liniștită acum, fără gânguritul lui Austin sau râsul sincer al lui Garrett. Găsesc broșurile pe măsuța de cafea, exact unde le-am lăsat. Când mă întorc să plec, observ fotografia mamei. Ochii ei strălucesc, de parcă ar fi mulțumită de ceea ce urmează să fac. Și cred că ar fi fost mulțumită.

– Urează-mi noroc, mamă, șoptesc.

Ridic un program de culoare roz din vârful teancului și-l așez lângă fotografia ei.

Sâmbătă, 7 august
La ora unu după-amiază
Ceremonia de inaugurare a Casei Sanquita
Ulysses Avenue, 749
Cel mai nou adăpost pentru
femeile cu copii din Chicago

Închid ușa în spatele meu și mă grăbesc la mașină, unde averea mea mă așteaptă – soțul meu și fetița noastră, iubirile vieții mele care „îmi fac inima să stea în loc", să simt că „aș muri pentru tine".

[1] Piatră. *I adore stone architecture* – „Ador arhitectura din piatră".

[2] Marcă de lenjerie intimă modelatoare

[3] Nimic. (în limba spaniolă în orginal)

[4] Mascota echipei de fotbal a Universității Northwestern

[5] Foarte bine (în limba franceză în original)

[6] Statul Montana e numit și The Treasure State datorită depozitelor sale minerale bogate.

[7] Mulțumesc. Bine. Mâine. (în limba japoneză în original)

[8] Casă mansardată dreptunghiulară, din cherestea, cu acoperiș în două ape și șemineu central, al cărei model datează din secolul al XVIII-lea și provine din Cape Cod

[9] Fată (în limba spaniolă în original)

[10] Old MacDonald – fermierul – personaj principal al cântecului pentru copii cu același nume

[11] Canal de televiziune american

[12] Dumnezeu te aude (în limba engleză în original)

[13] Unul dintre personajele principale din serialul *Friends*, interpretat de Jennifer Aniston

[14] Expresie ce reproduce sunetul sertarului unei case de bani care se deschide; asociat în general cu ideea de a câștiga mulți bani

[15] Azil pentru persoanele fără adăpost care suferă de boli în faze terminale

[16] Personajul principal din serialul tv american *The Cosby Show*, care avea cinci copii. Una dintre problemele personajului principal era să-i facă pe copiii lui adulți să plece din casa părintească.

[17] Autor american de literatură pentru copii

[18] Regiune din zona central-sudică a Statelor Unite ale Americii, lovită crâncen de secetă în anii '30

[19] Prezentator de televiziune american, născut în 1931

[20] Iarbă, mirodenie

[21] Serial american de televiziune pentru copii, în care Bert și Ernie sunt doi prieteni cu personalități opuse

[22] Acul spațial, un turn cu înălțimea de 184 m, simbolul orașului Seattle

[23] Marcă înregistrată de incubatoare pentru nou-născuții prematuri

[24] Continuous Positive Airway Pressure – presiune pozitivă continuă în căile aeriene

[25] Bere (în limba spaniolă în original)